७३९। क्तेन नञ्विशिष्टेनानञ्। (२-१-६०)

नञ्विशिष्टेन क्तान्तेनानञ्क्तान्तं समस्यते। कृतं च तदकृतं च कृताकृतम्। 'शाकपार्थिवादीनां सिद्धये उत्तरपदलोपस्योपसंख्यानम्' (वा १३१०) शाकप्रियः पार्थिवः शाकपार्थिवः। देवब्राह्मणः।

७४०। सन्महत्परमोत्तमोत्कृष्टाः पूज्यमानैः। (२-१-६१)

सद्वैद्यः। वक्ष्यमाणेन महत आकारः। महावैयाकरणः। 'पूज्यमानैः' किम्। उत्कृष्टो गौः। पङ्कादुद्धृत इत्यर्थः।

च्व्यर्थवचनं च्विप्रत्ययार्थेऽभूततद्भावे गम्ये श्रेण्यादीनां समासो वक्तव्य इत्यर्थः। **अश्रेणयः इति**॥ शिल्पेन पण्येन वा जीविनां समूहाः श्रेणयः। पूर्वं शिल्पेन पण्येन वा जीवितुमसमर्थाः इदानीं तेन जीवितुं समर्थाः कृता इत्यर्थे समासे सति 'श्रेणीकृताः' इति भवतीत्यर्थः। श्रेणिशब्दो ह्रस्वान्तः। भाष्ये तथैवोदाहरणात्। यदा तु सिद्धा एव श्रेणयः परिष्कृतास्तदा तु न समासः। च्व्यर्थाभावात्। च्विप्रत्ययान्तस्य तु परत्वात् 'कुगति' इति नित्यसमासः। ततः 'च्वौ च' इति श्रेणिशब्दस्य दीर्घः। **क्तेन नञ्विशिष्टेनानञ्**॥ नञ्विशिष्टेन क्तान्तेन समानाधिकरणेन सह नञ्रहितं क्तान्तं समस्यते, स तत्पुरुष इत्यर्थः। **कृतञ्च तदिति**॥ एकदेशस्य करणात्कृतम् एकदेशान्तरस्याकरणात्तदेवाकृतम्, पूर्वनिपातनियमार्थम्। सिद्धञ्च तदभुक्तञ्चेत्यत्र तु न त्वयं समासः। विशिष्टशब्दो ह्यत्राधिकवाची। यथा देवदत्ताद्यज्ञदत्तः स्वाध्यायेन विशिष्ट इत्युक्ते अधिक इति गम्यते। नञैव विशिष्टं नञ्मात्राधिकेन क्तान्तेनेति लभ्यते। एवञ्च समानप्रकृतिकत्वं क्तान्तयोः पर्यवसन्नमिति बोध्यम्। **शाकपार्थिवादीनामिति**॥ 'वर्णो वर्णेन' इति सूत्रभाष्ये इदं वार्तिकं पठितम्। **शाकप्रियः पार्थिवः शाकपार्थिवः इति**॥ शाकः प्रियः यस्य सः शाकप्रियः 'वा प्रियस्य' इति प्रियशब्दस्य परनिपातः शाकप्रियश्चासौ पार्थिवश्च इति विग्रहे बहुव्रीहिगर्भो विशेषणसमासः। तत्र पूर्वखण्डे बहुव्रीहौ उत्तरपदस्य प्रियशब्दस्य लोपः। **देवब्राह्मणः इति**॥ देवाः प्रियाः यस्य स देवप्रियः, स चासौ ब्राह्मणश्चेति विग्रहः। पूर्ववदुत्तरपदलोपः। देवपूजको ब्राह्मण इति वा विग्रहः। **सन्महत्परम**॥ समानाधिकरणैस्समस्यन्ते स तत्पुरुष इति शेषः। **सद्वैद्य इति**॥ सन् वैद्य इति विग्रहः। चिकित्साशास्त्रकूलंकषज्ञानत्वं सत्त्वम्। तेन वैद्यस्य पूजा गम्यते। पूर्वनिपातनियमार्थं सूत्रम्। **वक्ष्यमाणेनेति**॥ महांश्चासौ वैयाकरणश्चेति विग्रहे अनेन समासे सति महच्छब्दस्य 'आन्महतः' इति वक्ष्यमाणेन आकारे अन्तादेशे सवर्णदीर्घे महावैयाकरणः इति भवतीत्यर्थः। ननु उत्कृष्टो गौरित्यत्रोत्कृष्टशब्दस्य अतिशयितवाचितया तेन गोः पूजावगमात् कथमिह समासो न भवतीत्यत आह। **पङ्कादुद्धृत इत्यर्थ इति**॥ उत्पूर्वकः कृषधातुरिहोद्धरणार्थक इति भावः। परमवैद्यः, उत्तमवैद्यः, उत्कृष्टवैद्यः।

७४१ । बृन्दारकनागकुञ्जरैः पूज्यमानम् । (२-१-६२)

गोबृन्दारकः । 'व्याघ्रादेः' आकृतिगणत्वादेव सिद्धे सामान्यप्रयोगार्थं वचनम् ।

७४२ । कतरकतमौ जातिपरिप्रश्ने । (२-१-६३)

कतरकठः । कतमकलापः । 'गोत्रं च चरणैः सह' इति जातित्वम् ।

७४३ । किं क्षेपे । (२-१-६४)

कुत्सितो राजा किंराजा, यो न रक्षति ।

गुणक्रियाशब्दैस्समासे सदादीनां पूर्वनिपातनियमार्थमिदं सूत्रम् । **बृन्दारकनागकुञ्जरैः** ॥ समानाधिकरणैस्समस्यते इति शेषः । विशेषणसमासेनैव सिद्धे विशेष्यस्य पूर्वनिपातनियमार्थं सूत्रम् । **गोबृन्दारक इति** ॥ वृन्दारकशब्दो देवतावाची "अमरा निर्जरा देवाः", इत्युपक्रम्य, "बृन्दारका दैवतानि" इत्यमरः । गौः बृन्दारक इवेति विग्रहः । गौः नाग इव गोनागः । गौः कुञ्जर इव गोकुञ्जरः । नागशब्दः कुञ्जरशब्दश्च गजवाची । अत्र गोर्वृन्दारकादितुल्यत्वात् श्रैष्ठ्यं गम्यते इति पूज्यमानता । ननु व्याघ्रादेराकृतिगणत्वात् 'उपमितं व्याघ्रादिभिः' इत्येव सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह । **व्याघ्रादेरिति** ॥ **सामान्येति** ॥ गोकुञ्जरः श्रेष्ठ इत्यादाविति भावः । **कतरकतमौ** ॥ जातिपरिप्रश्ने गम्ये कतरकतमौ समानाधिकरणेन समस्येते इत्यर्थः । **कतरकठ इति** ॥ अनयोः कः कठः इत्यर्थः । 'किंयत्त-दोर्निर्धारणे द्वयोरेकस्य डतरच्' कठेन प्रोक्तमधीते कठः । वैशम्पायनान्तेवासित्वात् प्रोक्ते णिनिः । 'कठचरकाल्लुक्' इति तस्य लुक् । ततस्तदधीते इत्यणः 'प्रोक्ताल्लुक्' इति लुक् । **कतमकलाप इति** ॥ एषां कः कलाप इति विग्रहः । कलापिना प्रोक्तमधीते कलापः । 'कलापिनोऽण्' 'सब्रह्मचारि' इति टिलोपः । 'वा बहूनाञ्जातिपरिप्रश्ने डतमच्' ननु घटत्वादिवत् कठशाखाध्येतृत्वात्मकत्वं न जातिः । "आकृतिग्रहणा जातिः" इति लक्षणस्य "लिङ्गानाञ्च न सर्वभाक्, सकृदाख्यातनिर्ग्राह्या" इति लक्षणस्य च तत्राप्रवृत्तेरित्यत आह । **गोत्रञ्चेति** ॥ अत्र कतमशब्दस्य जातिपरिप्रश्न एव व्युत्पादनात्कतरार्थमेव जातिपरिप्रश्नग्रहणम् । एवञ्च अनयोः कतरो देवदत्तः इत्यत्र न भवति समासः । एषां कतमो देवदत्त इति तु नास्त्येव । जातिपरिप्रश्न एव डतमचो विधानात् । वस्तुतस्तु "डतरडतमविधौ द्वयोरिति बहूनामिति जातिपरिप्रश्न" इति प्रत्याख्यातं भाष्ये । एवञ्च कतम एषान्देवदत्त इत्यप्यस्ति । "तत्र समासाभावाय जातिपरिप्रश्नग्रहणम्" इति शब्देन्दुशेखरे स्थितम् । **किं क्षेपे** ॥ क्षेपो निन्दा । तत्र गम्ये किमित्यव्ययं समानाधिकरणेन समस्यते स तत्पुरुषः इत्यर्थः । **कुत्सितो राजेति** ॥ अस्वपदविग्रहोऽयम् । किम्पदस्थाने कुत्सितपदमिति ज्ञेयम् । वाक्येन निन्दानवगमेन स्वपदलौकिकविग्रहासम्भवात् । **किंराजेति** ॥ 'राजाहस्सखिभ्यः' इति टच् तु न । 'किमः क्षेपे' इति निषेधात् । ननु राज्ञो बहुसम्पत्तिशालिनः कथं कुत्सितत्वमित्यत आह । **यो न रक्षतीति** ॥

७४४। पोटायुवतिस्तोककतिपयगृष्टिधेनुवशावेहद्बष्कयणी-प्रवक्तृश्रोत्रियाध्यापकधूर्तैर्जातिः (२-१-६५)

इति तत्पुरुषः।

श्रीरस्तु।

॥ अथ कर्मधारयसमासप्रकरणम् ॥

७४५। तत्पुरुषः समानाधिकरणः कर्मधारयः। (१-२-४२)

७४६। पुंवत्कर्मधारयजातीयदेशीयेषु। (६-३-४२)

कर्मधारये जातीयदेशीययोश्च परतो भाषितपुंस्कात्पर ऊङभावो यस्मिंस्तथाभूतं पूर्वं पुंवत्। पूरणीप्रियादिष्वप्राप्तः पुंवद्भावो विधीयते। महानवमी।

स कुराजेत्यन्वयः। **पोटायुवति** ॥ पोटादिभिस्समानाधिकरणैर्जातिवाचकं समस्यते स तत्पुरुष इत्यर्थः ॥

इति तत्पुरुषः।

अथ कर्मधारयकार्यं वक्ष्यन् कर्मधारयसंज्ञामाह—**तत्पुरुषः समान** ॥ समानम् एकमधिकरणं वाच्यं ययोः पदयोः, ते समानाधिकरणे पदे, ते अस्य स्त इति समानाधिकरणः मत्वर्थीयः अर्शआद्यच्। समानाधिकरणानेकपदावयवकस्तत्पुरुषः कर्मधारयसञ्ज्ञको भवतीत्यर्थः। तत्पुरुषाधिकारे इयं संज्ञा न कृता। तथा सत्येकसंज्ञाधिकारात् कर्मधारयसंज्ञया तत्पुरुषसंज्ञा बाध्येतेत्याहुः। **पुंवत्कर्मधारय** ॥ स्त्रियाः पुंवद्भाषितपुंस्कादनूङिति वर्तते। एकापि सप्तमी विषयभेदाद्भिद्यते। कर्मधारयांशे अधिकरणसप्तमी। जातीयदेशीयविषये परसप्तमी। तदाह। **कर्मधारये इति** ॥ तथाभूतमित्यनन्तरं स्त्रीवाचकमिति शेषः। भाषितपुंस्कादनूङित्येतत् 'स्त्रियाः पुंवत्' इति सूत्रे स्फुटीकरिष्यते। ननु कर्मधारये 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यनेन सिद्धं पुंवत्त्वम्, जातीयदेशीययोस्तु 'तसिलादिष्वाकृत्वसुचः' इत्यनेन सिद्धमित्यत आह। **पूरणीप्रियादिष्वप्राप्तः इति** ॥ अपूरणीप्रियादिष्विति पर्युदासादिति भावः। **महानवमीति** ॥ महती चासौ नवमी चेति विग्रहः। 'सन्महत्' इत्यादिना समासः। नवानां पूरणी नवमी। 'तस्य पूरणे डट्' 'नान्तादसङ्ख्यादेर्मट्' टित्त्वात् ङीप्। अत्र नवमीशब्दस्य पूरणप्रत्ययान्तत्वात्तस्मिन् परे 'स्त्रियाः पुंवत्' इति पुंवत्त्वमप्राप्तमनेन

कृष्णचतुर्दशी । महाप्रिया । तथा कोपधादेः प्रतिषिद्धः पुंवद्भावः कर्मधारयादौ प्रतिप्रसूयते । पाचकस्त्री । दत्तभार्या, पञ्चमभार्या । स्रौघ्नभार्या । सुकेशभार्या । ब्राह्मणभार्या । एवं 'पाचकजातीया' 'पाचकदेशीया' इत्यादि । इभपोटा । 'पोटा स्त्रीपुंसलक्षणा' । इभयुवतिः । अग्निस्तोकः । उदश्वित्कतिपयम् । गृष्टिः सकृत्प्रसूता, गोगृष्टिः । धेनुर्नवप्रसूतिका, गोधेनुः । वशा वन्ध्या, गोवशा ।

विधीयते । कृते पुंवत्त्वे 'आन्महतः' इत्यात्त्वमिति भावः । **कृष्णचतुर्दशीति** ॥ चतुर्दशानां पूरणी चतुर्दशी । डट् । 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । टित्त्वान्ङीप् । कृष्णा चासौ चतुर्दशी चेति विग्रहः । **महाप्रियेति** ॥ महती चासौ प्रिया चेति कर्मधारयः । अत्रापि प्रियादिपर्युदासादप्राप्तमनेन विधीयते इति भावः । 'पुंवत्कर्मधारय' इत्यस्य प्रयोजनान्तरमाह । **तथा कोपधादेरिति** ॥ 'न कोपधायाः' 'सञ्ज्ञापूरण्योश्च' 'वृद्धिनिमित्तस्य च तद्धितस्यारक्तविकारे' 'स्वाङ्गाच्चेतः' 'जातेश्च' इति पञ्चसूत्र्या प्रतिषिद्ध इत्यर्थः । **कर्मधारयादाविति** ॥ कर्मधारये जातीयदेशीययोश्च परयोरित्यर्थः । **पाचकस्त्रीति** ॥ पाचिका चासौ स्त्री चेति कर्मधारयः । अत्र 'न कोपधायाः' इति पुंवत्त्वस्य प्रतिषेधः प्राप्तः । **दत्तभार्या, पञ्चमभार्येति** ॥ दत्ता चासौ भार्या चेति, पञ्चमी चासौ भार्या चेति च कर्मधारयः । अत्र 'संज्ञापूरण्योश्च' इति प्रतिषेधः प्राप्तः । **स्रौघ्नभार्येति** ॥ स्रौघ्नी चासौ भार्या चेति कर्मधारयः । अत्र 'वृद्धिनिमित्तस्य च' इति प्रतिषेधः प्राप्तः । **सुकेशभार्येति** ॥ सुकेशी चासौ भार्या चेति कर्मधारयः । अत्र 'स्वाङ्गाच्च' इति निषेधः प्राप्तः । **ब्राह्मणभार्येति** ॥ ब्राह्मणी चासौ भार्या चेति कर्मधारयः । अत्र 'जातेश्च' इति निषेधः प्राप्तः । अथ जातीयदेशीययोः प्रतिप्रसवमुदाहरति । **एवं पाचकजातीया, पाचकदेशीयेति** ॥ 'प्रकारवचने' इति जातीयर्, 'ईषदसमाप्तौ' इति देशीयर् । उभयत्रापि 'तसिलादिषु' इति पुंवत्त्वस्य 'न कोपधायाः' इति निषेधः प्राप्तः । **इत्यादीति** ॥ दत्तजातीया, दत्तदेशीया, पञ्चमजातीया, पञ्चमदेशीया, स्रौघ्नजातीया, स्रौघ्नदेशीया, सुकेशजातीया, सुकेशदेशीया, ब्राह्मणजातीया, ब्राह्मणदेशीया तदेवं 'पुंवत्कर्मधारय' इति सूत्रं निरूप्य 'पोटायुवति' इति सूत्रस्य क्रमेणोदाहरणान्याह । **इभपोटेति** ॥ पोटा चासौ इभी चेति कर्मधारयः । इभीशब्दस्य पुंवत्त्वम् । जातेः पूर्वनिपातार्थमिदं सूत्रम् । **पोटा स्त्रीपुंसलक्षणा इति** ॥ कोशवाक्यमिदम् । स्त्रीपुंसयोर्लक्षणानि चिह्नानि यस्या इति बहुव्रीहिः । **इभयुवतिरिति** ॥ युवतिश्चासौ इभी चेति विग्रहः । कर्मधारये पुंवत्त्वम् । **अग्निस्तोक इति** ॥ स्तोकः अल्पः स चासौ अग्निश्चेति विग्रहः । **उदश्वित्कतिपयमिति** ॥ "तक्रं ह्युदश्वित्" इत्यमरः । कतिपयश्च तदुदश्विच्चेति कर्मधारयः । **गृष्टिस्सकृत्प्रसूतेति** ॥ कोशवाक्यमिदम् । **गोगृष्टिरिति** ॥ गृष्टिश्चासौ गौश्चेति कर्मधारयः । **धेनुर्नवप्रसूतिकेति** ॥ कोशवाक्यमिदम् । **गोधेनुरिति** ॥ धेनुश्चासौ गौश्चेति विग्रहः । **वशा वन्ध्या इति** ॥ कोशवाक्यमिदम् । **गोवशेति** ॥ वशा चासौ गौश्चेति विग्रहः । **वेहद्गर्भघाति-**

वेहद्गर्भघातिनी । गोवेहत् । बष्कयण्यतरुणवत्सा । गोबष्कयणी । कठप्रवक्ता । कठश्रोत्रियः । कठाध्यापकः । कठधूर्तः ।

७४७ । प्रशंसावचनैश्च । (२-१-६६)

एतैः सह जातिः प्राग्वत् । गोमतल्लिका । गोमचर्चिका । गोप्रकाण्डम् । गवोद्धः । गोतल्लजः । प्रशस्ता गौरित्यर्थः । मतल्लिकादयो नियतलिङ्गा न तु विशेष्यनिघ्नाः । जातिः किम् । कुमारी मतल्लिका ।

७४८ । युवा खलतिपलितवलिनजरतीभिः । (२-१-६७)

पूर्वनिपातनियमार्थं सूत्रम् । लिङ्गविशिष्टपरिभाषया युवतिशब्दोऽपि

नीति ॥ कोशवाक्यमिदम् । **गोवेहदिति** ॥ वेहच्चासौ गौश्चेति विग्रहः । **बष्कयण्यतरुणवत्सेति** ॥ "चिरसूता बष्कयणी" इत्यमरः । तरुणवत्सेत्यपपाठः । **गोबष्कयणीति** ॥ बष्कयणी चासौ गौश्चेति विग्रहः । **कठप्रवक्तेति** ॥ प्रवक्ता अध्यापकः स चासौ कठश्चेति विग्रहः । **कठाध्यापक इति** ॥ अध्यापकश्चासौ कठश्चेति विग्रहः । **कठधूर्त इति** ॥ धूर्तश्चासौ कठश्चेति विग्रहः । "धूर्तोऽक्षदेवी" इत्यमरः । विट इत्यन्ये । नच 'कुत्सितानि कुत्सनैः' इत्यनेन सिद्धिरशङ्क्या । प्रवृत्तिनिमित्तकुत्सायामेव तत्प्रवृत्तेः । नहि कठत्वं कुत्सितम् । **प्रशंसावचनैश्च** ॥ **एतैरिति** ॥ रूढ्या प्रशंसावाचकैरित्यर्थः । **जातिरिति** ॥ 'पोटायुवति' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः । **प्राग्वदिति** ॥ समानाधिकरणैस्समस्यते स तत्पुरुष इत्यर्थः । जातेः पूर्वनिपातनियमार्थं सूत्रम् । **गोमतल्लिकेति** ॥ मतल्लिका चासौ गौश्चेति विग्रहः । **गोमचर्चिकेति** ॥ मचर्चिका चासौ गौश्चेति विग्रहः । **गोप्रकाण्डमिति** ॥ प्रकाण्डश्चासौ गौश्चेति विग्रहः । **गवोद्ध इति** ॥ उद्धश्चासौ गौश्चेति विग्रहः । 'अवङ् स्फोटायनस्य' 'आद्गुणः' । **गोतल्लज इति** ॥ तल्लजश्चासौ गौश्चेति विग्रहः । सर्वत्र परवल्लिङ्गता । मतल्लिकादिशब्दानां अप्रसिद्धत्वाद्व्याचष्टे । **प्रशस्ता गौरित्यर्थ इति** ॥ गोशब्दस्य स्त्रीलिङ्गत्वाभिप्रायात् प्रशस्तेति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । गोशब्दस्य पुल्लिङ्गत्वे तु प्रशस्त इति पाठ्यम् । ननु गोशब्दस्य पुल्लिङ्गत्वे मतल्लिकामचर्चिकाप्रकाण्डशब्दानामपि विशेष्यनिघ्नत्वात् पुल्लिङ्गतापत्तिः । गोशब्दस्य स्त्रीलिङ्गत्वे तु प्रकाण्डोद्धतल्लजानामपि स्त्रीलिङ्गतापत्तिश्चेत्यत आह । **मतल्लिकादय इति** ॥ 'मतल्लिका मचर्चिका प्रकाण्डमुद्धतल्लजौ । प्रशस्तवाचकान्यमूनि' इत्यमरः । **कुमारी मतल्लिकेति** ॥ अवस्थाविशेषात्मकवयोविशेषवाचित्वान्न जातिवाची कुमारीशब्द इति न समासः । समासे तु 'पुंवत्कर्मधारय' इति पुंवत्त्वं स्यादिति भावः । **युवाखलतीति** ॥ युवन्शब्दः खलत्यादिभिस्समानाधिकरणैस्समस्यते स तत्पुरुष इत्यर्थः । विशेषणसमासेन सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह । **पूर्वेति** ॥ युवन्शब्दस्य खलत्यादिशब्दानाञ्च गुणवाचित्वाद्विशेषणत्वे कामचारात्पूर्वनिपातस्यानियमे प्राप्ते तन्नियमार्थमिदं सूत्रमित्यर्थः । खलतिः केशहीनशिराः ।

समस्यते । युवा खलतिर्युवखलतिः । युवतिः खलती युवखलती । युवजरती । युवत्यामेव जरतीधर्मोपलम्भेन तद्रूपारोपात्सामानाधिकरण्यम् ।

७४९ । कृत्यतुल्याख्या अजात्या । (२-१-६८)

भोज्योष्णम् । तुल्यश्वेतः । सदृशश्वेतः । 'अजात्या' किम् । भोज्य ओदनः । प्रतिषेधसामर्थ्याद्विशेषणसमासोऽपि न ।

७५० । वर्णो वर्णेन । (२-१-६९)

समानाधिकरणेन सह प्राग्वत् । कृष्णसारङ्गः ।

७५१ । कडाराः कर्मधारये । (२-२-३८)

कडारादयः शब्दाः कर्मधारये वा पूर्वं प्रयोज्याः । कडारजैमिनिः । जैमिनिकडारः ।

"पलितञ्जरसा शौक्ल्यम्" "वलिनो वलिभस्समौ" इत्यमरः । **युवा खलतिः युवखलतिरिति** ॥ अन्तर्वर्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य पदत्वान्नलोपः । ननु युवेति पुल्लिङ्गनिर्देशात् कथं युवतिशब्दस्य समास इत्यत आह । **लिङ्गविशिष्टेति** ॥ **युवतिः खलतिः युवखलतिरिति** ॥ 'पुंवत्कर्मधारय' इति पुंवत्त्वम् । **युवजरतीति** ॥ जरती वृद्धा । युवतिश्चासौ जरती चेति विग्रहः । 'पुंवत्कर्मधारय' इति पुंवत्त्वम् । ननु युवतिरेव कथं जरती स्यादित्यत आह । **युवत्यामेवेति** ॥ **कृत्यतुल्याख्या** ॥ कृत्यप्रत्ययान्तास्तुल्यवाचकाश्च जातिभिन्नवाचकेन समानाधिकरणेन समस्यन्ते स तत्पुरुष इत्यर्थः । **भोज्योष्णमिति** ॥ भोज्यञ्च तदुष्णञ्चेति विग्रहः । 'ऋहलोर्ण्यत्' इति ण्यत् । अर्हे कृत्यप्रत्ययः । भोज्योष्णशब्दयोरक्रियागुणशब्दत्वात् विशेषणत्वे कामचारादनियतपूर्वनिपाते प्राप्ते नियमार्थमिदम् । **तुल्यश्वेत इति** ॥ तुल्यश्चासौ श्वेतश्चेति विग्रहः । उभयोर्गुणवचनतया विशेषणत्वानियमेऽपि तुल्यशब्दस्यैव पूर्वनिपातः । आख्याग्रहणस्य प्रयोजनमाह । **सदृशश्वेत इति** ॥ सदृशशब्दस्य तुल्यपर्यायत्वादिति भावः । **भोज्य ओदन इति** ॥ अत्र ओदनशब्दस्य जातिवाचित्वात्तेनायं समासो न भवतीत्यर्थः । नन्वेतत्समासाभावेऽपि विशेषणसमासो दुर्वार इत्यत आह । **प्रतिषेधेति** ॥ भोज्यशब्दपूर्वनिपातस्योभयथाप्यविशिष्टतया 'अजात्या' इति पर्युदासवैयर्थ्यादिति भावः । **वर्णो** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **समानाधिकरणेनेति** ॥ वर्णवाचिना समानाधिकरणेन वर्णवाची समस्यते स तत्पुरुष इत्यर्थः । **कृष्णसारङ्ग इति** ॥ सारङ्गश्चित्रवर्णवान् । कृष्णशब्दः कृष्णावयवके लाक्षणिकः इति सामानाधिकरण्यम् । कृष्णश्चासौ सारङ्गश्चेति विग्रहः । विशेषणसमासेन सिद्धे इद प्रपञ्चार्थमेव । यत्तु 'वर्णो वर्णेष्वनेते' इति स्वरविधौ प्रतिपदोक्तत्वादस्यैव ग्रहणार्थमिदम् । तेन सारङ्गस्यावयवः कृष्णस्सारङ्गकृष्णः इत्यत्र 'वर्णो वर्णेषु' इति स्वरो नेति तच्चिन्त्यम् । कर्मधारयस्वरप्रकरणे 'वर्णो वर्णेष्वनेते' इति सूत्रस्य पाठेनैव सिद्धेरिति दिक् । **कडाराः कर्मधारये** ॥ 'उपसर्जनं पूर्वम्' इत्यतः पूर्वमित्यनुवर्तते । कडाराः इति बहुवचननिर्देशात्तदादिग्रहणम् । तदाह । **कडारादय इति** ॥ 'उपसर्जनम्पूर्वम्' इति नित्यत्वे प्राप्ते विकल्पोऽयम् । **कडारजैमि-**

७५२ । कुमार श्रमणादिभिः । (२-१-७०)

कुमारी श्रमणा कुमारश्रमणा । इह गणे श्रमणा प्रव्रजिता गर्भिणीत्यादयः स्त्रीलिङ्गाः पठ्यन्ते । लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया एतदेव ज्ञापकं बोध्यम् ।

७५३ । चतुष्पादो गर्भिण्या । (२-१-७१)

चतुष्पाज्जातिवाचिनो गर्भिणीशब्देन सह प्राग्वत् । गोगर्भिणी । 'चतुष्पाज्जातिरिति वक्तव्यम्' (वा १३११) । नेह । स्वस्तिमती गर्भिणी ।

७५४ । मयूरव्यंसकादयश्च । (२-१-७२)

एते निपात्यन्ते । मयूरो व्यंसकः मयूरव्यंसकः । व्यंसको धूर्तः । उदक्चावाक्चोच्चावचम् । निश्चितं च प्रचितं च निश्चप्रचम् । नास्ति किञ्चन यस्य सोऽकिञ्चनः । नास्ति कुतो भयं यस्य सोऽकुतोभयः । अन्यो राजा राजा-

---

निरिति ॥ कडारश्चासौ जैमिनिश्चेति विग्रहः । **कुमार श्रमणादिभिः** ॥ कुमारशब्दः श्रमणादिभिस्समानाधिकरणैस्समस्यते स तत्पुरुषः इत्यर्थः । **कुमारी श्रमणा कुमारश्रमणेति** ॥ 'पुंवत्कर्मधारय' इति पुंवत्वम् । श्रमणाः परित्यक्तसर्वसङ्गाः । ननु सूत्रे कुमारशब्दस्य पुल्लिङ्गस्यैव पाठात् कथमिह स्त्रीलिङ्गस्योदाहरणमित्यत आह । **इहेति** ॥ ननु गणे स्त्रीलिङ्गानामेव पाठे सूत्रस्य कथन्तेषु प्रवृत्तिः । नच लिङ्गविशिष्टपरिभाषयेति वाच्यम् । तत्सद्भावे प्रमाणाभावादित्यत आह । **लिङ्गेति** ॥ **एतदेवेति** ॥ एतदपीत्यर्थः । 'युवाखलति' इति सूत्रे जरतीग्रहणस्यापि तद्ज्ञापकत्वात् । नहि युवन्शब्दस्य जरतीसामानाधिकरण्यमस्ति । **चतुष्पादो गर्भिण्या** ॥ 'जातिग्रहणं कर्तव्यम्' इति वार्तिकमभिप्रेत्य आह । **चतुष्पाज्जातीति** ॥ **गोगर्भिणीति** ॥ गर्भिणी चासौ गौश्चेति विग्रहः । विशेष्यस्य पूर्वनिपातार्थमिदं सूत्रम् । जातिरिति किम् । कालाक्षी गर्भिणी । **मयूरव्यंसकादयश्च** ॥ **एते निपात्यन्ते इति** ॥ कृतसमासकार्या निर्दिश्यन्त इत्यर्थः । **मयूरव्यंसक इति** ॥ व्यंसकश्चासौ मयूरश्चेति विग्रहः । **व्यंसको धूर्त इति** ॥ अत्र कोशो मृग्यः । गुणवचनत्वात् व्यंसकशब्दस्य पूर्वनिपाते प्राप्ते इदं वचनम् । **उच्चावचमिति** ॥ उदक्शब्दस्य उच्चेत्यादेशः । अवाक्शब्दस्य अवचादेशश्च "उच्चावचन्नैकभेदम्" इत्यमरः । **निश्चप्रचमिति** ॥ निश्चितशब्दस्य निश्चादेशः । प्रचितशब्दस्य प्रचादेशः । **नास्ति किञ्चनेति** ॥ चनेत्यव्ययमप्यर्थे । नास्ति किमपि यस्येत्यर्थे बहुव्रीह्यपवादस्त्रिपदस्तत्पुरुषः । नञोऽकारस्य लोपश्च निपात्यते । 'नलोपो नञः' इति तु नात्र प्रवर्तते । किंशब्दस्य उत्तरपदत्वाभावात् । समासचरमखण्ड एव उत्तरपदशब्दस्य रूढत्वात् । **नास्ति कुत इति** ॥ कुतो भयमस्यास्तीति विग्रहस्यार्थः । **अकुतोभय इति** ॥ बहुव्रीह्यपवादस्तत्पुरुषः । **अन्यो राजा राजान्तरमिति** ॥ अत्र अन्तरशब्दः अन्यपर्यायः । तस्य स्थाने अन्यशब्दो विग्रहवाक्ये ज्ञेयः । नित्यसमासत्वेन

न्तरम् । चिदेव चिन्मात्रम् । 'आख्यातमाख्यातेन क्रियासातत्ये' (ग २०) । अश्नीत पिबतेत्येवं सततं यत्राभिधीयते सा अश्नीतपिबता । पचतभृज्जता । खादतमोदता । 'एहीडादयोऽन्यपदार्थे' (ग १८) । एहीड इति यस्मिन्कर्मणि तदेहीडम् । एहियवम् । उद्धर कोष्ठादुत्सृज देहीति यस्यां क्रियायां सोद्धरोत्सृजा । उद्धमविधमा । असातत्यार्थमिह पाठः । 'जहिकर्मणा बहुलमाभीक्ष्ण्ये कर्तारञ्चाभिदधाति' (ग २९) । जहीत्येतत्कर्मणा बहुलं समस्यते आभीक्ष्ण्ये गम्ये समासेन चेत्कर्ताभिधीयत इत्यर्थः । जहिजोडः । जहिस्तम्बः ।

७५५ । ईषदकृता । (२-२-७)

'ईषत्पिङ्गलः । 'ईषद्गुणवचनेनेति वाच्यम्' (वा १३१६) । ईषद्रक्तम् ।

७५६ । नञ् । (२-२-६)

नञ्सुपा सह समस्यते ।

७५७ । नलोपो नञः । (६-३-७३)

अस्वपदविग्रहौचित्यात् । नित्यसमासत्वञ्च राजान्तरमित्यस्य व्याख्यानादेव ज्ञेयम् । अत्र अन्तरशब्दस्य परनिपातः । **चिदेव चिन्मात्रमिति** ॥ 'मात्रं कार्त्स्न्येऽवधारणे' इत्यमरः । नित्यसमासत्वसूचनाय अस्वपदविग्रहः । निपातनादनुनासिकनित्यतेत्याहुः । **आख्यातमिति** ॥ गणसूत्रम् । क्रियासातत्ये गम्ये तिङन्तं तिङन्तेन समस्यते, स तत्पुरुषः इत्यर्थः । **अश्नीतपिबतेति** ॥ इहासुबन्तत्वेऽपि समासः । क्रियारूपस्यान्यपदार्थस्य प्राधान्यात् । स्त्रीत्वाट्टाप् । एवं पचतभृज्जतेत्यादावपि । **एहीडादय इति** ॥ इदमपि गणसूत्रम् । अन्यपदार्थे एहीडादयो निपात्यन्ते इत्यर्थः । एहि ईडे इति विग्रहः । ईडे इति लडुत्तमपुरुषैकवचनम् । डकारादेकारस्य अकारादेशः । **एहियवमिति** ॥ यौमीत्यस्य यवादेशः । उत्सृजेत्यस्य विवरणम् । **देहीति** ॥ **इह पाठ इति** ॥ एहीडादिष्वित्यर्थः । 'जहि कर्मणा बहुलम्' इत्यपि गणसूत्रम् । **कर्ता अभिधीयते इति** ॥ उक्तेऽ कर्तेत्यर्थः । **जहिजोड इति** ॥ जोड इति कस्यचित् संज्ञा । जहि जोडं जहि जोडमित्याभीक्ष्ण्येन य आह स जहिजोडः । **जहिस्तम्ब इति** ॥ जहि स्तम्बम्, जहि स्तम्बमिति य आहेति विग्रहः । इति समानाधिकरणाधिकारः । **ईषदकृता** ॥ ईषच्छब्दः अकृदन्तप्रकृतिकसुबन्तेन समस्यते स तत्पुरुष इत्यर्थः । **ईषत्पिङ्गळ इति** ॥ पिङ्गळशब्दः अव्युत्पन्नप्रातिपदिकमिति भावः । **ईषद्गुणवचनेनेति** ॥ अकृतेत्यपहायेति शेषः । **नञ्** ॥ इदं समानाधिकरणाधिकारस्थन्नेत्यभिप्रेत्य आह । **सुपा समस्यते इति** ॥ **नलोपो नञः** ॥

नञो नस्य लोपः स्यादुत्तरपदे। न ब्राह्मणोऽब्राह्मणः।

७५८। तस्मान्नुडचि। (६-३-७४)

लुप्तनकारान्नञ उत्तरपदस्याजादेर्नुडागमः स्यात्। अनश्वः। अर्थाभावेऽव्ययीभावेन सहायं विकल्प्यते। 'रक्षोहागमलघ्वसन्देहाः प्रयोजनम्' इति

नेति लुप्तषष्ठीकं पदम्। तदाह। **नञो नस्येति। उत्तरपदे इति**॥ 'अलुगुत्तरपदे' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः। नञोऽशिति सिद्धे लोपवचनम् अकब्राह्मण इति साकच्कार्थमित्याहुः। **अब्राह्मण इति**॥ अत्रारोपितत्वं नञर्थः। आरोपितत्वञ्च ब्राह्मणत्वद्वारा ब्राह्मणे अन्वेति। आरोपितब्राह्मणत्ववानिति बोधः। अर्थात् ब्राह्मणभिन्न इति पर्यवस्यति। केचित्तु नञ् भिन्नवाची, ब्राह्मणाद्भिन्न इत्यर्थ इत्याहुः। तदयुक्तम्। ब्राह्मणाद्भिन्नः इत्यर्थे पूर्वपदार्थप्राधान्यापत्तेः। तथाच 'उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषः' इति भाष्योद्घोषो विरुध्येत। किञ्च, अते, अतस्मै, अतस्मादित्यादौ सर्वनामकार्यं शीभावस्मायादिकं न स्यात्। तच्छब्दार्थस्य नञर्थं प्रति विशेषणत्वे अप्रधानत्वात्। 'संज्ञोपसर्जनीभूतास्तु न सर्वादयः' इत्युक्तेः। तथा अस इत्यादौ 'तदोस्सस्सावनन्त्ययोः' इति सर्वाद्यन्तर्गतत्यदादिकार्यं सत्वञ्च न स्यात्। अनेकमित्यत्र एकवचनानुपपत्तिश्च। एकभिन्नस्य एकत्वासम्भवेन द्वित्वबहुत्वनियमेन च द्विबहुवचनापत्तेः। तथा सति 'अनेकमन्यपदार्थे' इति नोपपद्येत। 'एतत्तदोस्सुलोपः' इत्यत्र अनञ्समासग्रहणञ्चात्र लिङ्गम्। तद्धि असश्शिवः, अनेषश्शिवः, इत्यादौ सुलोपाभावार्थम्। तद्भिन्नः, एतद्भिन्नः, इत्यर्थे तु तच्छब्दाद्यर्थस्य उपसर्जनतया त्यदाद्यत्वानापत्तौ 'हल्ङ्याब्भ्यः' इत्यादिलोपस्य दुर्वारत्वात्तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव। तस्मादुत्तरपदार्थप्राधान्यं भाष्योक्तमनुसृत्य आरोपितत्वमेव नञर्थ इति युक्तम्। विस्तरस्तु प्रौढमनोरमायां शब्दरत्ने मञ्जूषायाञ्च ज्ञेयः। प्राचीनास्तु "तत्सादृश्यमभावश्च तदन्यत्वं तदल्पता। अप्राशस्त्यं विरोधश्च नञर्थाष्षट् प्रकीर्तिताः' इति पठित्वा अब्राह्मणः, अपापम्, अनश्वः, अनुदरा कन्या, अपशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्यः, अधर्मः, इत्युदाजह्रुः। तत्र सादृश्यादिकं प्रकरणादिगम्यमित्याहुः। **तस्मान्नुडचि**॥ तच्छब्देन पूर्वसूत्रावगतो लुप्तनकारो नञ् परामृश्यते। उत्तरपद इत्यनुवृत्तं अचीत्यनेन विशेष्यते। तदादिविधिः। 'उभयनिर्देशे पञ्चमीनिर्देशो बलीयान्' परत्वात्, इति परिभाषया सप्तमी षष्ठीं प्रकल्पयति। तदाह। **लुप्तनकारादिति॥ अनश्व इति**॥ समासे सति नञो नकारस्य लोपे तत्परिशिष्टाकारस्य नुट्। टकार इत्। उकार उच्चारणार्थः। टित्त्वादाद्यावयव इति भावः। नुक् तु न कृतः। ङमुट्प्रसङ्गात्। ननु 'उत्तरे कर्मण्यविघ्नमस्तु' इत्यादौ विघ्नानामभाव इत्यर्थे नञ्तत्पुरुषे सति परवल्लिङ्गत्वे अविघ्न इति स्यात्। नच अर्थाभावे अव्ययीभावेन तत्सिद्धिरिति वाच्यम्। अव्ययीभावस्य निर्मक्षिकमित्यादौ सावकाशतया परत्वात्तत्पुरुषस्यैव प्रसङ्गादित्यत आह। **अर्थाभावे इति॥ रक्षेति**॥ पस्पशाह्निकभाष्ये इदं वाक्यम्। रक्षा च ऊहश्च आगमश्च लघु च असन्देहश्च इति द्वन्द्वः। 'परवल्लिङ्गम्' इति पुंस्त्वम्। अत्र सन्देहाभाव इत्यर्थे असन्देहशब्दस्य असन्देहा इति प्रयोगात् तत्पुरुषो

'अद्रुतायामसंहितम्' (वा ११६७) इति च भाष्यवार्तिकप्रयोगात् । तेन 'अनुपलब्धिः, अविवादः, अविघ्नम्', इत्यादि सिद्धम् । 'नञो नलोपस्तिङि क्षेपे' (वा ३९८४) । अपचसि त्वं जाल्म । 'नैकधा' इत्यादौ तु नशब्देन 'सह सुपा' (सू ६४९) इति समासः ।

७५९ । नभ्राण्नपान्नवेदानासत्यानमुचिनकुलनखनपुंसकनक्षत्रनक्रनाकेषु प्रकृत्या । (६-३-७५)

'पाद्' इति शत्रन्तः । 'वेदाः' इत्यसुन्नन्तः । न सत्या असत्याः । न असत्या नासत्याः । न मुञ्चतीति नमुचिः । न कुलमस्य । न खमस्य । न स्त्री पुमान् । स्त्रीपुंसयोः पुंसकभावो निपातनात् । न क्षरतीति नक्षत्रम् । क्षीयतेः क्षरतेर्वा क्षत्रमिति निपात्यते । न क्रामतीति नक्रः । 'क्रमेर्डः' न अकमस्मिन्निति नाकः ।

७६० । नगोऽप्राणिष्वन्यतरस्याम् । (६-३-७७)

नग इत्यत्र नञ्प्रकृत्या वा । नगाः—अगाः पर्वताः । 'अप्राणिषु' इति किम् । अगो वृषलः शीतेन । 'नित्यं क्रीडा—' (सू ७११) इत्यतः 'नित्यम्' इत्यनुवर्तमाने ।

विज्ञायते । अव्ययीभावे रक्षोहागमलघ्वसन्देहमिति स्यात् । **अद्रुतायामसंहितमिति** ॥ 'परस्सन्निकर्षस्संहिता' इति सूत्रे पठितमिदं वार्तिकम् । अद्रुतायां वृत्तौ संहिताभाव इत्यर्थः । अत्र अव्ययीभावे सति असंहितमिति प्रयोगात् अव्ययीभावेऽपि अर्थाभावो नञा गम्यो भवतीति विज्ञायते । अन्यथा तत्पुरुषे सति परवल्लिङ्गत्वादसंहितेति स्यात् । ततश्च नञा गम्ये अभावे तत्पुरुषाव्ययीभावयोर्विकल्प इति स्थितम् । **तेनेति** ॥ अनुपलब्धिरित्यत्र अविवाद इत्यत्र च तत्पुरुषः । अविघ्नम् इत्यत्र अव्ययीभावश्च सिद्ध्यतीत्यर्थः । शब्देन्दुशेखरे तु अन्यथा प्रपञ्चितम् । **नञो नलोपस्तिङि क्षेपे इति** ॥ 'नलोपो नञः' इति सूत्रस्थवार्तिकमिदम् । नञो नकारस्य लोपस्स्यात् तिङि परे निन्दायामिति वक्तव्यमित्यर्थः । **अ पचसि त्वं जाल्मेति** ॥ कुत्सित पचसीत्यर्थः । अत्र अ इति भिन्नं पदं तिङन्तेन समासाभावाद्वार्तिकमिदं प्रसङ्गादुपन्यस्तम् । नञ्समानार्थकेन अ इत्यव्ययेनापि सिद्धमिदमिति वार्तिकं विफलमेव । केचित्तु अस्मादेव वार्तिकादव्ययेषु अ इत्यस्य पाठः अप्रामाणिक इत्याहुः । ननु नैकधेत्यत्रापि नञ्समासे 'नलोपो नञः' इति नकारस्य लोपे 'तस्मान्नुडचि' इति नुटि अनेकधेत्येव स्यादित्यत आह । **नैकधेत्यादौ त्विति** ॥ एतदर्थमेव 'नञ्' इति सूत्रे 'नलोपो नञः' इति सूत्रे च ञकारानुबन्धग्रहणमिति भावः । **नभ्राण्नपात्** ॥ सुगमम् । **अनुवर्तमाने इति** ॥

७६१ । कुगतिप्रादयः । (२-२-१८)

एते समर्थेन नित्यं समस्यन्ते । कुत्सितः पुरुषः कुपुरुषः । 'गतिश्च' (सू २३) इत्यनुवर्तमाने ।

७६२ । ऊर्यादिच्विडाचश्च । (१-४-६१)

एते क्रियायोगे गतिसंज्ञाः स्युः । ऊरीकृत्य । शुक्लीकृत्य । पटपटाकृत्य । 'कारिकाशब्दस्योपसंख्यानम्' (वा ११३२) । कारिका क्रिया । कारिकाकृत्य ।

७६३ । अनुकरणं चानितिपरम् । (१-४-६२)

खाट्कृत्य । 'अनितिपरम्' किम् । खाडिति कृत्वा निरष्ठीवत् ।

७६४ । आदरानादरयोः सदसती । (१-४-६३)

सत्कृत्य । असत्कृत्य ।

समासविधयो वक्ष्यन्त इति शेषः । **कुगतिप्रादयः** ॥ **समस्यन्त इति** ॥ स तत्पुरुष इत्यपि ज्ञेयम् । **कुत्सितः पुरुष इति** ॥ नित्यसमासत्वादस्वपदविग्रहः । कुत्सितार्थकस्य कु इत्यव्ययस्यैवात्र ग्रहणम्, नतु पृथ्वीपर्यायस्य, गत्यादिसाहचर्यात् । **गतिश्चेत्यनुवर्तमाने इति** ॥ क्रियायोग इति चेति बोध्यम् । **ऊर्यादिच्विडाचश्च** ॥ च्विडाचौ प्रत्ययौ । **ऊरीकृत्येति** ॥ ऊरीत्यव्ययम् अङ्गीकारे, तस्य कृत्वेत्यनेन गतिसमासः । समासेऽनञ्पूर्वे क्त्वो ल्यप् । **शुक्लीकृत्येति** ॥ अशुक्लं शुक्लं कृत्वेत्यर्थः । 'कृभ्वस्तियोगे' इत्यभूततद्भावे च्विः । गतिसमासे सति क्त्वो ल्यप्, वेरपृक्तस्य, इति वलोपः । 'अस्य च्वौ' इति ईत्त्वम् । **पटपटाकृत्येति** ॥ पटपटा इति शब्दं कृत्वेत्यर्थः । अव्यक्तानुकरणात् द्व्यजवरार्धादनितौ डाच्' इति पटच्छब्दाड्डाचि टिलोपः । 'नित्यमाम्रेडिते डाचि' इति तकारपकारयोः पकार एकादेशः । गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । **कारिकाशब्दस्योपसंख्यानमिति** ॥ गतिसंज्ञाया इति शेषः । कारिकाशब्दं व्याचष्टे । **कारिका क्रियेति** ॥ 'स्त्रियां क्तिन्' इत्यधिकारे धात्वर्थनिर्देशे ण्वुल् । **कारिकाकृत्येति** ॥ क्रियां कृत्वेत्यर्थः । द्वितीयान्तस्य गतिसमासे क्त्वो ल्यप्, सुब्लुक्, कारिकाशब्दोऽत्र न कर्त्रीवाची, न श्लोकवाची च, व्याख्यानात् । **अनुकरणञ्चानितिपरम्** ॥ अनुकरणं गतिसंज्ञं स्यात्, इतिपरं वर्जयित्वेत्यर्थः । **खाट्कृत्येति** ॥ खाडिति शब्दं कृत्वेत्यर्थः । गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । **खाडिति कृत्वेति** ॥ न चात्र इतिशब्देन व्यवहितत्वे क्रियायोगाभावादेव गतिसंज्ञा न भविष्यति । तत्किमनितिपरग्रहणेनेति वाच्यम् । यथाकथञ्चित्क्रियायोगसत्त्वात् । 'ते प्राग्धातोः' इति सूत्रन्तु ते गत्युपसर्गाः धातोः प्रागेव प्रयोज्याः, न तु परत इति प्रयोगनियमपरमेवेति भावः । **आदरानादरयोस्सदसती** ॥ सदिति असदिति च अव्यये आदरानादरयोः क्रमेण विद्यमाने गतिसंज्ञके स्त इत्यर्थः । **सत्कृत्येति** ॥ आदरं कृत्वेत्यर्थः । **असत्कृत्येति** ॥ अनादरं कृत्वे-

७६५ । भूषणेऽलम् । (१-४-६४)

अलंकृत्य । 'भूषणे' किम् । अलं कृत्वौदनं गतः । पर्याप्तमित्यर्थः । 'अनुकरणम्—' (सू ७६३) इत्यादित्रिसूत्री स्वभावात्कृञ्विषया ।

७६६ । अन्तरपरिग्रहे । (१-४-६५)

अन्तर्हत्य । मध्ये हत्वेत्यर्थः । अपरिग्रहे किम् । अन्तर्हत्वा गतः । हतं परिगृह्य गत इत्यर्थः ।

७६७ । कणेमनसी श्रद्धाप्रतीघाते । (१-४-६६)

कणेहत्य पयः पिबति । मनोहत्य । 'कणे' शब्दः सप्तमीप्रतिरूपको निपातोऽभिलाषातिशये वर्तते । 'मनः' शब्दोऽप्यत्रैव ।

७६८ । पुरोऽव्ययम् । (१-४-६७)

पुरस्कृत्य ।

७६९ । अस्तं च । (१-४-६८)

त्यर्थः । गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । **भूषणेऽलम्** ॥ भूषणे विद्यमानं अलमित्यव्ययं गतिसञ्ज्ञकं स्यादित्यर्थः । **अलंकृत्येति** ॥ कटकादिधारणेन परिष्कारं कृत्वेत्यर्थः । **कृञ्विषयेति** ॥ कृञ्योग एव भवतीत्यर्थः । वस्तुतस्तु सङ्कोचे प्रमाणाभावात्, धात्वन्तरयोगेऽपि त्रिसूत्रीप्रवृत्तिर्युक्ता। अत एव अलं भुक्त्वा ओदन गत इति वृत्तिकृता प्रत्युदाहृतम् । **अन्तरपरिग्रहे** ॥ अपरिग्रहे वर्तमानं अन्तरित्यव्ययं गतिसंज्ञकं स्यादित्यर्थः । **हतं परिगृह्येति** ॥ हत्वा गमनम्, हतं परिगृह्येति अपरिगृह्य वा भवति । तत्र आद्यमुदाहरणं द्वितीयं प्रत्युदाहरणमित्यर्थः । अपरिग्रह इति प्रयोगोपाधिरेव, न तु वाच्यकोटिप्रविष्टम् । **कणेमनसी श्रद्धाप्रतीघाते** ॥ कणेशब्दो मनश्शब्दश्च श्रद्धाप्रतीघाते गतिसञ्ज्ञकौ स्तः । अत्यन्ताभिलाष. श्रद्धा, तस्याः निवृत्तिः प्रतीघातः । **कणेहत्येति** ॥ गतिसमासे क्त्वा ल्यप् । **मनोहत्येति** ॥ पयः पिबतीत्यनुषज्यते । ननु समासे कृते कण इति सप्तम्याः कथं न लुगित्यत आह । **कणेशब्द इति** ॥ ननु श्रद्धाप्रतीघातस्य कथमिहागतिः । श्रद्धावाचकशब्दाभावात् । मनसो घाते सति कथं वा पयःपानम् इत्यत आह । **अभिलाषातिशये इति** ॥ कणेशब्द इत्यनुषज्यते । 'परावरयोगे च' इति सूत्रेण क्त्वा । अभिलषनिवृत्तिपर्यन्तं पयः पिबतीत्यर्थः । श्रद्धाप्रतीघाते किम्, कणेहत्वा गतः । सूक्ष्मस्तण्डुलावयवः कणः, तद्विषये हत्वा गत इत्यर्थः । मनोहत्य गतः, विषपानादौ मनःप्रवृत्तिं प्रतिबध्य गत इत्यर्थः । **पुरोऽव्ययम्** ॥ पुर इत्यव्ययं गतिसंज्ञकं स्यात् । **पुरस्कृत्येति** ॥ गतिसमासे क्त्वा ल्यप् । अव्ययं किम्, पुरम्, पुरौ, पुरः कृत्वा गतः । **अस्तञ्च** ॥ पूर्वसूत्रादव्ययमित्यनुवर्तते इत्याह । **मान्तमव्ययमिति** ।

अस्तमिति मान्तमव्ययं गतिसंज्ञं स्यात् । अस्तंगत्य ।

७७० । अच्छ गत्यर्थवदेषु । (१-४-६९)

'अव्ययम्' इत्येव । अच्छगत्य । अच्छोद्य । अभिमुखं गत्वा उक्त्वा चेत्यर्थः । 'अव्ययम्' किम् । जलमच्छं गच्छति ।

७७१ । अदोऽनुपदेशे । (१-४-७०)

अदःकृत्य, अदः कृतम् । परं प्रत्युपदेशे प्रत्युदाहरणम् । अदः कृत्वा, अदः कुरु ।

७७२ । तिरोऽन्तर्धौ । (१-४-७१)

तिरोभूय ।

७७३ । विभाषा कृञि । (१-४-७२)

तिरस्कृत्य—तिरःकृत्य—तिरः कृत्वा ।

७७४ । उपाजेऽन्वाजे । (१-४-७३)

एतौ कृञि वा गतिसंज्ञौ स्तः । उपाजेकृत्य—उपाजे कृत्वा । अन्वाजेकृत्य—अन्वाजे कृत्वा । दुर्बलस्य बलमाधायेत्यर्थः ।

अस्तङ्गत्येति ॥ तिरोधानं प्राप्येत्यर्थः । अव्ययं किं, काण्डम् अस्तं कृत्वा । प्रक्षिप्तं कृत्वेत्यर्थः । **अच्छ गत्यर्थवदेषु** ॥ गत्यर्थधातुषु वदधातौ च प्रयुज्यमानेषु अच्छेत्यव्ययं गतिसंज्ञं स्यात् । **अच्छगत्येति** ॥ गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । **अच्छोद्येति** ॥ वदधातोः क्त्वा । गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । अच्छेत्यव्ययमाभिमुख्ये । तद्यथा । बर्हिरच्छैतीति । तदाह । **अभिमुखमिति** ॥ **जलमच्छं गच्छतीति** ॥ अत्राच्छशब्दस्य नाव्ययत्वम्, न गतिसंज्ञा, नापि प्राग्रीश्वरान्निपाताः इत्यधिकृतनिपातसंज्ञा । निपातत्वे सति हि अव्ययत्वात् विभक्तिलुक् स्यादिति भावः । **अदोऽनुपदेशे** ॥ अदश्शब्दः अनुपदेशे गतिसंज्ञस्स्यात् । **अदःकृत्येति** ॥ गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । अमुं यज्ञं कृत्वेत्यर्थे तु सुब्लुक् च । **अदः कृतमिति** ॥ 'गतिरनन्तरः' इति स्वरः फलम् । यदा स्वयमेव पर्यालोचयति तदेदमुदाहरणम् । **परं प्रतीति** ॥ अदः कुर्वित्यादावित्यर्थः । **तिरोऽन्तर्धौ** ॥ अन्तर्धिः व्यवधानम्, तत्र तिरस् इत्यव्ययं गतिसंज्ञकं स्यादित्यर्थः । **तिरोभूयेति** ॥ गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । व्यवहितो भूत्वेत्यर्थः । **विभाषा कृञि** ॥ कृञि प्रयुज्यमाने तिरस् इत्यव्ययं गतिसंज्ञं वा स्यादित्यर्थः । **तिरस्कृत्य तिरःकृत्येति** ॥ गतिसंज्ञापक्षे गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । 'तिरसोऽन्यतरस्याम्' इति सत्वविकल्पः । **तिरःकृत्वेति** ॥ गतित्वाभावपक्षे सत्वमपि न भवति । तद्विधौ गतिग्रहणानुवृत्तेरित्याहुः । केचित्तु तिरस्कार इति परिभवे प्रयोगदर्शनात् सत्वविधौ गतिग्रहणं नानुवर्तयन्ति । **उपाजेऽन्वाजे** ॥ **उपाजेकृत्येति** ॥ गतिसंज्ञापक्षे गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । अन्वाजेकृत्येत्यपि तथैव । उपाजे, अन्वाजे

७७५ । साक्षात्प्रभृतीनि च । (१-४-७३)

कृञि वा गतिसंज्ञानि स्युः । 'च्व्यर्थ इति वाच्यम्' (वा ११४२) । साक्षात्कृत्य—साक्षात् कृत्वा । लवणंकृत्य—लवणं कृत्वा । मान्तत्वं निपातनात् ।

७७६ । अनत्याधान उरसिमनसी । (१-४-७५)

उरसिकृत्य—उरसि कृत्वा । अभ्युपगम्येत्यर्थः । मनसिकृत्य—मनसि कृत्वा । निश्चित्येत्यर्थः । अत्याधानमुपश्लेषणं तत्र न। उरसि कृत्वा पाणिं शेते ।

७७७ । मध्येपदेनिवचने च । (१-४-७६)

एते कृञि वा गतिसंज्ञाः स्युरनत्याधाने । मध्येकृत्य—मध्ये कृत्वा । पदेकृत्य—पदे कृत्वा । निवचनेकृत्य—निवचने कृत्वा । वाचं नियम्येत्यर्थः ।

७७८ । नित्यं हस्तेपाणावुपयमने । (१-४-७७)

कृञि । उपयमनं विवाहः । 'स्वीकारमात्रम्' इत्यन्ये । हस्तेकृत्य । पाणौकृत्य ।

इत्यव्यये दुर्बलस्य बलाधाने वर्तते । तदाह । **दुर्बलस्येति** ॥ **साक्षात्प्रभृतीनि च** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **कृञि वेति** ॥ साक्षादित्यव्ययम् । **च्व्यर्थ इति** ॥ अभूततद्भावे गम्ये सति वक्तव्यमित्यर्थः । **साक्षात्कृत्येति** ॥ अप्रत्यक्षं प्रत्यक्षं कृत्वेत्यर्थः । गतित्वपक्षे क्त्वो ल्यप् । तत्र सुब्लुकमाशङ्क्य आह । **मान्तत्वमिति** ॥ लवणम्, उष्णम्, शीतम्, उदकम्, आर्द्रम्, इति पञ्चानां साक्षात्प्रभृतिगणे मान्तत्वं निपात्यते इत्यर्थः । **अनत्याधाने** ॥ उरसि मनसि इति विभक्तिप्रतिरूपके अव्यये गतिसंज्ञे वा स्तः अनत्याधाने । **उरसिकृत्येति** ॥ गतित्वपक्षे क्त्वो ल्यप् । इह अत्याधानं न गम्यत इत्याह । **अभ्युपगम्येत्यर्थ इति** ॥ **मनसिकृत्येति** ॥ गतित्वपक्षे क्त्वो ल्यप् । इहापि नात्याधानं गम्यत इत्याह । **निश्चित्येत्यर्थ इति** ॥ अत्याधानशब्दं विवृण्वन् तस्य प्रयोजनमाह । **अत्याधानमुपश्लेषणमिति** ॥ संयोग इत्यर्थः । **उरसि कृत्वेति** ॥ उरसि पाणिं निधाय शेत इत्यर्थः । अत्र पाणिसंश्लेषणावगमान्न गतिसंज्ञेति भावः । **मध्येपदे** ॥ गतित्वे तदभावे च त्रयाणामेदन्तत्वन्निपात्यते । **मध्येकृत्येति** ॥ गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । मध्यं कृत्वेत्यर्थः । **पदेकृत्येति** ॥ गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । पदं कृत्वेत्यर्थः । **निवचनेकृत्येति** ॥ वचनाभावं कृत्वेत्यर्थः । तदाह । **वाचं नियम्येत्यर्थ इति** ॥ वचनस्य अभावः निवचनम् । अर्थाभावे अव्ययीभाव इति भावः । **नित्यं हस्ते** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **कृञीति** ॥ हस्ते इति पाणाविति च शब्दौ कृञि नित्यं गतिसंज्ञौ भवतः । उपयमन इति यावत् । **हस्तेकृत्य, पाणौकृत्येति** ॥ कन्यां स्वीकर्तुं पाणिं गृहीत्वेत्यर्थः । एदन्तत्वमौदन्तत्वञ्च अनयोर्निपात्यते । उपयमने किं, हस्ते कृत्वा सुवर्णं गतः ।

७७९ । प्राध्वं बन्धने । (१-४-७८)

'प्राध्वम्' इत्यव्ययम् । प्राध्वंकृत्य । बन्धनेनानुकूल्यं कृत्वेत्यर्थः । प्रार्थनादिना त्वानुकूल्यकरणे । प्राध्वं कृत्वा ।

७८० । जीविकोपनिषदावौपम्ये । (१-४-७९)

जीविकामिव कृत्वा—जीविकाकृत्य । उपनिषदमिव कृत्वा—उपनिषत्कृत्य । 'औपम्ये' किम् । जीविकां कृत्वा । प्रादिग्रहणमगत्यर्थम् । सुपुरुषः । अत्र वार्तिकानि । 'प्रादयो गताद्यर्थे प्रथमया' (वा १३३५) । प्र गत आचार्यः प्राचार्यः । 'अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया' (वा १३३६) । अतिक्रान्तो

अन्यदीयमिति बुद्ध्या दातुं परावृत्त इत्यर्थः । **प्राध्वं बन्धने** ॥ प्राध्वमिति न द्वितीयान्तमित्याह । **प्राध्वमित्यव्ययमिति** ॥ बन्धने गम्ये प्राध्वमित्यव्ययं गतिसंज्ञकं स्यादित्यर्थः । **प्राध्वंकृत्येति** ॥ गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । अत्र प्राध्वमिति मान्तमव्ययं बन्धनेन आनुकूल्ये वर्तते । तदाह । **बन्धनेनेति** ॥ बन्धनग्रहणस्य प्रयोजनमाह । **प्रार्थनादिनेति** ॥ **जीविकोपनिष** ॥ उपमैव औपम्यं, तस्मिन्विषये जीविकाशब्दः उपनिषच्छब्दश्च कृञा योगे गतिसंज्ञौ स्तः । **जीविकामिवेति** ॥ अशनपानादिजीवनोपायो जीविका । तामिव अवश्यं कृत्वेत्यर्थः । **जीविकाकृत्येति** ॥ गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । **उपनिषदमिव कृत्वेति** ॥ उपनिषत् वेदान्तभागः, तामिव रहसि ग्राह्यत्वेन कृत्वेत्यर्थः । **उपनिषत्कृत्येति** ॥ गतिसमासे क्त्वो ल्यप् । उभयत्रापि सुब्लुक् । तदेवं 'कुगतिप्रादयः' इत्यत्रत्यगतिसमासाः प्रपञ्चिताः । ननु गतिग्रहणेनैव सिद्धे प्रादिग्रहणं व्यर्थमित्यत आह । **प्रादिग्रहणमगत्यर्थमिति** ॥ **सुपुरुष इति** ॥ अत्र क्रियायोगाभावादगतित्वेऽपि समासः । सोः प्रशार्थकत्वेऽपि धातुवाच्यक्रियायोगाभावान्न गतित्वम् । भाष्ये तु 'कुगतिप्रादयः' इति सूत्रमपनीय तत्स्थाने 'क्वाङ्स्वतिदुर्गतयस्समस्यन्त इति वक्तव्यम्' इत्युक्त्वा "कुब्राह्मणः, आकडारः, सुब्राह्मणः, अतिब्राह्मणः, दुर्ब्राह्मणः, दूरीकृत्य" इत्युदाहृतम् । "स्वती पूजायाम्, दुर्निन्दायाम्, आङीषदर्थे, कुः पापार्थे, इति सौनागव्याकरणवचनम्" इति भाष्ये स्पष्टम् । **अत्र वार्तिकानीति** ॥ 'प्रादयः गताद्यर्थे समस्यन्ते इति वक्तव्यम्' इति वार्तिकं पठित्वा तत्र व्यवस्थापकानि पञ्च वार्तिकानि सौनागव्याकरणसिद्धानि भाष्ये यानि पठितानि तानि प्रदर्श्यन्त इत्यर्थः । **प्रादय इति** ॥ गताद्यर्थे विद्यमानाः प्रादयस्समस्यन्त इत्यर्थः । **प्र गत आचार्य इति** ॥ प्रेत्यस्य विवरणं गत इति, गत आचार्य इत्येव अस्वपदविग्रहः । नित्यसमासत्वात् । अभिगतो मुखं अभिमुखः, प्रतिगतोऽक्षं प्रत्यक्ष इत्यादि । **अत्यादय इति** ॥ क्रान्ताद्यर्थे अत्यादयस्समस्यन्त इत्यर्थः । **अतिक्रान्तो मालामिति** ॥ अतिशब्दः क्रान्ते वर्तते । क्रान्तो मालामित्यस्वपदविग्रहः । तत्र क्रमुधातोरतिक्रमणमर्थः । **अतिमाल इति** ॥ 'एकविभक्ति च' इति

मालामतिमालः । अवादयः क्रुष्टाद्यर्थे तृतीयया' (वा १३३७) । अवक्रुष्टः कोकिलया अवकोकिलः । 'पर्यादयो ग्लानाद्यर्थे चतुर्थ्या' (वा १३३८) । परिग्लानोऽध्ययनाय पर्यध्ययनः । 'निरादयः क्रान्ताद्यर्थे पञ्चम्या' (वा १३३९) निष्क्रान्तः कौशाम्ब्याः निष्कौशाम्बिः । 'कर्मप्रवचनीयानां प्रतिषेधः' (वा १३३९) । वृक्षं प्रति ।

७८१ । तत्रोपपदं सप्तमीस्थम् । (३-१-९२)

सप्तम्यन्ते पदे 'कर्मणि—' (सू २९१३) इत्यादौ वाच्यत्वेन स्थितं कुम्भादि तद्वाचकं पदमुपपदसंज्ञं स्यात्, तस्मिंश्च सत्येव वक्ष्यमाणः प्रत्ययः स्यात् ।

मालाशब्दस्य उपसर्जनत्वात् 'गोस्त्रियोः' इति ह्रस्वः । **अवादय इति ॥** क्रुष्टाद्यर्थे अवादयस्समस्यन्त इत्यर्थः । **अवकोकिल इति ॥** कोकिलया आहूत इत्यर्थः । **पर्यादय इति ॥** ग्लानाद्यर्थे पर्यादयस्समस्यन्त इत्यर्थः । अध्ययनाय अध्ययनार्थं तेन श्रान्त इत्यर्थः । परिरत्र ग्लाने वर्तते । **निरादय इति ॥** क्रान्ताद्यर्थे निरादयस्समस्यन्त इत्यर्थः । **निष्कौशाम्बिरिति ॥** अतिमालवत् ह्रस्वः । निरित्यव्ययं निर्गमने वर्तते । **कर्मप्रवचनीयानां प्रतिषेध इति ॥** वार्तिकमेतत् । **वृक्षं प्रतीति ॥** 'लक्षणेत्थम्' इति कर्मप्रवचनीयत्वान्न प्रादिसमासः । इदन्तु वार्तिकं भाष्ये प्रत्याख्यातम् । अथोपपदसमासं वक्ष्यन्नुपपदसंज्ञामाह । **तत्रोपपदं सप्तमीस्थम् ॥** अधिकारोऽयम् । सप्तमीति तदन्तग्रहणम् । सप्तम्यन्ते पदे वाच्यवाचकभावसम्बन्धेन तिष्ठतीति सप्तमीस्थम् । सप्तम्यन्तवाच्यमिति यावत् । धातोरित्यधिकारसूत्रादुत्तरसूत्रमिदम् । ततश्च तदधिकारान्तर्गतेषु 'कर्मण्यण्' इत्यादिसूत्रेषु यत्सप्तम्यन्तमुच्चारितन्तदेव इह विवक्षितम् । एवञ्च तदुदाहरणे कुम्भं करोति कुम्भकार इत्यत्र सप्तम्यन्तवाच्यं कुम्भादीति पर्यवसन्नं, कुम्भादेश्च उपपदसञ्ज्ञायां प्रयोजनाभावात्तद्वाचकपदेषु विश्राम्यति । तथाच धातोरित्यधिकारान्तर्गते कर्मणीत्यादिसूत्रे यत्सप्तम्यन्तं कर्मणीत्यादि तद्वाच्यं यत् कुम्भादि तद्वाचकं पदम् उपपदसंज्ञं स्यादित्यधिकृतं वेदितव्यमित्यर्थः फलति । तदाह । **सप्तम्यन्ते पद इत्यादिना ॥** तत्र 'धातोः कर्मणस्समानकर्तृकात्' इति धातोः 'एकाचो हलादेः' इति 'धातोः' इति चक्रमेण त्रयो धात्वधिकाराः । तत्र प्रत्यासत्त्या तृतीयधात्वधिकारस्थसप्तम्यन्तस्यैव ग्रहणात् 'धातोरेकाचः' इत्यधिकारे 'च्लि लुङि' इत्यत्र सप्तम्यन्तन्न गृह्यते । अन्यथा कर्मणीत्यादाविव लुङन्ते अभूदित्यादावुपपदे धातोश्च्लिरित्यर्थस्स्यात् । ननु तत्रेति व्यर्थम् । तृतीयधात्वधिकारस्य प्रकृतत्वादेव ग्रहणसम्भवादित्याशङ्क्य आह । **तस्मिंश्च सत्येव वक्ष्यमाणः प्रत्ययः स्यादिति ॥** तत्रेत्यस्य अर्थः फलति । तथाच 'कर्मण्यण्' इत्यत्र इद सूत्रमुपस्थितम् । कर्मणीति सप्तम्यन्तं प्रथमान्तत्वेन विपरिणम्यते । सप्तमीनिर्देशस्तु उपपदसंज्ञाप्रवृत्त्यर्थः । धातोरण्स्यात् कर्तर्यर्थे, कर्मवाचकन्तु कुम्भादिपदम् उपपदसंज्ञं प्रत्येतव्यम्, तस्मिन्नुपपदे सत्येव अण्स्यादिति फलति ।

७८२। उपपदमतिङ्। (२-२-१९)

उपपदं सुबन्तं समर्थेन नित्यं समस्यते। अतिङन्तश्चायं समासः। कुम्भं करोतीति कुम्भकारः। इह 'कुम्भ अस् कार' इत्यलौकिकं प्रक्रियावाक्यम्। 'अतिङ्' किम्। मा भवान्भूत्। 'माङि लुङ्' (सू २२१९) इति सप्तमीनिर्देशान्माङुपपदम्। 'अतिङ्' ग्रहणं ज्ञापयति। 'सुपा' इत्येतन्नेहानुवर्तत इति। पूर्वसूत्रेऽपि गतिग्रहणं पृथक्कृत्यातिङ्ग्रहणं तत्रापकृष्यते।

तस्मिन् सत्येवाण् स्यादित्यभावे तु कार इत्येवं केवलादपि धातोः कर्तर्यर्थे अण्प्रत्ययस्स्यात्। कर्मणीति सप्तम्यन्तनिर्देशस्तु कुम्भकार इत्यादौ उपपदसंज्ञां प्रापय्य 'उपपदमतिङ्' इति नित्यसमाससम्पादनेन कुम्भ इत्यस्य कार इत्यस्य च साधुत्वप्रापणार्थतया चरितार्थः। तस्मिन्नुपपदे सत्येवाण् स्यादित्युक्ते तु कुम्भाद्युपपदस्य अण्प्रत्ययोत्पत्तौ निमित्तत्वावगमात्र केवलादण्प्रत्ययः। उपपदसञ्ज्ञायाः प्रत्ययविधिसन्नियोगशिष्टत्वलाभात् 'घः कर्मणि ष्ट्रन्, भुवो भावे' इत्यादौ सप्तम्यन्तमर्थनिर्देशपरमेव व्याख्यानादिति भाष्यकैयटादिषु स्पष्टम्। **उपपदमतिङ्** ॥ **सुबन्तमिति** ॥ 'सुबामन्त्रित' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः। **समर्थेनेति** ॥ प्रथमान्तं समर्थग्रहणं तृतीयान्ततया विपरिणम्यत इति भावः। **अतिङन्तश्चायं समास इति** ॥ सूत्रे तिङिति तदन्तग्रहणमिति भावः। समासः तिङन्तघटितो न भवतीत्यर्थः। अतिङ् किम्। कारको व्रजति। 'तुमुन्ण्वुलौ क्रियायां क्रियार्थायाम्' इति व्रजतावुपपदे कृञो ण्वुल्, अकादेशः। उपपदं समर्थेनेत्येतावत्युक्ते इहाप्युपपदसमासस्स्यात्। अतः अतिङ्ग्रहणम्। नचैवं सुबित्यनुवृत्तेः प्रयोजनाभाव इति वाच्यम्। चर्मकार इत्यत्र नलोपार्थकत्वात्। उपपदमतिङन्तं समर्थेन समस्यत इति व्याख्याने तु सुबिति नानुवर्तेत। ततश्च चर्मकार इत्यत्र नलोपो न स्यादिति भावः। **कुम्भमिति** ॥ कुम्भं करोतीत्यर्थे 'कर्मण्यण्' इति कर्मीभूतकुम्भवाचकपदे उपपदे कृञ्धातोः कर्तरि अण्प्रत्यये 'अचो ञ्णिति' इति वृद्धौ रपरत्वे कारशब्दः। तेन कुम्भशब्दस्य समासे कुम्भकारशब्द इत्यर्थः। ननु कुम्भं करोतीति कथं विग्रहप्रदर्शनम्, अतिङन्तस्समास इत्युक्तत्वादित्यत आह। **कुम्भ अस्, कार इत्यलौकिकं विग्रहवाक्यमिति** ॥ लोके प्रयोगानर्हत्वमलौकिकत्वम्। 'प्रत्ययोत्तरपदयोश्च' इति सूत्रभाष्यरीत्या अलौकिकविग्रहवाक्य एव समासप्रवृत्तिः। कुम्भं करोतीति कृञर्थप्रदर्शनमात्रमिति भावः। कुम्भ अम् कार इत्यपपाठः। कृद्योगे षष्ठीविधानात्। **मा भवान् भूदिति** ॥ अत्र भूदिति तिङन्तेन माङस्समासनिवृत्त्यर्थमतिङ्ग्रहणमिति भावः। भवानिति पदन्तु समासाभावसूचनाय मध्ये प्रयुक्तम्। ननु माङः तृतीयधात्वधिकारे सप्तमीनिर्दिष्टत्वन्तु अदृष्टं, येन तस्य उपपदत्वात् समासः प्रसज्यत इत्यत आह। **माङिति** ॥ ननु अतिङ्ग्रहणं व्यर्थं, मा भवान् भूदित्यत्र सुपेत्यनुवृत्त्यैव समासनिवृत्तिसम्भवादित्यत आह। **अतिङ्ग्रहणमिति** ॥ एवञ्च उपपदम् असुबन्तेन समस्यत इति फलितम्। गतिसमासोऽप्यसुबन्तेनेत्याह। **पूर्वसूत्र इति** ॥ उत्तरसूत्रात्पूर्वसूत्रे अनुवृत्तिरपकर्षः। 'कुप्रादयः' इति 'गतिः' इति च योगो

'सुपा' इति च निवृत्तम्। तथा च 'गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह समासवचनं प्राक्सुबुत्पत्तेः' (प ७६) इति सिद्धम्। व्याघ्री। अश्वक्रीती। कच्छपी।

७८३। अमैवाव्ययेन। (२-२-२०)

अमैव तुल्यविधानं यदुपपदं तदेवाव्ययेन सह समस्यते। स्वादुङ्कारम्। नेह। 'कालसमयवेलासु तुमुन्' (सू ३१७९)। कालः समयो वेला वा

विभज्यते। कुप्रादयस्सुबन्तेन समस्यन्ते। गतिस्तु न समस्यते। अतिङन्तश्च समास इति व्याख्येयमिति यावत्। ततः किमित्यत आह। **तथा चेति** ॥ गतिकारकोपपदानां कृदन्तैस्सह सुबुत्पत्तेः प्राक् समासो वक्तव्य इति प्राचीनव्याकरणोक्तं सिद्धं भवतीत्यर्थः। यद्यप्युक्तरीत्या गत्युपपदयोरेव लाभः। तथापि एकदेशानुमतिद्वारा प्राचीनपरिभाषेयं सिद्ध्यति। अथ परिभाषायाः फलं दर्शयितुं गतिसमासमुदाहरति। **व्याघ्रीति** ॥ व्याजिघ्रतीति व्याघ्रः। व्याङ्पूर्वात् घ्राधातोः 'आतश्चोपसर्गे' इति कः, 'आतो लोप इटि च' इत्यालोपः। 'पाघ्राध्माधेट् दृशश्शः' इति तु न भवति। 'जिघ्रतेस्संज्ञायान्नेति वाच्यम्' इति निषेधात्। आङो घ्रशब्देन गतिसमासः। आघ्रशब्देन वेः गतिसमासः। तत्र यदि घ्रशब्दस्य सुबन्तत्वमपेक्ष्येत, तर्हि स्त्रीप्रत्यये उत्पन्ने सुबुत्पत्तिस्स्यात्। स्वार्थद्रव्यलिङ्गसङ्ख्याकारकप्रयुक्तकार्याणां क्रमिकत्वस्य 'कुत्सिते' इतिसूत्रस्थभाष्यदर्शितस्य 'ङ्याप्प्रातिपदिकात्' इत्यत्र अस्माभिः प्रपञ्चितत्वात्। ततश्च सुबुत्पत्तये लिङ्गसङ्ख्याकारकं क्रमेण अपेक्ष्यमिति प्रथमं लिङ्गसंयोगे सति अदन्तत्वात् टाप् स्यात्। नतु जातिलक्षणङीष्, घ्रशब्दमात्रस्य जातिवाचित्वाभावात्। ततश्च घ्राशब्देन सुबन्तेन समासे सति व्याघ्राशब्दस्य अदन्तत्वाभावात् जातिलक्षणो ङीष् न स्यादिति भावः। यद्यप्युपपदत्वेनाप्येतत्सिद्धम्, तथापि गतित्वसम्भवमात्रेण इदमित्याहुः। वस्तुतस्तु आङो घ्राशब्देन उपपदसमासः। 'आतश्चोपसर्गे' इति सप्तमीनिर्देशात्। वेस्तु आघ्रशब्देन गतिसमास इति तदंशे गतिसमासोदाहरणमित्याहुः। अथ कारकसमासमुदाहरति। **अश्वक्रीतीति** ॥ अश्वेन क्रीतेति विग्रहे 'कर्तृकरणे कृता' इति समासः। 'क्रीतात्करणपूर्वात्' इति ङीष्। सुबन्तेन समासे तु उक्तरीत्या पूर्वं टापि अदन्तत्वाभावात् ङीष् न स्यादिति भावः। उपपदसमासमुदाहरति। **कच्छपीति** ॥ कच्छः तीरं, तेन तस्मिन् वा पिबतीति कच्छपी 'सुपि स्थः' इत्यत्र 'सुपि' इति योगविभागात्कः, उपपदसमासः। तस्य सुबन्तापेक्षायाम् उक्तरीत्या टाबेव स्यात्, नतु जातिलक्षणङीषिति भावः। **अमैवाव्ययेन** ॥ अमैवेत्यनन्तरन्तुल्यविधानमित्यध्याहार्यम्। 'तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्याम्' इति तृतीया। **अमैव तुल्येति** ॥ अम्प्रत्ययमात्रविधायकशास्त्रेण अमैव सह यस्य उपपदसंज्ञा विधीयते तदुपपदमव्ययेन समस्यत इति यावत्। पूर्वसूत्रेणैव सिद्धे नियमार्थमिदमित्याह। **तदेवेति** ॥ विवरणवाक्ये द्वितीय एवकारो नियमलभ्यः, नतु सूत्रस्थः। तस्य, अप्राप्ते अमा तुल्यविधानत्वे अवधारणार्थत्वात्। **स्वादुङ्कारमिति** ॥ स्वादुं कृत्वेत्यर्थः। ओदनं भुङ्क्ते इति शेषः। 'स्वादुमि णमुल्' इति णमुल्। स्वादुशब्दस्य मान्तत्वम्, निपातनात्। 'कृन्मेजन्तः' इत्यव्ययत्वम्।

भोक्तुम् । 'अमैव' इति किम् । अग्रे भोजम्—अग्रे भुक्त्वा । 'विभाषाग्रे-प्रथमपूर्वेषु' (सू ३३४५) इति क्त्वाणमुलौ । अमा चान्येन च तुल्य-विधानमेतत् ।

७८४ । तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम् । (२-२-२१)

'उपदंशस्तृतीयायाम्' (सू ३३६८) इत्यादीन्युपपदान्यमन्तेनाव्ययेन सह वा समस्यन्ते । मूलकेनोपदंशं भुङ्क्ते—मूलकोपदंशम् । उच्चैःकारम् ।

७८५ । क्त्वा च । (२-२-२२)

तृतीयाप्रभृतीन्युपपदानि क्त्वान्तेन सह वा समस्यन्ते । उच्चैःकृत्य—उच्चैः कृत्वा । 'अव्ययेऽयथाभिप्रेत—' (सू ३३८१) इति क्त्वा । 'तृतीया-प्रभृतीनि' इति किम् । अलं कृत्वा । खलु कृत्वा ।

तदेवेति नियमस्य प्रयोजनमाह । **नेहेति** ॥ उपपदसमास इति शेषः । **भोक्तुमिति** ॥ यद्यपि 'कालसमयवेलासु' इति सप्तमीनिर्देशात् कालसमयवेलानामुपपदत्वम् । तथापि काला-दीनामुपपदसंज्ञा तुमुना तुल्यविधानैव, नत्वमा । अतः कालादीनामुपपदत्वेऽपि न समास इत्यर्थः । **अमैवेति किमिति** ॥ अमैवेत्येवकारः किमर्थ इति प्रश्नः । **अमा चान्येन चेति** ॥ अम्प्रत्ययेन क्त्वाप्रत्ययेन च सह उपपदसंज्ञा अग्रेप्रथमपूर्वशब्दानां विहिता । ततश्च उपपदत्वस्य अमैव तुल्यविधानाभावात् न उपपदसमास इति भावः । **तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम्** ॥ तृतीयाशब्देन 'उपदंशस्तृतीयायाम्' इत्यारभ्य 'अन्वच्यानुलोम्ये' इत्यन्तसूत्रोपात्तान्युपपदानि विवक्षितानि । अमेति, अव्ययेनेति च अनुवर्तते, एवकारस्तु नानुवर्तते, अस्वरितत्वात् । अमेत्ये-तदव्ययविशेषणम् । तदाह । **उपदंशस्तृतीयायामित्यादिना** ॥ **मूलकेन उपदंशं भुङ्क्ते मूलकोपदंशमिति** ॥ 'उपदंशस्तृतीयायाम्' इति णमुल् । अमैव तुल्यविधानत्वात् । पूर्व-सूत्रेण नित्ये प्राप्ते विकल्पोऽयम् । ननु मूलकेनेत्यस्य भुङ्क्ते इत्यत्रैवान्वयात् उपदंश इत्यत्रा-नन्वयादसामर्थ्यात् कथमिह समास इति चेन्मैवम् । उपदंशनक्रियां प्रति हि मूलकस्य आर्थिकं कर्मत्वमादाय सामर्थ्यमुपपाद्यम् । तृतीया तु प्रधानक्रियानुरोधात् परत्वाच्च उपपाद्येत्यन्यत्र विस्तरः । **उच्चैः कारमिति** ॥ उच्चैः कृत्वेत्यत्र तु 'अव्ययेऽयथाभिप्रेताख्याने कृञः क्त्वा णमुलौ' तत्र उच्चैः कारमित्यत्र उपपदत्वस्य अमैव तुल्यविधानत्वाभावात् 'अमैवाव्ययेन' इत्यप्राप्ते अनेन विकल्पः । समासपक्षे 'आदिर्णमुल्यन्यतरस्याम्' इति कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरः आद्युदात्त-त्वम् । असमासपक्षे तु उच्चैरिति फिट्सूत्रेण अन्तोदात्तत्वमिति फले भेदः । अमन्तेनेति किम् । पर्याप्तो भोक्तुम् । 'पर्याप्तिवचनेषु' इति तुमुन् । **क्त्वा च** ॥ तृतीयाप्रभृतीनीति पूर्वसूत्र-मनुवर्तते । क्त्वेति तृतीयार्थे प्रथमा । टायां 'सुपां सुलुक् पूर्वसवर्ण' इति पूर्वसवर्णदीर्घ इत्यपरे । तदाह । **तृतीयेति** ॥ ननु 'उपदंशस्तृतीयायाम्' इत्यतः प्रागेव समानकर्तृकयोरिति क्त्वाविधेः पाठात् कथमुच्चैः कृत्वेत्युदाहरणमित्यत आह । **अव्ययेऽयथेति** ॥ 'अव्ययेऽयथाभिप्रेताख्याने-

७८६ । तत्पुरुषस्याङ्गुलेः सङ्ख्याव्ययादेः । (५-४-८६)

संख्याव्ययादेरङ्गुल्यन्तस्य तत्पुरुषस्य समासान्तोऽच् स्यात्। द्वे अङ्गुली प्रमाणमस्य द्व्यङ्गुलं दारु । निर्गतमङ्गुलिभ्यो निरङ्गुलम् ।

७८७ । अहःसर्वैकदेशसंख्यातपुण्याच्च रात्रेः । (५-४-८७)

एभ्यो रात्रेरच्स्याच्चात्संख्याव्ययादेः । 'अहर्ग्रहणं द्वन्द्वार्थम्' (वा ३३५३) अहश्च रात्रिश्चाहोरात्रः । सर्वा रात्रिः सर्वरात्रः । पूर्वं रात्रेः पूर्वरात्रः । संख्यातरात्रः । पुण्यरात्रः । द्वयो रात्र्योः समाहारो द्विरात्रम् । अतिक्रान्तो रात्रिमतिरात्रः ।

कृञः क्त्वाणमुलौ' इति सूत्रेणेत्यर्थः । **अलं कृत्वेति** ॥ 'अलङ्खल्वोः प्रतिषेधयोः प्राचां क्त्वा' इत्येतत् 'उपदंशस्तृतीयायाम्' इत्यतः पूर्वमेव पठितम् । अतः तद्विहितक्त्वः मान्तेन सह समासाभावात् न ल्यबिति भावः । इत्युपपदसमासाः । अथ तत्पुरुषेषु असाधारणसमासान्तान्वक्तुमुपक्रमते । **तत्पुरुषस्यांगुलेः सङ्ख्याव्ययादेः** ॥ 'अच्प्रत्यन्ववपूर्वात्' इत्यतः अजित्यनुवर्तते, समासान्त इत्यधिकृतम् । तेन समासस्य अन्तावयव इति लभ्यते । 'प्रत्ययः, परश्च' इत्यधिकारात् अच्प्रत्ययस्य तत्पुरुषात् परत्वेऽपि तस्य तदवयवत्वात् अङ्गुलेरिति अवयवषष्ठी अङ्गुलेरिति तत्पुरुषविशेषणं, तदन्तविधिः । तदाह । **सङ्ख्याव्ययादेरिति** ॥ सङ्ख्या च अव्ययश्च सङ्ख्याव्यये ते आदी यस्येति विग्रहः । **द्व्यङ्गुलमिति** ॥ 'तद्धितार्थ' इति द्विगुः । 'प्रमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचः' प्रमाणे लः, द्विगोर्नित्यम्' इति लुक् । द्व्यङ्गुलीशब्दादचि तस्य तद्धितत्वात्तस्मिन् परे 'यस्येति च' इति ईकारलोपः । **निरङ्गुलमिति** ॥ 'निरादयः क्रान्ताद्यर्थे' इति समासः, अच् 'यस्येति' लोपः । **अहस्सर्वैकदेशसङ्ख्यातपुण्याच्च ॥ एभ्यो रात्रेरिति** ॥ अहन्, सर्व, एकदेश, सङ्ख्यात, पुण्य, एभ्यः परस्य रात्रिशब्दस्येत्यर्थः । अहन्नादिपूर्वपदकस्य रात्र्यन्तस्य तत्पुरुषस्येति यावत् । ननु अहरादिः रात्र्यन्तस्तत्पुरुषो नास्त्येव । अह्नो रात्रिरिति वा, अहश्चासौ रात्रिश्चेति वा, असम्भवात् इत्यत आह । **अहर्ग्रहणं द्वन्द्वार्थमिति** ॥ नच ब्रह्मणो यदहः तस्यावयवभूता या मानुषी रात्रिरिति षष्ठीतत्पुरुषः सम्भवतीति वाच्यम् । अहर्ग्रहणं द्वन्द्वार्थमिति भाष्यप्रामाण्येन एवञ्जातीयकतत्पुरुषस्य प्रयोगाभावोन्नयनात्। **अहोरात्र इति** ॥ द्वन्द्वादच् 'इलोपः, 'जातिरप्राणिनाम्' इत्येकवत्त्वम् । 'स नपुंसकम्' इति बाधित्वा 'रात्राह्नाहाः पुंसि' इति पुंस्त्वम्। **सर्वा रात्रिस्सर्वरात्र इति** ॥ सर्वा रात्रिरिति विग्रहे 'पूर्वकालैक' इति कर्मधारयः । अच्, इकारलोपः, 'रात्राह्न' इति पुंस्त्वम् । 'सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे' इति पुंवत्त्वम् । एकदेशेत्यर्थग्रहणमित्यभिप्रेत्योदाहरति । **पूर्वमिति** ॥ पूर्वं रात्रेरिति विग्रहे 'पूर्वापराधरोत्तरम्' इत्येकदेशिसमासः । अच्, इलोपः, 'रात्राह्न' इति पुंस्त्वम् । **सङ्ख्यातरात्र इति** ॥ सङ्ख्याता रात्रिरिति विग्रहे कर्मधारयः। 'पुंवत्कर्मधारय' इति पुंवत्त्वम् । **पुण्यरात्र इति** ॥ पुण्या रात्रिरिति विग्रहे कर्मधारयः । 'पुंवत्कर्मधारय' इति पुंवत्त्वम्। अच्, इलोपः । 'रात्राह्न'

७८८ । राजाहःसखिभ्यष्टच् । (५-४-९१)

एतदन्तात्तत्पुरुषाट्टच्स्यात् । परमराजः । अतिराजी । कृष्णसखः ।

७८९ । अह्नष्टखोरेव । (६-४-१४५)

एतयोरेव परतोऽह्नष्टिलोपः स्यान्नान्यत्र । उत्तमाहः । द्वे अहनी भृतो द्व्यहीनः क्रतुः । तद्धितार्थे द्विगुः । 'तमधीष्टः—' (सू १७४४) इत्यधिकारे 'द्विगोर्वा' इत्यनुवृत्तौ 'रात्र्यहःसंवत्सराच्च' (सू १७५१) इति खः । लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया अनित्यत्वान्नेह । मद्राणां राज्ञी मद्रराज्ञी ।

इति पुंस्त्वम् । **द्विरात्रमिति** ॥ 'तद्धितार्थे' इति द्विगुः । सङ्ख्यादित्वात् अच्, इलोपः । सङ्ख्यापूर्वं रात्रं क्लीबम्' इति नपुंसकत्वम् । **अतिरात्र इति** ॥ 'अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे' इति समासः । अव्ययादित्वादच्, इलोपः, 'रात्राह्न' इति पुंस्त्वम् । **राजाहस्सखिभ्यष्टच्** ॥ 'तत्पुरुषस्याङ्गुलेः' इत्यतः तत्पुरुषस्येत्यनुवृत्तं पञ्चमीबहुवचनत्वेन विपरिणतम् राजाहस्सखिभ्यः इत्यनेन विशेष्यते । तदन्तविधिः । तदाह । **एतदन्तादिति** ॥ **परमराज इति** ॥ परमश्चासौ राजा चेति विग्रहः । समासान्तष्टच् । 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । **अतिराज इति** ॥ अतिक्रान्तो राजानमिति विग्रहः । 'अत्यादयः' इति समासः । टचि, टिलोपः । **कृष्णसख इति** ॥ कृष्णस्य सखेति विग्रहः । समासान्तष्टच् । 'यस्येति च' इति इकारलोपः । **अह्नष्टखोः** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **टिलोपस्स्यादिति** ॥ टेरित्यनुवर्तते । 'अल्लोपोऽनः' इत्यस्मात् लोप इति चेति भावः । 'नस्तद्धिते' इत्येव सिद्धे नियमार्थमित्याह । **नान्यत्रेति** ॥ एवकारस्तु अह्न एव टखोरिति विपरीतनियमव्यावृत्त्यर्थः । टखोरेवेति किम् । अह्ना निर्वृत्तम् आह्निकम् 'कालाट्ठञ्' इत्यधिकारे 'तेन निर्वृत्तम्' इति ठञ् । टिलोपाभावादल्लोपः । टप्रत्यये उदाहरति । **उत्तमाह इति** ॥ उत्तमञ्च तदहश्चेति विशेषणसमासः । 'राजाहस्सखिभ्यष्टच्' इति टच् । 'अह्नष्टखोरेव' इति प्रकृतसूत्रेण टिलोपः । 'रात्राह्नाहाः पुंसि' इति पुंस्त्वम् । खे उदाहरति । **द्वे अहनी भृत इति** ॥ 'अत्यन्तसंयोगे द्वितीया' भृतः परिक्रीत इत्यर्थः । द्व्यहीन इत्यत्र प्रक्रियां दर्शयति । **तद्धितार्थे द्विगुरिति** ॥ कोऽत्र तद्धित इत्यत आह । **तमधीष्ट इत्यादि** ॥ तथाच द्व्यहन्शब्दात् खस्य ईनादेशे 'अह्नष्टखोरेव' इति टिलोपे द्व्यहीन इति रूपमित्यर्थः । नन्वत्र 'अह्नोऽह्न एतेभ्यः' इत्यह्नादेशः कुतो न स्यात् । नच खे टिलोपविधिसामर्थ्यान्नाह्नादेश इति वाच्यम् । 'अहीन' इत्यत्र खे टिलोपविधेः चरितार्थत्वात् इति चेन्न । समासान्ते परे एवाह्नादेशविधानात् । प्रकृते तु समासान्तविधेरनित्यत्वात् 'राजाहस्सखिभ्यः' इति न टच् । यद्यपि उत्तमाहः इत्यत्र द्व्यहीन इत्यत्र च 'नस्तद्धिते' इत्येव टिलोपस्सिद्धः । तथापि आह्निकमित्यादावावश्यकस्य नियमविधेर्विधिमुखेनापि प्रवृत्त्यभ्युपगमादिह तदुपन्यासः । ननु मद्राणा राज्ञी मद्रराज्ञीत्यत्रापि लिङ्गविशिष्टपरिभाषया 'राजाहस्सखिभ्यः' इति टच् स्यादित्याशङ्क्य आह । **लिङ्गेति** ॥ **अनित्यत्वादिति** ॥ समासान्तप्रकरणे लिङ्गविशिष्टपरिभाषा नेति 'ङ्याप्प्रातिपदिकात्' इत्यत्र

७९० । अह्नोऽह्न एतेभ्यः । (५-४-८८)

सर्वादिभ्यः परस्याहन्शब्दस्याह्नादेशः स्यात्समासान्ते परे ।

७९१ । अह्नोऽदन्तात् । (८-४-७)

अदन्तपूर्वपदस्थाद्रेफात्परस्याह्नोऽह्नादेशस्य नस्य णः स्यात् । सर्वाह्णः । पूर्वाह्णः । संख्याताह्नः । द्वयोरह्नोर्भवः । 'कालाट्ठञ्' (सू १३८१) 'द्विगोर्लुगनपत्ये' (सू १०८०) इति ठञो लुक् । द्व्यह्नः । स्त्रियामदन्तत्वाट्टाप् । द्व्यह्ना । द्व्यह्नप्रियः । अत्यह्नः ।

७९२ । क्षुभ्नादिषु च । (८-४-३९)

भाष्ये उक्तत्वादिति भावः । **मद्रराज्ञीति** ॥ नच टचि सत्यपि 'यस्येति च' इतीकारलोपे मद्रराज्ञशब्दात् टित्त्वात् ङीपि मद्रराज्ञीति निर्बाधमिति वाच्यम् । टचि हि सति 'भस्याढे तद्धिते' इति पुंवत्त्वे टिलोपे मद्रराजी इति स्यादिति भावः । **अह्नोऽह्न एतेभ्यः** ॥ पूर्वसूत्रे अहस्सर्वैकदेशसङ्ख्यातपुण्यशब्दा निर्दिष्टाः । तत्र चकारेण सङ्ख्याव्यये अनुकृष्टे । अहश्शब्दवर्जं ते सर्वे एतच्छब्देन परामृश्यन्ते । नत्वहश्शब्दः । अहश्शब्दात् परस्य अहन्शब्दस्य तत्पुरुषे असम्भवादित्यभिप्रेत्य व्याचष्टे । **सर्वादिभ्य इति** ॥ **समासान्ते पर इति** ॥ एतत्तु प्रकरणाल्लब्धम् । **अह्नोऽदन्तात्** ॥ 'पूर्वपदात्संज्ञायाम्' इत्यतः पूर्वपदादित्यनुवृत्तम् अदन्तादित्यत्र अन्वेति । 'रषाभ्यां नो णः' इति सूत्रं षकारवर्जमनुवर्तते । पूर्वपदादित्यनेन पूर्वपदस्थादिति विवक्षितम् । तदाह । **अदन्तपूर्वेति** ॥ तदन्तविधिनैव सिद्धे अन्तग्रहणं स्पष्टार्थम् । लक्षेषु अहस्सु भवो लक्षाह्न इत्यत्र णत्वार्थं षादित्यपि बोध्यम् । समासान्ते पर इति किम् । द्वे अहनी भृतो द्व्यहीनः । अत्र समासान्तविधेरनित्यत्वात् टजभावे अह्नादेशो न । **सर्वाह्ण इति** ॥ सर्वमहरिति विग्रहे 'पूर्वकाल' इति समासे 'राजाहस्सखिभ्यः' इति टच्, अह्नादेशः, णत्वं, 'रात्राह्नाहाः' इति पुंस्त्वम् । **पूर्वाह्ण इति** ॥ समासादि सर्वाह्णवत् । **सङ्ख्याताह्न इति** ॥ सङ्ख्यातमहरिति विग्रहः । विशेषणसमासः टच् अह्नादेशः । निमित्ताभावान्न णत्वम् । पुण्यपूर्वस्य त्वग्रे वक्ष्यते । सङ्ख्यापूर्वस्य उदाहरति । **द्वयोरह्नोरित्यादि** ॥ **द्व्यह्न इति** ॥ तद्धितार्थे द्विगुः । टच् । ततो भवार्थे ठञ्, तस्य लुक् अह्नादेशः । प्रसङ्गादाह । **स्त्रियामिति** ॥ **द्व्यह्नेति** ॥ द्वयोरह्नोर्भवेत्यर्थः । ठञ् लुक् च पूर्ववत् । 'अपरिमाणबिस्त' इति न ङीप् । ठञ्निमित्तस्तु ङीप् नेत्यपरिमाणबिस्तेत्यत्र उक्तम् । टचष्टित्वेऽप्युपसर्जनत्वात् 'टिड्ढ' इति न ङीप् । वस्तुतस्तु स्त्रीत्वमेवात्र नास्ति । रात्राह्नाहाः पुंसीत्युक्तेरिति शब्देन्दुशेखरे प्रपञ्चितम् । सङ्ख्यापूर्वस्य उदाहरणान्तरमाह । **द्व्यह्नप्रिय इति** ॥ द्वे अहनी प्रिये यस्येति विग्रहः । तद्धितार्थेत्युत्तरपदे द्विगुः । टच् अह्नादेश इति भावः । अव्ययपूर्वस्य उदाहरति । **अत्यह्न इति** ॥ अहरतिक्रान्त इति विग्रहः । अत्यादय इति समासः । टच् अह्नादेश इति भावः । **क्षुभ्नादिषु च** ॥ रषाभ्यामित्यतो ण इति 'न भाभूपूकमि' इत्यतो नेति चानुवर्तते । **तदाह** ।

एषु णत्वं न स्यात् । दीर्घाह्नी प्रावृट् । एवं चैतदर्थमह्न इत्यदन्तानुकरणे क्लेशो न कर्तव्यः । 'प्रातिपदिकान्त—' (सू १०५५) इति णत्ववारणाय क्षुभ्नादिषु पाठस्यावश्यकत्वात् । 'अदन्तात्' इति तपरकरणान्नेह । परागतमहः । पराह्नः ।

७९३ । न संख्यादेः समाहारे । (५-४-८९)

समाहारे वर्तमानस्य संख्यादेरह्नादेशो न स्यात् । 'संख्यादेः' इति स्पष्टार्थम् । द्वयोरह्नोः समाहारो द्व्यहः । त्र्यहः ।

७९४ । उत्तमैकाभ्यां च । (५-४-९०)

आभ्यामह्नादेशो न । उत्तमशब्दोऽन्त्यार्थः पुण्यशब्दमाह । 'पुण्यैकाभ्याम्' इत्येव सूत्रयितुमुचितम् । पुण्याहम् । सुदिनाहम् । सुदिनशब्दः

एष्विति ॥ दीर्घाह्नी प्रावृडिति ॥ वर्षर्तौ प्रावृट्शब्दः स्त्रीलिङ्गः । "स्त्रियां प्रावृट् स्त्रियां भूम्नि वर्षाः" इत्यमरः । दीर्घाण्यहानि यस्मिन्निति बहुव्रीहिः । 'अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम्' इति ङीप् 'अल्लोपोऽनः' इत्युपधालोपः । 'अह्नोऽदन्तात्' इति णत्वन्तु क्षुभ्नादित्वान्नेति भावः । ननु क्षुभ्नादिषु दीर्घाह्नीत्यस्य पाठो व्यर्थः । 'अह्नोऽदन्तात्' इत्यत्र हि अह्न इत्यदन्तात् षष्ठ्यर्थे प्रथमा । अदन्तपूर्वपदस्थान्निमित्तात् परस्य अह्नशब्दस्य नस्य णत्वं स्यादिति तदर्थः । दीर्घाह्नीत्यत्र च अह्नादेशस्य अप्रसक्त्या अदन्तत्वाभावादेव णत्वस्य अप्राप्तौ किन्तन्निवृत्त्यर्थेन क्षुभ्नादिपाठेनेत्यत आह । **एवञ्चेति ॥** एवं सति दीर्घाह्नीशब्दस्य क्षुभ्नादिपाठे सति एतदर्थम् 'अह्नोऽदन्तात्' इति णत्वनिवृत्त्यर्थम् अह्न इत्यस्य अदन्तत्वानुसरणं षष्ठ्यर्थे व्यत्ययेन प्रथमानुसरणक्लेशावहन्न कर्तव्यमित्यर्थः । क्षुभ्नादिपाठादेव णत्वनिवृत्तिसिद्धेरिति भावः । ननु दीर्घाह्नीत्यस्य किं क्षुभ्नादिपाठोऽभ्युपगम्यताम् उत अह्न इत्यस्य अदन्तत्वमित्यत्र विनिगमनाविरह इत्यत आह । **प्रातिपदिकान्तेति ॥** अथ 'अह्नोऽदन्तात्' इत्यत्र पूर्वपदविशेषणे अदन्तादिति तपरत्वस्य प्रयोजनमाह । **अदन्तादिति ॥ पराह्न इति ॥** 'प्रादयो गताद्यर्थे' इति समासः, टच्, अव्ययात्परत्वादह्नादेशः । परेति पूर्वपदस्यादन्तत्वाभावात् न णत्वमिति भावः । **न सङ्ख्यादेस्समाहारे ॥ अह्नादेश इति ॥** 'अह्नोऽह्नः' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः । ननु सङ्ख्यादिभिन्नस्य तत्पुरुषस्य समाहारे अभावादेव सिद्धे सङ्ख्यादेरिति व्यर्थमित्यत आह । **स्पष्टार्थमिति ॥ द्व्यह इति ॥** समाहारे द्विगुः । टच्, 'रात्राह्न' इति पुंस्त्वम्, सङ्ख्यादित्वात्प्राप्तस्य अह्नादेशस्य निषेधः । **त्र्यह इति ॥** त्रयाणामह्नां समाहार इति विग्रहः । समासादि द्व्यहवत् । **उत्तमैकाभ्याञ्च ॥** ननु उत्तमशब्दात् परस्याहन्शब्दस्य अह्नादेशाप्रसक्तेरुत्तमग्रहणं व्यर्थमित्यत आह । **उत्तमशब्द इति ॥** उत्तमशब्दः अन्त्ये वर्तते । यथा "द्वादशाहे उदयनी यातिरात्र उत्तममहः" इति अन्त्यमिति गम्यते । अहस्सर्वैकदेशसङ्ख्यात-

प्रशस्तवाची । एकाहः । 'उत्तमग्रहणमुपान्त्यस्यापि सङ्ग्रहार्थम्' इत्येके । सङ्ख्याताहः ।

७९५ । अग्राख्यायामुरसः । (५-४-९३)

टच्स्यात् । अश्वानामुर इव अश्वोरसम् । मुख्योऽश्व इत्यर्थः ।

७९६ । अनोऽश्मायःसरसां जातिसंज्ञयोः । (५-४-९४)

टच्स्याज्जातौ संज्ञायां च । उपानसम् । अमृताश्मः । कालायसम् । 'मण्डूकसरसम्' इति जातिः । महानसम् । पिण्डाश्मः । लोहितायसम् । 'जलसरसम्' इति संज्ञा ।

७९७ । ग्रामकौटाभ्यां च तक्ष्णः । (५-४-९५)

ग्रामस्य तक्षा ग्रामतक्षः । साधारण इत्यर्थः । कुट्यां भवः कौटः । स्वतन्त्रः । स चासौ तक्षा च कौटतक्षः ।

पुण्यादित्युपात्तेषु अन्त्यः पुण्यशब्दो विवक्षित इत्यर्थः । तर्हि पुण्यैकाभ्याम् इत्येव कुतो न सूत्रितम् इत्याशङ्क्य स्वतन्त्रेच्छत्वान्महर्षेरित्याह । **पुण्यैकाभ्यामित्येवेति** ॥ **पुण्याहमिति** ॥ पुण्यमहरिति विग्रहे विशेषणसमासः, टच्, टिलोपः, 'पुण्यसुदिनाभ्याञ्च' इति नपुंसकत्वम् । **एकाह इति** ॥ एकमहरिति विग्रहे 'पूर्वकाल' इति समासः । टच्, टिलोपः । **उपान्त्यस्यापीति** ॥ लक्षणयेति शेषः । पुण्येत्यनुक्त्वा उत्तमग्रहणमेव लक्षणाबीजम्, उत्तमश्च एकश्चेति द्वन्द्वः, सौत्रं द्विवचनमिति भावः । **सङ्ख्याताह इति** ॥ सङ्ख्यातमहरिति विग्रहे विशेषणसमासः, टच्, टिलोपः । 'रात्राह्न' इति पुंस्त्वम् । उपान्त्यसङ्ख्यातशब्दपूर्वकत्वात् नाह्नादेशः । **अग्राख्यायामुरसः** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **टच् स्यादिति** ॥ पञ्चम्यर्थे सप्तमी । अग्रं प्रधानं तद्वाची य उरश्शब्दः तदन्तात्तत्पुरुषाट्टच् स्यादित्यर्थः । 'अग्र्याख्यायाम्' इति पाठान्तरम् । अग्रे भवमग्र्यं, मुख्यमिति यावत् । **अश्वानामुर इवेति** ॥ उरो यथा प्रधानं तथेत्यर्थः । उरश्शब्दस्य मुख्ये वृत्तौ लक्षणाबीजमिदम् । **अश्वोरसमिति** ॥ उरश्शब्देन मुख्यवाचिना षष्ठीसमासः, टच् 'परवल्लिङ्गम्' इति नपुंसकत्वम् । अग्राख्यायामिति किम् । देवदत्तस्योरः देवदत्तोरः । **अनोश्मायस्** ॥ **उपानसमिति** ॥ उपगतमन इति प्रादिसमासः । **अमृताश्म इति** ॥ अमृतः अश्मेति विग्रहः । टचि, टिलोपः । **कालायसमिति** ॥ कालम् अय इति विग्रहः, टच् 'परवल्लिङ्गम्' इति नपुंसकत्वम् । **मण्डूकसरसमिति** ॥ षष्ठीसमासः । टच् । जातिविशेषा एते, महानसं, पिण्डाश्मः, लोहितायसं, जलसरसमिति संज्ञाविशेषाः । **ग्रामकौटाभ्याञ्च तक्ष्णः** ॥ **आभ्यां टजिति** ॥ ग्रामकौटाभ्यां परो यस्तक्षन्शब्दः तदन्तात्तत्पुरुषाट्टच् स्यादित्यर्थः । **ग्रामतक्ष इति** ॥ टचि टिलोपः । **साधारण इति** ॥ ग्रामे यावन्तो जनास्सन्ति तावतां विधेय इत्यर्थः । **कुट्यां भव इति** ॥ कुटीमेकां क्रयादिना सम्पाद्य तत्र

७९८। अतेः शुनः। (५-४-९६)

अतिश्वो वराहः। अतिश्वी सेवा।

७९९। उपमानादप्राणिषु। (५-४-९७)

अप्राणिविषयकोपमानवाचिनः शुनष्टच्स्यात्। आकर्षः श्वेवाकर्षश्वः। 'अप्राणिषु' किम्। वानरः श्वेव वानरश्वा।

८००। उत्तरमृगपूर्वाच्च सक्थ्नः। (५-४-९८)

चादुपमानात्। उत्तरसक्थम्। मृगसक्थम्। पूर्वसक्थम्। फलकमिव सक्थि फलकसक्थम्।

८०१। नावो द्विगोः। (५-४-९९)

नौशब्दान्ताद्द्विगोष्टच्स्यात्, न तु तद्धितलुकि। द्वाभ्यां नौभ्यामागतो द्विनावरूप्यः। 'द्विगोर्लुगनपत्ये' (सू १०८०) इत्यत्र 'अचि' इत्यस्यापकर्षणाद्धलादेर्न लुक्। पञ्चनावप्रियः। द्विनावम्। त्रिनावम्। 'अतद्धितलुकि' इति किम्। पञ्चभिर्नौभिः क्रीतः पञ्चनौः।

यो वसति, नतु परकीयभूमिप्रदेशे, सः कौट इत्यर्थः। फलितमाह। **स्वतन्त्र इति** ॥ **कौटतक्ष इति** ॥ टचि टिलोपः। **अतेश्शुनः** ॥ अतीत्यव्ययात् परो यः श्वन्शब्दः तदन्तात्तत्पुरुषाट्टजित्यर्थः। **अतिश्व इति** ॥ श्वानमतिक्रान्त इति विग्रहः। अत्यादय इति समासः। टचि, टिलोपः श्वापेक्षयाधिकवेगवान् वराह इत्यर्थः। **अतिश्वी सेवेति** ॥ श्वानमतिक्रान्तेत्यर्थः, श्वापेक्षया नीचा सेवेति यावत्, टच्, टिलोपः। टित्त्वात् ङीप्, यस्येति च इत्यकारलोपः। **उपमानादप्राणिषु** ॥ **आकर्षः श्वेवेति** ॥ आकृष्यते कुसूलादिगतधान्यमनेनेत्याकर्षः। पञ्चाङ्गुलो दारुविशेषः। 'उपमितं व्याघ्रादिभिः' इति समासः। टच्, टिलोपः, आकर्षश्वः इति रूपम्। उपमानात् किम्। शुनो निष्क्रान्तः निश्श्वा। **उत्तरमृग** ॥ उत्तर मृग पूर्व एभ्यः उपमानाच्च परो यः सक्थिशब्दः तदन्तात्तत्पुरुषाट्टच् स्यादित्यर्थः। **उत्तरसक्थमिति** ॥ उत्तरं सक्थीति विग्रहः। पूर्वं सक्थीति विग्रहे 'पूर्वकाल' इति समासः। **फलकसक्थमिति** ॥ फलकमिव सक्थीति विग्रहे मयूरव्यंसकादित्वात् समासः। सर्वत्र टच् टिलोपः। **नावो द्विगोः** ॥ **नतु तद्धितलुकीति** ॥ 'गोरतद्धितलुकि' इत्यतो मण्डूकप्लुत्या तदनुवृत्तेरिति भावः।[1] **द्विनावरूप्य इति** ॥ तद्धितार्थे समासः, टच्, आवादेशः। हेतुमनुष्येभ्योऽन्यतरस्यां रूप्यः, तस्य 'द्विगोर्लुगनपत्ये' इति लुकमाशङ्क्य आह। **द्विगोर्लुगनपत्ये इत्यत्रेति** ॥ **अपकर्षणादिति** ॥ 'गोत्रे लुगचि' इत्युत्तरसूत्रादित्यर्थः। **पञ्चनावप्रिय इति** ॥ पञ्च नावः प्रियाः यस्येति विग्रहे उत्तरपदे द्विगुः, टच्, आवादेशः। **द्विनावमिति** ॥ द्वयोः नावोः समाहार

---

1. मण्डूकप्लुत्या 'अतद्धितलुकि' इत्यनुवर्तते। इति शेखरकृत्।

८०२ । अर्धाच्च । (५-४-१००)

अर्धान्नावष्टच्स्यात् । नावोऽर्धम्—अर्धनावम् । क्लीबत्वं लोकात् ।

८०३ । खार्याः प्राचाम् । (५-४-१०१)

द्विगोरर्धाच्च खार्याष्टज्वा स्यात् । द्विखारम्—द्विखारि । अर्धखारम्—अर्धखारी ।

८०४ । द्वित्रिभ्यामञ्जलेः (५-४-१०२)

टज्वा स्याद्विगौ । द्व्यञ्जलम् । द्व्यञ्जलि । 'अतद्धितलुकि' इत्येव । द्वाभ्यामञ्जलिभ्यां क्रीतो द्व्यञ्जलिः ।

८०५ । ब्रह्मणो जानपदाख्यायाम् । (५-४-१०४)

ब्रह्मान्तात्तत्पुरुषाट्टच्स्यात्समासेन जानपदत्वमाख्यायते चेत् । सुराष्ट्रे ब्रह्मा सुराष्ट्रब्रह्मः ।

इति विग्रहे द्विगुः, टच्, आवादेशः, 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वम् । **त्रिनावमिति** ॥ तिसृणां नावां समाहार इति विग्रहः । द्विनाववत् । **पञ्चनौरिति** ॥ तद्धितार्थे समासः । आर्हीयष्ठक् 'अध्यर्ध' लुक् । **अर्द्धाच्च** ॥ अर्द्धशब्दात् परो यो नौशब्दः तदन्तात् तत्पुरुषाट्टजित्यर्थः । **अर्द्धनावमिति** ॥ 'अर्द्धन्नपुंसकम्' इति समासः, टच्, आवादेशः । अत्र 'परवल्लिङ्गम्' इति स्त्रीत्वमाशङ्क्य आह । **क्लीबत्वं लोकादिति** ॥ **खार्याः प्राचाम्** ॥ खारीशब्दान्तात् द्विगोः, अर्द्धपूर्वकात् खारीशब्दान्तात्तत्पुरुषाच्चेत्यर्थः । **द्विखारमिति** ॥ द्वयोः खार्योः समाहर इति विग्रहे द्विगुः । टच् 'यस्येति च' 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वम् । टजभावपक्षे 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वान्नपुंसकह्रस्वः । **अर्द्धखारमिति** ॥ खार्या अर्द्धमिति विग्रहः । 'अर्द्धन्नपुंसकम्' इति समासः, टच्, यस्येति च । क्लीबत्वं लोकात् । **अर्द्धखारीति** ॥ पूर्ववत् समासः । टजभावपक्षे 'परवल्लिङ्गम्' इति स्त्रीत्वम् । एकविभक्तावषष्ठ्यन्तवचनादुपसर्जनत्वाभावान्न ह्रस्वः । अर्धखारीति क्वचिद्ध्रस्वान्तपाठः । तदा क्लीबत्वं लोकात्, ततो नपुंसकह्रस्वः । **द्वित्रिभ्यामञ्जलेः** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **टज्वा स्यादिति** ॥ **द्विगाविति** ॥ **द्व्यञ्जलमिति** ॥ द्वयोरञ्जल्योस्समाहार इति विग्रहे द्विगुः, टच्, 'यस्येति च' 'स नपुंसकम्' । **द्व्यञ्जलीति** ॥ समाहारे द्विगुः । टजभावे सति नपुंसकह्रस्वत्वम् । **तद्धितलुकीत्येवेति** ॥ अनुवर्तते एवेत्यर्थः । **अञ्जलिभ्यां क्रीत इति** ॥ अञ्जलिशब्दः अञ्जलिपरिमितधान्यादौ वर्तते । केवलस्याञ्जलेः मूल्यत्वासम्भवात् परिमाणत्वात् ठञ् । 'अध्यर्ध' इति तस्य लुक् । **ब्रह्मणो जानपदाख्यायाम्** ॥ जनपदे भवो जानपदः भावप्रधानो निर्देशः । तस्य कोनाख्येत्याकांक्षायाम् प्रकृतत्वात् समासेनेति लभ्यते । तदाह । **समासेन जानपदत्वमाख्यायते चेदिति** ॥ जानपदत्वमित्यनन्तरं ब्रह्मण इति शेषः । **सुराष्ट्रे**

८०६ । कुमहद्भ्यामन्यतरस्याम् । (५-४-१०५)

आभ्यां ब्रह्मणो वा टच्स्यात्तत्पुरुषे । कुत्सितो ब्रह्मा कुब्रह्मः—कुब्रह्मा ।

८०७ । आन्महतः समानाधिकरणजातीययोः । (६-३-४६)

महतः आकारोऽन्तादेशः स्यात्समानाधिकरणे उत्तरपदे जातीये च परे । महाब्रह्मः—महाब्रह्मा । महादेवः । महाजातीयः । 'समानाधिकरणे' किम् । महतः सेवा—महत्सेवा । लाक्षणिकं विहाय प्रतिपदोक्तः 'सन्महत्—' (सू ७४०) इति समासो ग्रहीष्यत इति चेत् 'महाबाहुः' न स्यात् । तस्मात्

ब्रह्मेति ॥ ब्रह्मशब्दोऽत्र पुल्लिङ्गः । ब्रह्मा विप्रः । 'वेदस्तत्वन्तपो ब्रह्म ब्रह्मा विप्रः प्रजापतिः' इत्यमरः । सप्तमीति योगविभागात् समासः । टच्, टिलोपः 'परवल्लिङ्गम्' इति पुंस्त्वम्, जनपदेति किम् । देवब्रह्मा नारदः । **कुमहद्भ्यामन्यतरस्याम्** ॥ **कुब्रह्मेति** ॥ टजभावे रूपम्, 'कुगतिप्रादयः' इति समासः । **कुब्रह्मः इति** ॥ टचि रूपं, टिलोपः । अथ महत्पूर्वस्य टज्विकल्पमुदाहरिष्यन् विशेषमाह । **आन्महतः** ॥ 'अलुगुत्तरपदे' इत्युत्तरपदाधिकारस्थमिदं सूत्रम् । उत्तरपदे इत्यनुवृत्तं समानाधिकरणपदे अन्वेति, नतु जातीय इति । तस्य प्रत्ययत्वात् । तदाह । **महत आत्त्वमित्यादिना** ॥ **महाब्रह्म इति** ॥ महांश्चासौ ब्रह्मा चेति विग्रहः । 'सन्महत्' इत्यादिना समासः । आत्त्वम् । सवर्णदीर्घः । 'कुमहद्भ्याम्' इति टच् । टिलोपः, 'परवल्लिङ्गम्' इति पुंस्त्वम् । **महाब्रह्मेति** ॥ टजभावे आत्वे रूपम् । अथ प्रसङ्गादुक्तमात्त्वविधिं प्रपञ्चयिष्यन् समानाधिकरणे पुनरुदाहरति । **महादेव इति** ॥ जातीये उदाहरति । **महाजातीय इति** ॥ महत्सदृश इत्यर्थः । प्रकारवचने जातीयर्, आत्त्वम्, सवर्णदीर्घः । **समानाधिकरणे किमिति** ॥ आन्महतो जातीये चेत्येवास्तु । चकारादुत्तरपदसमुच्चये सति महत आत्त्वम् स्यात्, उत्तरपदे जातीये च परत इत्यर्थलाभादेव महादेव इत्यादिसिद्धेः किं समानाधिकरणेनेति प्रश्नः । **महतः सेवा महत्सेवेति** ॥ अत्र षष्ठीसमासे आत्त्वनिवृत्त्यर्थं समानाधिकरणग्रहणमिति भावः । ननु षष्ठीसमासो लाक्षणिकः, समस्यमानपदं विशिष्य अनुच्चार्य सामान्यशास्त्रत एव निर्वर्तितत्वात् । 'सन्महत्' इत्ययं समासस्तु सन्महदादिशब्दं समस्यमानं विशिष्योच्चार्य विहितत्वात् प्रतिपदोक्तः । ततश्च लक्षणप्रदिपदोक्तपरिभाषया आन्महतो जातीये चेत्यत्र 'सन्महत्' इति प्रतिपदोक्तसमासोत्तरपदग्रहणे सति तत एव षष्ठीसमासोत्तरपदनिराससम्भवाद्व्यर्थमेव समानाधिकरणग्रहणमिति शङ्कते । **लाक्षणिकमित्यादिना** ॥ परिहरति । **महाबाहुर्न स्यादिति** ॥ महान्तौ बाहू यस्येति विग्रहः । अस्य समासस्य 'अनेकमन्यपदार्थे' इति सामान्यविहितत्वात् प्रतिपदोक्तत्वाभावात्तदुत्तरपदे परे आत्त्वन्न स्यात्, अतस्समानाधिकरणग्रहणमित्यर्थः । ननु कृतेऽपि समानाधिकरणग्रहणे लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाप्रवृत्तेर्दुर्वारत्वात् महाबाहुरित्यत्रात्त्वं न स्यादेवेत्यत आह । **तस्मादिति** ॥ तच्छब्दार्थमाह । **समानाधिकरणग्रहणसामर्थ्या-**

'लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्य' (प ११४) इति परिभाषा नेह प्रवर्तते। **समानाधिकरणग्रहणसामर्थ्यात्** । 'आत्' इति योगविभागादात्त्वं 'प्रागेकादशभ्यः–' (सू ११९५) इति निर्देशाद्वा । एकादश । महतीशब्दस्य 'पुंवत्कर्मधारय–' (सू ७४६) इति पुंवद्भावे कृते आत्त्वम् । महाजातीया । 'महतः आत्त्वे घासकरविशिष्टेषूपसङ्ख्यानं पुंवद्भावश्च' (वा ३९५०)। असामानाधिकरण्यार्थमिदम् । महतो महत्या वा घासो महाघासः । महाकरः । महाविशिष्टः । 'अष्टनः कपाले हविषि' (वा ३९५१) । अष्टाकपालः । 'गवि च युक्ते' (वा ३९५२) । गोशब्दे परे युक्त इत्यर्थे गम्येऽष्टन आत्त्वं स्यात् । अष्टागवं शकटम् । 'अच्प्रत्यन्वव–' (सू ९४३) इत्यत्र 'अच्' इति योग-

---

दिति ॥ एवं च लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषां बाधित्वा लाक्षणिकस्यापि ग्रहणार्थं समानाधिकरणग्रहणमिति भावः । नच सुमहान्तौ बाहू यस्य सः सुमहाबाहुरित्यत्र कथमात्त्वम् । आत्त्वविधेः पदाङ्गाधिकारस्थत्वाभावेन तदन्तविध्यभावादिति वाच्यम् । उत्तरपदाक्षिप्तपूर्वपदस्य महता विशेषणे सति तदन्तविधिलाभात् । परममहत्परिमाणवानित्यत्र तु महतः परिमाणं महत्परिमाणं परमं महत्परिमाणमिति षष्ठीसमासगर्भः कर्मधारय इति दिक् । ननु 'आन्महतः' इत्यत्र महत एव ग्रहणात् 'द्व्यष्टनः' इत्युत्तरसूत्रे द्व्यष्टनोरेव ग्रहणात् एकादशेत्यत्र कथमात्त्वमित्यत आह । **आदिति योगविभागादात्त्वमिति** ॥ योगविभागस्य भाष्यादृष्टत्वादाह । **प्रागेकादशभ्य इति निर्देशाद्वेति** ॥ **एकादशेति** ॥ एकश्च दश चेति द्वन्द्वः । एकाधिका दशेति वा । आन्महत इत्यत्र लिङ्गविशिष्टपरिभाषया महतीशब्दस्यापि जातीयर्प्रत्यये परे महतीजातीयेति स्यादित्यत आह । **महतीशब्दस्येति** ॥ नच परत्वात्पुंवत्त्वं बाधित्वा आत्त्वं स्यादिति वाच्यम् । 'आन्महतः' इत्यत्र लिङ्गविशिष्टपरिभाषा न प्रवर्तत इति ङ्याप्सूत्रे भाष्ये उक्तत्वादिति भावः। **महतः आत्त्वेति** ॥ घास, कर, विशिष्ट, एषु परतः महत आत्त्वं पुंवत्त्वञ्च वक्तव्यमित्यर्थः । ननु 'आन्महतः' इत्यात्त्वे 'पुंवत्कर्मधारय' इति पुंवत्त्वे च सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह । **असामानाधिकरण्यार्थमिदमिति ॥ महाकर इति** ॥ महतो महत्या वा कर इत्यर्थः । **महाविशिष्ट इति** । महतो महत्या वा विशिष्टः । अधिक इत्यर्थः । **अष्टन इति** ॥ कपाले उत्तरपदे हविषि वाच्ये अष्टन आत्त्वं वक्तव्यमित्यर्थः । **अष्टाकपाल इति** ॥ अष्टसु कपालेषु संस्कृतः पुरोडाश इत्यर्थे तद्धितार्थे द्विगुः । 'संस्कृतं भक्षाः' इत्यण् । 'द्विगोर्लुगनपत्ये' इति लुक् । आत्त्वं, सवर्णदीर्घः । **गवि च युक्ते इति** ॥ वार्तिकमिदम् । तत्सूचयितुमाह । **वक्तव्यमित्यर्थ इति** ॥ **अष्टागवं शकटमिति** ॥ अष्टौ गावो यस्येति बहुव्रीहिः । आत्त्वं, सवर्णदीर्घः । अष्टभिर्गोभिर्युक्तमित्यर्थः । ननु 'गोरतद्धितलुकि' इति टज्विधेस्तत्पुरुषमात्रविषयत्वात् अष्टागवमिति कथमित्यत आह । **अच्प्रत्यन्ववेत्यत्रेति** ॥ तत्पुरुषत्वे अष्टागवशब्दष्टजन्त एवेत्याह । **अष्टा-**

विभागाद्बहुव्रीहावप्यच् । 'अष्टानां गवां समाहारोऽष्टगवम्' तद्युक्तत्वाच्छकटमष्टागवमिति वा ।

८०८ । द्व्यष्टनः सङ्ख्यायामबहुव्रीह्यशीत्योः । (६-३-४७)

आत्स्यात् । द्वौ च दश च द्वादश । द्व्यधिका दशेति वा । द्वाविंशतिः । अष्टादश । अष्टाविंशतिः । 'अबहुव्रीह्यशीत्योः' किम् । द्वित्राः । द्व्यशीतिः । 'प्राक्शताद्वक्तव्यम्' (वा ३९५३) । नेह । द्विशतम् । द्विसहस्रम् ।

८०९ । त्रेस्त्रयः । (६-३-४८)

त्रिशब्दस्य 'त्रयस्' स्यात्पूर्वविषये । त्रयोदश । त्रयोविंशतिः । बहुव्रीहौ तु । त्रिर्दश येषां ते त्रिदशाः । सुजर्थे बहुव्रीहिः । अशीतौ तु त्र्यशीतिः । 'प्राक्छतात्' इत्येव । त्रिशतम् । त्रिसहस्रम् ।

नामिति ॥ तथाच समाहारद्विगोस्तत्पुरुषत्वात् 'गोरतद्धितलुकि' इति टच् सुलभ इत्यर्थः । नन्वष्टानां गवां समाहार इत्यर्थे शकटे कथमन्वयः, युक्तार्थवृत्तित्वाभावात्कथं वा आत्त्वमित्यत आह । **तद्युक्तत्वादिति** ॥ समाहारद्विगुरूपतत्पुरुषाट्टचि उत्पन्नस्य अष्टगवशब्दस्य लक्षणया अष्टभिर्गोभिर्युक्ते वर्तमानस्य आत्त्वमित्यर्थः । **द्व्यष्टनः** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **आत्स्यादिति** ॥ द्विशब्दस्य अष्टन्शब्दस्य च सङ्ख्यावाचके उत्तरपदे परे आत्स्यात्, न तु बहुव्रीह्यशीत्योरित्यर्थः । द्विशब्दस्योदाहरति । **द्वादशेति** ॥ द्वौ च एकश्च द्व्येकाः, द्व्यधिकः एकः द्व्येका इत्यादौ तु नास्ति । "एकादिनवान्तानां परस्परं द्वन्द्वतत्पुरुषौ न स्तः" इति 'चार्थे' इति सूत्रे भाष्ये ध्वनितत्वादिति शब्देन्दुशेखरे स्थितम् । **द्वाविंशतिरिति** ॥ द्वौ च विंशतिश्चेति समाहारद्वन्द्वः । 'स नपुंसकम्' इति क्लीबत्वन्तु न । किन्तु लोकात् स्त्रीत्वम् । इतरेतरयोगस्तु न । अनभिधानात् । द्व्यधिका विंशतिरिति तत्पुरुषो वा । अथाष्टन्शब्दस्योदाहरति । **अष्टादशेति** ॥ अष्टौ च दश चेति द्वन्द्वः । अष्टाधिका दशेति वा । **अष्टाविंशतिरिति** ॥ अष्टौ च विंशतिश्चेति समाहारद्वन्द्वः । स्त्रीत्वं लोकात् । अष्टाधिका विंशतिरिति वा । **द्वित्रा इति** ॥ द्वौ वा त्रयो वेति विग्रहः । 'संख्याव्यय' इति बहुव्रीहिः । 'बहुव्रीहौ संख्येये डच्' इति डच् । बहुव्रीहित्वादत्र द्विशब्दस्य आत्त्वन्न । **द्व्यशीतिरिति** ॥ द्वौ चाशीतिश्चेति समाहारद्वन्द्वः । स्त्रीत्वं लोकात् । द्व्यधिका अशीतिरिति वा । अत्राशीतिपरकत्वात् द्विशब्दस्यात्त्वन्न । **प्राक्शतादिति** ॥ 'अष्टनस्सङ्ख्यायाम्' इत्येतत् शतप्रभृतिसङ्ख्याशब्दे परे न भवतीति वक्तव्यमित्यर्थः । **द्विशतमिति** ॥ द्वौ च शतञ्चेति समाहारद्वन्द्वः । द्व्यधिकं शतमिति वा । एवं द्विसहस्रमित्यत्रापि । **त्रेस्त्रयः** ॥ सन्धिवेलादिषु त्रयोदशेति पाठात् सकारान्तोऽयमादेश इत्याह । **त्रयस्स्यादिति** ॥ **पूर्वविषये इति** ॥ प्राक्शतात् । सङ्ख्याशब्दे उत्तरपदे परतः, नतु बहुव्रीह्यशीत्योरित्यर्थः । **त्रयोदशेति** ॥ त्रयश्च दश चेति, त्र्यधिका दशेति

८१० । विभाषा चत्वारिंशत्प्रभृतौ सर्वेषाम् । (६-३-४९)

व्यष्टनोस्त्रेश्च प्रागुक्तं वा स्याच्चत्वारिंशदादौ परे । द्विचत्वारिंशत्—द्वाचत्वारिंशत् । अष्टचत्वारिंशत्—अष्टाचत्वारिंशत्—त्रिचत्वारिंशत्—त्रयश्चत्वारिंशत् । एवं पञ्चाशत्षष्टिसप्ततिनवतिषु ।

८११ । एकादिश्चैकस्य चादुक् । (६-३-७६)

एकादिर्नञ्प्रकृत्या स्यादेकस्य चादुगागमश्च । नञो विंशत्या समासे कृते एकशब्देन सह 'तृतीया' इति योगविभागात्समासः । अनुनासिकविकल्पः । एकेन न विंशतिः एकान्नविंशतिः—एकाद्नविंशतिः । एकोनविंशतिरित्यर्थः । 'षष उत्त्वं दतृदशधासूत्तरपदादेः ष्टुत्वं च धासु वेति वाच्यम्' (वा ४००१–४००२) । षोडन्—षोडश—षोढा—षड्धा ।

वा विग्रहः । सुब्लुकि त्रिशब्दस्य त्रयस्, रुत्वम्, उत्त्वम्, आद्गुणः । एवं त्रयोविंशतिरित्यपि । **त्रिदशा इति** ॥ त्रिरावृत्ता दशेत्यर्थः । 'बहुव्रीहौ सङ्ख्येये डच्' इति डच् । नन्वत्र त्रिरित्यस्य 'सङ्ख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसुच्' 'द्वित्रिचतुर्भ्यस्सुच्' इति सुजन्तत्वात् समासेऽपि सुचः श्रवणापत्तिरित्यत आह । **सुजर्थे बहुव्रीहिरिति** ॥ सुजर्थे क्रियाभ्यावृत्तौ लक्षणया विद्यमानस्य त्रिशब्दस्यैवात्र 'सङ्ख्याव्यये' इति बहुव्रीहिः । न तु सुजन्तस्येत्यर्थः । **त्र्यशीतिरिति** ॥ त्रयश्चाशीतिश्चेति समाहारद्वन्द्वः । स्त्रीत्वं लोकात् । त्र्यधिकाशीतिरिति वा । **त्रिशतमिति** ॥ त्रयश्च शतञ्चेति समाहारद्वन्द्वः, त्र्यधिकं शतमिति वा । एवं त्रिसहस्रमित्यपि । **विभाषा चत्वारिंशत्** ॥ व्यवहितस्यापि द्व्यष्टनोरित्यस्य सम्बन्धाय सर्वेषामिति । द्व्यष्टनोस्त्रेश्चेत्यर्थः । तदाह । **द्व्यष्टनोस्त्रेश्चेति** ॥ **एकादिश्च** ॥ 'नलोपो नञः' इत्यतः नञ इति षष्ठ्यन्तमनुवर्तते । तच्च प्रथमया विपरिणम्यते । 'न भ्राण्नपात्' इत्यतः प्रकृत्येत्यनुवर्तते । तदाह । **एकादिर्नञ् प्रकृत्येति** ॥ एकः आदिर्यस्येति विग्रहः । **एकस्य चादुगागमश्चेति** ॥ आदुगिति अदुगिति वा छेदः । **नञो विंशत्येति** ॥ न विंशतिरिति विग्रहे नञ्समासे सति नविंशतिशब्दस्य एकशब्देन तृतीयान्तेन सह एकेन नविंशतिरिति विग्रहे समास इत्यन्वयः । ननु प्रकृतिविकृतिभावाद्यभावात् कथमिह तृतीयासमास इत्यत आह । **तृतीयेति योगविभागादिति** ॥ **अनुनासिकविकल्प इति** ॥ तृतीयासमासे कृते सुब्लुकि एक न विंशति इति स्थिते 'नलोपो नञः' इति प्राप्तस्य नकारलोपस्य प्रकृतिभावान्निवृत्तौ एकशब्दस्यादुगागमः, तत्र अकार इत् उकार उच्चारणार्थः । कित्त्वादन्तावयवः, सवर्णदीर्घः, एकाद्नविंशतिरिति स्थिते 'यरोऽनुनासिके' इति दकारस्य पक्षे अनुनासिकनकार इत्यर्थः । अदुगागमपक्षेऽपि पररूपन्तु अकारोच्चारणसामर्थ्यान्न भवति । एकेन न विंशतिरिति विग्रहवाक्यम्। एकेन हेतुना विंशतिर्न भवतीत्यर्थः। **एकान्न विंशतिः, एकाद्नविंशतिरिति** ॥

८१२ । परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोः । (२-४-२६)

एतयोः परपदस्येव लिङ्गं स्यात् । कुक्कुटमयूर्याविमे । मयूरीकुक्कुटाविमौ । अर्धपिप्पली । 'द्विगुप्राप्तापन्नालम्पूर्वगतिसमासेषु प्रतिषेधो वाच्यः' (वा १५४५) । पञ्चसु कपालेषु संस्कृतः पञ्चकपालः पुरोडाशः । प्राप्तो

अनुनासिकत्वे तदभावे च रूपम् । **एकोनविंशतिरित्यर्थ इति** ॥ पर्यवस्यतीति शेषः । एकेन ऊनेति विग्रहः । 'पूर्वसदृश'इति समासः । **षष उत्त्वमिति** ॥ दतृशब्दे दशन्शब्दे च उत्तरपदे परे धाप्रत्यये च परे षष्शब्दस्य उत्वं उत्तरखण्डस्य दतृशब्दस्य दशन्शब्दस्य धाप्रत्ययस्य च आदेर्दकारस्य धकारस्य च ढुत्वञ्च वक्तव्यमित्यर्थः । ढुत्वमित्येव छेदः । न तु ष्टुत्वमिति, प्रयोजनाभावात् । 'धासु वा' इति बहुवचनाद्विधार्थधाप्रत्ययस्यैव ग्रहणमिति भाष्यम् । धाप्रत्यये परे षष उत्त्वं वा स्यात् । ढुत्वन्तु उत्त्वपक्षे तदभावपक्षे च पूर्ववाक्यान्नित्यमेवेति कैयटः । उत्त्वपक्ष एव नित्य ढुत्वमिति हरदत्तः । **षोडन्निति** ॥ षट् दन्ता यस्येति बहुव्रीहौ 'वयसि दन्तस्य दतृ' इति दत्रादेशः, ऋकारस्य इत्त्वम् । अन्त्यषकारस्य उत्त्वम् । आद्गुणः, दकारस्य ढुत्वेन डकारः, सुप्रत्यये उगित्त्वान्नुम्, सुलोपः, संयोगान्तलोपः । तस्यासिद्धत्वान्न दीर्घः । षोडन् इति रूपम् । **षोडशेति** ॥ षट् च दश चेति, षडधिका दशेति वा विग्रहः । अन्त्यस्य षकारस्य उत्त्वम्, आद्गुणः, दकारस्य ढुत्वेन डकारः । हरदत्तमतमनुसृत्य उत्त्वाभावपक्षे धासु वेत्यस्योदाहरति । **षड्धेति** ॥ 'सङ्ख्याया विधार्थे धा' अन्त्यस्य षकारस्य उत्त्वाभावपक्षे तु ढुत्वमपि न भवति । 'झलाञ्जशोऽन्ते' इति जश्त्वेन षकारस्य ड इति भावः । उत्त्वपक्षे उदाहरति । **षोढेति** ॥ धाप्रत्ययः, अन्त्यस्य षकारस्य उत्त्वम्, आद्गुणः, ढुत्वेन धस्य ढ इति भावः । कैयटमते तु उत्त्वाभावपक्षेऽपि ढुत्वन्नित्यमेव । षड्ढा । कैयटमतमेव युक्तम् । षोढा, षड्ढा, इत्येव भाष्ये उदाहृतत्वादिति शब्देन्दुशेखरे स्थितम् । **परवल्लिङ्गम्** ॥ परवदिति षष्ठ्यन्ताद्वतिः । तदाह । **एतयोः परपदस्येवेति** ॥ द्वन्द्वपदमत्र इतरेतरयोगद्वन्द्वपरम् । समाहारद्वन्द्वे 'स नपुंसकम्' इत्यस्य तदपवादत्वात् । **कुक्कुटमयूर्याविमे इति** ॥ अत्र द्वन्द्वे अवयवलिङ्गनानियमे प्राप्ते नियमार्थमिदम् । **अर्धपिप्पलीति** ॥ 'अर्धन्नपुंसकम्' इति तत्पुरुषः । अस्य एकदेशिसमासस्य पूर्वपदार्थप्रधानतया पूर्वपदलिङ्गे प्राप्ते उत्तरपदलिङ्गार्थं विधिः । अत्र 'द्वन्द्वतत्पुरुषयोः' इति षष्ठ्यन्तमर्थपरम् । द्वन्द्वतत्पुरुषार्थयोरिति अर्थः । एवञ्च कुक्कुटमयूर्याविमे इत्यनुप्रयोगेऽपि तदेव लिङ्गम् । **द्विगुप्राप्तेति** ॥ प्राप्त, आपन्न, अलम्पूर्व, गतिसमास एतेषु परवल्लिङ्गस्य प्रतिषेधो वक्तव्य इत्यर्थः । **पञ्चस्विति** ॥ उत्तरपदस्य नपुंसकत्वात् समासस्य नपुंसकत्वं प्राप्तन्न भवति, किन्तु विशेष्यलिङ्गमेव । **प्राप्तजीविक इति** ॥ अत्र उत्तरपदस्य जीविकाशब्दस्य यल्लिङ्गं तत्समासस्य न भवति । अलंपूर्वस्योदाहरति । **अलं कुमार्यै, अलंकुमारिरिति** ॥ अत्र उत्तरपदकुमारीलिङ्गं समासस्य न भवति । नन्वत्र तदर्थादियोगाभावान्न चतुर्थीसमासः । 'पर्यादयो ग्लानाद्यर्थे' इत्यपि न भवति । तस्य समासस्य नित्यत्वेन अलं कुमार्यै इति भाष्ये विग्रहप्रदर्शनानुपपत्तेरित्यत

जीविकां प्राप्तजीविकः । आपन्नजीविकः । अलं कुमार्यै अलंकुमारिः । अत एव ज्ञापकात्समासः । निष्कौशाम्बिः ।

८१३ । पूर्ववदश्वबडबौ । (२-४-२७)

द्विवचनमतन्त्रम् । अश्वबडबौ । अश्वबडबान् । अश्वबडबैः ।

८१४ । रात्राह्नाहाः पुंसि । (२-४-२९)

एतदन्तौ द्वन्द्वतत्पुरुषौ पुंस्येव । अनन्तरत्वात्परवल्लिङ्गतापवादोऽप्ययं परत्वात्समाहारनपुंसकतां बाधते । अहोरात्रः । रात्रेः पूर्वभागः पूर्वरात्रः । पूर्वाह्णः । द्व्यहः । 'सङ्ख्यापूर्वं रात्रं क्लीबम्' (लि १३१) । द्विरात्रम् । त्रिरात्रम् । गणरात्रम् ।

आह । **अत एवेति** ॥ 'एकविभक्ति च' इति कुमारीशब्दस्योपसर्जनत्वाद्ध्रस्वः । गतिसमासमुदाहरति । **निष्कौशाम्बिरिति** ॥ अत्र कौशाम्बीशब्दलिङ्गं समासस्य न भवति । यद्यपि निरादिसमास एवायम्, न तु गतिसमासः, प्रादिग्रहणमगत्यर्थमित्युक्तेः । तथापि गतिसमासग्रहणं प्रादिसमासोपलक्षणमित्याशयः । **पूर्ववदश्वबडबौ** ॥ अश्वश्च बडबा च इति द्वन्द्वे परवल्लिङ्गम्बाधित्वा पूर्ववल्लिङ्गार्थमिदम् । अश्वबडबाविति द्वन्द्वः । पूर्वपदस्य लिङ्गं लभते इत्यर्थे बहुवचने विभक्त्यन्तरे च न स्यादित्यत आह । **द्विवचनमतन्त्रमिति** ॥ उपलक्षणमिदम् । द्विवचनं, विभक्तिश्चेति, द्वयमपि अविवक्षितमित्यर्थः । पूर्ववद्ग्रहणमत्र लिङ्गम् । अन्यथा निपातनादेव सिद्धे किन्तेनेति भावः । **रात्राह्नाहाः** ॥ द्वन्द्वतत्पुरुषयोरित्यनुवृत्तं प्रथमाबहुवचनेन विपरिणतं रात्रादिभिर्विशेष्यते, तदन्तविधिः । रात्राह्नाहान्तद्वन्द्वतत्पुरुषाः पुंसीत्यर्थः । फलितमाह । **एतदन्ताविति** ॥ परवल्लिङ्गतापवादः । ननु अहोरात्र इति समाहारद्वन्द्वे 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वप्रसङ्गः । नच नपुंसकत्वस्याप्ययं पुंस्त्वविधिरपवाद इति वाच्यम् । "पुरस्तादपवादाः अनन्तरान्विधीन् बाधन्ते नोत्तरान्" इति न्यायेन अस्य पुंस्त्वविधेः परवल्लिङ्गतामात्रापवादत्वात् । तस्मादहोरात्राविति इतरेतरद्वन्द्व एव इहोदाहर्तुमुचित इत्यत आह । **अनन्तरत्वादिति** ॥ **अयमिति** ॥ पुंस्त्वविधिरिति शेषः । **अहोरात्र इति** ॥ अहश्च रात्रिश्च तयोस्समाहार इति द्वन्द्वे परत्वान्नपुंसकत्वम्, अपवादत्वात् परवल्लिङ्गमपि बाधित्वा अनेन पुंस्त्वम् । 'अहस्सर्वैकदेश' इत्यच् । **पूर्वाह्ण इति** ॥ अह्नः पूर्वमित्येकदेशिसमासः । 'राजाहःसखिभ्यः' इति टच् । 'अह्नोऽह्नः' इत्यह्नादेशः । परवल्लिङ्गं नपुंसकञ्च बाधित्वा पुंस्त्वम् । **द्व्यह इति** ॥ द्वयोरह्नोस्समाहारः इति विग्रहे द्विगुः, टच्, 'न सङ्ख्यादेस्समाहारे' इत्यह्नादेशनिषेधः । परवल्लिङ्गं बाधित्वा पुंस्त्वम् । उत्तरपदस्याहन्शब्दस्य अकारान्तत्वाभावान्न स्त्रीत्वम् । समासान्तस्य समासभक्तत्वात् । **सङ्ख्यापूर्वं** ॥ लिङ्गानुशासनसूत्रमिदम् । नत्वष्टाध्यायीस्थं सूत्रम्, नापि वार्तिकम्' भाष्ये अदर्शनात् । 'रात्राह्नाहाः पुंसि' इत्यस्यायमपवादः । **द्विरात्रमिति** ॥ समाहारद्विगुः । 'अहस्सर्वैकदेश' इत्यच् ।

८१५। अपथं नपुंसकम्। (२-४-३०)

'तत्पुरुषः' इत्येव। अन्यत्र तु, अपथो देशः। कृतसमासान्तनिर्देशान्नेह। अपन्थाः।

८१६। अर्धर्चाः पुंसि च। (२-४-३१)

अर्धर्चादयः शब्दाः पुंसि क्लीबे च स्युः। अर्धर्चः—अर्धर्चम्। ध्वजः—ध्वजम्। एवं तीर्थशरीरमण्डपीयूषदेहाङ्कुशकलशेत्यादि।

८१७। जात्याख्यायामेकस्मिन्बहुवचनमन्यतरस्याम्। (१-२-५८)

एकोऽप्यर्थो वा बहुवद्भवति। ब्राह्मणाः पूज्याः—ब्राह्मणः पूज्यः।

८१८। अस्मदो द्वयोश्च। (१-२-५९)

एकत्वे द्वित्वे च विवक्षितेऽस्मदो बहुवचनं वा स्यात्। वयं ब्रूमः। पक्षेऽहं ब्रवीमि। 'आवां ब्रूवः' इति वा। 'सविशेषणस्य प्रतिषेधः' (वा ७२१)। पटुरहं ब्रवीमि।

८१९। फल्गुनीप्रोष्ठपदानां च नक्षत्रे। (१-२-३०)

गणरात्रमिति ॥ गणशब्दो बहुपर्यायः, 'बहुगणवतु' इति सङ्ख्यात्वम्। गणानां रात्रीणां समाहार इति द्विगुः, अच्। **अपथन्नपुंसकम्** ॥ न पन्थाः इति विग्रहे नञ्समासे नञो नस्य लोपे 'ऋक्पूः' इत्यप्रत्यये टिलोपे अपथशब्दः, स नपुंसकमित्यर्थः। परवल्लिङ्गतापवादः। **तत्पुरुष इत्येवेति** ॥ 'परवल्लिङ्गम्' इत्यतदस्तनुवृत्तेरिति भावः। द्वन्द्वग्रहणन्तु नानुवर्तते। अयोग्यत्वात्। **अन्यत्र त्विति** ॥ बहुव्रीहावित्यर्थः। **अपन्थाः इति** ॥ 'पथो विभाषा' इति समासान्तविकल्पः। 'पथस्सङ्ख्याव्ययादेः' इति वक्ष्यमाणवार्तिकेन गतार्थमेवेदं सूत्रम्। **अर्धर्चाः** ॥ बहुवचनात्तदादीनां ग्रहणमित्याह। **अर्धर्चादय इति** ॥ **अर्धर्चमिति** ॥ ऋचोऽर्धमिति विग्रहे 'अर्धन्नपुंसकम्' इति समासः। 'ऋक्पूः' इति अच्। परवल्लिङ्गं स्त्रीत्वं बाधित्वा पुन्नपुंसकत्वविकल्पः। **जात्याख्यायां** ॥ आकृत्यधिकरणन्यायेन घटादिशब्दानां जातिवाचकत्वाज्जातेश्चैकत्वादेकवचनमेव स्यादित्यारम्भः। जातिशब्दे एकत्वे बहुवचनं वा स्यादित्यक्षरार्थः। तथा सति ब्राह्मणाः भोज्याः इत्यादौ विशेषणान्न स्यादित्याशङ्क्य एकस्मिन्नर्थे विद्यमानशब्दः बहूनर्थान् वक्ति। एकार्थो बहुवद्भवतीति लभ्यते इत्यभिप्रेत्य आह। **एकोऽप्यर्थ इति** ॥ बहुत्वप्रयुक्तं कार्यं लभते इत्यर्थः। **अस्मदो द्वयोश्च** ॥ **सविशेषणस्येति** ॥ "त्वं राजा वयमप्युपासितगुरुप्रज्ञाभिमानोन्नताः" इत्यत्र तु अवयवगतबहुत्वाभिप्रायं बहुवचनम्। **फल्गुनी** ॥ **नक्षत्रे** इति प्रथमाद्विवचनम्। नक्षत्रे यद्यभिधीयेते इत्यर्थः। चेन द्वयोरित्यनुकर्षः। तदाह।

द्वित्वे बहुत्वप्रयुक्तं कार्यं वा स्यात् । पूर्वे फल्गुन्यौ—पूर्वाः फल्गुन्यः । पूर्वे प्रोष्ठपदे—पूर्वाः प्रोष्ठपदाः । 'नक्षत्रे' किम् । पूर्वफल्गुन्यौ माणविके ।

८२० । तिष्यपुनर्वस्वोर्नक्षत्रद्वन्द्वे बहुवचनस्य द्विवचनं नित्यम् । (१-२-६३)

बहुत्वं द्वित्ववद्भवति । तिष्यश्च पुनर्वसू च तिष्यपुनर्वसू । 'तिष्य—' इति किम् । विशाखानूराधाः 'नक्षत्र' इति किम् । तिष्यपुनर्वसवो माणवकाः ।

८२१ । स नपुंसकम् । (२-४-१७)

समाहारे द्विगुर्द्वन्द्वश्च नपुंसकं स्यात् । परवल्लिङ्गापवादः । पञ्चगवम् । दन्तोष्ठम् । 'अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियामिष्टः' (वा १५५६) । पञ्चपूली । 'आबन्तो वा' (वा १५५७) । पञ्चखट्वम्—पञ्चखट्वी । 'अनो नलोपश्च वा च द्विगुः स्त्रियाम्' (वा १५५८) । पञ्चतक्षी—पञ्चतक्षम् ।

द्वित्वे इति ॥ **पूर्वे प्रोष्ठपदे इति** ॥ स्त्रीत्वादौङश्शीभावः । "प्रोष्ठपदा भाद्रपदा स्त्रियाम्" इत्यमरः । **पूर्वफल्गुन्यौ माणविके इति** ॥ फल्गुनीनक्षत्रयुक्तकाले जाते इत्यर्थः । 'नक्षत्रेण युक्तः' इत्यण् । 'लुबविशेषे' इति लुप् । ततो जातार्थे 'फल्गुन्यषाढाभ्यां टानौ' इति टः । टित्त्वात् ङीप् । **तिष्यपुनर्वस्वोः** ॥ **विशाखानूराधा इति** ॥ विशाखे च अनूराधाश्चेति विग्रहः । **तिष्यपुनर्वसव इति** ॥ तिष्यश्च पुनर्वसू चेति विग्रहः । तिष्य-शब्दात् पुनर्वसूशब्दाच्च 'नक्षत्रेण युक्तः' इत्यण् । 'लुबविशेषे' इति लुप् । ततो जातार्थे सन्धिवेलाद्यण् । 'श्रविष्ठाफल्गुनी' इत्यादिना लुक् । जात्याख्यायामित्यादिचतुस्सूत्र्या अत्र सङ्गतिश्चिन्त्या । **स नपुंसकम्** ॥ 'द्विगुरेकवचनम्' इति द्विगुः, 'द्वन्द्वश्च प्राणि' इति द्वन्द्वश्च तच्छब्देन परामृश्यते । तौ च समाहारार्थावेव विवक्षितौ, व्याख्यानात् । तदाह । **समाहारे इति** ॥ **पञ्चगवमिति** ॥ पञ्चानां गवां समाहार इति द्विगुः । **दन्तोष्ठमिति** ॥ दन्ताश्च ओष्ठौ चेति विग्रहः । 'द्वन्द्वश्च प्राणि' इति समाहारद्वन्द्वः । **अकारान्तेति** ॥ अकारान्तम् उत्तरपदं यस्येति विग्रहः । 'स नपुंसकम्' इत्यस्यापवादः । **पञ्चपूलीति** ॥ समाहारद्विगुः, स्त्रीत्वं, 'द्विगोः' इति ङीप् । **आबन्तो वेति** ॥ स्त्रियां वेति वक्तव्यमित्यर्थः । **पञ्चखट्वमिति** ॥ समाहारद्विगुः । नपुंसकत्वे ह्रस्वः । **पञ्चखट्वीति** ॥ उपसर्जनह्रस्वत्वे अदन्तत्वात्, 'द्विगोः' इति ङीप् । **अनो नलोपश्चेति** ॥ अन इत्यावर्तते । एकं प्रथमया विपरिणतं द्विगुरित्यत्रान्वेति । तदन्तविधिः । अन्नन्तो द्विगुः स्त्रियां वा स्यात्, अनो नस्य लोपस्स्यादित्यर्थः । वाग्रहणं स्त्रियामित्यत्रैव सम्बद्ध्यते, नतु, नलोपेऽपि । तेन स्त्रीत्वाभावेऽपि नलोपः । **पञ्चतक्षीति** ॥ पञ्चानां तक्ष्णां समाहार इति द्विगुः, स्त्रीत्वं, नलोपः, 'द्विगोः' इति ङीबिति भावः । **पञ्चतक्षमिति** ॥ समाहारद्विगुः । स्त्रीत्वाभावपक्षे 'स नपुंसकम्' इति

'पात्राद्यन्तस्य न' (वा १५५९)। पञ्चपात्रम्। त्रिभुवनम्। चतुर्युगम्। 'पुण्यसुदिनाभ्यामह्नः क्लीबतेष्टा' (वा १५५६)। पुण्याहम्। सुदिनाहम्। 'पथः सङ्ख्याव्ययादेः (वा १५५४)। सङ्ख्याव्ययादेः परः कृतसमासान्तः पथशब्दः क्लीबमित्यर्थः। त्रयाणां पन्थास्त्रिपथम। विरूपः पन्थाः विपथम्। कृतसमासान्तनिर्देशान्नेह। सुपन्थाः। अतिपन्थाः। 'सामान्ये नपुंसकम्' (वा ५०४३)। मृदु पचति। प्रातः कमनीयम्।

नपुंसकत्वं, नलोप इति भावः। न चान्तर्वर्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य तक्षन्शब्दस्य सुबन्तत्वेन पदत्वात् 'नलोपः प्रातिपदिक' इत्यनेन नलोपो भविष्यतीति वाच्यम्। 'उत्तरपदत्वे च' इति, प्रत्ययलक्षणनिषेधात्। **पात्राद्यन्तस्य नेति** ॥ पात्रादिर्गणः। तदन्तस्य समाहारद्विगोः न स्त्रीत्वमिति वक्तव्यमित्यर्थः। **पञ्चपात्रम्, त्रिभुवनम्, चतुर्युगमिति** ॥ स्त्रीत्वाभावे 'स नपुसकम्' इति नपुंसकत्वमिति भावः। **पुण्येति** ॥ पुण्यसुदिनाभ्यां परः यः अहन्शब्दः तदन्तस्य तत्पुरुषस्य नपुंसकत्वं वक्तव्यमित्यर्थः। 'रात्राह्न' इत्यस्यापवादः। **पुण्याहमिति** ॥ पुण्यम् अहरिति कर्मधारयः, 'राजाहः' इति टच्, टिलोपः। 'उत्तमैकाभ्याञ्च' इति अह्नादेशनिषेधः। **सुदिनाहमिति** ॥ सुदिनम् अहरिति कर्मधारयः, टच्, टिलोपः, प्रशस्तपर्यायस्सुदिनशब्द इति न पौनरुक्त्यम्। **पथस्सङ्ख्याव्ययादेरिति** ॥ नपुंसकत्वं वक्तव्यमिति शेषः। सङ्ख्याव्ययेति समाहारद्वन्द्वः। सङ्ख्याव्ययमादिरिति कर्मधारयः, दिग्योगे पञ्चमी, पर इति शेषः, पथ इति कृतसमासान्तादकारान्तात् प्रथमा। तदाह। **सङ्ख्याव्ययादेरिति** ॥ परवल्लिङ्गतापवादः। **त्रिपथमिति** ॥ 'ऋक्पूः' इति अप्रत्ययः, टिलोपः। एवं विपथमित्यपि। 'प्रादयो गताद्यर्थे' इति समासः। **सुपन्थाः, अतिपन्थाः इति** ॥ 'स्वती पूजायाम्' इति समासः। 'न पूजनात्' इति समासान्तनिषेधः। आवश्यकत्वादनेन सिद्धे 'अपथन्नपुंसकम्' इति न कार्यम्। **सामान्ये नपुंसकमिति** ॥ न्यायसिद्धमेतत्। विशेष्यविशेषणासन्निधाने सति स्त्रीत्वपुंस्त्वयोरनभिव्यक्तौ "उभयोरन्तरं यच्च तदभावे नपुंसकम्" इति लक्षणलक्षितनपुंसकत्वस्यैव न्याय्यत्वात्। अत एव 'दाण्डिनायन' इति सूत्रभाष्ये एकश्रुतिस्स्वरसर्वनाम, नपुंसकं लिङ्गसर्वनामेत्युक्तम्। **मृदु पचतीति** ॥ क्रियाविशेषणमिदं द्वितीयान्तम्। पचेर्हि विक्लित्त्यनुकूलव्यापारोऽर्थः। तत्र विक्लित्त्यंशे मृदुत्वमन्वेति। विक्लित्तिश्च व्यापारे साध्यत्वेनान्वेति। तथाच मृदु पाकं करोतीत्यर्थः। तथाच धातूपात्तव्यापारं प्रति कर्मीभूतेन विक्लित्त्यंशेन सामानाधिकरण्यात् मृद्विति द्वितीया। यत्र तु धात्वर्थः, करणत्वेनान्वेति "यजेत स्वर्गकामः" इत्यादौ तत्र यागेन स्वर्गं कुर्यादित्यर्थः। तत्र क्रियाविशेषणस्य तृतीयान्तत्वमेव, "ज्योतिष्टोमेन यजेत स्वर्गकामः" इत्यादावित्यन्यत्र विस्तरः। **प्रातः कमनीयमिति** ॥ रमणीयमित्यर्थः। अत्रापि प्रातरित्यव्ययस्य विशेष्यस्यालिङ्गत्वात्

---

१. इदञ्च युक्तिसिद्धम्। नियतलिङ्गत्वाभावे विशेष्यविशेषासन्निधाने च सर्वलिङ्गवाचकस्य 'नपुंसकं लिङ्गसर्वनाम' इति 'दाण्डिनायन–' (६–४–१७४) सूत्रभाष्ये न्याय्यत्वेन दर्शितत्वात्।

८२२ । तत्पुरुषोऽनञ्कर्मधारयः । (२-४-१९)

अधिकारोऽयम् ।

८२३ । संज्ञायां कन्थोशीनरेषु । (२-४-२०)

कन्थान्तस्तत्पुरुषः क्लीबं स्यात्साचेदुशीनरदेशोत्पन्नायाः कन्थायाः संज्ञा । सुशमस्यापत्यानि सौशमयः । तेषां कन्था सौशमिकन्थम् । 'संज्ञायाम्' किम् । वीरणकन्था । 'उशीनरेषु' किम् । दाक्षिकन्था ।

८२४ । उपज्ञोपक्रमं तदाद्याचिख्यासायाम् । (२-४-२१)

उपज्ञान्तः उपक्रमान्तश्च तत्पुरुषो नपुंसकं स्यात्, तयोरुपज्ञायमानोपक्रम्यमाणयोरादिः प्राथम्यं चेदाख्यातुमिष्यते । पाणिनेरुपज्ञा पाणिन्युपज्ञं, ग्रन्थः । नन्दोपक्रमं, द्रोणः ।

८२५ । छाया बाहुल्ये । (२-४-२२)

छायान्तस्तत्पुरुषो नपुंसकं स्यात्पूर्वपदार्थबाहुल्ये । इक्षूणां छाया इक्षुच्छायम् । 'विभाषा सेना—' (सू ८२८) इति विकल्पस्यायमपवादः । 'इक्षुच्छायानिषादिन्यः' इति तु 'आ समन्तान्निषादिन्यः' इत्याङ्श्लेषो बोध्यः ।

तद्विशेषणस्य कमनीयशब्दस्यानव्ययस्य लिङ्गविशेषावगमकत्वाभावात् नपुंसकत्वमेवेति भावः । इदञ्चानियतलिङ्गविषयम् । तेन आदिं पचति प्रातरादिरित्यत्र न भवति । आदिशब्दस्य नियतलिङ्गत्वात् । **तत्पुरुषोऽनञ्** ॥ नञ्समासकर्मधारयाभ्यां भिन्नस्तत्पुरुषो वक्ष्यमाणकार्यभागित्यर्थः । तदाह । **अधिकारोऽयमिति** ॥ 'परवल्लिङ्गम्' इत्यतः प्रागिति शेषः । **संज्ञायां कन्था** ॥ सुगममेव । **उपज्ञा** ॥ उपज्ञायते प्रथमं ज्ञायत इत्युपज्ञा। 'स्त्रियां क्तिन्' इत्यधिकारे 'आतश्चोपसर्गे' इति कर्मण्यङ् । उपक्रम्यते आरभ्यते इत्युपक्रमः । कर्मणि घञ् । 'नोदात्तोपदेशस्य' इति वृद्धिनिषेधः । उपज्ञाचोपक्रमश्चेति समाहारद्वन्द्वः । तत्पुरुषः इत्यस्य विशेषणमिदम्, तदन्तविधिः, 'स नपुंसकम्' इत्यतो नपुंसकमित्यर्थः । तदाह । **उपज्ञान्तः उपक्रमान्तश्चेति** ॥ तच्छब्देन उपज्ञोपक्रमौ विवक्षितौ । आदिशब्दो भावप्रधानः प्राथम्ये वर्तते । तयोरादिः प्राथम्यं तदादिः । तस्य आचिख्यासा आख्यातुमिच्छा, विवक्षायामिति यावत् । तदाह । **तयोरादिरित्यादि** ॥ **पाणिनेरुपज्ञेति** ॥ कर्तरि षष्ठी । **पाणिन्युपज्ञं ग्रन्थ इति** ॥ पाणिनिना प्रथमं ज्ञायमान इत्यर्थः । इदं प्रकरणं परवल्लिङ्गत्वस्य विशेष्यनिघ्नत्वस्य चापवादः । **नन्दोपक्रमं द्रोण इति** ॥ नन्देनारभ्यमाण इत्यर्थः । कर्तरि षष्ठ्या समासः । **छाया बाहुल्ये** ॥ छायया तत्पुरुषस्य विशेषणात् तदन्तविधिमभिप्रेत्य आह । **छायान्त इति** ॥ **पूर्वपदार्थेति** ॥ कस्य बाहुल्ये इत्याकाङ्क्षायाम् आपादकद्रव्यनिमित्तकत्वात् छायायाः तद्बाहुल्ये इति गम्यते । तच्चापादकद्रव्यमर्थात् पूर्वपदार्थभूतमिति भावः ।

८२३ । सभा राजाऽमनुष्यपूर्वा । (२-४-२३)

राजपर्यायपूर्वोऽमनुष्यपूर्वश्च सभान्तस्तत्पुरुषो नपुंसकं स्यात् । इनसभम् । ईश्वरसभम् । 'पर्यायस्यैवेष्यते' (वा ५१९) । नेह । राजसभा । चन्द्रगुप्तसभा । अमनुष्यशब्दो रूढ्या रक्षःपिशाचादीनाह । रक्षःसभम् । पिशाचसभम् ।

८२७ । अशाला च । (२-४-२४)

सङ्घातार्था या सभा तदन्तस्तत्पुरुषः क्लीबं स्यात् । स्त्रीसभम् । स्त्रीसङ्घात इत्यर्थः । 'अशाला' किम् । धर्मसभा । धर्मशालेत्यर्थः ।

८२८ । विभाषा सेनासुराच्छायाशालानिशानाम् । (२-४-२५)

एतदन्तस्तत्पुरुषः क्लीबं वा स्यात् । ब्राह्मणसेनम्—ब्राह्मणसेना । यवसुरम्—यवसुरा । कुड्यच्छायम्—कुड्यच्छाया । गोशालम्—गोशाला । श्वनिशम्—श्वनिशा । 'तत्पुरुषोऽनञ्कर्मधारयः' (सू ८२२) इत्यनुवृत्तेर्नेह । दृढसेनो राजा । असेना । परमसेना ।

बाहुल्ये किम् । कुड्यस्य छाया कुड्यच्छाया । **सभा** ॥ राजा च अमनुष्यश्च राजामनुष्यौ, तौ पूर्वौ यस्यास्सा राजाऽमनुष्यपूर्वा इति विग्रहः । सभया तत्पुरुषविशेषणात्तदन्तविधिः । राजशब्दो राजपर्याय एव विवक्षितः, न तु राजन्शब्दः । तदाह । **राजपर्यायपूर्व इति** ॥ **इनसभमीश्वरसभमिति** ॥ इनस्य ईश्वरस्य वा सभेति विग्रहः । इनेश्वरशब्दौ राजपर्यायाविति भावः । पर्यायमात्रग्रहणे प्रमाणन्दर्शयति । **पर्यायस्यैवेष्यत इति** ॥ भाष्यकृतेति शेषः । 'स्वं रूपम्' इति सूत्रे 'क्वचित्पर्यायवचनस्यैव राजाद्यर्थः' इति वार्तिकं भाष्ये पठितमिति भावः । **राजसभेति** ॥ राजन्शब्दपूर्वकत्वेऽप्यत्र राजपर्यायपूर्वकत्वं नास्तीति भावः । **चन्द्रगुप्तसभेति** ॥ चन्द्रगुप्त इति राजविशेषस्य नाम । न तु तत्पर्याय इति भावः । नन्वमनुष्यपूर्वकत्वात् देवसभेत्यादावपि स्यादित्यत आह । **अमनुष्यशब्दो रूढ्येति** ॥ असुरशब्दो दैत्यानिवेति भावः । **अशाला च** ॥ अशालार्थकेत्यर्थः । सभाशब्दः शालायां सङ्घातार्थे च वर्तते । तत्र राजाऽमनुष्यपूर्वकस्य शालावाचिनस्सभाशब्दस्य पूर्वसूत्रे क्लीबत्वमुक्तम् । सम्प्रति सङ्घातवाचिनस्सभाशब्दस्य क्लीबत्वमुच्यत इत्याह । **सङ्घातार्था या सभेति** ॥ सभाशब्द इत्यर्थः । **विभाषा सेना** ॥ प्रथमार्थे षष्ठीतत्पुरुष इत्यनुवृत्तं सेनादिभिर्विशेष्यते । तदन्तविधिः । तदाह । **एतदन्त इति** ॥ प्रत्येकाभिप्रायमेकवचनम् । **श्वनिशमिति** ॥ शुनो निशेति विग्रहः । कृष्णचतुर्दशीत्याहुः । "शुनश्चतुर्दश्यामुपवसतः पश्यामः" इति तिर्यगधिकरणे शाबरभाष्ये स्थितम् । **दृढसेन इति** ॥ दृढा सेना यस्येति बहुव्रीहिः । तत्पुरुषत्वाभावात् न क्लीबत्वविकल्पः । **असेनेति** ॥ तत्पुरुषत्वेऽपि नञ्समासत्वान्न क्लीबत्वविकल्पः । **परमसेनेति** ॥ कर्मधारयत्वात् न क्लीबत्वम् । 'तत्पुरुषोऽनञ्कर्मधारयः' इत्यधिकारस्य अत्रैव प्रयोजनमिति कैयटे प्रपञ्चितम् ॥

इति श्रीमद्वासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां
बालमनोरमायां तत्पुरुषसमासनिरूपणं समाप्तम् ।

श्रीरस्तु ।

अथ बहुव्रीहिसमासप्रकरणम् ।

८२९ । शेषो बहुव्रीहिः । (२-२-२३)

अधिकारोऽयम् । 'द्वितीया श्रित—' (सू ६८६) इत्यादिना यस्य त्रिकस्य विशिष्य समासो नोक्तः स शेषः प्रथमान्त इत्यर्थः ।

८३० । अनेकमन्यपदार्थे । (२-२-२४)

अनेकं प्रथमान्तमन्यपदार्थे वर्तमानं वा समस्यते स बहुव्रीहिः । अप्रथमाविभक्त्यर्थे बहुव्रीहिरिति समानाधिकरणानामिति च फलितम् । प्राप्तमुदकं यं सः प्राप्तोदको ग्रामः । ऊढरथोऽनड्वान् । उपहृतपशू रुद्रः । उद्धृतौदना

शेषो बहुव्रीहिः ॥ त्रिकस्येति ॥ विभक्तेरित्यर्थः । ननु 'द्वितीया श्रित' इति 'तृतीया तत्कृत' इति 'चतुर्थी तदर्थ' इति 'पञ्चमी भयेन' इति 'सप्तमी शौण्डैः' इति 'षष्ठी च' इति द्वितीयादिविभक्तीनां षण्णां समासो विहितः । विशेषणं विशेष्येणेत्यादिना तु प्रथमाया अपि समासो विहितः, अतश्शेषविभक्तिदुर्लभेत्यत आह । **विशिष्येति ॥** विशेषणसमासस्य वस्तुतः प्रथमाविभक्तौ प्रवृत्तावपि प्रथमाविभक्तिं विशिष्य उच्चार्य विधानाभावात् समासविधिषु विशिष्टनिर्दिष्टद्वितीयादिविभक्तिषट्कापेक्षया शेषः प्रथमाविभक्तिरिति भावः । तदाह । **प्रथमान्त इत्यर्थ इति ॥** एतच्च भाष्ये स्पष्टम् । **अनेकमन्यपदार्थे ॥ प्रथमान्तमिति ॥** शेषग्रहणानुवृत्तिलभ्यमिदम् । एवञ्च सुप्सुपेति नानुवर्तते । प्रयोजनाभावात् । अनेकं सुबन्तमिति पाठेऽपि प्रथमान्तमित्यर्थः । **अन्येति ॥** उपस्थितप्रथमातिरिक्तेत्यर्थः । एवञ्च पञ्चभिर्भुक्तमन्नं यस्य सः पञ्चभुक्तः इति बहुव्रीहिंनिवृत्त्यर्थं 'बहुव्रीहिस्समानाधिकरणानामिति वक्तव्यम्' इति वार्तिकं यद्भाष्ये स्थितं, यच्च वृष्टे देवे यो गतः सः वृष्टदेव इति बहुव्रीहिनिवृत्त्यर्थं 'अप्रथमाविभक्त्यर्थे बहुव्रीहिर्वक्तव्यः' इति वार्तिकन्तदुभयमपि न कर्तव्यमित्याह । **अप्रथमाविभक्त्यर्थे बहुव्रीहिरिति समानाधिकरणानामिति च फलितमिति ॥** शेषग्रहणादिति शेषः । शेषग्रहणात् प्रथमान्त इति लभ्यत इति हि भाष्यम् । पञ्चभिर्भुक्तमस्य इत्यत्र च समस्यमानपदयोरेकस्याप्रथमान्तत्वान्न बहुव्रीहिरिति फलितम् । प्रथमान्तातिरिक्तस्य पदस्यार्थे वर्तमानं समस्यते इत्यर्थाश्रयणाद्वृष्टे देवे गतः इत्यत्रापि न बहुव्रीहिरिति फलितमिति

स्थाली । पीताम्बरो हरिः । वीरपुरुषको ग्रामः । प्रथमार्थे तु न । वृष्टे देवे गतः । व्यधिकरणानामपि न । पञ्चभिर्भुक्तमस्य । 'प्रादिभ्यो धातुजस्य वाच्यो वा चोत्तरपदलोपः' (वा १३६०) । प्रपतितः पर्णः प्रपर्णः । 'नञोऽस्त्यर्थानां वाच्यो वा चोत्तरपदलोपः । (वा १३६१) । अविद्यमानः पुत्रोऽपुत्रः । 'अव्ययानाञ्च' उच्चैर्मुखः । सप्तम्युपमानपूर्वपदस्योत्तरपदलोपश्च, सप्तम्यन्तं उपमानञ्च यस्य तस्य पदान्तरेण समासः उत्तरपदलोपश्च भवतीत्यर्थः । कण्ठेस्थः कालः यस्य

भावः । तत्र द्वितीयार्थबहुव्रीहिमुदाहरति । **प्राप्तमिति** ॥ 'गत्यर्थाकर्मक' इति कर्तरि क्तः । अत्र विग्रहवाक्ये ग्रामकर्मकप्राप्तिकर्तृ उदकमित्येव ग्रामस्य विशेषणतया, विशेष्यत्वेन तु प्राप्तस्य उदकस्य बोधः । समासे तु एकार्थीभावमहिम्ना उदककर्तृकप्राप्तिकर्मीभूतः ग्राम इत्येवं- ग्रामस्य विशेष्यतया, तद्विशेषणतया तु प्राप्तस्य उदकस्य बोधः । एवमुत्तरत्रापि विशेषणविशेष्यभावव्यत्यासो ज्ञेयः । अथ तृतीयार्थबहुव्रीहिमुदाहरति । **ऊढरथोऽनड्वानिति** ॥ ऊढो रथो येनेति विग्रहः । अथ चतुर्थ्यर्थबहुव्रीहिमुदाहरति । **उपहृतपशू रुद्रः इति** ॥ उपहृतः पशुः यस्मै इति विग्रहः । अथ पञ्चम्यर्थबहुव्रीहिमुदाहरति । **उद्धृतौदना स्थालीति** ॥ उद्धृतः ओदनः यस्या इति बहुव्रीहिः । अथ षष्ठ्यर्थबहुव्रीहिमुदाहरति । **पीताम्बरो हरिरिति** ॥ पीतमम्बरं यस्येति विग्रहः । अथ सप्तम्यर्थबहुव्रीहिमुदाहरति । **वीरपुरुषको ग्राम इति** ॥ वीराः पुरुषाः यस्मिन्निति विग्रहः । 'शेषाद्विभाषा' इति कप् । अत्र कर्मादीनां समासेनाभिहितत्वात् प्रथमैव । **प्रथमार्थे तु नेति** ॥ अन्यपदार्थशब्देन प्रथमान्तातिरिक्तद्वितीयाद्यन्तार्थस्यैव विवक्षितत्वादिति भावः । **व्यधिकरणानामपि नेति** ॥ अनेकं प्रथमान्तमित्युक्तेरिति भावः । **प्रादिभ्यः** ॥ प्रादिभ्यः परं यद्धातुजप्रकृतिकप्रथमान्तं तस्य अन्येन प्रथमान्तेन बहुव्रीहिर्वाच्यः । तत्र बहुव्रीहौ प्रादिभ्यः परस्य उत्तरपदस्य धातुजस्य लोपश्च विकल्पेन वाच्यः इत्यर्थः । अत्र बहुव्रीहिरित्यनुवादः, लोपस्यैव विधिः । **प्रपतितः पर्ण इति** ॥ प्रकृष्टं पतितं प्रपतितम् । 'प्रादयो गताद्यर्थे' इति समासः । प्रपतितं पर्णं यस्मादिति विग्रहः । **प्रपर्ण इति** ॥ प्रपतितेति पूर्वपदे धातुजस्य उत्तरपदस्य लोपे रूपम् । **नञोऽस्त्यर्थानां** ॥ नञः परेषामस्त्यर्थवाचिनां सुबन्तानां बहुव्रीहिर्वाच्यः । तत्रास्त्यर्थवाचिनामुत्तरपदभूतानां लोपश्च वा वक्तव्य इत्यर्थः । **अविद्यमानः पुत्र इति** ॥ न विद्यमान इति नञ्समासः । नञो नलोपः । अविद्यमानः पुत्रो यस्येति विग्रहः । **अपुत्र इति** ॥ अस्त्यर्थकविद्यमानशब्दस्य लोपे रूपम् । अत्रापि बहुव्रीहिरित्यनुवादः । **अव्ययानाञ्चेति** ॥ बहुव्रीहिर्वाच्य इति शेषः । **उच्चैर्मुख इति** ॥ उच्चैरित्यस्याधिकरणशक्तिप्रधानतया सप्तम्यन्तत्वेन प्रथमान्तत्वाभावादप्राप्ते बहुव्रीहौ वचनम् । **सप्तम्युपमानपूर्वपदस्योत्तरपदलोपश्चेति** ॥ सप्तम्यन्तोपमानसहिते पूर्वपदे यस्य तत् सप्तम्युपमानपूर्वपदम्, तस्य समस्तपदस्य पदान्तरेण बहुव्रीहिर्वाच्यः । समस्तपदात्मके पूर्वपदे यदुत्तरपदन्तस्य लोपश्च वक्तव्य इत्यर्थः । तत्र सप्तम्यन्तसहितसमस्तपूर्वपदकं बहुव्रीहिमुदाहरति । **कण्ठेस्थः कालो यस्य स**

सः कण्ठेकाळः। उष्ट्रमुखमिव मुखं यस्य सः उष्ट्रमुखः। 'सङ्घातविकारषष्ठ्याश्चोत्तरपदलोपश्च'। केशानां सङ्घातश्चूडा यस्य सः केशचूडः। सुवर्णस्य विकारः अलङ्कारो यस्य सः सुवर्णालङ्कारः। अस्तिक्षीरादयश्च। 'अस्ति' इति विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययम्। अस्तिक्षीरा गौः।

८३१। स्त्रियाः पुंवद्भाषितपुंस्कादनूङ् समानाधिकरणे स्त्रियामपूरणीप्रियादिषु। (६-३-३४)

भाषितपुंस्कादनूङ् ऊङोऽभावोऽस्यामिति बहुव्रीहिः निपातनात्पञ्चम्या अलुक्, षष्ठ्याश्च लुक्। तुल्ये प्रवृत्तिनिमित्ते यदुक्तपुंस्कं तस्मात्पर ऊङो-

---

कण्ठेकाळ इति ॥ 'सुपि स्थः' इति कः। कण्ठे तिष्ठतीति कण्ठेस्थः। उपपदसमासः। 'अमूर्धमस्तकात्' इति सप्तम्या अलुक्। कण्ठेस्थ इति समस्तपदम्। तस्य काळशब्देन बहुव्रीहिरित्यनुवादः। सुपो लुक्। तत्र कण्ठेस्थेत्येतद्बहुव्रीहेः पूर्वपदं सप्तम्यन्तपदसहितं तस्मिन् यदुत्तरपदं स्थेत्येतत् तस्य लोपो वाचनिकः। कण्ठेकाळ इति सप्तम्यन्तपदघटितसमासगर्भो बहुव्रीहिः। तदवयवभूतसप्तम्याः 'अमूर्धमस्तकात्' इत्यलुक्। अथ उपमानसहितसमस्तपूर्वपदकं बहुव्रीहिमुदाहरति। **उष्ट्रमुखमिव मुखं यस्य सः उष्ट्रमुख इति** ॥ उष्ट्रस्य मुखमिव इति विग्रहे षष्ठीतत्पुरुषः। मुखशब्दो मुखसदृशे लाक्षणिक इति सूचयितुमिवशब्दः। उष्ट्रमुखमिव मुखं यस्येति विग्रहे बहुव्रीहिरित्यनुवादः। तत्र उष्ट्रमुखेत्येतद्बहुव्रीहेः पूर्वपदं तस्मिन् उत्तरपदस्य मुखशब्दस्य लोपो वाचनिकः। **सङ्घातविकारषष्ठ्याश्चोत्तरपदलोपश्चेति** ॥ षष्ठ्यन्तात्परस्य उत्तरपदस्य पदान्तरेण बहुव्रीहिर्वाच्यः। षष्ठ्यन्तादुत्तरपदस्य लोपश्च। **केशानां सङ्घातश्चूडा यस्य सः केशचूड इति** ॥ सङ्घातशब्दस्य लोपे रूपम्। **सुवर्णस्य विकारोऽलङ्कारः यस्य सः सुवर्णालङ्कार इति** ॥ अत्र विकारशब्दस्य उत्तरपदस्य लोपे रूपम्। **अस्तिक्षीरादयश्चेति** ॥ अस्तिक्षीरादयो बहुव्रीहौ उपसङ्ख्येया इत्यर्थः। अस्तिक्षीरा गौरित्यत्र अस्तीत्यस्य तिङन्ततया प्रथमाविभक्त्यन्तत्वाभावादप्राप्ते बहुव्रीहाविदं वचनम्। वस्तुतस्तु वचनमिदं नारब्धव्यमित्याह। **अस्तीति विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययमिति** ॥ विभक्तिप्रतिरूपकत्वेन निपातितत्वादस्तीति स्वरादिनिपातमव्ययमित्यव्ययसमानार्थकम्। ततस्सोः 'अव्ययादाप्सुपः' इति लुकि प्रत्ययलक्षणेन प्रथमान्तत्वादेव सिद्धेरिदं वचनं न कर्तव्यमिति भावः। तदुक्तं भाष्ये। "अस्तिक्षीरादिवचनं नवाव्ययत्वात्" इति। **स्त्रियाः पुंवत्** ॥ भाषितपुंस्कादनूङिति समस्तमेकपदं स्त्रिया इति षष्ठ्यन्तस्य विशेषणमित्यभिप्रेत्य व्याचष्टे। **भाषितपुंस्कादिति** ॥ भाषितपुंस्कादनूङित्यस्य व्याख्यानम्। ऊङोऽभाव इति अर्थाभावेऽव्ययीभावः, नञ्तत्पुरुषो वा। भाषितपुंस्कात् इति दिग्योगे पञ्चमी। पर इति प्रथमान्तमध्याहार्यम्। तथाच भाषितपुंस्कात् परः अनूङ् यस्येति विग्रहे बहुव्रीहिरिति फलति। ननु समासे सति पञ्चम्या लुक्प्रसङ्ग इत्यत आह। **निपातनात् पञ्चम्या अलुगिति** ॥

ऽभावो यत्र तथाभूतस्य स्त्रीवाचकस्य शब्दस्य पुंवाचकस्येव रूपं स्यात्समानाधिकरणे स्त्रीलिङ्गे उत्तरपदे, न तु पूरण्यां प्रियादौ च परतः । 'गोस्त्रियोः–' (सू ६५६) इति ह्रस्वः । चित्रा गावो यस्येति लौकिकविग्रहे 'चित्रा अस्' 'गौ अस्' इत्यलौकिकविग्रहे, चित्रगुः । रूपवद्भार्यः । चित्रा जरती गौर्यस्येति विग्रहे अनेकोक्तेर्बहूनामपि वहुव्रीहिः । अत्र केचित् । चित्राजरतीगुः–

इदमुपलक्षणम् । निपातनात् अप्रथमान्तस्यापि बहुव्रीहिः परशब्दलोपश्चेत्यपि बोध्यम् । यद्वा अत एव निपातनादप्रयुज्यमानेऽपि परशब्दे तदर्थे गम्ये पञ्चमी । नन्वेवमपि स्त्रिया इति षष्ठ्यन्तस्य 'भाषितपुंस्कादनूङ्' इति विशेषणं स्यात्, तर्हि भाषितपुंस्कादनूङ् इति षष्ठी श्रूयेतेत्यत आह । **षष्ठ्याश्च लुगिति** ॥ निपातनादित्यनुषज्यते । भाषितः पुमान् येन तद्भाषितपुंस्कम् तदस्यास्ति इति अर्शआद्यच् । पुंस्त्वे स्त्रीत्वे च एकप्रवृत्तिनिमित्तकमिति यावत् । 'तृतीयादिषु भाषितपुंस्कम्' इत्यत्र व्याख्यातमेतत् । तदाह । **तुल्ये प्रवृत्तिनिमित्ते इति** ॥ **स्त्रीवाचकस्य शब्दस्येति** ॥ स्त्रीलिङ्गस्येत्यर्थः । स्त्रिया इति षष्ठ्यन्तम्, न स्त्रीप्रत्ययपरमिति भावः । पुंवदिति रूपातिदेशः, पुंस इव पुंवदिति षष्ठ्यन्ताद्वतिः । तदाह । **पुंवाचकस्येव रूपमिति** ॥ स्त्रियामिति सप्तम्यन्तमपि न स्त्रीप्रत्ययपरं, किन्तु स्त्रीलिङ्गपरं 'तत्वालुगुत्तरपदे' इत्यधिकृते उत्तरपदेऽन्वेति । तदाह । **स्त्रीलिङ्गे उत्तरपदे इति** ॥ अपूरणीप्रियादिष्वित्येतद्व्याचष्टे । **नतु पूरण्यां प्रियादौ च परत इति** ॥ पूरणीति स्त्रीलिङ्गनिर्देशात् स्त्रीलिङ्गः पूरणप्रत्ययान्तो विवक्षित इति ज्ञेयः । तुल्ये प्रवृत्तिनिमित्ते इति किम् । कुटीभार्यः । अत्र पुंवत्त्वं न भवति । कुटीशब्दो घटे पुल्लिङ्गः, गेहे तु स्त्रीलिङ्ग इति प्रवृत्तिनिमित्तभेदात् । स्त्रीप्रत्ययः पुंवत्स्यादित्युक्ते तु स्त्रीप्रत्ययस्य लोपः पर्यवस्येत् । ततश्च पट्वी भार्या यस्य सः पटुभार्यः इत्यत्र उत्तरपदं परनिमित्तमाश्रित्य ङीषो लोपे तस्य 'अचः परस्मिन्' इति स्थानिवत्त्वादुकारस्य यण् स्यात् । **ह्रस्व इति** ॥ चित्रा गावो यस्येति विग्रहे बहुव्रीहिसमासे सुब्लुकि सति अनेकमिति प्रथमान्तनिर्दिष्टतया विग्रहे नियतविभक्तिकतया वा उपसर्जनत्वे सति चित्रगोशब्दे ओकारस्य 'गोस्त्रियोः' इति उकारो ह्रस्व इत्यर्थः । ननु चित्र अस् इति अलौकिकविग्रहे समासाभ्युपगमे सुब्लुकः प्राक् पूर्वसवर्णदीर्घे एकादेशे कृते तस्य परादित्वे असोर्लुकि चित्रगुरित्यकारो न श्रूयेत । पूर्वान्तत्वे तु परिशिष्टस्य सकारमात्रस्य सुप्त्वाभावाल्लुक न स्यादित्यत आह । **चित्रा अस् इति** ॥ गोशब्दस्य स्त्रीलिङ्गत्वात् तद्विशेषणत्वाच्चित्रेति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । 'प्रत्ययोत्तरपदयोश्च' इति सूत्रभाष्यरीत्या 'अन्तरङ्गानपि विधीन् बहिरङ्गो लुग्बाधते' इति न्यायात् प्रागेव पूर्वसवर्णदीर्घात् सुब्लुगिति भावः । चित्रगुरिति बहुव्रीहौ चित्राशब्दस्य पुंवत्त्वमिति भावः । **रूपवद्भार्य इति** ॥ रूपवती भार्या यस्येति विग्रहः । अत्र उपसर्जनह्रस्वः । रूपवतीशब्दस्य पुंवत्त्वम् । ननु चित्रा जरती गौर्यस्येति विग्रहे कथं त्रिपदबहुव्रीहिः । 'सुप् सुपा' इत्येकत्वस्य विवक्षितत्वादित्यत आह । **अनेकोक्तेरिति** ॥ शेषग्रहणात् प्रथमान्तमिति लब्धम् । एकस्य प्रथमान्तस्य

जरतीचित्रागुर्वा । एवं दीर्घातन्वीजङ्घः—तन्वीदीर्घाजङ्घः । त्रिपदे बहुव्रीहौ प्रथमं न पुंवत् । उत्तरपदस्य मध्यमेन व्यवधानात् । द्वितीयमपि न पुंवत् । पूर्वपदत्वाभावात् । 'उत्तरपदशब्दो हि समासस्य चरमावयवे रूढः । पूर्वपद-शब्दस्तु प्रथमावयवे' इति वदन्ति । वस्तुतस्तु नेह पूर्वपदमाक्षिप्यते । 'आनङ् ऋतः—' (सू ९२१) इत्यत्र यथा । तेनोपान्त्यस्य पुंवदेव । 'चित्राजरद्गुः' इत्यादि । अत एव 'चित्राजरत्यौ गावौ यस्येति द्वन्द्वगर्भेऽपि चित्राजरद्गुः'

समासो नोपपद्यते । समास इत्यन्वर्थसंज्ञाविज्ञानात् । ततश्चार्थादनेकं प्रथमान्तमिति सिद्धे पुनरनेकग्रहणात् द्विबहूनां प्रथमान्तानां बहुव्रीहिरिति भाष्ये स्पष्टमिति भावः । **अत्रेति** ॥ त्रिपद-बहुव्रीहावित्यर्थः । **चित्राजरतीगुः, जरतीचित्रागुर्वेति** ॥ गां प्रति चित्रात्वस्य जरतीत्वस्य च विशेषणत्वाविशेषात् अन्यतरस्य 'सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहौ' इति पूर्वनिपात इति भावः । **एवं दीर्घेति** ॥ दीर्घे तन्व्यौ जङ्घे यस्येति विग्रहः । उभयत्रापि पूर्वमध्यपदयोः पुंवत्त्वमाशङ्क्य आह । **त्रिपदे इति** ॥ **उत्तरपदस्येति** ॥ समासचरमावयवपदस्य उत्तरपदत्वात् तृतीयमेव पदमत्रोत्तरपदं वाच्यम् । तत्परकत्वञ्च मध्यमपदस्यैव, नतु प्रथमपदस्यापि, तस्य मध्यमेन पदेन व्यवधानादित्यर्थः । ननु तर्हि मध्यमपदस्य पुम्वत्त्वन्दुर्वारम् । उत्तरपदपरकत्वसत्त्वा-दित्यत आह । **द्वितीयमपि न पुंवदिति** ॥ **पूर्वपदत्वाभावादिति** ॥ उत्तरपदेन पूर्वपदमाक्षेपाल्लभ्यते । समासप्रथमावयवपदमेव पूर्वपदम् । नतु मध्यमावयवपदमपीति भावः । ननु मध्यमपदापेक्षया प्रथमपदस्य पूर्वपदत्वमस्ति । मध्यमपदस्य च प्रथम-पदापेक्षया उत्तरपदत्वमस्तीत्यत आह । **उत्तरपदशब्दो हीति** ॥ **रूढ इति** ॥ वैयाकरणसमयासिद्ध इत्यर्थः । **इति वदन्तीति** ॥ एवंप्रकारेण केचिद्वदन्तीत्यन्वयः । तत्र प्रथमपदस्य त्रिपदबहुव्रीहौ नास्तिपुंवत्त्वमिति युज्यते । उत्तरपदपरकत्वाभावात् । मध्यमपदस्य तु पूर्वपदत्वाभावेऽप्यस्त्येव पुंवत्त्वम् । 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यत्र तु पूर्वपदस्या-श्रवणात् अनुवृत्त्यभावाच्च, किन्तु उत्तरपदे इत्यनेन पूर्वपदस्य पुंवत्त्वमित्यर्थात् गम्यत इति वक्तव्यन्तदपि न संभवतीत्यत आह । **नेह पूर्वपदमाक्षिप्यत इति** ॥ इह 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यत्र उत्तरपदे इत्यनुवृत्तेन पूर्वपदन्नाक्षिप्यते, नार्थाद्गम्यत इत्यर्थः । कुत इत्यत आह । **आनङृत इत्यत्र यथेति** ॥ ऋदन्तानां द्वन्द्वे आनङ् स्यात् उत्तरपदे इति तदर्थः । तत्र चतुर्णां द्वन्द्वे 'होतृपोतृनेष्टोद्गातारः' इत्युपान्तस्य नेष्टुरानङुदाहृतः 'समर्थः पदविधिः' इत्यत्र भाष्ये । तत्रोत्तरपदेन पूर्वपदाक्षेपनियमे नेष्टुरुपान्त्यस्य पूर्वपदत्वाभावात् आनङ् नोपपद्येत । तस्मान्नावश्यं उत्तरपदे विहितं कार्यं पूर्वपदस्यैवेति नियम इत्यर्थः । **तेनेति** ॥ पूर्वपदानाक्षेपे-णेत्यर्थः । **उपान्त्यस्येति** ॥ अन्त्यस्य समीपमुपान्त्यं, चरमावयवसमीपवर्तिनः मध्यमस्येत्यर्थः । **पुंवदेवेति** ॥ रूपमिति शेषः । तदेव दर्शयति । **चित्राजरद्गुरिति** ॥ अत्र चित्राशब्दस्य न पुंवत्त्वम् । मध्यमेन व्यवधानात् । उत्तरपदपरकत्वाभावाच्चेति भावः । **इत्यादीति** ॥ जरती-चित्रगुः, तन्वीदीर्घजङ्घः, दीर्घातनुजङ्घः । ननु 'आनङृतः' इत्यत्र 'होतृपोतृनेष्टोद्गातारः'

इति भाष्यम् । कर्मधारयपूर्वपदे तु द्वयोरपि पुंवत् । जरच्चित्रगुः । कर्मधारयोत्तरपदे तु चित्रजरद्गवीकः । 'स्त्रियाः' किम् । ग्रामणि कुलं दृष्टिरस्य ग्रामणिदृष्टिः । 'भाषितपुंस्कात्' किम् । गङ्गाभार्यः । 'अनूङ्' किम् । वामोरूभार्यः ।

इति भाष्योदाहरणान्मास्तु पूर्वपदाक्षेपः । 'स्त्रियाः पुंवत्' इति सूत्रे तदनाक्षेपे किं प्रमाणमित्यत आह । **अत एवेति** ॥ 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यत्रापि पूर्वपदानाक्षेपादित्यर्थः । द्वन्द्वगर्भेऽपीत्यनन्तरं बहुव्रीहाविति शेषः । **भाष्यमिति** ॥ यद्यपि कृत्स्नभाष्यपरिशोधनायां चित्राजरद्गुरित्युदाहरणं भाष्ये क्वापि न दृश्यते । तथापि चित्राजरद्गुरित्यनन्तरं प्रयोगमिति शेषः । भाष्यमित्यस्य पट्वीमृदुभार्यः इति प्रकृतसूत्रस्थभाष्यमित्यर्थः । सूचयतीति शेषः । 'स्त्रियाः पुंवत्' इति प्रकृतसूत्रभाष्ये हि "पट्वी मृद्वी भार्ये यस्येति द्वन्द्वगर्भबहुव्रीहौ पट्वीमृदुभार्यः" इत्युदाहृतम् । तत्र पट्वीमृदुशब्दात्मकः द्वन्द्वः पूर्वपदं, न तस्य भाषितपुंस्कत्वमस्तीति न पुंवत्त्वम् । द्वन्द्वस्य परवल्लिङ्गतानियमात् । तत्र द्वन्द्वे पूर्वपदस्य पट्वीशब्दस्य तु न पुंवत्त्वम् । मध्यमपदेन व्यवधानादुत्तरपदपरकत्वाभावात् । मध्यमपदस्यानुत्तरपदत्वादसमानाधिकरणत्वाच्च न तस्मिपरे पुंवत्त्वसम्भवः । मृद्वीशब्दस्य तु केवलस्य भाषितपुंस्कत्वात् उत्तरपदपरकत्वाच्च पुंवत्त्वमिति तदाशयः । 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यत्र पूर्वपदाक्षेपे तु मृदुशब्दस्य पूर्वपदत्वाभावेन पुंवत्त्वाप्रवृत्तेः तदसङ्गतिस्स्पष्टैव । ततश्च पट्वीमृदुभार्य इति भाष्यं चित्राजरद्गुरिति प्रयोगं गमयतीत्यर्थः । **कर्मधारयेति** ॥ जरती चासौ चित्रा चेति कर्मधारयः । 'पुंवत्कर्मधारय' इति जरतीशब्दस्य पुंवत्त्वान् ङीपो निवृत्तिः । ततश्च जरच्चित्रा गौर्यस्येति कर्मधारयपूर्वपदत्वे बहुव्रीहौ पूर्वपदस्य जरच्चित्राशब्दस्य 'स्त्रियाः पुंवत्' इति पुंवत्त्वात् टापो निवृत्तिरिति भावः । **कर्मधारयोत्तरेति** ॥ जरती चासौ गौश्चेति कर्मधारये 'गोरतद्धितलुकि' इति टचि अवादेशे 'पुवत्कर्मधारय' इति जरतीशब्दस्य पुंवत्त्वे ङीपो निवृत्तौ टित्त्वात् ङीपि जरद्गवीशब्दः । ततश्चित्रा जरद्गवी यस्येति कर्मधारयोत्तरपदके बहुव्रीहौ 'नद्यृतश्च' इति कपि चित्राशब्दस्य 'स्त्रियाः पुंवत्' इति पुंवत्त्वे चित्रजरद्गवीकः इति रूपमित्यर्थः । **स्त्रियाः किमिति** ॥ षष्ठ्यन्तस्य प्रश्नः । **ग्रामणि कुलं दृष्टिरस्य ग्रामणिदृष्टिरिति** ॥ ग्रामणीशब्दस्य नपुसकत्वे 'ह्रस्वो नपुंसके' इति ह्रस्वे ग्रामणिशब्द इदन्तः । कुलशब्दो नपुंसकस्फोरणार्थः । दृष्टिशब्देन नेत्रस्थानापन्नं विवक्षितम् । ग्रामणि दृष्टिरस्येत्येव विग्रहः । 'स्त्रियाः' इत्यभावे ग्रामणीशब्दस्य पुंवत्त्वे नपुंसकह्रस्वनिवृत्तौ ग्रामणीकुलमिति स्यादिति भावः । **गङ्गाभार्य इति** ॥ अत्र गङ्गाशब्दस्य नित्यस्त्रीलिङ्गतया भाषितपुंस्कत्वाभावात् न पुंवत्त्वमिति भावः । **वामोरूभार्य इति** ॥ वामौ सुन्दरौ ऊरू यस्येति बहुव्रीहिः । 'संहितशफलक्षणवामादेश्च' इत्यूङ् । तदन्तस्य पुंवत्त्वे ऊङो निवृत्तौ वामोरुभार्य इति पूर्वपदमुदन्तमेव स्यादिति भावः ।

---

१. भाष्ये तु प्रकृतसूत्रे 'पट्वीमृदुभार्यः' इत्युपलभ्यते । तथा च 'इति' इत्यस्याग्रे 'प्रयोगं सूचयति' इति शेषः पूरणीयः ।

'समानाधिकरणे' किम् । कल्याण्याः माता कल्याणीमाता । 'स्त्रियाम्' किम् । कल्याणी प्रधानं यस्य सः कल्याणीप्रधानः । पूरण्यां तु ।

८३२ । अप्पूरणीप्रमाण्योः । (५-४-११६)

पूरणार्थप्रत्ययान्तं यत्स्त्रीलिङ्गं तदन्तात्प्रमाण्यन्ताच्च बहुव्रीहेरप्स्यात् । कल्याणी पञ्चमी यासां रात्रीणां ताः कल्याणीपञ्चमा रात्रयः । स्त्री प्रमाणी यस्य सः स्त्रीप्रमाणः । 'पुंवद्भावप्रतिषेधोऽप्प्रत्ययश्च प्रधानपूरण्यामेव' (वा ३३५९-३९१०) । रात्रिः पूरणीवाच्या चेत्युक्तोदाहरणे मुख्या । अन्यत्र तु ।

स्त्रियां किमिति ॥ सप्तम्यन्तस्य प्रश्नः । **कल्याणी प्रधानं यस्य स कल्याणीप्रधान इति** ॥ अत्र प्रधानशब्दस्य नित्यनपुंसकत्वात् कल्याणीशब्देन सामानाधिकरण्येऽपि स्त्रीलिङ्गत्वाभावात्तस्मिन्परे पुंवत्त्वन्नेति भावः । **पूरण्यां त्विति** ॥ पुंवत्त्वनिषेधोदाहरणविशेषो वक्ष्यत इति शेषः । **अप्पूरणी** ॥ अबिति छेदः । 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः' इत्यतो बहुव्रीहावित्यनुवृत्तं पूरणीप्रमाणीभ्यां विशेष्यते, तदन्तविधिः, स्त्रीलिङ्गनिर्देशात् पूरणप्रत्ययान्तं स्त्रीलिङ्गमिह गृह्यते । तदाह । **पूरणार्थेत्यादिना** ॥ **अप् स्यादिति** ॥ समासान्तस्तद्धित इत्यपि बोध्यम् । **पञ्चमीति** ॥ पञ्चानां पूरणीत्यर्थः । 'तस्य पूरणे डट्' 'नान्तादसङ्ख्यादेः' इति तस्य मडागमः । टित्त्वात् ङीप् । **कल्याणीपञ्चमा रात्रय इति** ॥ इह बहुव्रीहौ कृते पञ्चमीशब्दे पूरणार्थप्रत्ययान्ते परे कल्याणीशब्दस्य पुंवत्त्वनिषेधः, अप् समासान्तस्तद्धितः, टाप्, 'यस्येति च' इतीकारलोपः । ननु पञ्चमी रात्रिरन्यपदार्थप्रविष्टा वा नवा । नाद्यः । तस्यास्समस्यमानपदार्थत्वेन तदन्यत्वानुपपत्तेः । नान्त्यः । पञ्चम्या रात्रेरन्यपदार्थप्रवेशाभावे कल्याणीपञ्चमा इति समासात्पञ्चमीं रात्रिं विना चतुर्णामेव बोधनापत्तौ पञ्चमपदस्यासङ्गत्यापादनादिति चेत् । सत्यम् । पञ्चानां रात्रीणां उद्भूतावयवभेदस्समुदाय एवान्यपदार्थः । तत्र पञ्चम्या रात्रेः प्रवेशेऽपि तद्घटितसमुदायस्यान्यपदार्थत्वं न विरुध्यते । समुदायस्यावयवापेक्षया अन्यत्वात् । रात्रय इति बहुवचनन्तु अवयवबहुत्वापेक्षम् । यथाचैतत्तथा सर्वनामसंज्ञासूत्रे प्रपञ्चितम् । अथ प्रमाण्यन्तादब्विधेरुदाहरणमाह । **स्त्री प्रमाणी यस्यस स्त्रीप्रमाण इति** ॥ प्रमाणशब्दोऽत्र करणल्युडन्तः, विशेष्यनिघ्नः, टित्त्वात् ङीप् । बहुव्रीहौ सति अप्रत्यये 'यस्येति च' इति ईकारलोपे स्त्रीप्रमाण इति रूपम् । पूर्वपदस्य तु नित्यस्त्रीलिङ्गत्वादभाषितपुंस्कत्वान्न पुंवत्त्वप्रसक्तिः । **प्रधानपूरण्यामेवेति** ॥ 'स्त्रियाः पुंवत्' इति सूत्रे 'अप्पूरणी' इति सूत्रे च प्रधानपूरणीग्रहणं कर्तव्यमिति भावः । ननु कल्याणीपञ्चमाः रात्रय इत्यत्र पञ्चम्या रात्रेः समस्यमानपदार्थत्वात् कथं प्राधान्यं, बहुव्रीहेरन्यपदार्थप्रधानत्वादित्यत आह । **रात्रिः पूरणीवाच्या चेत्युक्तोदाहरणे मुख्येति** ॥ कल्याणीपञ्चमाः रात्रय इत्युक्तोदाहरणे पञ्चानां पूरणी रात्रिः समस्यमानपञ्चमीपदार्थत्वेऽपि अन्यपदार्थसमुदायघटकतया बहुव्रीहिसमासवाच्यापि भवतीति कृत्वा

८३३ । नद्यृतश्च । (५-४-१५३)

नद्युत्तरपदादृदन्तोत्तरपदाच्च बहुव्रीहेः कप्स्यात् । पुंवद्भावः ।

८३४ । केऽणः । (७-४-१३)

के परेऽणो ह्रस्वः स्यात् । इति प्राप्ते ।

८३५ । न कपि । (७-४-१४)

कपि परे अणो ह्रस्वो न स्यात् । कल्याणपञ्चमीकः पक्षः । अत्र तिरोहितावयवभेदस्य पक्षस्यान्यपदार्थतया रात्रिरप्रधानम् । बहुकर्तृकः । 'अप्रियादिषु' किम् । कल्याणीप्रियः । प्रिया । मनोज्ञा । कल्याणी । सुभगा । दुर्भगा । भक्तिः । सचिवा । स्वसा । कान्ता । क्षान्ता । समा । चपला । दुहिता ।

मुख्या भवतीत्यर्थः । उद्भूतावयवस्य रात्रिसमुदायस्य प्रधानत्वेऽपि तद्घटकतया यथा प्रथमाद्याश्चतस्रो रात्रयः समासाभिधेयाः, एवं पञ्चम्यपि रात्रिस्समासाभिधेया भवतीति समस्यमानपञ्चमीपदार्थस्य अन्यपदार्थानुप्रवेशात् प्राधान्यमिति भावः । **अन्यत्रत्विति** ॥ कल्याणपञ्चमीकः पक्ष इत्यत्र पूरण्या रात्रेरन्यपदार्थप्रवेशाभावात् अप्राधान्यादप्प्रत्ययाभावे सति विशेषो वक्ष्यत इत्यर्थः । **नद्यृतश्च** ॥ नदी च ऋच्चेति समाहारद्वन्द्वात्पञ्चमी । 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः' इत्यतो बहुव्रीहावित्यनुवृत्तं पञ्चम्या विपरिणम्यते । तदाक्षिप्तमुत्तरपदं नद्यृद्भ्यां विशेष्यते । तदन्तविधिः । 'उरः प्रभृतिभ्यः' इत्यतः कबित्यनुवर्तते । तदाह । **नद्युत्तरपदादिति** ॥ नद्यन्तोत्तरपदादित्यर्थः । **कप् स्यादिति** ॥ तद्धितस्समासान्तश्चेत्यपि बोध्यम् । तथाच कल्याणी पञ्चमी यस्य पक्षस्येति विग्रहे बहुव्रीहौ सति व्यपदेशिवत्त्वेन पञ्चम्युत्तरपदस्य नद्यन्तत्वात्तदुत्तरपदकबहुव्रीहेः कबिति भावः । नद्यन्तात् बहुव्रीहेरिति न व्याख्यातम् । बहुधीवरीति बहुव्रीहेः नद्यन्तत्वात् कबापत्तेः । नद्यन्तोत्तरपदादिति व्याख्याने तु न दोषः । धीवन्शब्दस्योत्तरपदस्य नकारान्तत्वेन नदीत्वाभावादिति शब्देन्दुशेखरे विस्तरः। **पुंवद्भाव इति** ॥ पूरण्याः रात्रेः समासवाच्यत्वाभावेन निषेधाभावादिति भावः । **केऽणः** ॥ **ह्रस्वस्स्यादिति** ॥ 'शॄद्दृप्राम्' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः । **न कपि** ॥ **अणो ह्रस्व इति** ॥ 'केऽणः' इत्यतः 'शॄद्दृप्राम्' इत्यतश्च तदनुवृत्तेरिति भावः । ननु कल्याणपञ्चमीकः पक्ष इत्यत्र पञ्चदशाहोरात्रात्मके पक्षे अन्यपदार्थे पञ्चम्या रात्रेः प्रवेशात् प्राधान्यन्दुर्वारमित्यत आह । **अत्र तिरोहितेति** ॥ रात्रेः तत्प्रवेशाभावात् अप्राधान्यमिति भावः । भाष्ये एवमुदाहरणमेवात्र लिङ्गम् । ऋदन्तोत्तरपदात्कपमुदाहरति । **बहुकर्तृक इति** ॥ बहवः कर्तारो यस्येति विग्रहः । तदेवमपूरणीप्रियादिष्वित्यत्र पूरणीविषयं प्रपञ्च्य प्रियादिषु परेषु पुंवद्भावनिषेधस्य प्रयोजनं पृच्छति । **अप्रियादिषु किमिति** ॥ **कल्याणीप्रिय इति** ॥ कल्याणी प्रिया यस्येति विग्रहः । प्रियादिगणं पठति । **प्रिया, मनोज्ञेत्यादि** ॥ ननु

वामा । अबला । तनया । 'सामान्ये नपुंसकम्' दृढं भक्तिर्यस्य सः दृढभक्तिः । स्त्रीत्वविवक्षायां तु दृढाभक्तिः ।

७३६ । तसिलादिष्वा कृत्वसुचः । (६-३-३५)

तसिलादिष्वाकृत्वसुजन्तेषु परेषु स्त्रियाः पुंवत्स्यात् । परिगणनं कर्तव्यम् । अव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहाराय । 'त्रतसौ' (वा ३९१८) । 'तरप्तमपौ' (वा ३९१९) । 'चरट्जातीयरौ' (वा ३९२०) । 'कल्पब्देशीयरौ' (वा ३९२१) । 'रूपप्पाशपौ' (वा ३९२२) । 'थाल्' (वा ३९२३) । 'तिल्थ्यनौ' (वा ३९२५) । बह्वीषु बहुत्र—बहुतः । दर्शनीयतरा । दर्शनीयतमा ।

भक्तिशब्दस्य प्रियादिषु पाठे दृढा भक्तिर्यस्य सः दृढभक्तिरित्यत्र कथं पुंवत्त्वमित्यत आह । **सामान्ये नपुंसकमिति** ॥ आश्रित्येति शेषः । **दृढमिति** ॥ पदसंस्कारपक्षे सामान्यपरत्वमाश्रित्य दृढशब्दो नपुंसकलिङ्गो व्युत्पाद्यः । ततस्तस्य भक्तिशब्देनान्वये पूर्वप्रवृत्तं नपुंसकत्वन्नापैति । लिङ्गविशेषस्याविवक्षिततत्वात्, वेदाः प्रमाणमितिवत् । अत्र चार्थे पस्पशाह्निकभाष्ये 'शक्यञ्च अनेन श्वमांसादिभिरपि क्षुत् प्रतिहन्तुम्' इति प्रयोगो लिङ्गम् । नन्वेवं सति प्रियादिषु भक्तिशब्दपाठो व्यर्थ इत्यत आह । **स्त्रीत्वविवक्षायां त्विति** ॥ वाक्यसंस्कारपक्षे विशेष्यानुसारेण स्त्रीत्वप्रतीतेर्नियमादिति भावः । **तसिलादिष्वा कृत्वसुचः** ॥ 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यनुवर्तते । आकृत्वसुच इत्याङ् अभिविध्यर्थकः । तमभिव्याप्येत्यर्थः । तदाह । **तसिलादिष्वाकृत्वसुजन्तेष्विति** ॥ 'पञ्चम्यास्तसिल्' इत्यारभ्य 'सङ्ख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसुच्' इत्येतत्पर्यन्तसूत्रविहितेष्वित्यर्थः । उत्तरपदपरकत्वाभावात् स्त्रियाःपुंवदित्यप्राप्तौ वचनमिदम् । ननु तिल्थ्यन्शसां कृत्वसुचः परत्रैव पाठात् तसिलादिष्वनन्तर्भावात्तेषु परेषु वृकतिः अजथ्या बहुशः इत्यत्र पुंवत्त्वन्न स्यादित्यव्याप्तिः । 'ईषदसमाप्तौ कल्पब्देश्यदेशीयरः' इति देश्यस्य 'षष्ठ्या रूप्य च' इति रूप्यस्य च तसिलादिष्वन्तर्भावात् तयोः परतः पट्वीदेश्येत्यत्र शुभ्रारूप्येत्यत्र च पुंवत्त्वं स्यादिति अतिव्याप्तिः इत्यत आह । **परिगणनमिति** ॥ **अव्याप्त्यतिव्याप्तीति** ॥ इष्टस्थले अप्रवृत्तिरव्याप्तिः । अनिष्टस्थले प्रवृत्तिरतिव्याप्तिः । परिगणनप्रकारमाह । **त्रतसावित्यादिना** ॥ **बह्वीषु, बहुत्रेति** ॥ बह्वीष्वित्यर्थे बह्वीशब्दात् 'सप्तम्यास्त्रल्' इति त्रलि पुंवत्त्वे ङीषो निवृत्तौ बहुत्रेति रूपमित्यर्थः । **बहुत इति** ॥ 'पञ्चम्यास्तसिल्' इति बह्वीशब्दात् तसिल्, पुंवत्त्वात् ङीषो निवृत्तिरिति भावः । **दर्शनीयतरेति** ॥ अनयोरियमतिशयेन दर्शनीयेत्यर्थे दर्शनीयाशब्दात् 'द्विवचनविभज्योपपदे तरप्' इति तरप् । पुंवत्त्वे टापो निवृत्तिरिति भावः । **दर्शनीयतमेति** ॥ आसामियमतिशयेन दर्शनीयेत्यर्थे दर्शनीयशब्दात् 'अतिशायने तमबिष्ठनौ' इति तमप् । पुंवत्त्वे टापो निवृत्तिरिति भावः । ननु पट्वीशब्दात्तरपि तमपि च 'पट्वीतरा, पट्वीतमा' इत्यत्रापि

'घरूप–' (सू ९८५) इति वक्ष्यमाणो ह्रस्वः परत्वात्पुंवद्भावं बाधते । पट्वितरा । पट्वितमा । पटुचरी । पटुजातीया । दर्शनीयकल्पा । दर्शनीयदेशीया । दर्शनीयरूपा । दर्शनीयपाशा । बहुथा । प्रशस्ता वृकी वृकतिः । अजाभ्यो हिता अजथ्या । 'शसि बह्वल्पार्थस्य पुंवद्भावो वक्तव्यः' (वा ३९२६) । बह्वीभ्यो देहि बहुशः । अल्पाभ्यो देहि अल्पशः । 'त्वतलोर्गुणवचनस्य' (वा ३९२७) । शुक्लाया भावः शुक्लत्वम् । 'गुणवचनस्य' किम् । कर्त्र्या भावः कर्त्रीत्वम् । 'शरदः कृतार्थता' इत्यादौ तु सामान्ये नपुंसकम् । 'भस्याढे

पुंवत्त्वे ङीषो निवृत्तौ पटुतरा पटुतमेति स्यादित्यत आह । **घरूपेति** ॥ तथाच ह्रस्वेन पुंवत्त्वे बाधिते सति ङीषो निवृत्त्यभावे तस्य ह्रस्वे सति पट्वितरा पट्वितमेति रूपमित्यर्थः । **पटुचरीति** ॥ पट्वीशब्दात् 'भूतपूर्वे चरट्' इति पुंवत्त्वे ङीषो निवृत्तिरिति भावः । पूर्वं पट्वीत्यर्थः । **पटुजातीयेति** ॥ पट्वीशब्दात् 'प्रकारवचने जातीयर्' इति पुंवत्त्वे ङीषो निवृत्तिरिति भावः । पटुसदृशीत्यर्थः । **दर्शनीयकल्पेति** ॥ 'ईषदसमाप्तौ' इति दर्शनीयाशब्दात् कल्पप् । पुंवत्त्वे टापो निवृत्तिरिति भावः । प्रायेण दर्शनीयेत्यर्थः ॥ **दर्शनीयदेशीयेति** ॥ 'ईषदसमाप्तौ' इति दर्शनीयाशब्दात् देशीयर् । पुंवत्त्वे टापो निवृत्तिरिति भावः । प्रायेण दर्शनीयेत्यर्थः । **दर्शनीयरूपेति** ॥ दर्शनीयाशब्दात् 'प्रशंसायां रूपप्' पुंवत्त्वे, टापो निवृत्तिरिति भावः । प्रशस्तत्वेन द्रष्टुं योग्येत्यर्थः । **दर्शनीयपाशेति** ॥ दर्शनीयाशब्दात् याप्ये पाशप् । पुंवत्त्वे टापो निवृत्तिरिति भावः । कुत्सितत्वेन द्रष्टुं योग्येत्यर्थः । **बहुथेति** ॥ बह्वीशब्दात् प्रकारवचने थाल् । पुंवत्त्वे ङीषो निवृत्तिरिति भावः । बहुप्रकारेत्यर्थः । **वृकतिरिति** ॥ प्रशंसायामित्यनुवृत्तौ 'वृकज्येष्ठाभ्यां तिल्तातिलौ च छन्दसि' इति वृकीशब्दात् जातिलक्षणङीषन्तात् तिल् । पुंवत्त्वे ङीषो निवृत्तिरिति भावः । **अजथ्येति** ॥ 'तस्मै हितम्' इत्यधिकारे 'अजाविभ्यां थ्यन्' इति अजाशब्दात् थ्यन् । पुंवत्त्वे टापो निवृत्तिरिति भावः । 'वृकतिरजथ्या' इत्यत्र 'जातेश्च' इति पुंवत्त्वनिषेधो न । परिगणनसामर्थ्यात् । **शसीति** ॥ शसि परे बह्वर्थकस्य अल्पार्थकस्य पुंवत्त्वं वक्तव्यमित्यर्थः । त्रतसावित्यादिपरिगणितेष्वनन्तर्भावाद्वचनमिदम् । **बह्वीभ्य इति** ॥ बह्वीभ्यो देहीत्यर्थे 'बह्वल्पार्थाच्छस् कारकादन्यतरस्याम्' इति बह्वीशब्दात् शस् । पुंवत्त्वे ङीषो निवृत्तिरिति भावः । सम्प्रदानकारकस्फोरणाय देहीति शब्दः । **अल्पश इति** ॥ अल्पाभ्यो देहीत्यर्थः । पुंवत्त्वे टापो निवृत्तिरिति भावः । **त्वतलोरिति** ॥ त्वप्रत्यये तल्प्रत्यये च परे गुणोपसर्जनद्रव्यवाचिनः पुंवत्त्वं वक्तव्यमित्यर्थः । **कर्त्रीत्वमिति** ॥ कर्त्रीशब्दस्य क्रियानिमित्तत्वान्न गुणवचनत्वमिति भावः । 'आकडारात्' इति सूत्रभाष्ये समासकृदन्ततद्धितान्ताव्ययसर्वनामजातिसङ्ख्यासञ्ज्ञाशब्दभिन्नमर्थवच्छब्दरूपं गुणवचनसंज्ञकं भवतीति स्थितम् । प्रकृते च गुणवचनशब्देन एतदेव विवक्षितम् । 'वोतो गुणवचनात्' इति सूत्रभाष्यस्थं "सत्त्वे निविशतेऽपैति" इत्यादिगुणलक्षणन्तु नात्र प्रवर्तते । अत एव 'एकतद्धिते च' इति सूत्रभाष्ये एकस्याः

तद्धिते' (वा ३९२८)। हस्तिनीनां समूहो हास्तिकम्। 'अढे' किम्। रौहिणेयः। 'स्त्रीभ्यो ढक्' (सू ११२३) इति ढोऽत्र गृह्यते। 'अग्नेर्ढक्' (सू १२३६)। इति ढकि तु पुंवदेव। अग्नायी देवता अस्य स्थालीपाकस्य आग्नेयः। सपत्नीशब्दस्त्रिधा। शत्रुपर्यायात्सपत्नशब्दाच्छार्ङ्गरवादित्वान्ङीन्येकः। समानः पतिर्यस्या इति विग्रहे विवाहनिबन्धनं पतिशब्दमाश्रित्य नित्यस्त्रीलिङ्गो द्वितीयः।

भावः एकत्वमित्यत्र एकशब्दस्य गुणवचनत्वाभावात् 'त्वतलोर्गुणवचनस्य' इत्यप्राप्तं पुंवत्त्वमत्र विधीयते इत्युक्तं सङ्गच्छते। सखीत्वमित्यादि तु असाध्वेवेति शब्देन्दुशेखरे विस्तरः। ननु कृतः अर्थः कृत्यं यया सा कृतार्था, तस्याः भावः कृतार्थतेत्यत्र कथं पुंवत्त्वम्। कृतार्थशब्दस्य समासत्वेन उक्तगुणवचनत्वाभावादित्यत आह। **शरदः इति** ॥ दृढभक्तिरित्यत्रानुपदोक्तरीत्या कृतः अर्थः येन तत् कृतार्थमिति सामान्याभिप्रायं कृतार्थशब्दं प्रथमतो व्युत्पाद्य तस्मादविवक्षितलिङ्गात् तल्प्रत्ययो व्युत्पाद्य इति भावः। **भस्याढे इति** ॥ ढभिन्ने तद्धिते परे स्त्रियाः पुंवत्त्वं वक्तव्यमित्यर्थः। परिगणितेष्वनन्तर्भावाद्वचनम्। **हास्तिकमिति** ॥ 'तस्य समूहः' इत्यधिकारे 'अचित्तहस्तिधेनोः' इति ठक्। ठस्येकः पुंवत्त्वे सति नान्तलक्षणङीपो निवृत्तिः। 'नस्तद्धिते' इति टिलोप इति भावः। नच पुंवत्त्वाभावेऽपि 'यस्येति च' इति ईकारलोपे टिलोपे च हास्तिकमिति सिद्धमिति वाच्यम्। लोपस्याभीयत्वेनासिद्धतया स्थानिवत्त्वेन च तद्धितपरकत्वाभावेन टिलोपानापत्तेः। 'ठक्छसोश्च' इति पुंवत्त्वादेव सिद्धिस्त्वनाशङ्क्या। 'भवतष्ठक्छसौ' इति ठक एव तत्र ग्रहणात्। **रौहिणेय इति** ॥ 'वर्णादनुदात्तात्' इति रोहितशब्दात् ङीप्। रोहिण्याः अपत्यमित्यर्थे 'स्त्रीभ्यो ढक्' एयादेशः, नकारश्च। 'भस्य' इति पुंवत्त्वे ङीप्नकारयोः निवृत्तिस्स्यादिति भावः। **गृह्यते इति** ॥ व्याख्यानादिति भावः। **अग्नायीति** ॥ अग्नेः स्त्री अग्नायी। 'वृषाकप्यग्नि' इति ङीप्। अग्नेरिकारस्य ऐकारादेशः। अग्नायी देवता अस्येत्यर्थे 'अग्नेर्ढक्' इति ढक्। प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणात् ततो ढस्य एयादेशः। पुंवत्त्वे सति ङीबैत्त्वनिवृत्तौ अग्नि एय इति स्थिते 'यस्येति च' इति इकारलोपे आदिवृद्धौ आग्नेय इति रूपम्। पुंवत्त्वनिषेधे तु आग्नायेय इति स्यादिति भावः। वस्तुतस्तु अग्नित्वं पुंसि प्रवृत्तिनिमित्तं, स्त्रियान्तु अग्निसम्बन्ध इति प्रवृत्तिनिमित्तभेदादेवात्र न पुंवत्त्वमिति बोध्यम्। **सपत्नीशब्दस्त्रिधेति** ॥ व्युत्पादनभेदादिति शेषः। **शत्रुपर्यायादिति** ॥ "रिपौ वैरिसपत्नारिद्विषद्द्वेषणदुर्हृदः" इति कोशादिति भावः। अयं भाषितपुंस्कः। **विवाहनिबन्धनमिति** ॥ विवाहजनितसंस्कारविशेषनिमित्तकमित्यर्थः। "पतित्वं सप्तमे पदे" इत्यादिस्मरणादिति भावः। आश्रित्येत्यनन्तरं प्रवृत्त इति शेषः। समानः पतिः यस्या इति बहुव्रीहिः। 'नित्यं सपत्न्यादिषु' इति निपातनात् सभावः, ङीप्, नत्वञ्च। **नित्यस्त्रीलिङ्ग इति** ॥ अन्यपदार्थस्य स्त्रीत्वे सत्येव विवाहनिबन्धनपतिशब्दस्य सभावादिविधानादिति भावः।

स्वामिपर्यायपतिशब्देन भाषितपुंस्कस्तृतीयः। आद्ययोः शिवाद्यण्। सपत्न्या अपत्यं सापत्नः। तृतीयात्तु लिङ्गविशिष्टपरिभाषया पत्युत्तरपदलक्षणो ण्य एव, न त्वण्। शिवादौ रूढयोरेव ग्रहणात् सापत्यः। 'ठक्छसोश्च' (वा ३९२९)। भवत्याश्छात्राः भावत्काः, भवदीयाः। एतद्वार्तिकम् 'एकतद्धिते च' (सू

"पतिर्नाम धवः" इति कोशादिति भावः। **आद्ययोरिति** ॥ शत्रुपर्यायं विवाहनिबन्धनञ्च पतिशब्दमाश्रित्य प्रवृत्तयोस्सपत्नीशब्दयोरित्यर्थः। **सापत्न इति** ॥ सपत्न्याः अपत्यमित्यर्थे 'तस्यापत्यम्' इत्यणं बाधित्वा 'स्त्रीभ्यो ढक्' इति ढकि प्राप्ते 'शिवादिभ्योऽण्' इत्यणि आद्यस्य सपत्नीशब्दस्य भाषितपुंस्कतया पुंवत्त्वे ङीपो निवृत्तौ सापत्न इति रूपम्। नतु नकारस्यापि निवृत्तिः। शत्रुपर्यायसपत्नशब्दस्य अव्युत्पन्नप्रातिपदिकतया तत्र नकारस्य स्त्रीत्वनिमित्तकत्वाभावात्, द्वितीयस्य तु सपत्नीशब्दस्य ङीन्नत्वाभ्याम् उत्पन्नस्य शिवाद्यणि कृते भाषितपुंस्कत्वाभावात् न पुंवत्त्वम्, किन्तु ङीपो 'यस्येति च' इति लोपे सापत्न इति रूपम्। सति तु पुंवत्त्वे ङीन्नकारयोः निवृत्तौ सापत इति स्यात्। **तृतीयात्त्विति** ॥ स्वामिपर्यायं पतिशब्दमाश्रित्य प्रवृत्तात् सपत्नीशब्दात् पत्युत्तरपदलक्षणो ण्य एवेत्यन्वयः। सपत्न्याः अपत्यमित्यर्थे 'तस्यापत्यम्' इत्यणं बाधित्वा 'दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदाण्ण्यः' इति ण्य एवेत्यन्वयः। ननु सपत्नीशब्दो न पत्युत्तरपद इत्यत आह। **लिङ्गविशिष्टपरिभाषयेति** ॥ एवशब्दस्य व्यावर्त्यमाह। **न त्वणिति** ॥ ननु ण्यप्रत्ययस्यापि शिवाद्यण् अपवाद इत्यत आह। **शिवादौ रूढयोरेवेति** ॥ शत्रुपर्यायं पतिशब्दमाश्रित्य प्रवृत्तः सपत्नशब्दः शत्रौ केवलरूढः। विवाहनिबन्धनं पतिशब्दमाश्रित्य प्रवृत्तस्तु विवाहकर्तरि योगरूढः। पाति रक्षतीति योगस्यापि सत्त्वात्। स्वामिपर्यायन्तु पतिशब्दमाश्रित्य प्रवृत्तः केवलयौगिकः। शिवादौ रूढयोरेव ग्रहणम्, नतु केवलयौगिकस्य। योगाद्रूढेर्बलवत्त्वादिति भावः। ततः किमित्यत आह। **सापत्य इति** ॥ स्वामिपर्यायपतिशब्दघटितसपत्नीशब्दस्य भाषितपुंस्कत्वात् पुंवत्त्वे सति ङीन्नत्वयोर्निवृत्तौ 'यस्येति च' इतीकारलोपः। सापत्य इति रूपमित्यर्थः। **ठक्छसोश्चेति** ॥ वार्तिकमेतत्। एतयोः परतः पुंवत्त्वं वक्तव्यमिति शेषः। अभत्वादप्राप्तौ वचनम्। **भावत्काः, भवदीयाः इति** ॥ 'तस्येदम्' इत्यधिकारे 'भवतष्ठक्छसौ' इति भवतीशब्दात् ठक्छसौ। लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणात् तत्र ठकि इकादेशात्प्राक् ठावस्थायामेव पुंवत्त्वे इकादेशं बाधित्वा 'इसुसुक्तान्तात् कः' इति कादेशः। नच इकादेशे सति भत्वात् 'भस्याढे तद्धिते' इति पुंवत्त्वे कृते इकस्य स्थानिवत्त्वेन ठक्त्वात् 'इसुसुक्तान्तात्' इति कादेशे भावत्क इति रूपसिद्धौ किं ठग्ग्रहणेनेति वाच्यम्। इकादेशे कृते हि मथितं पण्यमस्य माथितिकः इत्यत्रेव अल्विधितया स्थानिवत्त्वाभावेन सन्निपातपरिभाषया इकादेशानापत्तेः। अतष्ठग्ग्रहणम्। भवतीशब्दाच्छसि तु 'सिति च' इति पदत्वेन भत्वस्य बाधात् 'भस्याढे' इत्यप्राप्ते पुंवत्त्वे अनेन पुंवत्त्वम्। **एतदिति** ॥ 'ठक्छसोश्च' इति वार्तिकमित्यर्थः। **एकतद्धिते चेति** ॥ एकशब्दस्य तद्धिते उत्तरपदे च परे

१०००) इति सूत्रञ्च न कर्तव्यम्। 'सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः' इति भाष्यकारेष्ट्या गतार्थत्वात्। सर्वमयः। सर्वकाम्यति। सर्विका भार्या यस्य सर्वकभार्यः। सर्वकप्रियः इत्यादि। पूर्वस्यैवेदम्। 'भस्त्रैषाजाज्ञाद्वा–' (सू ४६६) इति लिङ्गात्। तेनाकच्येकशेषवृत्तौ च न। सर्विका। सर्वाः। 'कुक्कुट्यादीनामण्डादिषु' (वा ३९३४)। कुक्कुट्या अण्डं कुक्कुटाण्डम्। मृग्याः पदं मृगपदम्। मृगक्षीरम्। काकशावः।

ह्रस्वस्स्यादिति तदर्थः। एकस्याः भावः एकत्वं, एकता, एकस्याश्शाटी एकशाटी। **वृत्तिमात्रे इति** ॥ कृत्तद्धितादयो वृत्तयः। मात्रशब्दः कार्त्स्न्ये। 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यादिसूत्रगतनिमित्ताभावेऽपि भवति। **भाष्यकारेष्ट्येति** ॥ भाष्यकारवचनेनेति यावत्। इदञ्च 'दक्षिणोत्तराभ्याम्' इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। **गतार्थत्वादिति** ॥ निवृत्तप्रयोजनकत्वात् इति भावः। एतत्प्रयोजनस्य 'सर्वनाम्नः' इति वचनेनैव सिद्धत्वादिति यावत्। 'सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे' इत्यस्य तद्धितवृत्तौ उदाहरति। **सर्वमय इति** ॥ सर्वस्यागत इत्यर्थः। 'तत आगतः' इत्यधिकारे 'मयट् च' इति मयट्, 'सर्वनाम्नः' इति पुंवत्त्वम्। चिन्मयमित्यादिवदत्यन्तस्वार्थिको वा मयट्। अथ सनाद्यन्तधातुवृत्तावुदाहरति। **सर्वकाम्यतीति** ॥ सर्वामात्मन इच्छतीत्यर्थे 'काम्यच' इति सर्वाशब्दात् काम्यच्। 'सर्वनाम्नः' इति पुंवत्त्वम्। 'सनाद्यन्ताः' इति धातुत्वाल्लडादि। मयट्काम्यचोस्तसावित्यादिपरिगणितेष्वनन्तर्भावात्तेनात्र पुंवत्त्वन्न सिध्यतीति भावः। तद्धितवृत्तौ उदाहरणान्तरमाह। **सर्वकभार्य इति** ॥ समासवृत्तिरेवैषा। **सर्वकप्रिय इति** ॥ सर्वा प्रिया यस्येति विग्रहः। समासवृत्तिरियम्। प्रियादिपर्युदासो रूपवतीत्यादौ उपयुज्यत इति भावः। वस्तुतस्तु एकशब्दे अकच्प्रत्यये 'प्रत्ययस्थात्' इति इत्त्वे एकिका, तस्याः भावः एकिकत्वम्। अत्र पुंवत्त्वे टाप इत्त्वस्य च निवृत्तौ एककत्वमिति स्यात्। इकारो न श्रूयेत। इत्त्वनिमित्तस्य टापो निवृत्तत्वात्। पाचिकाशब्दात् जातीयरि पाचकजातीयेतिवत् ह्रस्वे सति स्थानिवत्त्वेन टापस्सत्त्वात् प्राप्तजीविकवदित्त्वश्रवणमिति फलभेदसत्त्वात् 'एकतद्धिते च' इति न गतार्थमित्याहुः। ननु तदितरा तदन्येत्यादावुत्तरपदस्य सर्वनामत्वात् पुंवत्त्वं स्यादित्यत आह। **पूर्वस्यैवेदमिति** ॥ वृत्तिप्रविष्टानेकभागानाम्मध्ये किञ्चिदपेक्षया पूर्वस्यैवेदं सर्वनाम्नः पुंवत्त्वविधानमित्यर्थः। **भस्त्रैषाजाज्ञाद्वेति लिङ्गादिति** ॥ 'भस्त्रैषा' इति सूत्रेण एषा द्वा इत्येतयोस्साकच्कयोरपि कात्पूर्वस्य इत्त्वविधानम्, अन्यथा निर्विषयं स्यात्। ताद्धितवृत्तौ तयोः सर्वनामतया पुंवत्त्वनियमादिति भावः। अकचि ताद्धितवृत्तौ उदाहरति। **सर्विकेति** ॥ सर्वाशब्दात् साकच्काट्टापि 'प्रत्ययस्थात्' इति इत्त्वे पुंवत्त्वे टाबित्त्वयोः निवृत्तिस्स्यादिति भावः। एकशेषवृत्तावुदाहरति। **सर्वा इति** ॥ टाबन्तस्य प्रथमाबहुवचनमिदम्। पुंवत्त्वे टापो निवृत्तिस्स्यादिति भावः। 'कुक्कुट्यादीनामण्डादिषु' इति पुंवत्त्वं वक्तव्यमिति शेषः। असमानाधिकरणार्थमिति सूचयन् षष्ठीसमासमुदाहरति। **कुक्कुट्या**

१. अत्राष्टाध्याय्याम् अन्यवार्तिकानामिवात्र प्रकरणे पाठाभावादिति भावः।

८३७। क्यङ्मानिनोश्च। (६-३-३६)

एतयोः परतः पुंवत्। एनीवाचरति एतायते। श्येनीवाचरति श्येतायते। स्वभिन्नां काञ्चिद्दर्शनीयां मन्यते दर्शनीयमानिनी। दर्शनीयां स्त्रियं मन्यते दर्शनीयमानी चैत्रः।

८३८। न कोपधायाः। (६-३-३७)

कोपधायाः स्त्रियाः न पुंवत्। पाचिकाभार्यः। रसिकाभार्यः। मद्रिकायते। मद्रिकामानिनी। 'कोपधप्रतिषेधे तद्धितवुग्रहणम्' (वा ३९३१)। नेह। पाका भार्या यस्य स पाकभार्यः।

अण्डं कुक्कुटाण्डमिति ॥ पुंवत्त्वेन जातिलक्षणङीषो निवृत्तिरिति भावः। एवमग्रेऽपि। **मृगक्षीरमिति** ॥ मृग्याः क्षीरमिति विग्रहः। **काकशाव इति** ॥ काकायाश्शाव इति विग्रहः। "पोतः पाकोऽर्भको डिम्भः पृथुकश्शावकश्शिशुः" इत्यमरः। **क्यङ्मानिनोश्च** ॥ **एतयोरिति** ॥ क्यङि मानिनि उत्तरपदे च परत इत्यर्थः। **एनीवेति** ॥ एता चित्रवर्णा। 'चित्रकिम्मीरकल्माषशबलैताश्च कर्बुरे" इत्यमरः। एतशब्दः श्वेतपर्याय इति याज्ञिकाः। "वर्णादनुदात्तात्" इति ङीप् नकारश्च। 'उपमानादाचारे' इत्यनुवर्तमाने 'कर्तुः क्यङ् सलोपश्च' इति एनीशब्दात् क्यङि पुंवत्त्वे ङीन्नत्वयोर्निवृत्तौ, 'अकृत्सार्वधातुकयोः' इति दीर्घे एतायते इति रूपमिति भावः। **श्येनीवेति** ॥ श्येतशब्दः श्वेतपर्यायः। "शुक्लशुभ्रशुचिश्वेतविशदश्येतपाण्डुराः" इति अमरः। क्यङादि पूर्ववत्। ननु 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्येव मानिनीत्युत्तरपदे परतः पुंवत्त्वसिद्धेः मानिन्ग्रहणं किमर्थमित्याशङ्क्य मानिन्ग्रहणमसमानाधिकरणार्थं अस्त्रीलिङ्गार्थञ्चेत्यभिप्रेत्य असमानाधिकरणे परे तावदुदाहरति। **स्वभिन्नामिति** ॥ **दर्शनीयमानिनीति** ॥ दर्शनीयामिति द्वितीयान्ते उपपदे सुप्यजातौ णिनिरित्यनुवृत्तौ मन इति णिनिप्रत्ययः, उपपदसमासः, सुब्लुक्, असमानाधिकरणेऽपि मानिन्शब्दे उत्तरपदे परे अनेन पुंवत्त्वे टापो निवृत्तौ 'ऋन्नेभ्यः' इति ङीपि दर्शनीयमानिनीति रूपम्। यात्वात्मानमेव दर्शनीयाम्मन्यते तस्या दर्शनीयायाः 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्येव पुंवत्त्वं सिद्धमिति ध्वनयितुं स्वभिन्नामित्युक्तम्। एकस्या एव दर्शनीयायाः मनधात्वर्थं प्रति कर्मत्वकर्तृत्वसम्भवेऽपि वास्तवाभेदेन मानिनीशब्दसामानाधिकरण्यसत्त्वादिति भावः। अथ स्त्रीलिङ्गे उत्तरपदे उदाहरति। **दर्शनीयामिति** ॥ स्त्रियमित्यनन्तरमात्मानमिति शेषः। आत्मानं यः दर्शनीयां स्त्रियम्मन्यते सः दर्शनीयमानी चैत्रः इत्यन्वयः। अत्र उत्तरपदवाच्यस्य मानिनः वस्तुतो दर्शनीयस्त्रीभेदेऽपि आरोपिततदभेदमादाय सामानाधिकरण्यं यद्यप्यस्ति, तथापि मानिन्शब्दस्य उत्तरपदस्य पुल्लिङ्गत्वात् तस्मिन् परे पुंवत्त्वन्न प्राप्तमित्यनेन तद्विधिरिति भावः। **न कोपधायाः** ॥ **पाचिकाभार्य इति** ॥ पाचिका भार्या यस्येति विग्रहः। पचो ण्वुल्। अकादेशटाबित्त्वानि, पुंवत्त्वनिषेधश्च। पुंवत्त्वे टाबित्त्वयोर्निवृत्तिस्स्यात्।

८३९ । संज्ञापूरण्योश्च । (६-३-३८)

अनयोर्न पुंवत् । दत्ताभार्यः । दत्तामानिनी । दानक्रियानिमित्तः स्त्रियां पुंसि च संज्ञाभूतोऽयमिति भाषितपुंस्कत्वमस्ति । पञ्चमीभार्यः । पञ्चमीपाशा ।

८४० । वृद्धिनिमित्तस्य च तद्धितस्यारक्तविकारे । (६-३-३९)

वृद्धिशब्देन विहिता या वृद्धिस्तद्धेतुर्यस्तद्धितोऽरक्तविकारार्थस्तदन्ता स्त्री न पुंवत् । स्रौघ्नीभार्यः । माधुरीयते । माधुरीमानिनी । 'वृद्धिनिमित्तस्य'

रसिकेति ॥ रसोऽस्या अस्तीति रसिका, 'अत इनिठनौ' इति ठन् । ठस्येकः, टाप्, पुंवत्त्वनिषेधः । पुंवत्त्वे तु टापो निवृत्तिस्स्यात् । **मद्रिकायते इति** ॥ मद्राख्ये देशविशेषे भवा मद्रिका 'मद्रवृज्योः कन्' टाप्, इत्त्वम् । मद्रिकेवाचरतीत्यर्थः । 'क्यङ्मानिनोश्च' इति पुंवत्त्वं प्राप्तमिह निषिध्यते । **मद्रिकामानिनीति** ॥ मद्रिकाम्मन्यत इत्यर्थे 'मनश्च' इति णिनिः । उपपदसमासः । इहापि 'क्यङ्मानिनोः' इति पुंवत्त्वं प्राप्तन्निषिध्यते । उभयत्रापि पुंवत्त्वे टाबित्वयोर्निवृत्तिस्स्यात् । **तद्धितवुग्रहणमिति** ॥ 'न तद्धितवुकोपधायाः' इति सूत्रं पठनीयमिति यावत् । ताद्धितसम्बन्धी वुसम्बन्धी च यः ककारः तदुपधायास्त्रियाः न पुंवत्त्वमिति फलति । मद्रिकायते इति तद्धितकोपधोदाहरणम् । पाचिकाभार्य इति तु वुसम्बन्धिकोपधोदाहरणम् । तद्धितवुग्रहणस्य प्रयोजनमाह । **नेहेति** ॥ **पाकेति** ॥ 'अर्भकपृथुकपाका वयसि' इत्युणादिषु कप्रत्ययान्तो निपातितः । अयं ताद्धितस्य वुको वा न ककार इति नात्र पुंवत्त्वनिषेध इति भावः । ननु दत्ताशब्दस्य संज्ञात्वेन एकद्रव्यनिवेशितया भाषितपुंस्कत्वाभावात् 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यस्य प्रसक्तेरेवाभावात् किन्तन्निषेधेनेत्यत आह । **दानक्रियानिमित्त इति** ॥ दत्तशब्दोऽयं डित्थादिशब्दवन्न, किन्तु दानक्रियां पुरस्कृत्यैव स्त्रियां पुंसि च संज्ञाभूतः प्रवृत्तः, अतस्तस्य भाषितपुंस्कत्वात् पुंवत्त्वे प्राप्ते निषेधोऽयमित्यर्थः । पूरण्याः पुंवत्त्वनिषेधमुदाहरति । **पञ्चमीभार्य इति** ॥ पञ्चमी भार्या यस्येति विग्रहः । अतः 'स्त्रियाः पुंवत्' इति प्राप्तं निषिध्यते । **पञ्चमीपाशेति** ॥ निन्दिता पञ्चमीत्यर्थः । याप्ये पाशप् । अत्र 'तसिलादिषु' इति प्राप्तं पुंवत्त्वन्निषिध्यते । **वृद्धिनिमित्तस्य च** ॥ वृद्धेर्निमित्तं हेतुरिति विग्रहः । रक्तश्च विकारश्चेति समाहारद्वन्द्वः । ततो नञ्तत्पुरुषः । रक्तविकारभिन्नेऽर्थे विद्यमानस्येत्यर्थः । वृद्धिशब्देन विहितैव वृद्धिरिह विवक्षिता । व्याख्यानात् । तदाह । **वृद्धिशब्देनेत्यादिना** ॥ **तदन्तेति** ॥ प्रत्ययग्रहणपरिभाषालभ्यम् । **स्रौघ्नीति** ॥ स्रुघ्नो देश इत्यर्थः । तत्र भव इत्यण् । 'यस्येति च' इति अकारलोपः । णित्त्वादादिवृद्धिः, 'टिड्ढाणञ्' इति ङीप् । स्रौघ्नी भार्या यस्येति विग्रहः । 'स्त्रियाः पुंवत्' इति प्राप्तमिह निषिध्यते । **माधुरीयते, माधुरीमानिनीति** ॥ मधुरायां भवा माधुरी, तत्र भवः इत्यण्, 'यस्येति च' इत्याकारलोपः, आदिवृद्धिः, 'टिड्ढ' इति ङीप् । माधुरीवाचरतीत्यर्थे 'कर्तुः क्यङ्' इति क्यङ् । 'सनाद्यन्ताः' इति धातुत्वाल्लडादि, माधुरीयते इति । माधुरीं

किम् । मध्यमभार्यः । 'तद्धितस्य' किम् । काण्डलावभार्यः । 'वृद्धि' शब्देन किम् । तावद्भार्यः । रक्ते तु, काषायी कन्था यस्य स काषायकन्थः । विकारे तु, हैमी मुद्रिका यस्येति हैममुद्रिकः । वृद्धिशब्देन वृद्धिं प्रति फलोपधानाभावादिह पुंवत् । वैयाकरणभार्यः । सौवश्वभार्यः ।

मन्यते माधुरीमानिनी, 'मनः' इति णिनिः, उपधावृद्धिः । उपपदसमासः, सुब्लुक्, नान्तत्वात् ङीप् । इहोभयत्रापि 'क्यङ्मानिनोश्च' इति प्राप्तं पुंवत्त्वन्निषिध्यते । **मध्यमभार्य इति ॥** मध्ये भवा मध्यमा, 'मध्यान्मः' इति मः । मध्यमा भार्या यस्येति विग्रहः । 'स्त्रियाः पुंवत्' इति पुंवत्त्वम् । अत्र मप्रत्ययस्य तद्धितस्य वृद्धिनिमित्तत्वाभावान्नपुंवत्त्वनिषेधः । **काण्डलावभार्य इति ॥** काण्डं लुनातीति काण्डलावी, 'कर्मण्यण्' इत्यण्प्रत्ययः, कृत्, 'अचो ञ्णिति' इति वृद्धिः, आवादेशः, उपपदसमासः, 'टिड्ढाणञ्' इति ङीप्, काण्डलावी भार्या यस्येति विग्रहः, पुंवत्त्वात् ङीपो निवृत्तिः । अत्राणः कृत्त्वात्तद्धितत्वाभावात् न पुंवत्त्वनिषेधः । **तावद्भार्य इति ॥** तत् परिमाणस्यास्तावती, 'यत्तदेतेभ्यः परिमाणे वतुप्' इति तच्छब्दाद्वतुप् तद्धितः, 'आ सर्वनाम्नः' इत्याकारः, उगित्त्वात् ङीप्, तावती भार्या यस्येति विग्रहः । पुंवत्त्वात् ङीपो निवृत्तिः, 'आ सर्वनाम्नः' इत्याकारात्मिकां वृद्धिं प्रति वतुपो निमित्तत्वेऽपि आकारस्य वृद्धिशब्देन विधानाभावात्तन्निमित्तवतुबन्तस्य न पुंवत्त्वनिषेधः । **रक्ते त्विति ॥** रक्तेऽर्थे विद्यमानस्य तद्धितस्य न पुंवत्त्वमित्यर्थः । **काषायीति ॥** कषायो गिरिजो धातुविशेषः, तेन रक्ता काषायी 'तेन रक्तं रागात्' इत्यणि 'यस्येति च' इति लोपः । आदिवृद्धिः, 'टिड्ढाणञ्' इति ङीप् । **काषायकन्थ इति ॥** पुंवत्त्वे ङीपो निवृत्तिः, अत्राणः तद्धितस्य रक्तार्थकत्वात् न पुंवत्त्वनिषेधः । **विकारे त्विति ॥** विकारार्थे विद्यमानस्य तद्धितस्य न पुंवत्त्वमित्यर्थः । **हैमीति ॥** हेम्नो विकारभूतेत्यर्थः । 'अनुदात्तादेश्च' इत्यञ्, टिलोपः, आदिवृद्धिः, 'टिड्ढ' इति ङीप्, हैमीति रूपम् । हैमी मुद्रिका यस्येति विग्रहः । पुंवत्त्वे ङीपो निवृत्तिः । अत्राञस्तद्धितस्य विकारार्थकत्वान्न पुंवत्त्वनिषेधः । स्यादेतत् । व्याकरणमधीते वेत्ति वा स्त्री वैयाकरणी, 'तदधीते तद्वेद' इत्यण् तद्धितः । 'यस्येति च' इत्यकारलोपः । अणो णित्त्वात् तन्निमित्तकयकाराकारस्य पर्जन्यवल्लक्षणप्रवृत्त्या प्राप्तायाः वृद्धेः 'नय्वाभ्याम्' इति निषेधः । यकारात् प्रागैकारागमश्च 'टिड्ढाणञ्' इति ङीप् । वैयाकरणी भार्या यस्येति बहुव्रीहौ पुंवत्त्वे ङीपो निवृत्तौ वैयाकरणभार्य इति रूपम् । तथा स्वश्वस्यापत्यं स्त्री 'अत इञ्' इति इञोऽपवादः शिवाद्यण् 'यस्येति च' इति लोपः । प्रथमवकारात् परस्य अकारस्यादिवृद्धेर्नय्वाभ्यामिति निषेधः । प्रथमवकारात् प्रागौकारागमश्च, 'टिड्ढ' इति ङीप् । सौवश्वी भार्या यस्येति बहुव्रीहौ पुंवत्त्वे ङीपो निवृत्तौ सौवश्वभार्य इति रूपमिति स्थितिः । अत्रोभयत्रापि आदिवृद्धेः 'नय्वाभ्याम्' इति निषेधेऽपि अणः तद्धितस्य णित्त्वेन स्वरूपयोग्यवृद्धिनिमित्तत्वानपायात् पुंवत्त्वनिषेधो दुर्वार इत्यत आह । **वृद्धिं प्रति फलोपधानाभावादिह पुंवदिति ॥** प्रतीत्यनन्तरं निमित्ततद्धितस्येति शेषः । अणः वृद्धिनिमित्तस्य यत् फलं वृद्धिस्तेन उपधानं तात्कालिक-

८४१ । स्वाङ्गाच्चेतः । (६-३-४०)

स्वाङ्गाद्यः ईकारस्तदन्ता स्त्री न पुंवत् । सुकेशीभार्यः । 'स्वाङ्गात्' किम् । पटुभार्यः । 'ईतः' किम् । अकेशभार्यः । 'अमानिनीति वक्तव्यम्' (वा ३९३२) । सुकेशमानिनी ।

८४२ । जातेश्च । (६-३-४१)

जातेः परो यः स्त्रीप्रत्ययस्तदन्तं न पुंवत् । शूद्राभार्यः । ब्राह्मणीभार्यः । सौत्रस्यैवायं निषेधः । तेन हस्तिनीनां समूहो हास्तिकमित्यत्र 'भस्याढे—' (वा ३९२८) इति तु भवत्येव ।

साहित्यं तदभावादित्यर्थः । 'वृद्धिस्ताद्धितस्य' इत्येतावत्युक्तेऽपि निमित्तसम्बन्धे वृद्धेरिति षष्ठीमाश्रित्य 'वृद्धिनिमित्ततद्धितस्य' इत्यर्थलाभे सति निमित्तग्रहणात् फलोपहितानिमित्तत्वं विवक्षितामिति विज्ञायत इति भावः । यद्यप्यैजागमसिद्धवृद्धिं प्रति अण्प्रत्ययः, फलोपहितमेव निमित्तम् । तथापि वृद्धिशब्देन विहितां वृद्धिं प्रति फलोपहितानिमित्तं न भवत्येवेति न दोषः । वृद्धिशब्देन विहितैव वृद्धिरिह गृह्यत इत्यत्रापि इदमेव निमित्तग्रहणं लिङ्गम् । अन्यथा ऐजागमादत्र फलोपहितानिमित्तत्वस्यापि सत्त्वात् तन्निमित्तग्रहणन्निष्फलं स्यात् । विस्तरस्तु शब्देन्दुशेखरे द्रष्टव्यः । **स्वाङ्गाच्चेतः** ॥ ईत इति च्छेदः । तदाह । **स्वाङ्गाद्य ईकारः इति** ॥ **सुकेशीभार्य इति** ॥ सु शोभनाः केशाः यस्याः सा सुकेशी 'स्वाङ्गाच्चोपसर्जनात्' इति ङीष् । 'स्त्रियाः पुंवत्' इति प्राप्तस्य निषेधः । **पटुभार्य इति** ॥ पट्वी भार्या यस्येति विग्रहः । पटुत्वस्य अस्वाङ्गत्वान्न पुंवत्त्वनिषेधः । किन्तु पुंवत्त्वे 'वोतो गुणवचनात्' इति ङीषो निवृत्तिरिति भावः । **अकेशभार्य इति** ॥ अविद्यमानाः केशाः यस्यास्सा अकेशा 'नञोऽस्त्यर्थानाम्' इति बहुव्रीहिः, विद्यमानशब्दस्य लोपश्च । स्वाङ्गत्वेऽपि न ङीष् । 'सहनञ्विद्यमान' इति निषेधात् । अतष्टाबेव । अकेशा भार्या यस्येति विग्रहः । स्वाङ्गत्वेऽपि ईकाराभावान्नपुंवत्त्वनिषेधः । किन्तु पुंवत्त्वे टापो निवृत्तिरिति भावः । **अमानिनीति** ॥ स्वाङ्गाच्चेति निषेधः । मानिन्शब्दे परतः न भवतीति वक्तव्यमित्यर्थः । **सुकेशमानिनीति** ॥ सुकेशीं मन्यत इति अर्थे 'मनश्च' इति णिनिः, उपधावृद्धिः, उपपदसमासः । सुब्लुक्, पुंवत्त्वे ङीषो निवृत्तिरिति भावः । **जातेश्च** ॥ ईत इति अस्वरितत्वान्नानुवर्तत इत्यभिप्रेत्य आह । **जातेः परो यः स्त्रीप्रत्यय इति** ॥ **शूद्राभार्य इति** ॥ 'शूद्रा चामहत्पूर्वा' इति जातिलक्षणङीषोऽपवादष्टाप् । पुंवत्त्वनिषेधान्न टापो निवृत्तिः । **ब्राह्मणीभार्य इति** ॥ पुंवत्त्वनिषेधात् न शार्ङ्गरवादिङीनो निवृत्तिः । ननु हस्तिनीनां समूहो हास्तिकमित्यत्र 'अचित्तहस्ति' इति ठकि हस्तिनीशब्दस्य 'भस्याढे' इति कथं पुंवत्त्वं 'जातेश्च' इति निषेधात् इत्यत आह । **सौत्रस्यैवायन्निषेध इति** ॥ सूत्रविहितस्येत्यर्थः । 'भस्याढे'

८४३। सङ्ख्ययाव्ययासन्नादूराधिकसङ्ख्याः सङ्ख्येये। (२-२-२५)

सङ्ख्येयार्थया सङ्ख्यया अव्ययादयः समस्यन्ते स बहुव्रीहिः। दशानां समीपे ये सन्ति ते उपदशाः। नव एकादश वेत्यर्थः। 'बहुव्रीहौ सङ्ख्येये—' (सू ८५१) इति वक्ष्यमाणो डच्।

८४४। ति विंशतेर्डिति। (६-४-१४२)

विंशतेर्भस्य तिशब्दस्य लोपः स्याड्डिति। आसन्नविंशाः। विंशतेरासन्ना

इति तु वार्तिकमिति भावः। एतच्च 'न कोपधायाः' इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। **सङ्ख्यया** ॥ शेषग्रहणम् 'अनेकमन्यपदार्थे' इति च निवृत्तौ बहुव्रीहिरित्यनुवर्तते। 'सुप्सुपा' इति च। सङ्ख्येये इत्येतत्सङ्ख्ययेत्यत्रान्वेति। सङ्ख्यया परिच्छेद्यं सङ्ख्येयम्, तत्रार्थे विद्यमानया सङ्ख्ययेति लभ्यते। सङ्ख्याशब्दश्चायं नतु स्वरूपपरः, किन्तु एकादिशतान्तशब्दपरः। तदाह। **सङ्ख्येयार्थया सङ्ख्ययेति** ॥ एकादिशब्देन सुबन्तेनेत्यर्थः। **अव्ययादय इति** ॥ अव्यय आसन्न अदूर अधिक सङ्ख्या एते सुबन्ता इत्यर्थः। अत्रापि सङ्ख्याशब्दो न स्वरूपपरः, किन्तु एकादिशब्दपर एव। अत्र इदमवधेयम्। विंशतेः प्रागेकादिशब्दाः सङ्ख्येयेषु वर्तन्ते। दशादयो नित्यबहुवचनान्ता विशेष्यलिङ्गाश्च। विंशत्यादिशब्दास्तु नित्यमेकवचनान्ताः सङ्ख्यायां सङ्ख्येये च वर्तन्ते नवतिपर्यन्ताः नित्यस्त्रीलिङ्गाश्च। यथा विंशतिर्ब्राह्मणाः, ब्राह्मणानां विंशतिरिति। विंशत्यादिस्सङ्ख्या। ततः द्वित्वबहुवचने स्तः। यथा गवां द्वे विंशती इति, चत्वारिंशदिति गम्यते। गवां तिस्रः विंशतय इति, षष्टिरिति गम्यते। "विंशत्याद्यास्सदैकत्वे सङ्ख्यास्सङ्ख्येयसङ्ख्ययोः। सङ्ख्यार्थे द्विबहुत्वे स्तस्तासु चानवतेस्स्त्रियः" इत्यमरः। अत्राव्ययस्य उदाहरति। **दशानां समीपे ये सन्ति ते उपदशा इति** ॥ उपशब्दस्य समीपार्थकस्याव्ययीभाव उक्तः। इह तु समीपवर्तिनि उपशब्दो वर्तते। दशसमीपवर्तिनः इत्यर्थः। ततश्च अन्यपदार्थवृत्तित्वाभावादप्रथमान्तत्वाच्च 'अनेकमन्यपदार्थे' इत्यप्राप्ते वचनमिदम्। तस्य दशानां वृक्षादीनां समीपवर्तिनो गवादय इत्यर्थभ्रमं वारयति। **नवैकादश वेत्यर्थ इति** ॥ सामीप्यमिह दशन्शब्दार्थगतदशत्वापेक्षम्। एकार्थीभावबलात्। तथाच दशत्वसमीपवर्तिसङ्ख्यावत्सु उपशब्द इति फलति। ततश्च दशत्वसमीपवर्तिसङ्ख्यावन्त इति बोधपर्यवसानं भवति। **डजिति** ॥ उपदशन्शब्दात् डचि 'नस्तद्धिते' इति टिलोप इति भावः। आसन्नशब्दस्य विंशतिशब्देन षष्ठ्यन्तेन समासे डचि कृते 'टेः' इति इकारमात्रस्य लोपे प्राप्ते आह। **ति विंशतेर्डिति** ॥ तीति लुप्तषष्ठीकम्। 'भस्य' इत्यधिकृतम्। 'अल्लोपोऽनः' इत्यस्माल्लोपः इत्यनुवर्तते। तदाह। **विंशतेर्भस्येति** ॥ 'अलोऽन्त्यस्य' इति न भवति। 'नानर्थकेऽलोऽन्त्यविधिः' इत्युक्तेः। **आसन्नविंशा इति** ॥ विंशतिसङ्ख्यासन्नसङ्ख्यावन्त इत्यर्थः। डचि कृते आसन्नविंशति—अ—इति स्थिते, तिलोपे सवर्णदीर्घं बाधित्वा 'अतो गुणे' इति पररूपे,

इत्यर्थः । अदूरत्रिंशाः । अधिकचत्वारिंशाः । द्वौ वा त्रयो वा द्वित्राः । द्विरावृत्ताः दश द्विदशाः । विंशतिरित्यर्थः ।

८४५ । दिङ्नामान्यन्तराले । (२-२-२६)

दिशो नामान्यन्तराले वाच्ये प्राग्वत् । दक्षिणस्याश्च पूर्वस्याश्च दिशोऽन्तरालं दक्षिणपूर्वा । नामग्रहणाद्यौगिकानां न । ऐन्द्र्याश्च कौबेर्याश्चान्तरालं दिक् ।

८४६ । तत्र तेनेदमिति सरूपे । (२-२-२७)

आसन्नविंशशब्दः अदन्तः । 'उत्तरपदत्वेचापदादिविधौ प्रतिषेधः' इति प्रत्ययलक्षणाभावेनापदत्वात् । अथादूरशब्दस्योदाहरति । **अदूरत्रिंशा इति** ॥ त्रिंशतः अदूराः इति विग्रहः । त्रिंशत्सङ्ख्यायाः अदूरसङ्ख्यावन्तः इत्यर्थः । डचि टिलोपः । अधिकस्योदाहरति । **अधिकचत्वारिंशाः इति** ॥ चत्वारिंशतोऽधिकाः इति विग्रहः । चत्वारिंशत्सङ्ख्याया अधिकसङ्ख्यावन्तः इत्यर्थः । डचि टिलोपः । सङ्ख्यावाचकशब्दस्य सङ्ख्यावाचकशब्देन समासमुदाहरति । **द्वौ वा त्रयो वा द्वित्राः इति** ॥ वार्थे बहुव्रीहिः । द्वित्र्यन्यतरा इत्यर्थः । डचि टिलोपः । ननु द्वित्रा आनीयन्तामित्युक्ते कदाचित् द्वावानयति, तदा कथं बहुवचनमिति चेत्, अत्र भाष्ये "अनिश्चये बहुवचनं प्रयोक्तव्यम्" इति वचनात् समाहितम् । तथा कार्यान्वये विकल्पः, शब्दात्तु नियमेन कोटिद्वयोपस्थितिः। तदुपस्थित्यनन्तरमन्यतरानयनमिच्छया। अतः शब्दान्नियमेन पञ्चानामुपस्थितिरित्यपि समाहितम् । नच वार्थप्राधान्यात् 'अनेकमन्यपदार्थे' इत्येवात्र सिद्धमिति वाच्यम्, 'शेषाद्विभाषा' इति कबभावार्थकत्वात् । स हि कप् 'अनेकमन्यपदार्थे' इति विहितबहुव्रीहावेव प्रवर्तते इति भाष्ये स्पष्टम् । अथ सङ्ख्यायास्सङ्ख्यया समासे उदाहरणान्तरमाह । **द्विरावृत्ता दश द्विदशाः इति** ॥ शब्दशक्तिस्वाभाव्यात्सुजर्थान्तर्भावेन पूर्वपदस्य वृत्त्याश्रयणात् समासे सुपो न श्रवणमिति भाष्ये स्पष्टम् । द्वित्वसङ्ख्याकदशत्ववन्तः इत्यर्थः । फलितमाह । **विंशतिरित्यर्थः इति** ॥ **दिङ्नामानि** ॥ नामानीत्यनन्तरं सुबन्तानि परस्परमिति शेषः । **प्राग्वत् इति** ॥ समस्येते स च बहुव्रीहिरित्यर्थः । नामानीति बहुत्वमविवक्षितमित्यभिप्रेत्योदाहरति । **दक्षिणस्याश्चेति॥ दक्षिणपूर्वेति** ॥ स्त्रीत्वं लोकात् । यद्वा अन्तराळमिह दिगेव गृह्यते । "सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवत्त्वम्" इति भाष्यम् । यद्यप्युपसर्जनत्वान्न सर्वनामत्वम् । तथापि भूतपूर्वगत्या सर्वनामत्वमादाय पुंवत्त्वं भवति । अत एव भाष्यात् । ननु दिशोरन्तराळे इत्येव सिद्धे नामग्रहणं किमर्थमित्यत आह । **नामग्रहणादिति** ॥ दिक्षु रूढाश्शब्दाः दिङ्नामानीत्यनेन विवक्षिताः । ऐन्द्र्यादिशब्दः इन्द्रशब्दात् कुबेरशब्दाच्चेन्द्रसम्बन्धात् कुबेरसम्बन्धाच्च प्रवृत्तो यौगिक एव न रूढ इति भावः । **तत्र तेन** ॥ समासः इति, बहुव्रीहिः इति चाधिकृतम् । तत्र इत्यनेन सप्तम्यन्ते पदे विवक्षिते ग्रहणविषये इति प्रथमाद्विवचनान्तं तद्विशेषणमध्याहार्यम् । तेन इत्यनेन तु

सप्तम्यन्ते ग्रहणविषये सरूपे पदे तृतीयान्ते च प्रहरणविषये इदं युद्धं प्रवृत्तमित्यर्थे समस्येते कर्मव्यतिहारे द्योत्ये स बहुव्रीहिः । इतिशब्दादयं विषयविशेषो लभ्यते । अन्येषामपि दृश्यते (सू ३५३९) । दीर्घ इत्यनुवर्तते । इचि कर्मव्यतिहारे बहुव्रीहौ पूर्वपदान्तस्य दीर्घः । इच्समासान्तो वक्ष्यते । तिष्ठद्गुप्रभृतिष्विच्प्रत्ययस्य पाठादव्ययीभावत्वमव्ययत्वं च । केशेषु केशेषु गृहीत्वेदं युद्धं प्रवृत्तं केशाकेशि । दण्डैश्च दण्डैश्च प्रहृत्येदं युद्धं प्रवृत्तं दण्डादण्डि । मुष्टीमुष्टि ।

तृतीयान्ते पदे विवक्षिते । प्रहरणविषये इति प्रथमाद्विवचनान्तं तद्विशेषणमध्याहार्यम् । सरूपे इति प्रथमाद्विवचनान्तपदे विवक्षिते । प्रहरणविषये इति प्रथमाद्विवचनान्तन्तु, सप्तम्यन्तयोस्तृतीयान्तयोश्च प्रत्येकमन्वेति । इदम् इत्यर्थनिर्देशः । युद्धं प्रवृत्तमिति तद्विशेष्यमध्याहार्यम् । कर्मव्यतिहारे द्योत्ये इत्यप्यध्याहार्यम् । तदाह । **सप्तम्यन्ते इति** ॥ प्रथमाद्विवचनमिदम् । **ग्रहणविषये इति** ॥ गृह्यते अस्मिन्निति ग्रहणम्, केशादि, अधिकरणे ल्युट्, तद्विषयः वाच्यः ययोस्ते प्रहरणविषये, प्रहरणवाचके इति यावत् । अत्रापि सरूपे पदे इत्यन्वेति । **इदं युद्धं प्रवृत्तमित्यर्थे इति** ॥ इदमिति समासार्थनिर्देशः । युद्धमिति विशेष्यनिर्देशः । अतः केशाकेशि युद्धमिति न पुनरुक्तिः । परस्परग्रहणं परस्परप्रहरणं च कर्मव्यतिहारः । ननु 'ग्रहणविषये' इत्यध्याहारे किं प्रमाणमित्यत आह । **इतिशब्दादिति** ॥ इतिशब्दो लौकिकप्रसिद्धप्रकारवचनः । केशाकेशीत्यादिलौकिकप्रयोगे यावानर्थः प्रसिद्धस्तावत्यर्थेऽयं बहुव्रीहिर्भवतीत्यर्थः । **अन्येषामपि दृश्यते** ॥ **अनुवर्तत इति** ॥ 'ढ्रलोपे' इत्यत इति शेषः । 'नहिवृतिवृषि' इत्यादिपूर्वसूत्रोक्तादन्येषामपि दीर्घो दृश्यते इत्यर्थः । अतिप्रसङ्गमाशङ्क्य आह । **कर्मव्यतिहारे बहुव्रीहौ पूर्वपदान्तस्य दीर्घः इति** ॥ बहुव्रीहौ चेत् कर्मव्यतिहारे एव पूर्वपदान्तस्यैव दीर्घ इत्यर्थः । तेन तुराषाडित्यादौ दीर्घो निर्बाधः । दृशिग्रहणादयमर्थो लभ्यते । **वक्ष्यत इति** ॥ 'इच्कर्मव्यतिहारे' इति सूत्रेणेति शेषः । 'तिष्ठद्गुप्रभृतिषु' इति वृत्तिग्रन्थ एवात्र प्रमाणम् । **अव्ययीभावत्वमिति** ॥ तत्र 'अव्ययीभावः' इत्यनुवृत्तेरिति भावः । **अव्ययत्वमिति** ॥ 'अव्ययीभावश्च' इत्यनेनेति शेषः । 'अव्ययादाप्सुपः' इति सुब्लुक् तत्फलमिति भावः । **गृहीत्वेति** ॥ परस्परमिति शेषः । नच केशग्रहणस्य पुरुषकर्तृकत्वात् प्रवृत्तेश्च युद्धकर्तृकत्वात् समानकर्तृकत्वाभावात् कथमिह क्त्वाप्रत्यय इति वाच्यम् । गृहीत्वेत्यनन्तरं स्थितयोरित्यध्याहारात् । ततश्च अस्य केशेषु सः, तस्य केशेष्वयमित्येवं परस्परं गृहीत्वा स्थितयोरिदं युद्धं प्रवृत्तमिति विग्रहवाक्यं फलितम् । **केशाकेशीति** ॥ केशेषु केशेष्वित्यनयोर्ग्रहणायन्तर्भावेन वृत्तिघटकयोस्समासे सति सुब्लुक् पूर्वपदस्य दीर्घः, इच्समासान्तः । 'यस्येति च' इति लोपः । अव्ययत्वात्सुब्लुगिति भावः । अन्यपदार्थवृत्तित्वेऽपि एकशेषापवादोऽयं बहुव्रीहिसमासः अप्रथमान्तार्थश्च । **दण्डैश्चेति** ॥ अस्य दण्डैस्सः तस्य दण्डैरयमित्येवं परस्परं

८४७ । ओर्गुणः । (६-४-१४६)

उवर्णान्तस्य भस्य गुणः स्यात्तद्धिते । अवादेशः । बाहूबाहवि । 'ओरोत्' इति वक्तव्ये गुणोक्तिः 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' (प ९४) । इति ज्ञापयितुम् । तेन 'स्वायम्भुवम्' इत्यादि सिद्धम् । 'सरूपे' इति किम् । हलेन मुसलेन ।

८४८ । तेन सहेति तुल्ययोगे । (२-२-२८)

तुल्ययोगे वर्तमानं 'सह' इत्येतत्तृतीयान्तेन प्राग्वत् ।

८४९ । वोपसर्जनस्य । (६-३-८२)

प्रहृत्य स्थितयोरिदं युद्धं प्रवृत्तमिति विग्रहार्थः । **दण्डादण्डीति** ॥ दण्डैर्दण्डैरित्यनयोः प्रहरणाद्यन्तर्भावेन समासघटकयोस्समासे सति सुब्लुक्, पूर्वपदस्य दीर्घः, इच्, 'यस्येति च' इति लोपः । अव्ययत्वात् सुब्लुक् । **मुष्टीमुष्टीति** ॥ अस्य मुष्टिभिस्सः तस्य मुष्टिभिश्चायमित्येवं परस्परं प्रहृत्य स्थितयोरिदं युद्धं प्रवृत्तमिति विग्रहः । मुष्ट्या मुष्ट्या इत्यनयोः समासे सति सुब्लुगादि पूर्ववत् । मुष्टामुष्टीति पूर्वपदान्तस्य आत्वमपाणिनीयमेव । **ओर्गुणः** ॥ ओः इत्युकारात् षष्ठ्येकवचनम् । तेन भस्येत्यधिकृतं विशेष्यते । तदन्तविधिः । 'नस्तद्धिते' इत्यतस्तद्धिते इत्यनुवर्तते । तदाह । **उवर्णान्तस्येति** ॥ **बाहूबाहवीति** ॥ बाहौ बाहौ च परस्परं गृहीत्वा स्थितयोरिदं युद्धं प्रवृत्तमिति विग्रहः । समासः, सुब्लुक्, पूर्वपदस्य दीर्घः, इच् । 'यस्येति च' इति बाधित्वा ओर्गुणः, अवादेशः । अव्ययत्वात् सुपो लुक् । ननु गुणः उकारस्थाने भवन् स्थानसाम्यादोकार एव भवति । ततश्च लाघवात् 'ओरोत्' इत्येव सिद्धे गुण इति गुरुनिर्देशो व्यर्थ इत्यत आह । **ओरोत् इति** ॥ नचैवमपीह तद्धितसंज्ञापूर्वकत्वं दुर्वारमिति वाच्यम् । विधेयसमर्पकं पदं यत्र संज्ञारूपं स एव संज्ञापूर्वकविधिरित्यभ्युपगमात् । नच 'ओत्' इति तपरः तत्कालस्य संज्ञेति वाच्यम् । विधीयमानत्वादेव तत्कालत्वसिद्ध्या तकारस्य उच्चारणार्थत्वात् । **स्वायम्भुवमिति** ॥ स्वयम्भुवोऽपत्यमित्यर्थे अण्, संज्ञापूर्वकत्वेनानित्यत्वादोर्गुणाभावे उवङ्, आदिवृद्धिरिति भावः । स्वायम्भवमिति पाठे तस्येदमित्यण् । **हलेन मुसलेनेति** ॥ अत्र असरूपत्वात् हलामुसलीति न भवतीति भावः । **तेन सहेति तुल्ययोगे** ॥ **तुल्ययोगे इति** ॥ युगपत्कालिकक्रियायोगे इत्यर्थः । **तृतीयान्तेनेति** ॥ तेनेत्यनेन तल्लाभादिति भावः । **प्राग्वदिति** ॥ समस्यते स बहुव्रीहिरित्यर्थः । असामानाधिकरण्यार्थं कबभावार्थं चेदम् । **वोपसर्जनस्य** ॥ उत्तरपदे इत्यधिकृतम् । 'सहस्य सस्संज्ञायाम्' इत्यतस्सहस्य स इत्यनुवर्तते । उपसर्जनम् अस्यास्तीत्युपसर्जनः, मत्वर्थे 'अर्श आद्यच्' । उत्तर पदाक्षिप्तसमासो विशेष्यम् । उपसर्जनवतस्समासस्येत्यर्थः । यद्यपि सर्वेषामपि समासानां कश्चिदवयवः उपसर्जनमेव । तथापि सामर्थ्यादुपसर्जनसर्वावयवकस्येति लभ्यते । तथाच स बहुव्री-

बहुव्रीहेरवयवस्य सहस्य सः स्याद्वा। पुत्रेण सह सपुत्रः, सहपुत्रो वा आगतः। 'तुल्ययोगवचनं प्रायिकम्'। सकर्मकः। सलोमकः।

८५०। प्रकृत्याशिषि। (६-३-८३)

सहशब्दः प्रकृत्या स्यादाशिषि। स्वस्ति राज्ञे सहपुत्राय, सहामात्याय। 'अगोवत्सहलेष्विति वाच्यम्' (वा ३९९०)। सगवे। सवत्साय। सहलाय।

८५१। बहुव्रीहौ संख्येये डजबहुगणात्। (५-४-७३)

संख्येये यो बहुव्रीहिस्तस्माड्डच्स्यात्। उपदशाः। 'अबहुगणात्' किम्। उपबहवः। उपगणाः। अत्र स्वरे विशेषः। सङ्ख्यायास्तत्पुरुषस्य वाच्यः। (वा ३३४८) निर्गतानि त्रिंशतो निस्त्रिंशानि वर्षाणि चैत्रस्य। निर्गतास्त्रिंशतोऽङ्गुळिभ्यो निस्त्रिंशः खड्गः।

हिरेव। तथाच उपसर्जनस्येत्यनेन बहुव्रीहिरिति लब्धम्। अवयवषष्ठ्येषा। तदाह। **बहुव्रीहेरवयवस्येत्यादिना** ॥ बहुव्रीहेरिति किम्। सहयुध्वा। 'राजनियुधिकृञः, सहे च' इति क्वनिप्। उपपदसमासः। अबहुव्रीह्यवयवस्य सहस्य सत्वन्न। **सपुत्र इति** ॥ सभावे रूपम्। पुत्रेण युगपदागत इत्यर्थः। **प्रायिकमिति** ॥ इतिशब्दादिदं लभ्यते। 'विभाषा सपूर्वस्य' इत्यादिनिर्देशाच्चेति भावः। **सकर्मक इति** ॥ विद्यमानकर्मक इत्यर्थः। अत्र तुल्ययोगाभावेऽपि सहस्य सः। **प्रकृत्याशिषि** ॥ 'सहस्य सस्संज्ञायाम्' इत्यतस्सहस्येत्यनुवृत्तं प्रथमया विपरिणम्यते। तदाह। **सहशब्द इति** ॥ **प्रकृत्येति** ॥ स्वभावेन स्थितस्स्यादित्यर्थः। सभावो नेति यावत्। **स्वस्तीति** ॥ भूयादिति शेषः। **सहपुत्रायेति** ॥ तेन सहेति समासे कृते, आशीर्योगान्न सभावः। **सहामात्यायेति** ॥ **अगोवत्सेति** ॥ गोवत्सहलेषु परतस्सहस्य प्रकृतिभावो नेत्यर्थः। **सगवे इति** ॥ राज्ञे स्वस्तीति शेषः। अथ बहुव्रीहावसाधारणसमासान्तानाह। **बहुव्रीहौ** ॥ **सङ्ख्येये यो बहुव्रीहिरिति** ॥ 'सङ्ख्ययाव्यय' इति विहित इति शेषः। **तस्मादिति** ॥ बहुव्रीहाविति पञ्चम्यर्थे सप्तमीति भावः। **डच्स्यात् इति** ॥ समासान्तस्तद्धितश्चेति ज्ञेयम्। **उपदशा इति** ॥ दशानां समीपे ये सन्तीति विग्रहः। 'सङ्ख्ययाव्यय' इति बहुव्रीहिः। सुब्लुक्। उपदशन्शब्दाड्डचि 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः। **उपबहवः, उपगणा इति** ॥ बहूनां समीपे ये सन्तीति, गणस्य समीपे ये सन्तीति च विग्रहः। 'बहुगणवतुडति सङ्ख्या' इति सङ्ख्यात्वात् 'सङ्ख्ययाव्यय' इति समासः। अबहुगणात्, इति निषेधान्न डच्। ननु उपगणाः इत्यत्र डचि सति असति च रूपसाम्यात् किं तन्निषेधेनेत्यत आह। **अत्र स्वरे विशेष इति** ॥ डचि सति चित इति अन्तोदात्तत्वं स्यादित्यर्थः। **सङ्ख्याया इति** ॥ सङ्ख्यान्ततत्पुरुषस्य समासान्तो डच् वक्तव्यमित्यर्थः। **निस्त्रिंशानीति** ॥ 'निरादयः क्रान्त' इति तत्पुरुषः, डच्, 'टेः' इति टिलोपः। त्रिंशतोऽधिका-

८५२ । बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः स्वाङ्गात्षच् । (५-४-११३)

व्यत्ययेन षष्ठी । स्वाङ्गवाचिसक्थ्यक्ष्यन्ताद्बहुव्रीहेः षच्स्यात् । दीर्घे सक्थिनी यस्य सः दीर्घसक्थः । जलजाक्षी । 'स्वाङ्गात्' किम् । दीर्घसक्थि शकटम् । स्थूलाक्षा वेणुयष्टिः । 'अक्ष्णोऽदर्शनात्' (सू ९४४) इत्यच् ।

८५३ । अङ्गुळेर्दारुणि । (५-४-११४)

अङ्गुळ्यन्ताद्बहुव्रीहेः षच्स्याद्दारुण्यर्थे । पञ्च अङ्गुळयो यस्य तत्पञ्चाङ्गुळं दारु । अङ्गुळिसदृशावयवं धान्यादिविक्षेपणकाष्ठमुच्यते । 'बहुव्रीहेः' किम् । द्वे अङ्गुळी प्रमाणमस्याः द्व्यङ्गुळा यष्टिः । तद्धितार्थे तत्पुरुषे 'तत्पुरुषस्याङ्गुळेः–' (सू ७८६) इत्यच् । 'दारुणि' किम् । पञ्चाङ्गुळिर्हस्तः ।

नीति यावत् । **निस्त्रिंश इति** ॥ समासादि पूर्ववत् । त्रिंशदधिकाङ्गुळ इत्यर्थः । "न च गवां विंशतिर्गोविंशतिरित्यत्रातिप्रसङ्गश्शङ्क्यः । 'अव्ययादेः' इति विशेषणात् ।" इति भाष्ये स्पष्टम् । नचैकाधिका विंशतिरेकविंशतिरित्यत्र 'सङ्ख्ययाव्यय' इति समासे सति 'बहुव्रीहौ सङ्ख्येये' इति डच् शङ्क्यः । अन्यत्राधिकशब्दादिति वार्तिकादित्यास्तां तावत् । **बहुव्रीहौ** ॥ सक्थ्यक्ष्णोरिति षष्ठी पञ्चम्यर्थे । 'व्यत्ययो बहुळम्' इति छन्दसि वचनादित्यर्थः । "छन्दोवत्सूत्राणि भवन्ति" इति भाष्यम् । बहुव्रीहाविति सप्तमी व्यत्ययेन पञ्चम्यर्थे । तदाह । **स्वाङ्गवाचीति** ॥ **सक्थ्यक्ष्यन्तादिति** ॥ बहुव्रीहिविशेषणत्वात् तदन्तविधिरिति भावः । **षच् स्यादिति** ॥ समासान्तस्तद्धितश्चेति ज्ञेयम् । **दीर्घसक्थ इति** ॥ षच 'यस्येति च' इति लोपः । **जलजाक्षीति** ॥ जलजे इव अक्षिणी यस्या इति विग्रहः । समासे षचि 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । षित्त्वात् ङीष् । षित्त्वं ङीषर्थमिति भावः । **दीर्घसक्थि शकटमिति** ॥ दीर्घे सक्थिनी सक्थिसदृशावीषादण्डौ यस्येति विग्रहः । अत्र सक्थिशब्दार्थयोरीषादण्डयोः 'अद्रवन्मूर्तिमत्स्वाङ्गम्' इत्यादिस्वाङ्गलक्षणाभावान्न षजिति भावः । अत्र 'स्वाङ्गात्' इत्यस्य प्रत्युदाहरणान्तरमाह । **स्थूलाक्षेति** ॥ स्थूलानि अक्षाणि पर्वग्रन्थयो यस्या इति बहुव्रीहिः । अस्वाङ्गत्वादिह न षजिति भावः । ननु षजभावेऽपि नान्तलक्षणङीपि स्थूलाक्षिणीति स्यादित्यत आह । **अक्ष्णोऽदर्शनादित्यजिति** ॥ षचि तु षित्त्वलक्षणङीष् स्यादिति भावः । **अंगुळेर्दारुणि** ॥ बहुव्रीहाविल्यनुवृत्तस्य पञ्चम्यर्थे सप्तम्यन्तस्य अङ्गुळ्या विशेषणात् तदन्तविधिरित्यभिप्रेत्य आह । **अंगुळ्यन्तादिति** ॥ **पञ्चांगुळं दार्विति** ॥ षचि 'यस्येति च' इति इकारलोपः । ननु दारुणः कथं अङ्गुळयः इत्यत आह । **अंगुळिसदृशावयवमिति** ॥ अङ्गुळिसदृशाः अवयवाः यस्येति विग्रहः । **धान्येति** ॥ कुसूलादिस्थितधान्याद्याकर्षकमिति यावत् । **उच्यत इति** ॥ लक्षणयेति शेषः । **द्व्यंगुळेति** ॥ 'प्रमाणे द्वयसच्' इति विहितस्य मात्रचः 'द्विगोर्नित्यम्' इति लुक् । अबहुव्रीहित्वादत्र न षजिति भावः । तर्हि द्व्यङ्गुळिः इति स्यादित्यत आह । **तद्धितार्थे**

८५४। द्वित्रिभ्यां ष मूर्ध्नः। (५-४-११५)

आभ्यां मूर्ध्नः षः स्याद्बहुव्रीहौ। द्विमूर्धः। त्रिमूर्धः। 'नेतुर्नक्षत्रे अब्वक्तव्यः' (वा ३३६०)। 'मृगो नेता यासां ताः मृगनेत्राः रात्रयः' पुष्यनेत्राः।

८५५। अन्तर्बहिर्भ्यां च लोम्नः। (५-४-११७)

आभ्यां लोम्नोऽप्स्याद्बहुव्रीहौ। अन्तर्लोमः। बहिर्लोमः।

८५६। अञ्नासिकायाः संज्ञायां नसं चास्थूलात्। (५-४-११८)

नासिकान्ताद्बहुव्रीहेरच्स्यान्नासिकाशब्दश्च नसं प्राप्नोति न तु स्थूलपूर्वात्।

८५७। पूर्वपदात्संज्ञायामगः। (८-४-३)

पूर्वपदस्थान्निमित्तात्परस्य नस्य णः स्यात्संज्ञायां न तु गकारव्यवधाने। द्रुरिव नासिका यस्य द्रुणसः। खरणसः। 'अगः' किम्। ऋचामयनम् ऋगय-

---

इति ॥ षचि तु ङीष् स्यादिति भावः। **द्वित्रिभ्याम्** ॥ षेति लुप्तप्रथमाकं पदम्। **द्विमूर्ध इति** ॥ द्वौ मूर्धानो यस्येति विग्रहः। **त्रिमूर्ध इति** ॥ त्रयो मूर्धानो यस्येति विग्रहः। समासान्तः। 'नस्ताद्धिते' इति टिलोपः। षचि अनुवर्तमाने षग्रहणं चित्स्वरनिवृत्त्यर्थम्। **नेतुरिति** ॥ नक्षत्रे विद्यमानो यो नेतृशब्दः तदन्ताद्बहुव्रीहेरप् वक्तव्य इत्यर्थः। नेता नायकः। **मृगो नेतेति** ॥ मृगः मृगशीर्षम्। रात्रिनेता चन्द्रः। तद्योगान्नक्षत्रस्यापि नेतृत्वं बोध्यम्। **मृगनेत्रा इति** ॥ मृगनेतृशब्दादप्, ऋकारस्य यण्, रेफः, टाप्। **पुष्यनेत्रा इति** ॥ पुष्यो नेता यासामिति विग्रहः। **अन्तर्बहिर्भ्याञ्च लोम्नः** ॥ **अन्तर्लोमः इति** ॥ अन्तः लोमानि यस्येति विग्रहः, अप्, टिलोपः। एवं बहिर्लोमः। **अञ् नासिकायाः** ॥ अच् इति च्छेदः। नासिकाया इत्यस्य बहुव्रीहेर्विशेषणत्वात् तदन्तविधिमभिप्रेत्य आह। **नासिकान्तादिति** ॥ नसमित्यनन्तरं प्राप्नोतीत्यध्याहार्यम्। उपस्थितत्वान्नासिकाशब्द इति लभ्यते। तदाह। **नासिकाशब्दश्च नसं प्राप्नोतीति** ॥ **पूर्वपदात्** ॥ रषाभ्याम् इत्यनुवृत्तम्। पूर्वपदशब्देन पूर्वपदस्थं लक्ष्यते। 'रषाभ्याम्' इत्यनेन लब्धो रेफषश्च प्रत्येकमन्वेति। तदाह। **पूर्वपदस्थान्निमित्तादिति** ॥ रेफषकारात्मकादित्यर्थः। अग इति पञ्चम्यन्तम्। गकारभिन्नात्परस्येत्यर्थः। गकारात्परस्य नेति यावत्। तदाह। **नतु गकारव्यवधाने इति** ॥ अनेन 'अट्कुप्वाङ्नुम्व्यवायेऽपि' इत्यनुवृत्तिस्सूचिता। अन्यथा अग इत्यस्य वैयर्थ्यं स्यात्। खण्डपदत्वादप्राप्तौ वचनमिदम्। **द्रुरिवेति** ॥ वृक्ष इवेत्यर्थः। **द्रुणस इति** ॥ बहुव्रीहेरच्। नासिकाशब्दस्य नसादेशः। णत्वम्। **ऋगयनमिति** ॥ 'ऋवर्णात्' इति वार्तिकस्याप्यत्रानुवृत्त्या णत्वं प्राप्तं, गकारेण व्यवधानान्न भवतीति भावः। अत्र ऋचामयनमिति

नम्। 'अणृगयनादिभ्यः' (सू १४५२) इति निपातनाण्णत्वाभावमाश्रित्य 'अगः' इति प्रत्याख्यातं भाष्ये। 'अस्थूलात्' किम्। स्थूलनासिकः। 'खुरखराभ्यां वा नस्' (वा ३३६३)। खुरणाः। खरणाः। 'पक्षेऽजपीष्यते'। खुरणसः। खरणसः।

८५८। उपसर्गाच्च। (५-४-११९)

प्रादेर्यो नासिकाशब्दस्तदन्ताद्बहुव्रीहेरच् नासिकाया नसादेशश्च। असंज्ञार्थमिदं वचनम्। उन्नता नासिका यस्य सः उन्नसः। 'उपसर्गादनोत्परः'। इति सूत्रम्। तद्भङ्क्त्वा भाष्यकार आह।

८५९। उपसर्गाद्बहुलम्। (८-४-२८)

उपसर्गस्थान्निमित्तात्परस्य नसो नस्य णः स्याद्बहुलम्। प्रणसः। 'वेर्ग्रो वक्तव्यः' (वा ३३६५)। विगता नासिका यस्य विग्रः। 'ख्यश्च'

विग्रहप्रदर्शनं चिन्त्यम्। नच रघुनाथ इत्यादौ संज्ञायां णत्वं शङ्क्यम्। णत्वेन चेत्संज्ञा गम्यत इत्यर्थात्। इह तु कृते णत्वे संज्ञात्वभङ्गापत्तेर्न णत्वम्। अत एव 'भृञोऽसंज्ञायाम्' इति सूत्रभाष्ये य एते संज्ञायामिति विधीयते, तेषु नैवं विज्ञायते, संज्ञायामभिधेयायामिति। किं तर्हि प्रत्ययान्तेन चेत्संज्ञा गम्यत इत्युक्तम्। **खुरेति** ॥ खुरखराभ्यां परस्य नासिकाशब्दस्य बहुव्रीहौ संज्ञायां नसादेशो वेति वक्तव्यमित्यर्थः। प्रकृतत्वादेव सिद्धे नसादेशवचनम् अच्प्रत्ययानुवृत्तिनिवृत्त्यर्थम्। **खुरणा इति** ॥ खुराविव नासिके यस्येति विग्रहः। नसादेशः। 'पूर्वपदात्संज्ञायाम्' इति णत्वम्। 'अत्वसन्तस्य' इति दीर्घः। **खरणा इति** ॥ खररूपा नासिका यस्येति विग्रहः। पक्षे खुरनासिक इति खरनासिक इति च न भवतीत्याह। **पक्षे अजपीष्यते इति** ॥ अच्प्रत्ययसहितः नसादेश इत्यर्थः। भाष्ये त्विदं न दृश्यते। **उपसर्गाच्च** ॥ नन्वत्र नासिकाया इत्येव सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह। **असंज्ञार्थमिदमिति** ॥ **उपसर्गादनोत्परः इति सूत्रमिति** ॥ तत्र हि 'नश्च धातुस्था' इति सूत्रान्नसिति लुप्तषष्ठीकमनुवर्तते। 'रषाभ्यां नो णः' इत्यनुवर्तते। उपसर्गस्थाद्रेफषकारात्परस्य नसो नस्य णस्स्यात् ओत्परस्तु नकारो णत्वं न प्राप्नोतीत्यर्थः। खण्डपदस्थत्वादप्राप्ताविदं सूत्रम्। "प्र ण आयूँषि तारिषत्" इत्याद्युदाहरणम्। 'अनोत्परः' किम्? "प्रनो मुञ्चतम्"। अत्र ओत्परकत्वान्न णत्वमिति स्थितिः। **तद्भङ्क्त्वेति** ॥ 'अनोत्परः' इत्यपनीय तत्स्थाने बहुलमिति च कृत्वा भाष्यकारः आहेत्यर्थः। तथाच फलितं सूत्रमाह। **उपसर्गाद्बहुलम्** ॥ **निमित्तादिति** ॥ रेफषकारात्मकादित्यर्थः। 'उपसर्गादनोत्परः'

---

१. वार्तिके वाग्रहणं 'पक्षेऽजपि' 'खुरणसः' इत्युदाहरणं निर्मूलम्। मुनित्रयानुक्तत्वात् इति रत्नाकरः।

(वा ३३६६) । विख्यः । कथं तर्हि 'विनसा हतबान्धवा' इति भट्टिः । विगतया नासिकयोपलक्षितेति व्याख्येयम् ।

८६० । सुप्रातसुश्वसुदिवशारिकुक्षचतुरश्रैणीपदाजपदप्रोष्ठपदाः । (५-४-१२०)

एते बहुव्रीह्योऽच्प्रत्ययान्ता निपात्यन्ते । शोभनं प्रातरस्य सुप्रातः । शोभनं श्वोऽस्य सुश्वः । शोभनं दिवा अस्य सुदिवः । शारेरिव कुक्षिरस्य शारिकुक्षः । चतस्रोऽश्रयोऽस्य चतुरश्रः । एण्या इव पादावस्यैणीपदः । अजपदः । प्रोष्ठो गौस्तस्येव पादावस्य प्रोष्ठपदः ।

८६१ । नञ् दुःसुभ्यो हलिसक्थ्योरन्यतरस्याम् । (५-४-१२१)

अच्स्यात् । अहलः—अहलिः । असक्थः—असक्थिः । एवं दुःसुभ्याम् । 'शक्त्योः' इति पाठान्तरम् । अशक्तः—अशक्तिः ।

इति यथाश्रुते तु "प्रणो नय" इत्यादावव्याप्तिः, "प्रनः पूषा" इत्यादावतिव्याप्तिश्चेति भावः । **प्रणस इति** ॥ प्रगता नासिका यस्येति विग्रहः । 'उपसर्गाच्च' इत्यच् । नासिकाया नसि 'उपसर्गाद्बहुळम्' इति णत्वमिति भावः । **वेरिति** ॥ वेः परो यो नासिकाशब्दः सः ग्रादेशं प्राप्नोतीति भावः । **विग्र इति** ॥ विगता नासिका यस्येति विग्रहः । प्रकृतवार्तिकेन नासिकाशब्दस्य ग्रादेश इति भावः । विगता नासिका यस्येति विग्रहे अचि नसादेशे टापि च विनसेति भट्टिप्रयोगः न युज्यते । ग्रादेशस्यास्य नसादेशं प्रति अपवादत्वादित्याक्षिपति । **कथन्तर्हीति** ॥ समाधत्ते । **विगतयेति** ॥ विगता नासिका विनासिका । प्रादिसमासः । अबहुव्रीहित्वात् न ग्रादेशः । किन्तु टायां 'पद्दन्' इति नसादेशे विनसेति तृतीयान्तं रूपम् । उपलक्षितेत्यध्याहार्यमिति भावः । **सुप्रात** ॥ **सुप्रात इति** ॥ अच्प्रत्ययः । 'अव्ययानां भमात्रे टिलोपः' । **सुश्व इति** ॥ अच्, पूर्ववट्टिलोपः । **सुदिवः इति** ॥ शोभनं दिवा यस्येति । दिवेत्याकारान्तमव्ययम् । 'अव्ययानां भमात्रे टिलोपः' इति टिलोपः । **शारिकुक्ष इति** ॥ शारिः पक्षिविशेषः । अचि, 'यस्येति च' इति इकारलोपः । **चतस्रोऽश्रयः इति** ॥ कोणा इत्यर्थः । अचि, 'यस्येति च' इति इकारलोपः । **एण्या इवेति** ॥ एणी मृगी । **अजपद इति** ॥ अजः छागः तस्येव पादावस्येति विग्रहः । एणीपदादिषु अच् । निपातनात् पादः पत् । **नञ्दुस्सुभ्यः** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **अच् स्यादिति** ॥ **अहलः, अहलिरिति** ॥ अविद्यमानः हलिः यस्येति विग्रहः । हलिशब्द इदन्तः हलपर्यायः । तदन्तादचि 'यस्येति च' इति इकारलोपः । तदभावे च रूपम् । यद्यपि हलशब्देन हलिशब्देन च रूपद्वयं सिद्धम् । तथापि अनुक्तसमासान्ततया शैषिकस्य कपः प्राप्तौ तन्निवृत्त्यर्थं इदं वचनम् । अस्य वैकल्पिकत्वेऽपि अनुक्तसमासान्तत्वाभावादत्र न कप् । **असक्थः, असक्थिरिति** ॥ अविद्यमानं सक्थि

८६२ । नित्यमसिच्प्रजामेधयोः । (५-४-१२२)

'नञ्दुःसुभ्यः' इत्येव । अप्रजाः । दुष्प्रजाः । सुप्रजाः । अमेधाः । दुर्मेधाः । सुमेधाः ।

८६३ । धर्मादनिच्केवलात् । (५-४-१२४)

केवलात्पूर्वपदात्परो धर्मशब्दस्तदन्ताद्बहुव्रीहेरानिच्स्यात् । कल्याणधर्मा । 'केवलात्' किम् । परमः स्वो धर्मो यस्येति त्रिपदे बहुव्रीहौ मा भूत् । स्वशब्दो हीह न केवलं पूर्वपदम्, किन्तु मध्यमत्वादापेक्षिकम् । 'सन्दिग्धसाध्यधर्मा' यस्येति विग्रहः । **एवं दुस्सुभ्यामिति** ॥ दुर्हलः, दुर्हलिः । दुस्सक्थः, दुस्सक्थिः । **शक्त्योरिति** ॥ 'हलिशक्त्योः' इति केचित् पाणिनीयाः पठन्तीत्यर्थः । केचिच्छिष्याः पाणिनिना तथा पाठिता इति वदन्तीति भावः । **नित्यमसिच्** ॥ **नञ्दुस्सुभ्य इत्येवेति** ॥ पूर्वसूत्रादनुवर्तत इति भावः । एतेभ्यः पराभ्यां प्रजामेधाशब्दाभ्यां नित्यमसिच् समासान्तस्स्यात् स तद्धित इत्यर्थः । असिचः चकार इत् । इकार उच्चारणार्थः । अन्यतरस्यामित्यनुवृत्तिनिवृत्त्यर्थं नित्यग्रहणम् । अस्वरितत्वादेव तदनुवृत्त्यभावे सिद्धे स्पष्टार्थमिति तत्वम् । **अप्रजा इति** ॥ अविद्यमाना प्रजा यस्येति विग्रहः । 'नञोऽस्त्यर्थानाम्' इति समासः । असिचि 'यस्येति च' इत्याकारलोपादप्रजश्शब्दात् सुबुत्पत्तिः । सौ तु 'अत्वसन्तस्य' इति दीर्घः । 'हल्ङ्याप्' इति सुलोपः । यद्यप्यकारं विना सिचि विहितेऽपि सिद्धमिदम् । तथापि सिच्यभत्वेन आकारलोपाभावादप्रजाशब्दात् सुबुत्पत्तौ, प्रथमैकवचने अप्रजाः इति रूपसिद्धावपि अप्रजसाविति न स्यात् । किन्तु अप्रजासावित्यादि स्यात् । तस्मादकारोच्चारणं भत्वसम्पादनार्थमावश्यकम् । **दुष्प्रजा इति** ॥ दुर्गता प्रजा यस्येति विग्रहः । 'प्रादिभ्यो धातुजस्य' इति समासः । असिजादि पूर्ववत् । 'इदुदुपधस्य' इति षत्वम् । **सुप्रजा इति** ॥ शोभना प्रजा यस्येति विग्रहः । असिजादि पूर्ववत् । **अमेधाः इत्यादि** ॥ अविद्यमाना मेधा यस्येति विग्रहः । असिजादि पूर्ववत् । केचित्तु नित्यग्रहणमन्यतो विधानार्थम् । तेनाल्पमेधसः इत्यादि सिध्यतीत्यप्याहुः । **धर्मादनिच्केवलात्** ॥ पूर्वपदादित्यध्याहृत्य केवलादित्यस्य तद्विशेषणत्वमाह । **केवलात्पूर्वपदादिति** ॥ अनिचि चकार इत् । इकार उच्चारणार्थः । मध्यमपदत्वानाक्रान्तत्वं केवलपूर्वपदत्वम् । **कल्याणधर्मेति** ॥ कल्याणो धर्मो यस्येति विग्रहः । अनिचि 'यस्येति च' इत्यकारलोपः । **परम इति** ॥ परमः स्वः धर्मो यस्येति बहुव्रीहौ परमस्वधर्मशब्दे स्वशब्दस्य धर्मशब्दापेक्षया पूर्वपदत्वात् ततः परमस्वधर्मशब्दादप्यचः प्राप्तौ तन्निवृत्त्यर्थं केवलग्रहणमिति भावः । केवलग्रहणे कृते तु न दोष इत्याह । **स्वशब्दो हीह न केवलं पूर्वपदमिति** ॥ **किंत्विति** ॥ किन्तु स्वशब्दः धर्मपदापेक्षया पूर्वत्वात्पूर्वपदं, न तु केवलं, मध्यमत्वात् । केवलशब्देन च पदान्तरराहित्यवाचिना मध्यमपदत्वानाक्रान्तत्वलाभादित्यर्थः । इदञ्च 'इजादेः' इति सूत्रभाष्ये स्पष्टम् । एवञ्च त्रिपदबहुव्रीहौ परमस्वधर्म इत्येव भवति । न

इत्यादौ तु कर्मधारयपूर्वपदो बहुव्रीहिः । एवं च 'परमस्वधर्मा' इत्यपि साध्वेव । 'निवृत्तिधर्मा' 'अनुच्छित्तिधर्मा' इत्यादिवत् । पूर्वपदन्तु बहूव्रीहिणा आक्षिप्यते ।

८६४ । जम्भा सुहरिततृणसोमेभ्यः । (५-४-१२५)

'जम्भा' इति कृतसमासान्तं निपात्यते । 'जम्भो भक्ष्ये दन्ते च ।' शोभनो जम्भोऽस्य सुजम्भा । हरितजम्भा । तृणं भक्ष्यं यस्य, तृणमिव दन्ता यस्येति वा तृणजम्भा । सोमजम्भा । 'स्वादिभ्यः' किम् । पतितजम्भः ।

८६५ । दक्षिणेर्मा लुब्धयोगे । (५-४-१२६)

दक्षिणे ईर्मं व्रणं यस्य दक्षिणेर्मा मृगः । व्याधेन कृतव्रण इत्यर्थः ।

त्वनिच् । 'सर्वनामसङ्ख्ययोरुपसङ्ख्यानम्' इति स्वशब्दस्य पूर्वनिपातस्तु 'वाहिताग्न्यादिषु' इति पाक्षिकत्वान्न भवति । नन्वेवं सति सन्दिग्धस्साध्यः धर्मो यस्य स सन्दिग्धसाध्यधर्मा इत्यत्र कथमनिच् । अत्र हि सन्दिग्धेति केवल पूर्वपदं, धर्मशब्दस्तस्मात् परो न भवति । यस्मात् साध्यशब्दात् परो धर्मशब्दस्तस्य तु न पूर्वपदत्वम्, मध्यमपदत्वादित्यत आह । **सन्दिग्धेति** ॥ सन्दिग्धश्चासौ साध्यश्चेति कर्मधारयः । सन्दिग्धसाध्यः धर्मो यस्येति कर्मधारयगर्भो बहुव्रीहिः । एवञ्च सन्दिग्धसाध्यशब्दस्य केवलपूर्वपदत्वात् तत्रानिच् निर्बाध इति भावः । **एवं चेति** ॥ उक्तरीत्या परमश्चासौ स्वश्च परमस्वः, परमस्वः धर्मो यस्येति कर्मधारयाश्रयणे तु केवलपूर्वपदत्वादनिच् । परमस्वधर्मेत्यपि साध्वेवेत्यर्थः । **निवृत्तीति** ॥ निवृत्तिः धर्मो यस्येति, अनुच्छित्तिः धर्मो यस्येति च विग्रहः । अत्र समासे निवृत्तिशब्दस्य अनुच्छित्तिशब्दस्य च केवलपूर्वपदत्वात् यथायोग्यमनिजिति भावः । नन्विह सूत्रे पूर्वपदशब्दस्याश्रवणादनुवृत्त्यभावाच्च कथं पूर्वपदादिति लभ्यत इत्यत आह । **पूर्वपदं त्विति** ॥ **जम्भा सुहरित** ॥ जम्भेति नकारान्त पदम् । तदाह । **जम्भेति कृतसमासान्तमिति** ॥ अनिजन्तमित्यर्थः । सु, हरित, तृण, सोम इत्येतेभ्यः परो यो जम्भशब्दः तदन्तात् बहुव्रीहेः अनिच्प्रत्ययो निपातित इति भावः । **जम्भो भक्ष्ये दन्ते चेति** ॥ अत्र कोशो मृग्यः । **सुजम्भेति** ॥ सुजम्भशब्दादनिचि 'यस्येति च' इत्यकारलोपः । **हरितजम्भेति** ॥ हरितो जम्भो यस्येति विग्रहः । **तृणमिवेति** ॥ तृणशब्दस्य दन्तवाचिना जम्भशब्देन सामानाधिकरण्यलाभाय तृणशब्दस्य तत्सदृशे लक्षणेति भावः । **सोमजम्भेति** ॥ सोमः चन्द्रः स इव शुभ्राः जम्भाः दन्ताः यस्येति विग्रहः । सोमः सोमलता वा, सैव जम्भः भक्ष्यं यस्येति विग्रहः । **पतितजम्भ इति** ॥ पतिताः जम्भाः दन्ताः यस्येति विग्रहः । **दक्षिणेर्मा** ॥ लुब्धो व्याधः । तद्योगे 'दक्षिणेर्मा' इत्यनिच्प्रत्ययः, बहुव्रीहिश्च निपात्यते । दक्षिणे ईर्मं यस्येति विग्रहः । ईर्ममित्यस्य व्याख्यानं व्रणमिति । व्यधिकरणत्वेऽपि बहुव्रीहिर्निपातनात् । अनिचि 'यस्येति च' इत्यकारलोपे दक्षिणेर्मेति रूपम् । लुब्धशब्दं विवृण्वन्नाह । **व्याधेनेति** ॥

८६६ । इच्कर्मव्यतिहारे । (५-४-१२७)

कर्मव्यतिहारे यो बहुव्रीहिस्तस्मादिच्स्यात्समासान्तः । केशाकेशि । मुसलामुसलि ।

८६७ । द्विदण्ड्यादिभ्यश्च । (५-४-१२८)

तादर्थ्ये चतुर्थ्येषा । एषां सिद्ध्यर्थमिच्प्रत्ययः स्यात् । द्वौ दण्डौ यस्मिन्प्रहरणे तद्विदण्डि प्रहरणम् । द्विमुसलि । उभाहस्ति । उभयाहस्ति ।

८६८ । प्रसम्भ्यां जानुनोर्ज्ञुः । (५-४-१२९)

आभ्यां परयोर्जानुशब्दयोर्ज्ञुरादेशः स्याद्बहुव्रीहौ । प्रगते जानुनी यस्य प्रज्ञुः । संज्ञुः ।

८६९ । ऊर्ध्वाद्विभाषा । (५-४-१३०)

ऊर्ध्वज्ञुः । ऊर्ध्वजानुः ।

८७० । धनुषश्च । (५-४-१३२)

धनुरन्तस्य बहुव्रीहेरनङादेशः स्यात् । द्विधन्वा । शार्ङ्गधन्वा ।

रोगादिना व्रणे तु दक्षिणेर्मः इत्येवेति भावः । **इच्कर्मव्यतिहारे** ॥ **समासान्त इति** ॥ तद्धित इत्यपि ज्ञेयम् । **केशाकेशीति** ॥ अत्र प्रक्रिया प्रागेव प्रदर्शिता । **द्विदण्ड्यादिभ्यश्च** ॥ द्विदण्ड्यादिषु इदन्तानामेव निपातनात् तेभ्यः परत्वेन इच्प्रत्ययविधिरनर्थक इत्याशङ्क्य नेयं पञ्चमीत्याह । **तादर्थ्ये चतुर्थ्येषेति** ॥ **द्वौ दण्डाविति** ॥ कर्मव्यतिहाराभावेऽपि वैरूप्येऽपि बहुव्रीहिः इच्प्रत्ययश्च निपात्यते । **द्विदण्डीति** ॥ दण्डादण्डीतिवत् प्रक्रिया । कर्मव्यतिहाराभावात् पूर्वपदस्य न दीर्घ इति विशेषः । **द्विमुसलीति** ॥ द्वे मुसले यस्मिन् प्रहरणे इति विग्रहः । **उभाहस्ति, उभयाहस्तीति** ॥ उभौ हस्तौ यस्मिन् प्रहरण इति विग्रहः । उभयोऽन्यत्रेति नित्यमयचि प्राप्ते निपातनेन विकल्प्यते । कर्मव्यतिहाराभावेऽपि दीर्घश्च । **प्रसम्भ्यां** ॥ **जानुशब्दयोरिति** ॥ प्रसम् इति पूर्वपदद्वित्वात् तद्धटितोत्तरपदभूतजानुशब्दस्यापि द्वित्वं बोध्यम् । जानुन इत्युक्ते तु 'प्रत्ययः, परश्च' इत्यधिकारात् पञ्चम्यन्तत्वसम्भवात् ज्ञोः प्रत्ययत्वञ्च सम्भाव्येत । तस्यादेशत्वसिद्धये षष्ठीद्विवचननिर्देशः । तदाह । **ज्ञुरादेश इति** ॥ **प्रज्ञुरिति** ॥ 'प्रादिभ्यो धातुजस्य' इति समासः । **संज्ञुरिति** ॥ सङ्गते जानुनी यस्येति विग्रहः । **ऊर्ध्वाद्विभाषा** ॥ ऊर्ध्वशब्दात् परो यो जानुशब्दः तस्य ज्ञुरादेशो वा स्यात् बहुव्रीहावित्यर्थः । **ऊर्ध्वज्ञुरिति** ॥ ऊर्ध्वे जानुनी यस्येति विग्रहः । **धनुषश्च** ॥ 'ऊधसोऽनङ्' इति पूर्वसूत्रं स्त्रीप्रत्ययाधिकारे व्याख्यातम् । तस्मादनङित्यनुवर्तते । तदाह । **अनङादेश इति** ॥ ङित्वादन्तादेशः । 'प्रत्ययः,

८७१। वा संज्ञायाम्। (५-४-१३३)

शतधन्वा—शतधनुः।

८७२। जायाया निङ्। (५-४-१३४)

जायान्तस्य बहुव्रीहेर्निङादेशः स्यात्।

८७३। लोपो व्योर्वलि। (६-१-६६)

वकारयकारयोर्लोपः स्याद्वलि। पुंवद्भावः। युवतिर्जाया अस्य युवजानिः।

८७४। गन्धस्येदुत्पूतिसुसुरभिभ्यः। (५-४-१३५)

एभ्यो गन्धस्येकारोऽन्तादेशः स्यात्। उद्गन्धिः। पूतिगन्धिः। सुगन्धिः। सुरभिगन्धिः। 'गन्धस्येत्त्वे तदेकान्तग्रहणम्' (वा ३३६८)।

परश्च' इत्यधिकारस्थत्वेऽपि ङित्त्वादन्तादेश इति भावः। **द्विधन्वेति** ॥ द्वे धनुषी यस्येति विग्रहः। समासे द्विधनुश्शब्दे सकारस्य अनङादेशः। ङकार इत्। अकार उच्चारणार्थः। उकारस्य यणिति भावः। **शार्ङ्गधन्वेति** ॥ शृङ्गस्येदं शार्ङ्गं 'तस्येदम्' इत्यण्, तत् धनुर्यस्येति विग्रहः। समासे शार्ङ्गधनुश्शब्दे सकारस्यानङ्, ङकार इत्, अकार उच्चारणार्थः, उकारस्य यणिति भावः। महिम्नस्तवे 'स्वलावण्याशंसा धृतधनुषम्' इति प्रयोगस्त्वार्षः। **वा संज्ञायाम्** ॥ 'धनुषश्च' इत्युक्तः अनङ् संज्ञायां वा स्यादित्यर्थः। **शतधन्वेति** ॥ शतधन्वा नाम राजविशेषः स्यमन्तकोपाख्याने प्रसिद्धः। **जायाया निङ्। आदेश इति** ॥ 'प्रत्ययः, परश्च' इत्यधिकारस्थत्वेऽपि ङित्त्वादन्तादेशोऽयमिति भावः। **लोपो व्योर्वलि** ॥ व् य् अनयोर्द्वन्द्वात् षष्ठीद्विवचनम्। तदाह। **वकारयकारयोरिति** ॥ **पुंवद्भाव इति** ॥ 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यनेनेति शेषः। **युवजानिरिति** ॥ जायाशब्दे यकारादाकारस्य निङ्। ङकार इत्, 'लोपो व्योः' इति यकारलोपः। युवतिशब्दस्य पुंवत्त्वात् तिप्रत्ययस्य निवृत्तिः। नलोप इति भावः। **गन्धस्येदुत्** ॥ गन्धस्य इत् इति च्छेदः। **एभ्य इति** ॥ उत्, पूति, सु, सुरभि एतेभ्यः इत्यर्थः। **इकारोऽन्तादेश इति** ॥ पूर्वोत्तरसाहचर्यादिकार आदेश एवेति भावः। समासान्ताधिकारात् 'आदेः परस्य' इति न भवति। **उद्गन्धिरिति** ॥ उद्गतो गन्धो यस्येति विग्रहः। **पूतिगन्धिरिति** ॥ पूतिशब्दः असुरभौ। पूतिः गन्धो यस्येति विग्रहः। **सुगन्धिरिति** ॥ शोभनो गन्धो यस्येति विग्रहः। **सुरभिगन्धिरिति** ॥ सुरभिः गन्धो यस्येति विग्रहः। सर्वत्र 'वायुः' इति विशेष्यम्। **तदेकान्तेति** ॥ तस्य विशेष्यभूतद्रव्यस्य एकान्तः एकदेश इव प्रतीयमान इत्यर्थः। अत्र गन्धस्य गुणस्य द्रव्यैकदेशत्वं न युज्यत इत्याशङ्क्य एकान्तशब्दः एकदेशशब्दविभक्तेर्लाक्षणिक इत्याह। **एकान्तः एकदेश इवेति** ॥ **सुगन्धि पुष्पं सलिलं चेति** ॥ अत्र गन्धस्य पुष्पात्

एकान्तः एकदेश इवाविभागेन लक्ष्यमाण इत्यर्थः । सुगन्धि पुष्पं सलिलञ्च । सुगन्धिर्वायुः । नेह । सु शोभनाः गन्धाः द्रव्याण्यस्य सुगन्ध आपणिकः ।

८७५ । अल्पाख्यायाम् । (५-४-१३६)

सूपस्य गन्धो लेशो यस्मिंस्तत्सूपगन्धि भोजनम् । घृतगन्धि । 'गन्धो गन्धक आमोदे लेशे सम्बन्धगर्वयोः' इति विश्वः ।

८७६ । उपमानाच्च । (५-४-१३७)

पद्मस्येव गन्धोऽस्य पद्मगन्धिः ।

८७७ । पादस्य लोपोऽहस्त्यादिभ्यः । (५-४-१३८)

हस्त्यादिवर्जितादुपमानात्परस्य पादशब्दस्य लोपः स्यात् समासान्तो बहुव्रीहौ । स्थानिद्वारेणायं समासान्तः । व्याघ्रस्येव पादावस्य व्याघ्रपात् । 'अहस्त्यादिभ्यः' किम् । हस्तिपादः । कुसूलपादः ।

सलिलाच्च द्रव्यात् पृथगलक्ष्यमाणत्वादिति भावः । **सु शोभना इति** ॥ सु इत्यस्य व्याख्यानं शोभना इति । **गन्धा इति** ॥ गन्धवन्त इत्यर्थः । 'गुणवचनेभ्यो मतुपो लुगिष्टः' इति लुक् । **द्रव्याणीति** ॥ चन्दनादीनीत्यर्थः । गन्धा इत्यस्य विशेष्यमेतत् । गन्धशब्दस्य नपुसकद्रव्यविशेषणत्वेऽपि नियतलिङ्गत्वात् पुंस्त्वं युज्यते । "गन्धस्तु सौरभे नृत्ये गन्धके गर्वलेशयोः । स एव द्रव्यवचनो बहुत्वे पुंसि च स्मृतः ॥" इति कोशात् । **सुगन्धः आपणिक इति** ॥ अत्र गन्धशब्दवाच्यानां चन्दनादिद्रव्याणां विशेष्यभूताऽऽपणापेक्षया पृथक् लक्ष्यमाणत्वादित्वे नेति भावः । **अल्पाख्यायाम्** ॥ अल्पवचने सति गन्धशब्दस्य इकारोऽन्तादेशस्स्यात् बहुव्रीहावित्यर्थः । लेश इति गन्धशब्दस्य विवरणम् । सूपस्य गन्धः यस्मिन्नित्येव विग्रहः । **सूपगन्धि भोजनमिति** ॥ उत्पूतिसुसुरभिपूर्वकत्वाभावादेकान्तत्वाभावाच्चाप्राप्ते वचनमिदम् । व्यधिकरणपदानामपि क्वचिदस्ति बहुव्रीहिरिति मूल एवानुपदं वक्ष्यते । **घृतगन्धीति** ॥ घृतस्य गन्धः लेशः यस्मिन्निति विग्रहः । गन्धशब्दस्याल्पवाचित्वे प्रमाणमाह । **गन्धो गन्धक इति** ॥ **उपमानाच्च** ॥ उपमानवाचिपूर्वपदात् परस्यापि गन्धशब्दस्य इकारोऽन्तादेशस्स्यात् बहुव्रीहावित्यर्थः । **पद्मस्येवेति** ॥ फलितार्थकथनमिदम् । पद्मगन्ध इव गन्धो यस्येति विग्रहः । पद्मगन्धपदं पद्मसम्बन्धिगन्धसदृशे लाक्षणिकम् । 'सप्तम्युपमानपूर्वपदस्य' इति समासः । **पादस्य लोपः** ॥ अहस्त्यादिभ्य इति च्छेदः । उपमानादित्यनुवर्तते । तदाह । **हस्त्यादिवर्जितादिति** ॥ 'आदेः परस्य' इत्यप्रवृत्तये आह । **समासान्तो बहुव्रीहाविति** ॥ शैषिकस्य कपो निवृत्त्यर्थमपि लोपस्य समासान्तत्वम् । अन्यथा अनुक्तसमासान्तत्वात् कप् प्रसज्येत । नन्वभावात्मकस्य लोपस्य कथं समासान्तावयवत्वमित्यत आह । **स्थानीति** ॥

८७८। कुम्भपदीषु च। (५-४-१३९)

कुम्भपद्यादिषु पादस्य लोपो ङीप् च निपात्यते स्त्रियाम्। 'पादः पत्' (सू. ४१४)। कुम्भपदी। 'स्त्रियाम्' किम्। कुम्भपादः।

८७९। सङ्ख्यासुपूर्वस्य। (५-४-१४०)

पादस्य लोपः स्यात्समासान्तो बहुव्रीहौ। द्विपात्। सुपात्।

८८०। वयसि दन्तस्य दतृ। (५-४-१४१)

सङ्ख्यासुपूर्वस्य दन्तस्य 'दतृ' इत्यादेशः स्याद्वयसि। द्विदन्। चतुर्दन्। षट् दन्ता अस्य षोडन्। सुदन्—सुदती। 'वयसि' किम्। द्विदन्तः करी। सुदन्तो नटः।

८८१। स्त्रियां संज्ञायाम्। (५-४-१४३)

दन्तस्य 'दतृ' स्यात्समासान्तो बहुव्रीहौ। अयोदती। फालदती। 'संज्ञायाम्' किम्। समदन्ती।

व्याघ्रस्येवेति॥ फलितार्थकथनमिदम्। व्याघ्रपादाविव पादावस्येति विग्रहः। 'सप्तम्युपमानपूर्वपदस्य' इति समासः। **कुम्भपदीषु च**॥ कुम्भपदीष्विति बहुवचननिर्देशात् गणपाठाच्च कुम्भपद्यादिग्रहणमिति भावः। **ङीप् चेति**॥ 'पादोऽन्यतरस्याम्' इति विकल्पापवाद इति भावः। **स्त्रियामिति**॥ कुम्भपद्यादीनां स्त्रीलिङ्गानामेव गणे पाठादिति भावः। **कुम्भपदीति**॥ कुम्भस्येव पादावस्येति विग्रहः। 'पादस्य लोपोऽहस्त्यादिभ्यः' इति लोपे सिद्धे तदनुवादेन नित्यं ङीबर्थं वचनम्। **सङ्ख्यासुपूर्वस्य**॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे। **पादस्येति**॥ उपमानात् परत्वाभावादप्राप्तौ वचनम्। **द्विपादिति**॥ द्वौ पादावस्येति विग्रहः। **सुपादिति**॥ शोभनौ पादावस्येति विग्रहः। **वयसि दन्तस्य दतृ**॥ **द्विदन्निति**॥ द्वौ दन्तौ यस्येति विग्रहः। शिशुत्वं गम्यते। दन्तस्य दत्रादेशः। ऋकार इत्। उगित्त्वान्नुम्। सुलोपः। संयोगान्तलोपः। तस्यासिद्धत्वादुपधादीर्घो न। **चतुर्दन्निति**॥ चत्वारो दन्ता यस्येति विग्रहः। दत्रादि पूर्ववत्। **षोडन्निति**॥ षट् दन्ता यस्येति विग्रहः। दत्रादि पूर्ववत्। षष उत्त्वमिति ष्टुत्वोत्त्वे। **सुदन्निति**॥ सु शोभना दन्ताः समस्ता जाता यस्येति विग्रहः। वयोविशेषावगतये समस्तस्य निवेशः। **सुदतीति**॥ शोभना दन्ताः समस्ता यस्या इति विग्रहः। दत्रादेशः। 'उगितश्च' इति ङीप्। **द्विदन्तः करीति**॥ हस्तिनस्सर्वदा द्विदन्तत्वेन वयोविशेषानवगतिरिति भावः। **स्त्रियां संज्ञायाम्**॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे। **दन्तस्येति**॥ वयोविशेषानवगमेऽपि प्राप्त्यर्थमिदम्। **अयोदतीति**॥ **फालदतीति**॥ संज्ञाविशेषाविमौ। **समदन्तीति**॥

८८२ । विभाषा श्यावारोकाभ्याम् । (५-४-१४४)

दन्तस्य 'दतृ' स्याद्बहुव्रीहौ । श्यावदन्-श्यावदन्तः । अरोकदन्-अरोकदन्तः ।

८८३ । अग्रान्तशुद्धशुभ्रवृषवराहेभ्यश्च । (५-४-१४५)

एभ्यो दन्तस्य दतृ वा । कुड्मलाग्रदन्-कुड्मलाग्रदन्तः ।

८८४ । ककुदस्यावस्थायां लोपः । (५-४-१४६)

अजातककुत् । पूर्णककुत् ।

८८५ । त्रिककुत्पर्वते । (५-४-१४७)

त्रीणि ककुदान्यस्य त्रिककुत् । संज्ञैषा पर्वतविशेषस्य । त्रिककुदोऽन्यः ।

८८६ । उद्विभ्यां काकुदस्य । (५-४-१४८)

लोपः स्यात् । उत्काकुत् । विकाकुत् । काकुदं तालु ।

८८७ । पूर्णाद्विभाषा । (५-४-१४९)

पूर्णकाकुत्-पूर्णकाकुदः ।

समा दन्ता यस्या इति विग्रहः । 'नासिकोदर' इति ङीष् । **विभाषा श्यावारोकाभ्याम्** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **दन्तस्येति** ॥ **श्यावदन्निति** ॥ श्यावा धूम्रा दन्ताः यस्येति विग्रहः । "श्यावस्स्यात् कपिशो धूम्र" इत्यमरः । **अरोकदन्निति** ॥ अरोका अदीप्ताः अच्छिद्रा वा दन्ता यस्येति विग्रहः । **अग्रान्त** ॥ अग्रः अग्रशब्दोऽन्तेऽवसाने यस्य सः अग्रान्तः इत्यभिप्रेत्योदाहरति । **कुड्मलाग्रदन्निति** ॥ कुट्मलानां मुकुळानां अग्राणि तानीव दन्ता यस्येति विग्रहः । शुद्धदन्-शुद्धदन्तः । शुभ्रदन्-शुभ्रदन्तः । वृषदन्-वृषदन्तः । वराहदन्-वराहदन्तः । **ककुदस्य** ॥ अवस्थायां गम्यमानायां ककुदस्य लोपस्स्यात् बहुव्रीहावित्यर्थः । आहारकालादिकृतोवयवानामुपचयोऽपचयश्चावस्थेत्युच्यते । बलीवर्ददोर्मूलगतो बाल्ये उद्भूतोऽवयवः ककुदम् । **अजातककुदिति** ॥ अजातं ककुदमस्येति विग्रहः । बाल इत्यर्थः । **पूर्णककुदिति** ॥ पूर्णं ककुदमस्येति विग्रहः । युवेत्यर्थः । **त्रिककुत् पर्वते** ॥ पर्वतविशेषे गम्ये इत्यर्थः । त्रिककुदिति कृताकारलोपो निपात्यते । त्रीणि ककुदानि शृङ्गाणीत्यर्थः । **उद्विभ्यां काकुदस्य** ॥ **लोप इति** ॥ उद्विभ्यां परस्य काकुदस्य लोपस्स्यात् बहुव्रीहावित्यर्थः । **उत्काकुदिति** ॥ उन्नतं काकुदं यस्येति विग्रहः । काकुदशब्दं व्याचष्टे । **काकुदं तालिवति** ॥ **पूर्णाद्विभाषा** ॥ पूर्णात् परस्य काकुदस्य लोपो वा स्यादित्यर्थः । पूर्णं काकुदं यस्येति विग्रहः ।

८८८ । सुहृद्दुर्हृदौ मित्रामित्रयोः । ५-४-१५०)

सुदुर्भ्यां हृदयस्य हृद्भावो निपात्यते । सुहृन्मित्रम् । दुर्हृदमित्रः । अन्यत्र सुहृदयः, दुर्हृदयः ।

८८९ । उरःप्रभृतिभ्यः कप् । (५-४-१५१)

व्यूढोरस्कः । प्रियसर्पिष्कः । इह 'पुमान्' 'अनड्वान्' 'पयः' 'नौः' 'लक्ष्मीः' इत्येकवचनान्तानि पठ्यन्ते । द्विवचनबहुवचनान्तेभ्यस्तु 'शेषाद्विभाषा' (सू ८९१) इति विकल्पेन कप् । द्विपुमान्—द्विपुंस्कः । 'अर्थान्नञः' (ग १४९) । अनर्थकम् । 'नञः' किम् । अपार्थम्—अपार्थकम् ।

८९० । इनः स्त्रियाम् । (५-४-१५२)

बहुदण्डिका नगरी । 'अनिनस्मन्ग्रहणान्यर्थवता चानर्थकेन च तदन्तविधिं प्रयोजयन्ति' (प १७) । बहुवाग्मिका । 'स्त्रियाम्' किम् । बहुदण्डी । बहुदण्डिको ग्रामः ।

सुहृद्दुर्हृदौ ॥ यथासङ्ख्यमभिप्रेत्योदाहरति । **सुहृन्मित्रमिति** ॥ सु शोभनं हृदयं यस्येति विग्रहः । **उरःप्रभृतिभ्यः कप्** ॥ बहुव्रीहौ समासान्तः ताद्धित इति विशेषः । तद्धितत्वात् ककारस्य नेत्संज्ञा । **व्यूढोरस्क इति** ॥ व्यूढं विशालम् उरः वक्षः यस्येति विग्रहः । कप् । 'सोऽपदादौ' इति सत्वम् । **प्रियसर्पिष्कः इति** ॥ प्रियं सर्पिः यस्येति विग्रहः । कप् । 'इणष्षः' इति षत्वम् । ननु द्वौ पुमांसौ यस्य सः द्विपुमानित्यनुपपन्नम् । उरःप्रभृतिषु पुमानिति पुंस्शब्दस्य पाठादित्यत आह । **इहेति** ॥ गणे अविभक्तिकानामेव पाठः । इह तु केषांचिदेकवचनान्तानामेव पाठस्तद्विवक्षार्थ इति भावः । **द्विपुंस्क इति** ॥ 'सम्पुङ्कानाम्' इति सः । **अर्थान्नञ इति** ॥ गणसूत्रम् । नञः परो योऽर्थशब्दस्तदन्तात् बहुव्रीहेः कप् स्यादिति तदर्थः । **अनर्थकमिति** ॥ अविद्यमानोऽर्थो यस्येति विग्रहः । **अपार्थम्, अपार्थकमिति** ॥ अपगतोऽर्थो यस्मादिति विग्रहः । अत्र नञ्पूर्वकत्वाभावात् न नित्यः कबिति भावः । **इनः स्त्रियाम्** ॥ इन्नन्तात् कप् स्यात् बहुव्रीहावित्यर्थः । **बहुदण्डिका नगरीति** ॥ दण्डः अस्यास्तीति दण्डी, 'अत इनिठनौ' इति इनिः । बहवः दण्डिनः यस्याम् इति विग्रहः । **बहुवाग्मिकेति** ॥ वागस्यास्तीति वाग्मी । 'वाचो ग्मिनिः' इति ग्मिनिप्रत्ययः । नकारादिकार उच्चारणार्थः । तद्धितत्वात् गकारस्य नेत्संज्ञा, चकारस्य कुत्वम्, जश्त्वम्, वाग्मीति रूपम् । बहवो वाग्मिनो यस्यामिति विग्रहः । अत्रेनः अनर्थकत्वेऽपि 'अनिनस्मन्' इति वचनात्तदन्तस्याप्यत्र ग्रहणमिति भावः । **बहुदण्डी, बहुदण्डिको ग्राम इति** ॥ बहवः दण्डिनः

८९१ । शेषाद्विभाषा । (५-४-१५४)

अनुक्तसमासान्ताच्छेषाधिकारस्थाद्बहुव्रीहेः कब्वा स्यात् । महायशस्कः—महायशाः । 'अनुक्त—' इत्यादि किम् । व्याघ्रपात् । सुगन्धिः । प्रियपथः । 'शेषाधिकारस्थात्' किम् । उपबहवः । उत्तरपूर्वा । सपुत्रः । तन्त्रादिना शेषशब्दोऽर्थद्वयपरः ।

८९२ । आपोऽन्यतरस्याम् । (७-४-१५)

कप्याबन्तस्य ह्रस्वो वा स्यात् । बहुमालाकः—बहुमालकः । कबभावे बहुमालः ।

८९३ । न संज्ञायाम् । (५-४-१५५)

'शेषात्—' (सू ८९१) इति प्राप्तः कन्न स्यात्संज्ञायाम् । विश्वे देवा अस्य विश्वेदेवः ।

यस्मिन्निति विग्रहः । अत्र समासस्यास्त्रीलिङ्गत्वान्न नित्यः कबिति भावः । **शेषाद्विभाषा** ॥ इतः पूर्वं येभ्यः समासान्ता विहितास्तेभ्योऽन्यश्शेषः । तदाह । **अनुक्तसमासान्तादिति** ॥ **शेषाधिकारस्थादिति** ॥ शेषादित्यनेन शेषाधिकारस्थादित्यपि विवक्षितमिति भावः । **महायशस्क इति** ॥ महत् यशः यस्येति विग्रहः । 'आन्महतः' इत्यात्त्वे, कपि, 'सोऽपदादौ' इति सत्वम् । **महायशा इति** ॥ कबभावे 'अत्वसन्तस्य' इति दीर्घः । **व्याघ्रपादिति** ॥ 'पादस्य लोपोऽहस्त्यादिभ्यः' इत्युक्तसमासान्तोऽयम् । स्थानिद्वारा लोपस्यापि समासान्तत्वात् । **सुगन्धिरिति** ॥ 'गन्धस्येदुत्पूति' इति कृतसमासान्तोऽयम् । **प्रियपथ इति** ॥ 'ऋक्पूः' इति कृतसमासान्तोऽयम् । **उपबहव इति** ॥ 'सङ्ख्ययाव्यय' इति बहुव्रीहिरयम्, न शेषाधिकारस्थः । **उत्तरपूर्वेति** ॥ अयमपि 'दिङ्नामान्यन्तराळे' इति कृतबहुव्रीहिः, न शेषाधिकारस्थः । **सपुत्र इति** ॥ 'तेन सह' इत्ययमपि बहुव्रीहिः, न शेषाधिकारस्थः । ननु सकृदुच्चरिताच्छेषशब्दात् कथमर्थद्वयलाभ इत्यत आह । **तन्त्रादिनेति** ॥ आदिना आवृत्तिसङ्ग्रहः । एकमनेकोपयोगि तन्त्रम् । उच्चारयित्रा तन्त्रेणोच्चरितात् शब्दात् आवृत्त्या बोध इति बोध्यम् । 'श्वेतो धावति' इत्यादौ सकृदुच्चारणेऽपि श्वा इतः धावति श्वेतगुणको धावतीत्येवमनेकार्थबोधदर्शनादिति भावः । **आपोऽन्यतरस्याम्** ॥ **कपीति** ॥ 'न कपि' इत्यतस्तदनुवृत्तेः इति भावः । **आबन्तस्येति** ॥ प्रत्ययग्रहणपरिभाषया लब्धमिदम् । **ह्रस्वो वेति** ॥ 'शृदृप्रां ह्रस्वो वा' इत्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः । 'न कपि' इति नित्यं निषेधे प्राप्ते विकल्पार्थमिदं वचनम् । **बहुमालाक इति** ॥ बह्व्यः मालाः यस्येति विग्रहः । ह्रस्वपक्षे बहुमालकः इति भवति । कपो वैकल्पिकत्वात् पक्षे बहुमालः । सर्वत्र 'स्त्रियाः पुंवत्' इति पुंवत्त्वम् । **न संज्ञायाम्** ॥ **शेषादिति प्राप्त इति** ॥ 'अनन्तरस्य' इति न्यायात् 'शेषाद्विभाषा' इति विहितस्य कप एवायं निषेधः, नतु व्यवहितस्य । 'नद्यृतश्च' इत्यादिकप

८९४। ईयसश्च। (५-४-१५६)

ईयसन्तोत्तरपदान्न कप्। बहवः श्रेयांसोऽस्य बहुश्रेयान्। 'गोस्त्रियोः—' (सू ६५६) इति ह्रस्वत्वे प्राप्ते। 'ईयसो बहुव्रीहेर्नेति वाच्यम्' (वा ६९६)। बह्व्यः श्रेयस्योऽस्य बहुश्रेयसी। 'बहुव्रीहेः' किम्। अतिश्रेयसिः।

८९५। वन्दिते भ्रातुः। (५-४-१५७)

पूजितेऽर्थे यो भ्रातृशब्दस्तदन्तान्न कप्स्यात्। प्रशस्तो भ्राता यस्य प्रशस्तभ्राता, सुभ्राता। 'न पूजनात्' (सू ९५४) इति निषेधस्तु 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः—' (सू ८५२) इत्यतः प्रागेवेति वक्ष्यते। 'वन्दिते' किम्। मूर्खभ्रातृकः।

८९६। नाडीतन्त्र्योः स्वाङ्गे। (५-४-१५९)

स्वाङ्गे यौ नाडीतन्त्रीशब्दौ तदन्तात्कन्न स्यात्। बहुनाडिः कायः।

इति भावः। **विश्वे देवाः अस्येति**॥ अत्र संज्ञायां समासस्य नित्यत्वात् लौकिकविग्रहप्रदर्शनं चिन्त्यमेव। **ईयसश्च**॥ बहुश्रेयसीशब्दे श्रेयसीशब्दस्यैव प्रत्ययग्रहणपरिभाषया ईयसन्तत्वादाह। **ईयसन्तोत्तरपदादिति**॥ बहुव्रीहिणा उत्तरपदादित्याक्षिप्यते इति भावः। **न कबिति**॥ 'न संज्ञेयसोः' इति वक्तव्ये प्रथग्योगकरणात् नित्यस्य वैकल्पिकस्य च कपोऽयं निषेध इति भावः। **श्रेयांस इति**॥ अतिशयेन प्रशस्ता इत्यर्थः। 'द्विवचनविभज्य' इति ईयसुन्। 'प्रशस्यस्य श्रः' इति श्रः, 'आद्गुणः' इति गुणः। **बहुश्रेयानिति**॥ शैषिकः कब्निषिध्यते। **ह्रस्वत्वे प्राप्ते इति**॥ बह्व्यः श्रेयस्यः यस्येति बहुव्रीहिः। तत्र श्रेयसीशब्दस्योपसर्जनस्त्रीप्रत्ययान्तत्वात् 'गोस्त्रियोः' इति ह्रस्वत्वे प्राप्ते इत्यर्थः। **ईयसो बहुव्रीहेरिति**॥ ईयसन्तात् बहुव्रीहेः परस्य स्त्रीप्रत्ययस्य ह्रस्वो नेति वाच्यमित्यर्थः। **बहुश्रेयसीति**॥ 'नद्यृतश्च' इति नित्यः कबिह निषिध्यते। लिङ्गविशिष्टपरिभाषया ईयस्ग्रहणेन स्त्रीप्रत्ययान्तश्रेयसीशब्दस्यापि ग्रहणादिति भावः। **बहुव्रीहेः किमिति**॥ 'ईयसो बहुव्रीहेः' इत्यत्रेति शेषः। **अतिश्रेयसिरिति**॥ श्रेयसीमतिक्रान्तः इति तत्पुरुषोऽयमिति भावः। **वन्दिते भ्रातुः**॥ **पूजितेऽर्थे इति**॥ 'वदि अभिवादनस्तुत्योः' इत्युभयार्थकवदिधातोरिह उभयसाधारणपूजार्थकत्वमाश्रीयते इति भावः। **प्रशस्तभ्रातेति**॥ 'नद्यृतश्च' इति प्राप्तः कबिह निषिध्यते। **सुभ्रातेति**॥ सु शोभनो भ्राता यस्य स इति विग्रहः। अत्रापि 'नद्यृतश्च' इति प्राप्तस्य कपो निषेधः। ननु 'न पूजनात्' इत्येव निषेधे सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह। **न पूजनादिति**॥ **प्रागेवेति**॥ एवञ्च 'नद्यृतश्च' इत्यादिकपः तेन निषेधाप्राप्तौ इदं वचनमिति भावः। **नाडीतन्त्र्योस्स्वाङ्गे**॥ **बहुनाडिः कायः इति**॥ प्राणिस्थत्वात् स्वाङ्गत्वसूचनाय काय इति विशेष्यम्, उपसर्जनह्रस्वः। 'नद्यृतश्च' इति प्राप्तः कप् न भवति। **बहुतन्त्रीर्ग्रीवेति**॥ बह्व्यः तन्त्र्यः यस्या

बहुतन्त्रीर्ग्रीवा । बहुतन्त्रीर्धमनी । स्त्रीप्रत्ययान्तत्वाभावाद्ध्रस्वो न । 'स्वाङ्गे' किम् । बहुनाडीकः स्तम्भः । बहुतन्त्रीका वीणा ।

८९७ । निष्प्रवाणिश्च । (५-४-१६०)

कबभावोऽत्र निपात्यते । प्रपूर्वाद्वयतेर्ल्युट् । प्रवाणी तन्तुवायशलाका । निर्गता प्रवाण्यस्य निष्प्रवाणिः पटः । समाप्तवानः । नव इत्यर्थः ।

८९८ । सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहौ । (२-२-३५)

सप्तम्यन्तं विशेषणं च बहुव्रीहौ पूर्वं प्रयोज्यम् । कण्ठेकालः । अत एव ज्ञापकाद्व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिः । चित्रगुः । 'सर्वनामसङ्ख्ययोरुपसङ्ख्यानम्' (वा १४११९) । सर्वश्वेतः । त्रिशुक्लः । 'मिथोऽनयोः समासे संख्या पूर्वम्,

---

इति विग्रहः । वीणातन्तुषु तन्त्रीशब्दस्य प्रसिद्धत्वादाह । **बहुतन्त्रीर्धमनीति** ॥ बहुतन्त्रीशब्दे 'गोस्त्रियोः' इति ह्रस्वमाशङ्क्य आह । **स्त्रीप्रत्ययान्तत्वाभावादिति** ॥ 'अवितृस्तृतन्त्रीभ्य ईः' इत्यौणादिकस्य 'स्त्रियाम्' इत्यधिकारेऽविहितत्वादिति भावः । **निष्प्रवाणिश्च** ॥ **प्रपूर्वादिति** ॥ 'वेञ् तन्तुसन्ताने' इत्यस्मात् प्रपूर्वात् 'करणाधिकरणयोश्च' इत्यधिकरणे ल्युट् । प्रोयते अस्यामिति प्रवाणी । 'पूर्वपदात् संज्ञायाम्' इति णत्वम् । **समाप्तवान इति** ॥ समाप्तं वानं वानक्रिया यस्येति विग्रहः । अत्र शैषिककबभावो निपात्यते । **सप्तमीविशेषणे** ॥ 'उपसर्जनं पूर्वम्' इत्यतः उपसर्जनमित्यनुवर्तते । प्रत्ययग्रहणपरिभाषया सप्तमीति तदन्तग्रहणम् । तदाह । **सप्तम्यन्तमिति** ॥ **कण्ठेकाल इति** ॥ कण्ठे तिष्ठतीति कण्ठेस्थः । स कालो यस्येति विग्रहः । सुपीति योगविभागात् कः । 'सप्तम्युपमानपूर्वपदस्य' इति बहुव्रीहिसमासः, स्थशब्दलोपश्च, इति 'अनेकमन्यपदार्थे' इति सूत्रभाष्ये स्पष्टम् । 'अमूर्धमस्तकात्' इति सप्तम्या अलुक् । **अत एवेति** ॥ यद्यपि कण्ठेस्थशब्दः प्रथमान्तएवात्र बहुव्रीहौ पूर्वपदम्, तस्य कालशब्देन सामानाधिकरण्यमस्त्येवेति, कथं सप्तमीग्रहणं व्यधिकरणपदबहुव्रीहिज्ञापकम् । किं च विशेषणत्वादेव सिद्धे किं वा सप्तमीग्रहणेन । तथापि यदा स्थपदमनादृत्य कण्ठे इत्यस्याधिकरणत्वं तस्य च कालरूपे उत्तरपदार्थे उपसंक्रमः, तदा कण्ठे इत्यस्याप्रथमान्तत्वात् बहुव्रीहेरप्रसक्तेः तत्र सप्तम्यन्तस्य पूर्वनिपातविधिरभित्तिचित्रायितस्स्यात् । ततश्च सप्तमीग्रहणात् अप्रथमान्तोऽपि बहुव्रीहिः क्वचिदस्तीति विज्ञायते इति योज्यम् । तेन "सच्छास्त्रजन्मा हि विवेकलाभः" इत्यादि सिद्धम् । **चित्रगुरिति** ॥ उभयोरपि प्रथमानिर्दिष्टत्वेन विग्रहे नियतविभक्तिकत्वेन चान्यतरस्य पूर्वनिपाते प्राप्ते उत्तरपदविशेषणस्यैव पूर्वनिपातार्थं विशेषणग्रहणमिति भावः । **सर्वनामसङ्ख्ययोरिति** ॥ बहुव्रीहौ पूर्वनिपातस्येति शेषः । **सर्वश्वेत इति** ॥ सर्वः श्वेतः यस्येति विग्रहः । उभयोरपि गुणवचनत्वेन विशेषणविशेष्य-

---

१. अत्र च 'अथ यत्र संख्यासर्वनाम्नोरेव बहुव्रीहिः । कस्य तत्र पूर्वनिपातेन भवितव्यम् । 'परत्वात्सङ्ख्यायाः' इति भाष्यं मानम् ।

शब्दपरविप्रतिषेधात्' (वा ५०४४) । द्व्यन्यः । 'संख्याया अल्पीयस्याः' (वा १४१७) । द्वित्राः । द्वन्द्वेऽपि । द्वादश । 'वा प्रियस्य' (वा १४२०) । गुडप्रियः' प्रियगुडः । 'गड्वादेः परा सप्तमी' (वा १४२१) । गडुकण्ठः । क्वचिन्न । वहेगडुः ।

८९९ । निष्ठा । (२-२-३६)

निष्ठान्तं बहुव्रीहौ पूर्वं स्यात् । कृतकृत्यः । 'जातिकालसुखादिभ्यः परा निष्ठा वाच्या' (वा १४२२) । सारङ्गजग्धी । मासजाता । सुखजाता । 'प्रायिकं चेदम्' कृतकटः । पीतोदकः ।

भावे कामचारात् अन्यतरस्य पूर्वनिपाते प्राप्ते सर्वनामत्वात् सर्वशब्दस्यैव पूर्वनिपातः । उपसर्जनत्वेऽपि भूतपूर्वगत्या सर्वनामत्वम् । **त्रिशुक्ल इति** ॥ त्रयः शुक्ला यस्येति विग्रहः । उभयोरपि सङ्ख्येयत्वात् त्रिशब्दस्यैव पूर्वनिपातः । द्विशुक्लः इत्यत्र तु सर्वनामत्वादेव सिद्धम् । ननु द्वौ अन्यौ यस्य द्व्यन्यः इति बहुव्रीहौ सर्वनामसङ्ख्ययोरन्यतरस्य पूर्वनिपातः स्यादित्यत आह । **मिथोऽनयोरिति** ॥ सर्वनामसङ्ख्ययोरित्यर्थः । **सङ्ख्यापूर्वमिति** ॥ प्रयोज्येति शेषः । **शब्दपरेति** ॥ एकस्मिन्नेव सूत्रे सर्वनामसङ्ख्ययोस्समासोपात्तत्वेऽपि सर्वनामसङ्ख्याशब्दयोस्सङ्ख्याशब्दस्य पाठतः परत्वमादाय विप्रतिषेधसूत्रप्रवृत्तेरित्यर्थः । **सङ्ख्याया अल्पीयस्याः इति** ॥ न्यूनाधिकसङ्ख्यावाचकशब्दानां समासे न्यूनसङ्ख्यायाः पूर्वं प्रयोगः इति वक्तव्यमित्यर्थः । **द्वित्रा इति** ॥ द्वौ वा त्रयो वेति विग्रहे 'सङ्ख्ययाव्यय' इति बहुव्रीहिः । ननु 'द्वन्द्वे घि' इत्यतः द्वन्द्वे इत्यनुवृत्तौ 'अल्पाच्तरम्' इति सूत्रभाष्येऽस्य वार्तिकस्य पाठात् बहुव्रीहौ कथमस्य प्रवृत्तिरित्यत आह । **द्वन्द्वेऽपीति** ॥ इदञ्च वार्तिकं द्वन्द्वेऽद्वन्द्वेऽपि प्रवर्तते इत्यर्थः । **द्वादशेति** ॥ द्वौ च दश च इति द्वन्द्वः । तत्पुरुषे तु शतानां विंशतिः विंशतिशतमित्युदाहार्यम् । 'तदस्मिन्नधिकमिति 'दशान्ताड्डः' इति सूत्रभाष्ये सहस्राणां शतम् इत्यर्थे शतसहस्रमिति भाष्यकैयटयोः प्रयोगोऽत्र मानमिति शब्देन्दुशेखरे स्थितम् । **वा प्रियस्येति** ॥ बहुव्रीहौ पूर्वं प्रयोगो वक्तव्य इत्यर्थः । **गड्वादेः परा सप्तमीति** ॥ बहुव्रीहौ पूर्वं योज्येति वक्तव्यमिति शेषः । **गडुकण्ठ इति** ॥ गडुः कण्ठे यस्येति विग्रहः । गडुर्नाम ग्रीवादिगतो दुर्मांसगोळः । असंज्ञात्वात् 'हलदन्तात्' इत्यलुक् न । **क्वचिन्नेति** ॥ व्याख्यानमेवात्र शरणम् । **वहेगडुरिति** ॥ वहः स्कन्धः तस्मिन् गडुर्यस्येति विग्रहः । **निष्ठा ॥ निष्ठान्तमिति** ॥ 'क्तक्तवतू निष्ठा' इति वक्ष्यति । तदन्तमित्यर्थः । **कृतकृत्य इति** ॥ कृतं कृत्यं येनेति विग्रहः । उभयोरपि क्रियाशब्दत्वात् विशेषणत्वे कामचारात् अन्यतरस्य पूर्वनिपाते प्राप्ते निष्ठान्तस्य पूर्वनिपातः । **जातिकालेति** ॥ 'जातिकालसुखादिभ्योऽनाच्छादनात् क्तः' इति स्वरविधिना ज्ञापितमिदमिति भाष्ये स्पष्टम् । जातिपूर्वस्योदाहरणमाह । **सारङ्गजग्धीति** ॥ सारङ्गः जग्धः भक्षितः यया इति विग्रहः । 'अस्वाङ्गपूर्वपदाद्वा' इति ङीष् । कालपूर्वस्योदाहरति । **मासजातेति** ॥ मासः जातः यस्या इति विग्रहः । टाप् । सुखपूर्वस्योदाहरति । **सुखजातेति** ॥ सुखं जातं यस्या इति विग्रहः । **प्रायिकमिति** ॥

९०० । वाऽऽहिताग्न्यादिषु । (२-२-३७)

आहिताग्निः । अग्न्याहितः । आकृतिगणोऽयम् । 'प्रहरणार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यौ' (वा १४२५) । अस्युद्यतः । दण्डपाणिः । क्वचिन्न । विवृतासिः ।

इति बहुव्रीहिसमासप्रकरणम् ।

व्याख्यानमेवात्र शरणम् । **कृतकट इति** ॥ कृतः कटः येनेति विग्रहः । अत्र कटत्वस्य जातित्वेऽपि न कृतशब्दस्य परनिपातः । **पीतोदक इति** ॥ पीतम् उदकं येनेति विग्रहः । उदकत्वस्य जातित्वेऽपि न पीतशब्दस्य परनिपातः । **वाऽऽहिताग्न्यादिषु** ॥ निष्ठायाः पूर्वं प्रयोग इति शेषः । **आहिताग्निरिति** ॥ आहिताः आधानेन संस्कृताः अग्नयः येनेति विग्रहः । **प्रहरणार्थेभ्य इति** ॥ आयुधार्थेभ्य इत्यर्थः । निष्ठायामुदाहरति । **अस्युद्यत इति** ॥ असिः उद्यतः येनेति विग्रहः । सप्तम्या उदाहरति । **दण्डपाणिरिति** ॥ दण्डः पाणौ यस्येति विग्रहः । 'निष्ठा' इत्यस्य 'सप्तमीविशेषणे' इत्यस्य चायमपवादः । **क्वचिन्नेति** ॥ व्याख्यानमेवात्र शरणम् । **विवृतासिरिति** ॥ विवृतः कोशान्निष्कासितः असिर्येनेति विग्रहः । एवंजातीयान्याहिताग्न्यादित्वकल्पनया समाधेयानीत्याहुः ॥

इति श्रीवासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां
बालमनोरमायां बहुव्रीहिसमासनिरूपणम् ।

श्रीरस्तु ।

॥ अथ द्वन्द्वसमासप्रकरणम् ॥

९०१ । चार्थे द्वन्द्वः । (२-२-२९)

अनेकं सुबन्तं चार्थे वर्तमानं वा समस्यते, स द्वन्द्वः । समुच्चयान्वाचयेतरेतरयोगसमाहाराश्चार्थाः । 'परस्परनिरपेक्षस्यानेकस्यैकस्मिन्नन्वयः समुच्चयः' । 'अन्यतरस्याऽऽनुषङ्गिकत्वेऽन्वाचयः' । 'मिलितानामन्वये इतरेतरयोगः' । 'समूहः समाहारः' । 'तत्रेश्वरं गुरुं च भजस्व' इति समुच्चये 'भिक्षामट

अथ द्वन्द्वसमासनिरूपणम्—**चार्थे द्वन्द्वः** ॥ 'सुबामन्त्रिते' इत्यतस्सुबिति, 'अनेकमन्यपदार्थे' इत्यतः अनेकमिति चानुवर्तते । समास इति विभाषा इति चाधिकृतम् । तदाह । **अनेकमित्यादिना** ॥ कश्चार्थ इत्यत आह । **समुच्चयेति** ॥ "चान्वाचयसमाहारेतरेतरसमुच्चये" इत्यमरः । तत्र समुच्चयं निर्वक्ति । **परस्परेति** ॥ **एकस्मिन्निति** ॥ एकस्मिन् क्रियापदे आवृत्ते एकस्य असमस्यमानपदस्य प्रथममन्वयः । तदनन्तरमन्यस्यान्वयो यत्र तत्र समुच्चयः चार्थ इत्यर्थः । यथा 'ईश्वरं गुरुं च भजस्व' इति । तत्र हि चशब्दयोगात् गुरोः ईश्वरसापेक्षत्वम्, तस्य चकारयोगाभावात् । अत एवात्र एक एव चशब्दः प्रयुज्यते । एवञ्च ईश्वरञ्च भजस्व, गुरुञ्च भजस्व, इति वाक्यद्वयं पर्यवस्यति । अथान्वाचयं लक्षयति । **अन्यतरस्येति** ॥ यत्रान्यतरस्य पदस्यैकस्मिन् क्रियापदे आनुषङ्गिकत्वेन परार्थप्रवृत्तिविषयत्वेनान्वयः, इतरस्य तु पदस्यान्यस्मिन् क्रियापदे उद्देश्यत्वेनान्वयश्च, तत्रान्वाचयश्चार्थ इत्यर्थः । यथा भिक्षामट, गां चानय, इति । 'अट गतौ' । भिक्षामटनेन प्राप्नुहीत्यर्थः । भिक्षामट, तदा गौस्सन्निहिता चेत् तामप्यानय, नतु गवानयने ऐदम्पर्येण प्रयतितव्यमिति तात्पर्यार्थः । इतरेतरयोगं लक्षयति । **मिळितानामिति** ॥ परस्परापेक्षितानां समुदितानामेकस्मिन् क्रियापदेऽन्वयो यत्र तत्रेतरेतरयोगः । परस्परसाहचर्यं चार्थः प्रत्येतव्य इत्यर्थः । यथा धवश्च खदिरश्च धवखदिराविति । अत्र परस्परसाहित्यसूचनाय चकारद्वयप्रयोगः । अथ समाहारं लक्षयति । **समूहस्समाहार इति** ॥ परस्परसाहित्यमित्यर्थः । यथा संज्ञापरिभाषयोस्समूहः संज्ञापरिभाषमिति, तत्रेतरेतरयोगद्वन्द्वे साहित्यं द्रव्यविशेषणम् । यथा धवखदिरौ छिन्धीति । समुदिताविति गम्यते । समाहारद्वन्द्वे तु समूहो विशेष्यम् । यथा संज्ञापरिभाषमिति । तयोस्समूह इति गम्यते । संज्ञापरिभाषमधीते इत्यादौ समूहस्य क्रियान्वयस्तु समूहिद्वारा बोध्य इत्यलम् । **तत्रेति** ॥ तेषु चार्थेषु समुच्चयेऽन्वाचये च न द्वन्द्वसमास इत्यन्वयः । **ईश्वरं गुरुं च भजस्वेति** ॥ समुच्चयोदाहरणमिदम् । भिक्षामट

गां चानय' इत्यन्वाचये' च न समासोऽसामर्थ्यात्। धवखदिरौ। संज्ञापरिभाषम्। अनेकोक्तेर्होतृपोतृनेष्टोद्गातारः। द्वयोर्द्वयोर्द्वन्द्वं कृत्वा पुनर्द्वन्द्वे तु होतापोतानेष्टोद्गातारः।

९०२। राजदन्तादिषु परम्। (२-२-३१)

एषु पूर्वप्रयोगार्हं परं स्यात्। दन्तानां राजा राजदन्तः। 'धर्मादिष्वनियमः' (वा १४१८)। अर्थधर्मौ–धर्मार्थौ। दम्पती–जम्पती–जायापती। जायाशब्दस्य जम्भावो दम्भावश्च वा निपात्यते। आकृतिगणोऽयम्।

गां चानयेत्युदाहरणं चानुपदमेव व्याख्यातम्। **असामर्थ्यादिति** ॥ ईश्वरं गुरुं च इत्यत्रोक्तरीत्या ईश्वरगुरुशब्दयोः परस्परनिरपेक्षयोरावृत्ते भजस्वेति पदे क्रमेणान्वयात् परस्परमन्वयाभावादसामर्थ्यम्। भिक्षामट, गां चानय, इत्यत्र तु भिक्षागवोरटने आनयने च क्रमेण परस्परवार्तानभिज्ञयोरेवान्वयात् परस्परान्वयाभावादसामर्थ्यं स्पष्टमेव। ततश्च इतरेतरयोगसमाहारयोरेव चार्थयोः परस्परसाहित्यसत्त्वात् समर्थत्वेन द्वन्द्वसमासः। विस्तरस्तु मञ्जूषायां द्रष्टव्यः। इतरेतरयोगमुदाहरति। **धवखदिराविति** ॥ धवश्च खदिरश्चेति द्वन्द्वः। धवो वृक्षविशेषः, खदिरः प्रसिद्धः, तौ समुदिताविति बोधः। समाहारे तूदाहरति। **संज्ञेति** ॥ संज्ञा च परिभाषा च तयोस्समाहारः इति विग्रहः। समाहारस्यैकत्वादेकवचनम्। 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वम्। ननु 'चार्थे द्वन्द्वः' इत्यत्र 'सुप्सुपा' इत्यनुवृत्त्यैव धवखदिराविति आदिसिद्धेरनेकग्रहणानुवृत्तिर्व्यर्थेत्यत आह। **अनेकोक्तेरिति** ॥ **होतृपोत्रिति** ॥ होता च पोता च नेष्टा च उद्गाता च इति विग्रहे बहूनामपि द्वन्द्वार्थमनेकग्रहणमिति भावः। 'आनङृतो द्वन्द्वे' इति नेष्टृशब्दस्यैव उत्तरपदपरकत्वात् आनङ्, नतु होतृपोतृशब्दयोरपि। उत्तरपदस्य मध्यमपदव्यवहितत्वेन होतृपोतृशब्दयोरुत्तरपदपरकत्वाभावात्। ननु तर्हि होतापोतानेष्टोद्गातारः इति कथमित्यत आह। **द्वयोरिति** ॥ होता च पोता चेति द्वयोर्द्वन्द्वः। होतृशब्दस्य आनङ्। ततश्च नेष्टा च उद्गता चेति द्वयोर्द्वन्द्वः। नेष्टृशब्दस्यानङ्। ततः होतापोतारौ च नेष्टोद्गातारौ चेति द्वन्द्वद्वयगर्भो द्वन्द्वः। तत्र नेष्टोद्गातृशब्दे उत्तरपदे होतापोतृशब्दस्य आनङित्यर्थः। आनङि ङकार इत्। ङित्त्वादन्तादेशः। अकार उच्चारणार्थः। अन्तर्वर्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य पदत्वान्नस्य लोपः। नेष्टोद्गातृशब्दे आद्गुणश्च। **राजदन्तादिषु परम्** ॥ 'उपसर्जनं पूर्वम्' इत्यनुवर्तते। तदाह। **एष्विति** ॥ राजदन्तादिष्वित्यर्थः। पूर्वप्रयोगार्हमित्यतः प्राक् उपसर्जनमिति शेषः। **राजदन्त इति** ॥ दन्तशब्दस्य षष्ठीतत्पुरुषेऽप्रधानतयोपसर्जनत्वेऽपि परनिपातः। इह गणे राजदन्ताग्रेवणादिशब्दास्तत्पुरुषाः, विष्वक्सेनार्जुनादयः द्वन्द्वाश्च पठिताः। अतो द्वन्द्वप्रकरणे तदुपन्यासः। विष्वक्सेनार्जुनावित्यत्राजाद्यदन्तामत्यर्जुनशब्दस्य पूर्वनिपाते प्राप्ते परनिपातः। **धर्मादिष्वनियम इति** ॥ गणसूत्रमिदम्। अन्यतरस्य पूर्वनिपात इत्यर्थः। **अर्थधर्माविति** ॥ अजाद्यदन्तशब्दस्य पूर्वनिपातनियमे प्राप्ते

९०३। द्वन्द्वे घि। (२-२-३२)

द्वन्द्वे घिसंज्ञं पूर्वं स्यात्। हरिश्च हरश्च हरिहरौ। 'अनेकप्राप्तावेकत्र नियमोऽनियमः शेषे' (वा १४१०)। हरिगुरुहराः—हरिहरगुरवः।

९०४। अजाद्यदन्तम्। (२-२-३३)

इदं द्वन्द्वे पूर्वं स्यात्। ईशकृष्णौ। 'बहुष्वनियमः'। अश्वरथेन्द्राः। इन्द्राश्वरथाः। 'घ्यन्तादजाद्यदन्तं विप्रतिषेधेन' (वा १४२६)। इन्द्राग्नी।

९०५। अल्पाच्तरम्। (२-२-३४)

शिवकेशवौ। 'ऋतुनक्षत्राणां समाक्षराणामानुपूर्व्येण' (वा १४२१)। हेमन्तशिशिरवसन्ताः। कृत्तिकारोहिण्यौ। 'समाक्षराणाम्' किम्।

तदनियमः निपात्यते। पाक्षिके राजदन्तादिगणे इत्यर्थः। पत्युरभ्यर्हितत्वेऽपि परनिपातश्च। **आकृतिगणोऽयमिति** ॥ वृत्तौ तु कृत्स्नोऽयं गणपठितः। **द्वन्द्वे घि** ॥ पूर्वमित्यनुवर्तते। तदाह। **पूर्वं स्यादिति** ॥ **हरिहराविति** ॥ हरिशब्दस्य घित्वात् पूर्वनिपातः। ननु हरिहरगुरवः इत्यत्र गुरुशब्दस्यापि घित्वात् पूर्वनिपातस्स्यादित्यत आह। **अनेकेति** ॥ अनेकस्य घिसंज्ञकपदस्य द्वन्द्वप्राप्तौ सत्यामेकस्य घिसंज्ञकस्य पूर्वनिपातनियमः। शेषेऽन्यस्मिन् घिसंज्ञकपदविषये पूर्वनिपातस्य विकल्प इत्यर्थः। इदं 'अल्पाच्तरम्' इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। जातिपक्षे तावत् आकृतिं पुरस्कृत्य सर्वासु व्यक्तिषु तत्तच्छास्त्राणि सकृदेव प्रवर्तन्ते। सकृच्छतत्वात्। न तु प्रतिव्यक्ति। तथात्व अप्रतिव्यक्त्या वृत्तिप्रसङ्गात्। ततश्च अनेकघिसंज्ञकसमवाये एकस्य घिसंज्ञकस्य पूर्वनिपाते सति पुनश्शास्त्रं न प्रवर्तते। सकृत् प्रवृत्त्यैव शास्त्रस्य शान्ताकाङ्क्षत्वात्। व्यक्तिपक्षस्तु नेहाश्रीयते। लक्ष्यानुरोधादित्याहुः। **हरिहरगुरव इति** ॥ हरिगुरुशब्दयोर्न नियम इति भावः। **अजाद्यदन्तम्** ॥ **इदमिति** ॥ अजादित्वे सत्यदन्तमित्यर्थः। **ईशकृष्णाविति** ॥ अत्र कृष्णस्यादन्तत्वेऽप्यजादित्वाभावान्न पूर्वनिपातः। **बहुष्वनियम इति** ॥ वक्तव्य इति शेषः। ननु इन्द्राग्नी इत्यत्र घित्वादग्निशब्दस्य पूर्वनिपातः किं न स्यादित्यत आह। **घ्यन्तादिति** ॥ घ्यन्तशब्देन द्वन्द्वेऽघि इति सूत्रं विवक्षितम्। ल्यब्लोपे पञ्चमी। विप्रतिषेधसूत्रेण 'द्वन्द्वे घि' इत्येतत् बाधित्वा 'अजाद्यदन्तम्' इति प्रवर्तते इत्यर्थः। **अल्पाच्तरम्** ॥ अल्पः अल्पसङ्ख्यः अच् यस्य तदल्पाच्, तदेवाल्पाच्तरम्। अत एव निपातनात् स्वार्थे तरप्, कुत्वाभावश्च। अल्पसङ्ख्याच्कपदं द्वन्द्वे पूर्वं प्रयोज्यमित्यर्थः। **शिवकेशवाविति** ॥ हरिहरयोरन्यतरोत्कर्षवादस्य पाषण्डवादत्वादिति भावः। यदि तु 'द्विवचनविभज्य' इत्यातिशयार्थे तरप्स्यात्, तदा धवखदिरपलाशाः इत्यत्र बहुषु न स्यादिति प्राञ्चः। शब्देन्दुशेखरे तु प्रकर्षार्थक एवायं तरप् इति स्थितम्। **ऋतुनक्षत्राणामिति** ॥ समानसङ्ख्याच्कानां ऋतूनां च द्वन्द्वे नक्षत्राणां च द्वन्द्वे आनुपूर्व्येण क्रमेण पूर्वनिपातो वक्तव्य इत्यर्थः। **हेमन्तशिशिरवसन्ता इति** ॥ त्रयाणामृतूनामानुपूर्व्यं लोकप्रसिद्धम्। एवं

ग्रीष्मवसन्तौ । 'लघ्वक्षरं पूर्वम्' (वा १४१३) । कुशकाशम् । 'अभ्यर्हितं च' (वा १४१२) । तापसपर्वतौ । 'वर्णानामानुपूर्व्येण' (वा १४१५) । ब्राह्मणक्षत्रियविट्छूद्राः । 'भ्रातुर्ज्यायसः' (वा १४१६) । युधिष्ठिरार्जुनौ ।

९०६ । द्वन्द्वश्च प्राणितूर्यसेनाङ्गानाम् । (२-४-२)

एषां द्वन्द्वः एकवत्स्यात् । पाणिपादम् । मार्दङ्गिकपाणविकम् । रथिकाश्वारोहम् । समाहारस्यैकत्वादेकत्वे सिद्धे नियमार्थं प्रकरणम् । प्राण्यङ्गादीनां समाहार एव यथा स्यात् ।

कृत्तिकादिनक्षत्राणामपि । **ग्रीष्मवसन्ताविति** ॥ विषमाक्षरत्वान्न वसन्तस्य पूर्वनिपातः । किन्तु अल्पाच्त्वात् ग्रीष्मस्य पूर्वनिपातः । **लघ्वक्षरं पूर्वम्** ॥ लघु अक्षरमच् यस्य, तत् द्वन्द्वे पूर्वं प्रयोज्यमिति वक्तव्यमित्यर्थः । **कुशकाशमिति** ॥ समाहारद्वन्द्वोऽयम् । **अभ्यर्हितं चेति** ॥ श्रेष्ठः पूर्वः प्रयोज्य इति वक्तव्यमित्यर्थः । **तापसपर्वताविति** ॥ पर्वतस्य स्थावरजन्मतया तापसस्य तदपेक्षया अभ्यर्हितत्वं बोध्यम् । भाष्ये तु मातापितराविल्युदाहृतम् । 'गर्भधारणपोषाभ्यां पितुर्माता गरीयसी' इत्यादिस्मृतेरिति तदाशयः । **वर्णानामानुपूर्व्येणेति** ॥ एषां क्रमेण पूर्वनिपातः । "ब्रह्मक्षत्रियविट्छूद्रा वर्णाः" इत्यमरः । तेषामानुपूर्व्यन्तु "प्रजापतिरकामयत प्रजायेयेति, समुखतस्त्रिवृतं निरमिमीत" इत्यादितैत्तिरीयब्राह्मणादिसिद्धम् । **भ्रातुर्ज्यायसः इति** ॥ ज्येष्ठभ्रातुः पूर्वनिपातः इत्यर्थः । अत्र 'द्वन्द्वे घि' 'अजाद्यदन्तम्' इति विधिद्वयम् 'अल्पाच्तरम्, लघ्वक्षरं पूर्वम्, ऋतुनक्षत्राणाम्, अभ्यर्हितं च, भ्रातुर्ज्यायसः' इति विधिभिः परत्वात् बाध्यते । भाष्ये तु सर्वत एवाभ्यर्हितं पूर्वनिपातमिति मतान्तरं स्थितम् । **द्वन्द्वश्च प्राणि** ॥ प्राणितूर्यसेनाङ्गानीति द्वन्द्वगर्भषष्ठीसमासः । द्वन्द्वान्ते श्रूयमाणः अङ्गशब्दः प्रत्येकं सम्बध्यते इत्यभिप्रेत्य आह । **एषामिति** ॥ प्राण्यङ्गानां तूर्याङ्गानां सेनाङ्गानां चेत्यर्थः । **द्वन्द्वः इति** ॥ समाहारद्वन्द्वः इत्यर्थः । 'द्विगुरेकवचनम्' इति पूर्वसूत्रे 'समाहारग्रहणं कर्तव्यम्' इति वार्तिकस्यात्राप्यनुवृत्तेः । **एकवदिति** ॥ एकवचनमित्यनुवर्तते । एकं वक्तीत्येकवचनम् । कर्तरि ल्युट् । सामान्याभिप्रायं नपुंसकम् । **पाणिपादमिति** ॥ पाण्योः पादयोश्च समाहार इति विग्रहः । अत्र समाहारे एकवत्त्वं 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वं च । पाण्योः पादयोश्च प्राण्यवयवत्वात् प्राण्यङ्गोदाहरणमिदम् । अथ तूर्याङ्गद्वन्द्वे उदाहरति । **मार्दङ्गिकपाणविकमिति** ॥ मृदङ्गपणवशब्दौ वाद्यविशेषपरौ । इह तु तद्वादनेऽपि वर्तते । मृदङ्गवादनं शिल्पमस्येत्यर्थे 'शिल्पम्' इति ठक् । मार्दङ्गिकपाणविकयोस्समाहार इति विग्रहः । तूर्याङ्गत्वादेकवचनम् । तूर्याङ्गत्वं च तद्वादकतया बोध्यम् । 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वम् । सेनाङ्गद्वन्द्वे उदाहरति । **रथिकाश्वारोहमिति** ॥ रथेन चरन्तीति रथिकाः । पर्पादिभ्यः ष्ठन् । रथिकानामश्वारोहाणां च समाहार इति विग्रहः । सेनावयवत्वादेकवत्त्वम् । पूर्ववन्नपुंसकत्वम् । ननु समाहारद्वन्द्वे समाहारस्य विशेष्यत्वात् तस्य चैकत्वादिदं सूत्रं व्यर्थमित्यत आह । **समाहारस्यैकत्वादिति** ॥ **समाहार एवेति** ॥ न

९०७ । अनुवादे चरणानाम् । (२-४-३)

चरणानां द्वन्द्वः एकवत्स्यात्सिद्धस्योपन्यासे । 'स्थेणोर्लुङीति वक्तव्यम्' (वा १५३५–१५३६) । उदगात्कठकालापम्, प्रत्यष्ठात्कठकौथुमम् ।

९०८ । अध्वर्युक्रतुरनपुंसकम् । (२-४-४)

यजुर्वेदे विहितो यः क्रतुस्तद्वाचिनामनपुंसकलिङ्गानां द्वन्द्वः एकवत्स्यात् । अर्काश्वमेधम् । 'अध्वर्युक्रतुः' किम् । इषुवज्रौ, सामवेदे विहितौ । 'अनपुंसकम्' किम् । राजसूयवाजपेये । अर्धर्चादी ।

त्वितरेतरयोगः । एषां द्वन्द्वनियमार्थं सूत्रमित्यर्थः । एवमुत्तरसूत्राण्यपि समाहार एवेति नियमार्थानि । नन्वेतरेतरयोगद्वन्द्वे एषामेकवत्त्वविधानार्थमिदं सूत्रमस्तु । तथाच पाणिपादः इति पुल्लिङ्गमेकवचनान्तं रूपं फलमिति वाच्यम् । 'समाहारग्रहणं कर्तव्यम्' इति पूर्वसूत्रस्थवार्तिकस्यानुवृत्तेः, एकवद्भावप्रकरणेऽस्मिन् सर्वत्र समाहारद्वन्द्वानामेव भाष्ये उदाहृतत्वाच्च । नच रथिकमार्दङ्गिकावित्यादावतिप्रसङ्गश्शङ्क्यः । "प्राण्यङ्गानां परस्परद्वन्द्व एकवत् तूर्याङ्गानां परस्परद्वन्द्व एकवत्, सेनाङ्गानां परस्परद्वन्द्व एकवदित्यभ्युपगमात्" इति भाष्ये स्पष्टम् । **अनुवादे चरणानाम् ॥ चरणानां द्वन्द्व एकवदिति ॥** शाखाध्येतृविशेषाश्चरणाः । तद्वाचिनां परस्परद्वन्द्वः एकवदित्यर्थः । अनुवाद इत्येतद्व्याचष्टे । **सिद्धस्योपन्यासे इति ॥** अवगतार्थस्य प्रतिपादने इत्यर्थः । **स्थेणोरिति ॥** लुङीति प्रत्येकमन्वयाभिप्रायमेकवचनम् । लुङन्ते स्थाधातौ लुङन्ते इण्धातौ च प्रयुज्यमान एव अनुवादे चरणानां द्वन्द्वः एकवदिति वक्तव्यमित्यर्थः । **उदगादिति ॥** प्रादुरभूदित्यर्थः । इण्धातोर्लुङि रूपम् । **कठकालापमिति ॥** कठेन प्रोक्तमधीयते इति कठाः । वैशम्पायनान्तेवासित्वाण्णिनिः । तस्य 'कठचरकात्' इति लुक् । ततोऽध्येतृप्रत्ययस्य 'प्रोक्ताल्लुक्' इति लुक् । कलापिना प्रोक्तमधीयते इति कलापाः । प्रोक्तार्थे 'कलापिनोऽण्' 'सब्रह्मचारिपीठसर्पि' इत्यादिना टिलोपः । ततोऽध्येत्रणः 'प्रोक्ताल्लुक्' इति लुक् । कठानां कलापानाञ्च समाहार इति विग्रहः । **प्रत्यष्ठादिति ॥** प्रतिपूर्वात् स्थधातोर्लुङि रूपम् । **कठकौथुममिति ॥** कठेन प्रोक्तमधीयत इति कठाः । कौथुमिना प्रोक्तमधीयते इति कौथुमाः । प्रोक्तेऽर्थे 'तेन प्रोक्तम्' इत्यण् । 'सब्रह्मचारि' इत्यनेन टिलोपः । ततोऽध्येत्रणो लुक् । कठानां कौथुमानाञ्च समाहार इति विग्रहः । यदा कठाः कलापाश्च उदिताः, यदा कठाः कौथुमाश्च प्रतिष्ठिताः, तदा किञ्चिदिदं वक्तव्यमिति कृतसङ्केतयोरिदं वाक्यद्वयम् । अत्रोदयप्रतिष्ठयोः पूर्वसिद्धयोरनुवादादेकत्वम् । **स्थेणोः** किम् । अभूवन् कठकलापाः । लुङि किम्, अतिष्ठन् कठकलापाः । **अध्वर्युक्रतुः ॥** अध्वर्युशब्दोऽत्राध्वर्युकर्मविधायकयजुर्वेदपरः । तदाह । **यजुर्वेदे इति ॥ अर्काश्वमेधमिति ॥** अर्को महाक्रतुः । अश्वमेधो नाम प्रसिद्धः । उभौ यजुर्वेदविहितक्रतू । अर्कस्य चाश्वमेधस्य च समाहार इति विग्रहः । **इषुवज्राविति ॥** क्रतुविशेषावेतौ न यजुर्वेदविहिताविति भावः । तर्हि कस्मिन् वेदे विहितावित्यत आह ।

९०९ । अध्ययनतोऽविप्रकृष्टाख्यानाम् । (२-४-५)

अध्ययनेन प्रत्यासन्ना आख्या येषां तेषां द्वन्द्वः एकवत् । पदककमकम् ।

९१० । जातिरप्राणिनाम् । (२-४-६)

प्राणिवर्जजातिवाचिनां द्वन्द्वः एकवत् । धानाशष्कुलि । प्राणिनां तु, विट्छूद्राः । द्रव्यजातीयानामेव । नेह । रूपरसौ । गमनाकुञ्चने, जातिप्राधान्य एवायमेकवद्भावः । द्रव्यविशेषविवक्षायां तु, बदरामलकानि ।

सामेति ॥ **राजसूयवाजपेये इति** ॥ एतयोर्यजुर्वेदविहितत्वेऽपि नपुंसकत्वान्नैकवत्त्वमिति भावः । राजसूयवाजपेययोः पुल्लिङ्गतया प्रसिद्धेराह । **अर्धर्चादी इति** ॥ **अध्ययनतः** ॥ अविप्रकृष्टाख्यानामिति च्छेदः । अध्ययनत इति तृतीयार्थे तसिः । तदाह । **अध्ययनेन प्रत्यासन्नेति** ॥ सन्निकृष्टेत्यर्थः । **पदककमकमिति** ॥ पदान्यधीयते पदकाः । क्रमाण्यधीयते क्रमकाः । 'क्रमादिभ्यो वुन्' । पदकानां क्रमकाणाञ्च समाहार इति विग्रहः । पदाध्ययनानन्तरं क्रमाध्ययनमित्यध्ययनगता प्रत्यासक्तिरध्येतर्यारोप्यत इति भावः । पदक्रममिति नोदाहृतम् । 'जातिरप्राणिनाम्' इत्येव सिद्धेः । तदध्येतृत्वे तु न जातिरिति भावः । **जातिरप्राणिनाम्** ॥ जातिरिति षष्ठीबहुवचनस्थाने व्यत्ययेन प्रथमा । जातिवचनमित्यर्थः । **धानाशष्कुलीति** ॥ धानाश्च शष्कुल्यश्च तासां समाहार इति विग्रहः । जातिवाचित्वादेकत्वम् । नपुंसकत्वाद्ध्रस्व इति भावः । **विट्छूद्रा इति** ॥ विशश्च शूद्राश्चेति विग्रहः । **द्रव्यजातीयानामेवेति** ॥ अप्राणिनामिति पर्युदासे सति नञिवयुक्तन्यायादिदं लभ्यत इति भावः । **रूपरसाविति** ॥ गुणजातिवचनावेतौ । **गमनाकुञ्चने इति** ॥ क्रियागतजातिविशेषावेतौ । ननु बदर्याः फलानि बदराणि, आमलक्याः फलान्यामलकानि 'फले लुक्' इति विकारप्रत्ययस्य लुकि 'लुक्तद्धितलुकि' इति स्त्रीप्रत्ययस्य लुक् । फलत्वव्याप्यजातिविशेषवाचिनावेतौ । ततश्च बदराणि चामलकानि च बदरामलकं बदरामलकानीति कथं रूपद्वयम् । 'जातिरप्राणिनाम्' इत्येकत्वस्य नित्यत्वादित्यत आह । **जातिप्राधान्ये इति** ॥ व्यक्तिविशेषानादरेण सकलतत्तद्व्यक्त्यनुस्यूतजातिविवक्षायामित्यर्थः । घटमानयेत्यादौ हि घटादिशब्दानामाकृत्यधिकरणन्यायेन घटत्वादिजातिरर्थः । जातेश्च निराश्रयाया उपस्थित्यसम्भवात् आश्रयभूतव्यक्त्यर्थाकाङ्क्षायामविशेषात् कृत्स्नमप्युपस्थितार्थकम्, तत्र घटमानयेत्यादिप्रयोगेषु जातेरतीतानागतवर्तमानकृत्स्नव्यक्तीनां च क्रियान्वयासम्भवात् व्यक्तिविशेषमेव किञ्चिदादाय क्रिया विश्राम्यति । इदमेव च जातेः प्राधान्यं तत्तज्जात्याश्रयसकलतत्तद्व्यक्तिबोधकत्वात्मकम् । घटाश्शुक्लाः इत्यादिप्रयोगेषु पदान्तरसमभिव्याहारादिवशाद्व्यक्तिविशेषानेव जातिरुपस्थापयतीति जातेरप्राधान्यम् । जात्याश्रयसकलव्यक्त्यनुपस्थापकत्वादिति 'तस्यादितः' इति सूत्रे कैयटे स्पष्टम् । ततश्च फलत्वव्याप्यबदरत्वजात्या आमलकत्वजात्या चाविशेषात्तदाश्रयव्यक्त्युपस्थितौ बदरामलकमित्येकवद्भावः । **द्रव्यविशेषेति** ॥ आरण्यानि बदरामलकानीत्यादौ फलत्वव्याप्यबदरत्वा-

९११ । विशिष्टलिङ्गो नदीदेशोऽग्रामाः । (२-४-७)

ग्रामवर्जनदीदेशवाचिनां भिन्नलिङ्गानां समाहारे द्वन्द्वः एकवत्स्यात् । उद्ध्यश्च इरावती च । उद्ध्येरावति । गङ्गा च शोणश्च गङ्गाशोणम् । कुरवश्च कुरुक्षेत्रं च कुरुकुरुक्षेत्रम् । 'भिन्नलिङ्गानाम्' किम् । गङ्गायमुने । मद्र-केकयाः । 'अग्रामाः' किम् । जाम्बवं नगरम् । शाल्कूकिनी ग्रामः । जाम्बवशाल्कूकिन्यौ ।

९१२ । क्षुद्रजन्तवः । (२-४-८)

एषां समाहारे एव द्वन्द्वः एकवत्स्यात् । यूकालिक्षम् । आनकुलात्क्षुद्रजन्तवः ।

९१३ । येषां च विरोधः शाश्वतिकः । (२-४-९)

एषां प्राग्वत् । 'अहिनकुलम्' 'गोव्याघ्रम्' काकोलूकम्' इत्यादौ परत्वात् । 'विभाषा वृक्षमृग—' (सू ९१६) इति प्राप्तं चकारेण बाध्यते ।

मलकत्वादिजातिभ्याम् आरण्यत्वादिविशेषितकतिपयव्यक्तीनामेवोपस्थितिः । ग्राम्यानां व्यक्तीना-मनुपस्थितेः तयोर्जात्योरप्राधान्यात् नायमेकवद्भाव इत्यर्थः । क्षीरोदके सम्पृक्ते इत्यन्तादिवत्सूत्र-भाष्यप्रयोगोऽत्र लिङ्गमित्याहुः । **विशिष्टलिङ्गो नदीदेशोऽग्रामाः ॥** अग्रामा इति च्छेदः । व्यत्ययेन बहुत्वे एकवचनम् । विपूर्वकशिषधातुः भेदे वर्तते । विशेषणं विशेष्येणेत्यादौ यथा । विशिष्टं लिङ्गं येषामिति विग्रहः । तथाच ग्रामवाचकभिन्नाः भिन्नलिङ्गकाः ये नदीवाचिनः ये देशवाचिनश्च तेषां द्वन्द्व एकवत् स्यादिति लभ्यते । तदाह । **ग्रामवर्जेति ॥** समाहार एव द्वन्द्वस्स्यादित्येकवत्त्वविधेः फलाभिप्रायमेतत् । अस्यैकवद्भावप्रकरणस्य समाहार एव द्वन्द्वनियमार्थतयानुपदमेवोक्तत्वात् । **उद्ध्यश्चेति ॥** उद्ध्यो नाम नदविशेषः, इरावती नाम काचिन्नदी, तयोर्नदीविशेषवाचकत्वादेक-वत्त्वम् । नदीशब्देन नदस्यापि ग्रहणात् । अन्यथा भिन्नलिङ्गत्वासम्भवादिति भावः । **जाम्बव-शाल्कूकिन्याविति ॥** 'अग्रामाः' इत्यनेन ग्रामावयवकद्वन्द्वपर्युदासो विवक्षितः । अयं च द्वन्द्वः नगरग्रामोभयावयवकोऽपि ग्रामावयवक इति तस्य पर्युदास इति भावः । **क्षुद्रजन्तवः ॥** एतेषां द्वन्द्वः एकवदित्यर्थः । फलितमाह । **एषां समाहारे एव द्वन्द्व इति ॥ यूका-लिक्षमिति ॥** यूकाश्च लिक्षाश्चेति विग्रहः । केशबहुळे शिरःप्रदेशे स्वेदजाः जन्तुविशेषाः यूकाः लिक्षाश्च प्रसिद्धाः । एकवत्त्वं नपुंसकह्रस्वत्वं च । **आ नकुलादिति ॥** "नकुल-पर्यन्ताः क्षुद्रजन्तवः" इति भाष्यादिति भावः । **येषां च ॥** शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **एषां प्राग्वदिति ॥** समाहारद्वन्द्वः एकवदित्यर्थः । शश्वदित्यव्ययं सदेत्यर्थे वर्तते । ततो भवार्थे निपातनाट्ठक् । अव्ययानां भमात्रे टिलोपः, 'इसुसुक्तान्तात्कः' इति कादेशश्च न भवति । स्वाभाविक इत्यर्थः । **अहिनकुलमिति ॥** अहयो नकुलाश्चेति विग्रहः । अनयोः स्वाभाविको विरोधः प्रसिद्धः । विरोधो वैरम्, नतु सहानवस्थितिः । तेन च छायातपावित्यत्र न भवति ।

९१४ । शूद्राणामनिरवसितानाम् । (२-४-१०)

अबहिष्कृतानां शूद्राणां प्राग्वत् । तक्षायस्कारम् । पात्राद्बहिष्कृतानां तु चाण्डाळमृतपाः ।

९१५ । गवाश्वप्रभृतीनि च । (२-४-११)

यथोच्चारितानि साधूनि स्युः । गवाश्वम् । दासीदासमित्यादि ।

९१६ । विभाषा वृक्षमृगतृणधान्यव्यञ्जनपशुशकुन्यश्वबडबपूर्वापराधरोत्तराणाम् । (२-४-१२)

वृक्षादीनां सप्तानां द्वन्द्वः, अश्वबडबेत्यादि द्वन्द्वत्रयं च प्राग्वद्वा । 'वृक्षादौ विशेषाणामेव ग्रहणम्' (वा ५१८) । प्लक्षन्यग्रोधम्–प्लक्षन्यग्रोधाः ।

देवासुराः इत्यत्र तु नायमेकवद्भावः । तद्विरोधस्य कादाचित्कत्वात् । अमृतादिप्रयुक्तः खलु कादाचित्क एव हि तेषां विरोधः । अमृतमथनादिकाले तेषां विरोधाभावात् । ननु 'विभाषा वृक्षमृग' इति सूत्रे पशुशकुनिद्वन्द्वयोरेकवद्भावविकल्पो वक्ष्यते । तस्य तावत् गोमहिषं–गोमहिषाः, हंसचक्रवाकम्–हंसचक्रवाकाः, इत्यत्रावकाशः । येषां चेत्यस्य अहिनकुलमित्यवकाशः । गोव्याघ्रं काकोलूकमित्यादौ तदुभयं प्रसक्तम् । तत्र परत्वाद्वक्ष्यमाणविभाषा प्राप्नोतीत्याशङ्क्य आह । **गोव्याघ्रमिति** ॥ **चकारेणेति** ॥ येषाञ्चेति चकारेणेत्यर्थः । तच्च भाष्ये स्पष्टम् । **शूद्राणाम्** ॥ अनिरवसितशब्दं व्याचष्टे । **अबहिष्कृतानामिति** ॥ "यैर्भुक्तं पात्रं क्षारोदकप्रक्षाळनेन संस्कारेणापि न शुध्यति ते निरवसिताः चाण्डाळादयः । यैस्तु भुक्तं पात्रं संस्कारेण शुध्यति तेऽनिरवसिताः" इति भाष्ये स्पष्टम् । **शूद्राणामिति** ॥ त्रैवर्णिकेतरः शूद्रशब्देन विवक्षितः । अनिरवसितानामिति लिङ्गात् । **प्राग्वदिति** ॥ समाहारद्वन्द्व एकवदित्यर्थः । **तक्षायस्कारमिति** ॥ तक्षाणश्च अयस्काराश्चेति विग्रहः । अनिरवसितानामित्यस्य प्रयोजनमाह । **पात्रादिति** ॥ **चाण्डाळमृतपा इति** ॥ एतद्भुक्तपात्रस्य संस्कारेणापि नास्ति शुद्धिरिति अत एव भाष्याद्विज्ञेयम् । धर्मशास्त्रेषु च प्रसिद्धमेतत् । **गवाश्वप्रभृतीनि च** ॥ यथा गणे पठितानि तथैव साधूनीत्यर्थः । **गवाश्वमिति** ॥ गावश्चाश्वाश्चेति विग्रहः । अत्र 'विभाषा वृक्ष' इति पशुद्वन्द्वत्वात् विकल्पे प्राप्ते नित्योऽयं विधिः । अत्र 'सर्वत्र विभाषा' इति प्रकृतिभावे पूर्वरूपे च गो अश्व गोऽश्वमिति नैकवत्त्वनियमः । यथोच्चारितानीत्युक्तेः । गणे च गवाश्वमित्येव निर्देशात् । गवाश्वादिषु 'यथोच्चारितद्वन्द्ववृत्तम्' इति वार्तिकमत्र मानम् । **दासीदासमिति** ॥ अत्रैकवत्त्वनियमः । 'पुमां स्त्रिया' इत्येकशेषस्तु निपातनान्न । **इत्यादीति** ॥ गवैळकमित्यादि वृत्तौ स्पष्टम् । **विभाषा वृक्ष** ॥ द्वन्द्व इत्यनुवृत्तम् । एकापि षष्ठी विषयभेदात् भिद्यते । वृक्षादिसप्तानामवयवत्वेनान्वयः वृक्षादीनां द्वन्द्व इति । तथाच वृक्षाद्यवयवको द्वन्द्व इति लभ्यते । अश्वबडबादियुगळत्रयस्यत्वभेदेनान्वयः । अश्वबडब, पूर्वापर, अधरोत्तर, इत्यात्मको द्वन्द्व इति । तदाह । **वृक्षादीनामिति** ॥ **प्राग्वदिति** ॥ विकल्पेन

रुरुपृषतम्—रुरुपृषताः। कुशकाशम्—कुशकाशाः। व्रीहियवम्—व्रीहियवाः। दधिघृतम्—दधिघृते। गोमहिषम्—गोमहिषाः। शुकबकम्—शुकबकाः। अश्वबडबम्—अश्वबडबौ। पूर्वापरम्—पूर्वापरे। अधरोत्तरम्—अधरोत्तरे। 'फलसेनावनस्पतिमृगशकुनिक्षुद्रजन्तुधान्यतृणानां बहुप्रकृतिरेव द्वन्द्वः एकवदिति वाच्यम्' (वा १५४०)। बदराणि चामलकानि च बदरामलकम्। 'जातिरप्राणिनाम्' (सू ९१०) इत्येकवद्भावः। नेह, बदरामलके। रथिकाश्वारोहौ, प्लक्षन्यग्रोधावित्यादि। 'विभाषा वृक्ष—' (सू ९१६) इति सूत्रे येऽप्राणिनस्तेषां ग्रहणं 'जातिरप्राणिनाम्' (सू ९१०) इति नित्ये प्राप्ते विकल्पार्थम्। पशुग्रहणं

एकवदित्यर्थः। **वृक्षादाविति** ॥ वृक्षविशेषवाचिनां, तृणविशेषवाचिनां, धान्यविशेषवाचिनां, पशुविशेषवाचिनां चेत्यर्थः। 'स्वं रूपम्' इति सूत्रे भाष्यवार्तिकयोस्तथोक्तत्वादिति भावः। तथाच वृक्षाश्च धवाश्चेत्यादौ नायं विधिरिति फलितम्। किन्तु 'जातिरप्राणिनाम्' इति नित्यमेवैकवत्त्वम्। तत्र वृक्षाद्यवयवकद्वन्द्वेषु सप्तसु वृक्षद्वन्द्वमुदाहरति। **प्लक्षेति** ॥ प्लक्षाश्च न्यग्रोधाश्चेति विग्रहः। मृगद्वन्द्वमुदाहरति। **रुरुपृषतमिति** ॥ रुरवश्च पृषताश्चेति विग्रहः। तृणद्वन्द्वमुदाहरति। **कुशेति** ॥ कुशाश्च काशाश्चेति विग्रहः। धान्यद्वन्द्वमुदाहरति। **व्रीहीति** ॥ व्रीहयश्च यवाश्चेति विग्रहः। व्यञ्जनद्वन्द्वमुदाहरति। **दधीति** ॥ दधि च घृतं चेति विग्रहः। पशुद्वन्द्वमुदाहरति। **गोमहिषमिति** ॥ गावश्च महिषाश्चेति विग्रहः। शकुनिद्वन्द्वमुदाहरति। **शुकेति** ॥ शुकाश्च बकाश्चेति विग्रहः। अश्वबडबादिद्वन्द्वमुदाहरति। **अश्वबडबमिति** ॥ अश्वाश्च बडबाश्चेति विग्रहः। 'पूर्ववदश्वबडबौ' इति अश्वबडबावित्यत्र पूर्वपदवत् पुल्लिङ्गता। **फलसेनेति** ॥ एकवद्भावप्रकरणशेषभूतमिदं वार्तिकम्। 'द्वन्द्वश्च प्राणि' इत्यादिसूत्रैः फलसेनादीनां द्वन्द्वे एकवद्भावात् बहुवचनान्तावयवक एव द्वन्द्वः एकवत् भवति। नत्वेकद्विवचनान्तावयवक इत्यर्थः। तत्र फलद्वन्द्वमुदाहरति। **बदराणि चेति** ॥ बदरीफलानि आमलकीफलानि चेत्यर्थः। विकारतद्धितस्य फले लुक्। 'लुक्तद्धितलुकि' इति स्त्रीप्रत्ययस्य लुक्। **जातिरिति** ॥ बहुवचनान्तावयवकद्वन्द्वात् 'जातिरप्राणिनाम्' इत्येकवत्त्वमित्यर्थः। बहुप्रकृतिरेवेत्यस्य प्रयोजनमाह। **नेहेति। बदरामलके इति** ॥ बदरं चामलकं चेति विग्रहः। बहुवचनान्तावयवकद्वन्द्वत्वाभावान्न 'जातिरप्राणिनाम्' इत्येकवत्त्वम्। **रथिकाश्वारोहाविति** ॥ अत्र सेनाङ्गत्वेऽपि नैकवत्त्वम्। **प्लक्षन्यग्रोधाविति** ॥ इह वृक्षद्वन्द्वत्वेऽपि 'विभाषा वृक्ष' इत्येकवत्त्व न। **इत्यादीति** ॥ रुरुपृषतौ। अत्र मृगद्वन्द्वत्वेऽपि नैकवत्त्वम्। हंसचक्रवाकौ। अत्र शकुनिद्वन्द्वत्वेऽपि नैकवत्त्वम्। यूकालिक्षे, अत्र क्षुद्रजन्तुत्वेऽपि नैकवत्त्वम्। व्रीहियवौ। अत्र धान्यद्वन्द्वत्वेऽपि नैकवत्त्वम्। कुशकाशौ। अत्र तृणद्वन्द्वत्वेऽपि नैकवत्त्वम्। ननु चार्थे द्वन्द्वे इतरेतरयोगसमाहारद्वन्द्वाभ्यामेव एकवत्त्वविकल्पस्य सिद्धत्वात् 'विभाषा वृक्ष' इति सूत्रं व्यर्थमित्याशङ्क्य आह। **विभाषेत्यादि विकल्पार्थमित्यन्तम्** ॥ वृक्षमृगतृणधान्यव्यञ्जनद्वन्द्वेषु प्लक्षन्यग्रोधं, रुरुपृषतं, कुशकाशं, व्रीहियवं, दधिघृतम्, इत्येतेषु 'जातिरप्राणिनाम्'

हस्त्यश्वादिषु सेनाङ्गत्वान्नित्ये प्राप्ते 'मृगाणां मृगैरेव शकुनीनां तैरेवोभयत्र द्वन्द्वः, अन्यैस्तु सहेतरेतरयोग एव' इति नियमार्थं मृगशकुनिग्रहणम् । एवं 'पूर्वापरम्' 'अधरोत्तरम्' इत्यपि । अश्वबडबग्रहणं तु पक्षे नपुंसकत्वार्थम् । अन्यथा परत्वात् 'पूर्ववदश्वबडबौ' (सू ८१३) इति स्यात् ।

९१७ । विप्रतिषिद्धं चानधिकरणवाचि । (२-४-१३)

इति नित्यविहितैकवत्त्वानित्यत्वार्थमप्राणिवृक्षादिग्रहणमित्यर्थः । नन्वेवमपि पशुग्रहणं व्यर्थम् । तदुदाहरणे गोमहिषमित्यत्र 'जातिरप्राणिनाम्' इति नित्यैकवत्त्वनियमस्याप्राप्त्या तन्निवृत्त्यर्थत्वायोगात् इत्यत आह । **पशुग्रहणं हस्त्यश्वादिषु सेनाङ्गत्वात् नित्ये प्राप्ते इति** ॥ विकल्पार्थमित्यनुषज्यते । नन्वेवमपि मृगशकुनिग्रहणं व्यर्थम् । तदुदाहरणे रुरुपृषतं, शुकबकमित्यादौ 'जातिरप्राणिनाम्' इति एकवत्त्वस्य सेनाङ्गनिबन्धनैकवत्त्वस्य च अप्राप्तया तन्निवृत्त्यर्थत्वाभावेन 'चार्थे द्वन्द्वः' इत्येव इतरेतरयोगसमाहारद्वन्द्वाभ्यामेकवत्त्वविकल्पासिद्धेरित्यत आह । **मृगाणां मृगैरेवेत्यादि मृगशकुनिग्रहणमित्यन्तम्** । मृगाणां मृगैरेव सह, उभयत्र इतरेतरयोगे समाहारे च चार्थे इति द्वन्द्वः । यथा रुरुपृषतं, रुरुपृषताविल्यादि । तथा शकुनीनां शकुनिभिरेव उभयत्र इतरेतरयोगे समाहारे च 'चार्थे' इति द्वन्द्वः । यथा शुकबकम्, शुकबकाविति । मृगाणान्तादितरैः शकुनीनान्तदन्यैश्च सह इतरेतरयोगद्वन्द्व एव भवति, न समाहारद्वन्द्वः । यथा रुरुशुका इति । एतादृशनियमार्थं मृगशकुनिग्रहणमित्यर्थः । ननु पूर्वापरग्रहणम् अधरोत्तरग्रहणञ्च व्यर्थम् । 'चार्थे' इत्येव सिद्धेः । 'जातिरप्राणिनाम्' इत्यादिनित्यैकवत्त्वस्य तत्र अप्रवृत्त्या तन्निवृत्त्यर्थत्वासम्भवात् इत्यत आह । **एवं पूर्वापरम्, अधरोत्तरम् इत्यपीति** ॥ यथा मृगशकुनिग्रहणं मृगैरेव मृगाणां शकुनीनां तैरेव उभयत्र द्वन्द्वः, एवं पूर्वशब्दस्य अपरशब्देनैव अधरशब्दस्य उत्तरशब्देनैव उभयत्र इतरेतरयोगे समाहारे च द्वन्द्वः। अन्येन तु सह पूर्वोत्तरेत्यादौ इतरेतरयोग एवेति नियमार्थं पूर्वापरग्रहणम् अधरोत्तरग्रहणं चेत्यर्थः । ननु अश्वबडबग्रहणं व्यर्थम् । सेनाङ्गत्वेऽपि पशुद्वन्द्वत्वादेव एकवद्भावविकल्पसिद्धेरित्यत आह । **अश्वबडबेति** ॥ नपुंसकत्वविकल्पार्थमित्यर्थः । ननु समाहारस्य एकत्वादेव एकवत्त्वसिद्धेः इदम् एकवत्त्वप्रकरणं समाहार एव द्वन्द्व इति नियमार्थमित्युक्तम् । तथाच पशुद्वन्द्वत्वात् एकवत्त्वविकल्पे सति समाहारे वा इतरेतरयोगे वा द्वन्द्व इत्यनियमः पर्यवस्यति । एवञ्च समाहारद्वन्द्वपक्षेऽपि 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वं इतरेतरयोगे तु नेति नपुंसकत्वविकल्पस्य सिद्धत्वात् अश्वबडबग्रहणं व्यर्थमेवेत्यत आह । **अन्यथेति** ॥ इह नपुंसकत्वलिङ्गाभावे समाहारद्वन्द्वपक्षेऽपि 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकत्वं बाधित्वा परत्वात् 'पूर्ववदश्वबडबौ' इति पुंस्त्वं स्यात् । नपुंसकविधौ तु तत्सामर्थ्यात् समाहारद्वन्द्वपक्षे 'पूर्ववदश्वबडबौ' इत्येतत् बाधित्वा नपुंसकत्वं भवत्येव । अधिकारप्राप्तपूर्ववदश्वेत्येतत्तु इतरेतरयोगद्वन्द्वे सावकाशमिति भावः । **विप्रतिषिद्धं च** ॥ 'विभाषा' इत्यनुवर्तते । **विप्रतिषेधो विरोधः सहानवस्थानलक्षणः** । अधिकरणं द्रव्यम् । अद्रव्यवाचि विरुद्धार्थकं च

विरुद्धार्थानामद्रव्यवाचिनां द्वन्द्व एकवद्वा स्यात् । शीतोष्णम्—शीतोष्णे । वैकल्पिकः समाहारद्वन्द्वः 'चार्थे—' (सू ९०१) इति सूत्रेण प्राप्तः, सः विरुद्धार्थानां यदि भवति तर्ह्यद्रव्यवाचिनामेवेति नियमार्थमिदम् । तेन द्रव्यवाचिनामितरेतरयोग एव । शीतोष्णे उदके स्तः । 'विप्रतिषिद्धम्' किम् । नन्दकपाञ्चजन्यौ । इह पाक्षिकः समाहारद्वन्द्वो भवत्येव ।

९१८ । न दधिपयआदीनि । (२-४-१४)

एतानि नैकवत्स्युः । दधिपयसी । इध्माबर्हिषी । निपातनाद्दीर्घः । ऋक्सामे । वाङ्मनसे ।

यदनेकं सुबन्तं तदवयवको द्वन्द्वः विभाषैकवद्भावक इत्यर्थः । फलितमाह । **विरुद्धार्थानामिति** ॥ गोत्वाश्वत्वं, गोत्वाश्वत्वे । सुखदुःखं, सुखदुःखे इत्याद्युदाहरणम् । ननु 'चार्थे' इति इतरेतरयोगसमाहाराभ्यामेवात्र एकवत्त्वविकल्पसिद्धेः इदं व्यर्थम् । नच 'जातिरप्राणिनाम्' इति नित्ये प्राप्ते विकल्पार्थमिति वाच्यम् । जातिप्रवृत्तिनिमित्तकद्रव्यवाचिनां द्वन्द्व एव तत्प्रवृत्तेः इत्यत आह । **वैकल्पिक इत्यादि नियमार्थमिदमित्यन्तम्** ॥ **तेनेति** ॥ उक्तनियमेनेत्यर्थः । **शीतोष्णे उदके स्तः इति** ॥ अत्र विरुद्धार्थकत्वेऽपि द्रव्यवाचित्वात् न समाहारद्वन्द्व इति भावः । **नन्दकपाञ्चजन्याविति** ॥ विष्णोः खड्गः नन्दकः, शङ्खस्तु पाञ्चजन्यः, तयोरेकत्र विष्णौ सहावस्थानात् न विरुद्धत्वमिति स्थितिः । इह विप्रतिषिद्धग्रहणाभावे 'चार्थे' इति समाहारद्वन्द्वः अद्रव्यवाचिनामेवेति नियमो लभ्येत । एवं सति नन्दकपाञ्चजन्यमिति पाक्षिकसमाहारद्वन्द्वो न स्यात् । समाहारद्वन्द्वस्य सर्वस्यापि अद्रव्यवाचिष्वेव नियमितत्वात् । विप्रतिषिद्धमित्युक्तौ तु विरुद्धार्थानां समाहारद्वन्द्वश्चेत् तर्हि अद्रव्यवाचिनामेवेति नियमो लभ्यते । नन्दकपाञ्चजन्ययोश्चाविरुद्धत्वादयं नियमो न प्रवर्तते । ततश्च द्रव्यवाचित्वेऽपि 'चार्थे' इति कदाचित् समाहारद्वन्द्वः, कदाचित् इतरेतरयोगद्वन्द्वश्च भवत्येव । तदाह । **इह पाक्षिकस्समाहारद्वन्द्वो भवत्येवेति** ॥ **न दधिपयआदीनि** ॥ **एतानि नैकवत् स्युरिति** ॥ एषां समाहारद्वन्द्वो नास्तीत्यर्थः । **दधिपयसी इति** ॥ दधि च पयश्चेति विग्रहः । 'जातिरप्राणिनाम्' इति नित्यमेकवत्त्वं प्राप्तं बाधित्वा व्यञ्जनद्वन्द्वत्वाद्विकल्पः प्राप्तः, सोऽपि न भवति । **इध्माबर्हिषी इति** ॥ इध्मश्च बर्हिश्चेति विग्रहः । **दीर्घ इति** ॥ इध्मशब्दस्येति शेषः । **ऋक्सामे इति** ॥ ऋक् च साम चेति विग्रहः । 'अचतुर' इत्यादिनाऽच्समासान्तः । **वाङ्मनसे इति** ॥ वाक् च मनश्चेति विग्रहः । पूर्ववत्समासान्तः । अत्र गणे ब्रह्मप्रजापती इत्यादि पठितम् । समाहारद्वन्द्वे इति नियमप्रक्रमेऽपि नानेन नियमस्यैव निषेधः, ब्रह्मप्रजापती इत्यादौ नियमस्याप्राप्तेः ।

९१९ । अधिकरणैतावत्त्वे च । (२-४-१५)

द्रव्यसङ्ख्यावगमे एकवदेवेति नियमो न स्यात् । दश दन्तोष्ठाः ।

९२० । विभाषा समीपे । (२-४-१६)

अधिकरणैतावत्त्वस्य सामीप्येन परिच्छेदे 'समाहार एव' इत्येवंरूपो नियमो वा स्यात् । उपदशम्, दन्तोष्ठम् । उपदशाः, दन्तोष्ठाः ।

९२१ । आनङृतो द्वन्द्वे । (६-३-२५)

किन्त्वेकवत्त्वस्यैव । तथाच 'चार्थे' इति समाहारद्वन्द्वस्य निषेधः फलति । **अधिकरणैतावत्त्वे च** ॥ अधिकरणं द्रव्यं, तस्य एतावत्त्वमियत्ताविशेषः । तदाह । **द्रव्यसङ्ख्यावगमे इति** ॥ समस्यमानपदार्थेयत्ताविशेषे पदान्तरसमभिव्याहारगम्ये इत्यर्थः । **नियमो नेति** ॥ 'ब्रह्मप्रजापती' इत्यादौ समाहार एव द्वन्द्व इति नियमस्य प्रकृतस्याप्रवृत्तेरेकवत्त्वनिषेधः पूर्वसूत्रे आश्रितः । इह तु बाधकाभावात् प्रकृतस्य नियमस्यैव निषेधः आश्रित इति भावः । **दश दन्तोष्ठा इति** ॥ दन्ताश्च ओष्ठाश्चेति विग्रहः । इतरेतरयोगद्वन्द्वोऽयम्, न तु समाहारद्वन्द्वः । समासार्थसमाहारविशेषणीभूतसमस्यमानपदार्थानां पदान्तरलभ्यदशत्वसापेक्षत्वेनासामर्थ्यात् । इतरेतरयोगद्वन्द्वस्तु भवत्येव । तत्र समस्यमानपदार्थानामेव प्रधानत्वात् । 'उपमितं व्याघ्रादिभिः' इति सूत्रभाष्ये प्रधानस्य सापेक्षत्वेऽपि समासाभ्युपगमात् । ततश्चात्रैकवदेवेति नियमाभावे सति असामर्थ्यात्समाहारत्वे निवृत्ते परिशेषादितरेतरयोगत्वमेवावतिष्ठते । यदि त्वेकवन्न स्यादित्येव व्याख्यायेत, तर्हि समाहारद्वन्द्वो नेत्यर्थः पर्यवस्येत् । तथा सति दश दन्तोष्ठाः इतीतरेतरयोगद्वन्द्वो न स्यात् । 'द्वन्द्वश्च प्राणितूर्य' इति तन्निषेधात् । तथाच वाक्यमेव स्यात् । किञ्च समाहारद्वन्द्वनिषेधोऽयं व्यर्थ एव । उक्तरीत्या सापेक्षत्वेनासामर्थ्यादेवाप्राप्तेः । अतः एकवदिति नियमो न स्यादित्येव व्याख्येयम् । एवञ्च प्राण्यङ्गनिबन्धनस्य एकवदेव स्यादिति नियमस्य इतरेतरयोगद्वन्द्वनिवृत्तिफलकस्यानेन निषेधे सति इतरेतरयोगद्वन्द्वस्यावस्थितिः फलतीति पदमञ्जर्यां स्पष्टम् । **विभाषा समीपे** ॥ अधिकरणैतावत्त्वे इत्यनुवर्तते । समीपे इत्यस्य सामीप्येन परिच्छिन्ने सतीत्यर्थः । फलितमाह । **अधिकरणेति ॥ उपदशम्, दन्तोष्ठमिति** ॥ दशानां समीपे इत्यर्थेऽव्ययीभावः । "उक्तरीत्याऽसामर्थ्ये वचनसामर्थ्यात्समाहारद्वन्द्वः । समानलिङ्गवचनत्वादव्ययीभावस्यैवानुप्रयोगः" इति भाष्यम् । अत एवोपदशं दन्तोष्ठेनेत्यादि सिद्धम् । समीपसमीपिनोरभेदविवक्षायां सामानाधिकरण्यम् । नवत्वसङ्ख्यदन्तोष्ठसमूहः एकादशत्वसङ्ख्यदन्तोष्ठसमूह इति वा बोधः । **उपदशाः, दन्तोष्ठाः इति** ॥ इतरेतरयोगद्वन्द्वोऽयम् । दशानां समीपे ये सन्ति ते उपदशा इति बहुव्रीहिः । नव एकादश वेत्यर्थः । "बहुव्रीहिरेवात्रानुप्रयोगः, समानलिङ्गवचनत्वात्" इति भाष्यम् । **आनङृतो द्वन्द्वे** ॥ **विद्यायोनिसम्बन्धवाचि-**

विद्यायोनिसम्बन्धवाचिनामृदन्तानां द्वन्द्वे आनङ् स्यादुत्तरपदे परे। होतापोतारौ। होतृपोतृनेष्टोद्गातारः। मातापितरौ। 'पुत्रेऽन्यतरस्याम्' (सू ९८०) इत्यतो मण्डूकप्लुत्या 'पुत्रे' इत्यनुवृत्तेः पितापुत्रौ।

९२२। देवताद्वन्द्वे च। (६-३-२६)

इहोत्तरपदे परे आनङ्। मित्रावरुणौ 'वायुशब्दप्रयोगे प्रतिषेधः' (वा ३९०७)। अग्निवायू—वाय्वग्नी। पुनर्द्वन्द्वग्रहणं प्रसिद्धसाहचर्यस्य परिग्रहार्थम्। तेन 'ब्रह्मप्रजापती' इत्यादौ' नानङ्। एतद्धि नैकहविर्भागित्वेन श्रुतम्, नापि लोके प्रसिद्धं साहचर्यम्।

९२३। ईदग्नेः सोमवरुणयोः। (६-३-२७)

देवताद्वन्द्वे इत्येव।

नामिति ॥ विद्यासम्बन्धवाचिनां योनिसम्बन्धवाचिनां चेत्यर्थः। 'ऋतो विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यः' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः। **ऋदन्तानामिति** ॥ बहुत्वे व्यत्ययेन 'ऋतः' इत्येकवचनम्। ऋदन्तसर्वावयवकानामित्यर्थः। ऋत इत्यनुवर्तमाने पुनः ऋत इत्युक्तिः एतदर्थेति भावः। **उत्तरपदे परे इति** ॥ 'अलुगुत्तरपदे' इत्यधिकारादिति भावः। **होतापोताराविति** ॥ होता च पोता चेति विग्रहः। विद्याद्वारकैकयज्ञर्त्विक्कृतस्सम्बन्धः। आनङि ङकार इत्, अकार उच्चारणार्थः, 'ङिच्च' इत्यन्तादेशः, नलोपः। "नकारस्तु रपरत्वनिवृत्त्यर्थः" इति भाष्ये स्पष्टम्। **होतृपोत्रिति** ॥ अत्र होतृशब्दस्य पोतृशब्दस्य च नानङ्। नेष्टृशब्देन व्यवधानात्। उत्तरपदपरकत्वाभावात्। तथाच नेष्टृशब्दस्यैवानङ्। उत्तरपदेन तु न पूर्वपदमाक्षिप्यते, समर्थसूत्रे नेष्टृशब्दस्याऽऽनङ्दर्शनात्। अथ योनिसम्बन्धमुदाहरति। **मातापितराविति** ॥ पितृपितामहाः इत्यादौ तु न आनङ्। ऋदन्तसर्वावयवकत्वाभावादिति भावः। तर्हि पितापुत्राविति कथमित्यत आह। **पुत्रेऽन्यतरस्यामिति** ॥ 'ऋतो विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यः' इत्यत्र 'विभाषा स्वसृपत्योः' इत्यत्र च मध्येऽसम्बन्धादाह। **मण्डूकेति** ॥ **अनुवृत्तेरिति** ॥ नच तातपुत्रावित्यत्रापि स्यादिति वाच्यम्। ऋदन्तस्य पुत्रे परे आनङ् स्यादिति वाक्यभेदेन व्याख्यानात्। **देवताद्वन्द्वे च** ॥ **मित्रावरुणाविति** ॥ इह ऋदन्तत्वाभावात् पूर्वेणाप्राप्ते विधिरयम्। **वायुशब्देति** ॥ वायुशब्दस्य पूर्वपदत्वेनोत्तरपदत्वेन वा प्रयोगे सत्यानङः प्रतिषेधो वक्तव्य इत्यर्थः। ननु पूर्वसूत्रात् द्वन्द्वग्रहणे अनुवर्तमाने पुनः द्वन्द्वग्रहणं व्यर्थमित्यत आह। **पुनरिति** ॥ निर्वापादौ प्रसिद्धसाहित्यकदेवतावाचकशब्दग्रहणार्थमित्यर्थः। **तेनेति** ॥ प्रसिद्धसाहचर्यग्रहणेनेत्यर्थः। **एतदिति** ॥ एतत् ब्रह्मप्रजापतियुगळं हविर्भागित्वेन न वेदे प्रसिद्धमित्यर्थः। **नापि लोके इति** ॥ प्रौढिवादमात्रमेवेदम्। "वेद एव सहनिर्वापनिर्दिष्टाः" इत्येव भाष्ये दर्शनात्। लोकप्रसिद्धसाहचर्यग्रहणे तु पार्वतीपरमेश्वरावित्यादावतिप्रसङ्गाच्च। **ईदग्नेः** ॥ **इत्येवेति** ॥

९२४ । अग्नेः स्तुत्स्तोमसोमाः । (८-३-८२)

अग्नेः परेषामेषां सस्य षः स्यात्समासे । अग्निष्टुत् । अग्निष्टोमः । अग्नीषोमौ । अग्नीवरुणौ ।

९२५ । इद्वृद्धौ । (६-३-२८)

वृद्धिमत्युत्तरपदे अग्नेरिदादेशः स्याद्देवताद्वन्द्वे । अग्नामरुतौ देवते अस्य आग्निमारुतं कर्म । अग्नीवरुणौ देवते अस्य आग्निवारुणम् । 'देवताद्वन्द्वे च' (सू १२३९) इत्युभयपदवृद्धिः । अलौकिके विग्रहवाक्ये आनङमीत्त्वञ्च

देवताद्वन्द्वे इत्यनुवर्तत एवेत्यर्थः । सोमशब्दे वरुणशब्दे च उत्तरपदे परे अग्नेरीदादेशस्स्यात् । देवताद्वन्द्वे इत्यर्थः । आनङोऽपवादः । **अग्नेः स्तुत्** ॥ स्तुत्, स्तोम, सोम इति द्वन्द्वात् षष्ठ्यर्थे प्रथमा । 'सहेस्साडस्सः' इत्यतः स इति षष्ठ्येकवचनान्तमनुवर्तते । अग्नेरिति पञ्चमी । 'समासेऽङ्गुलेः' इत्यतस्समासः इत्यनुवर्तते । तदाह । **अग्नेः परेषामिति** ॥ **षः स्यादिति** ॥ 'अपदान्तस्य मूर्धन्यः' इत्यनुवृत्तेरिति भावः । 'सात्पदाद्योः' इति षत्वनिषेधापवादोऽयम् । **अग्निष्टुदिति** ॥ क्रतुविशेषोऽयम् । **अग्निष्टोम इति** ॥ स्तोत्रविशेषस्य संस्थाविशेषस्य च नाम । **अग्नीषोमाविति** ॥ अग्निश्च सोमश्चेति विग्रहः । ईत्त्वषत्वे । **अग्नीवरुणाविति** ॥ अग्निश्च वरुणश्चेति विग्रहः । ईत्त्वम् । देवताद्वन्द्वे किम् । अग्निर्नाम कश्चित्, सोमो नाम कश्चित् । अग्निसोमौ । अदेवताद्वन्द्वत्वादीत्त्वं न । अत एव च न षत्वम् । 'अग्नेर्दीर्घात् सोमस्य इष्यते' इति वार्तिकम् । **इद्वृद्धौ** ॥ अग्नेरिति देवताद्वन्द्वे इति चानुवर्तते । वृद्धिशब्देन वृद्धिमल्लक्ष्यते । देवताद्वन्द्वे केवलवृद्धिरूपोत्तरपदासम्भवात् । तदाह । **वृद्धिमतीति** ॥ इदिति तकार उच्चारणार्थः । प्रयोजनाभावान्नेत्संज्ञा । नापि तपरकरणम् । विधीयमानत्वादेव सवर्णाग्राहकत्वात् । **अग्नामरुताविति** ॥ अग्निश्च मरुच्चेति विग्रहः । 'देवताद्वन्द्वे च' इत्यानङ् । **आग्निमारुतं कर्मेति** ॥ 'साऽस्य देवता' इत्यण् । तद्धितान्तप्रातिपदिकावयवत्वात् सुपो लुक् । **अग्नीवरुणाविति** ॥ 'ईदग्नेः' इतीत्त्वम् । **आग्निवारुणमिति** ॥ 'साऽस्य देवता' इत्यण् । ननु 'तद्धितेष्वचामादेः' इत्यादेरचो वृद्धिविधानात् कथमुत्तरपदस्यादिवृद्धिरित्यत आह । **देवताद्वन्द्वे चेत्युभयपदवृद्धिरिति** ॥ नन्वग्नेरिकारस्य इकारविधिर्व्यर्थ इत्यत आह । **आनङमीत्त्वं च बाधित्वेति** ॥ आग्निमारुतमित्यत्रानङः आग्निवारुणमित्यत्र ईत्त्वस्य च बाधनार्थमग्नेरिकारस्य पुनरिकारविधानमित्यर्थः । ननु 'समर्थानां प्रथमाद्वा' इत्यत्र परिनिष्ठितात् तद्धितोत्पत्तिरिति वक्ष्यते । तथाच अग्नामरुतौ देवते अस्येति, अग्नीवरुणौ देवते अस्येति विग्रहे च, अग्नामरुच्छब्दात् अग्नीवरुणशब्दाच्च आनङीत्त्वाभ्यां परिनिष्ठितात् देवताद्वन्द्वात् 'साऽस्य देवता' इत्यण् तद्धितः उत्पद्यते । ततस्तन्निमित्तकोभयपदवृद्धिः । ततः 'इद्वृद्धौ' इत्यस्य प्रवृत्तिरिति क्रमः । ततश्च तद्धितोत्पत्तेः प्रागेव प्रवृत्तयोरानङीत्त्वयोः कथम् 'इद्वृद्धौ' इत्यनेन बाधः । युगपत्प्रवृत्तावेव बाध्यबाधकभावाभ्युपगमात् । उक्तं च भाष्ये ।

बाधित्वा इत्। 'वृद्धौ' किम्। आग्नेन्द्रः। 'नेन्द्रस्य परस्य' (सू १२४०) इत्युत्तरपदवृद्धिप्रतिषेधः। 'विष्णौ न' (वा ३९०९)। आग्नावैष्णवम्।

९२६। दिवो द्यावा। (६-३-२९)

देवताद्वन्द्वे उत्तरपदे। द्यावाभूमी। द्यावाक्षामे।

९२७। दिवसश्च पृथिव्याम्। (६-३-३०)

दिवः इत्येव चाद्द्यावा। आदेशेऽकारोच्चारणं सकारस्य रुत्वं माभूदित्येतदर्थम्। द्यौश्च पृथिवी च दिवस्पृथिव्यौ—द्यावापृथिव्यौ। 'छन्दसि दृष्टानुविधिः'। 'द्यावा चिदस्मै पृथिवी' 'दिवस्पृथिव्योररतिः' इत्यत्र पदकाराः विसर्गं पठन्ति।

"भुक्तवन्तं प्रति मा भुङ्क्थाः इति, किं तेन कृतं स्यात्" इति, अत आह। **अलौकिके विग्रहवाक्ये इति** ॥ अग्नि, मरुत्, औ, देवते, अस्येति, अग्नि, वरुण, औ, देवते अस्येति च तद्धितालौकिकविग्रहवाक्ये आनङीत्त्वे प्रवर्तमाने बाधित्वा इद्विधिः प्रवर्तत इत्यर्थः। यद्यपि तदानीम् उत्तरपदस्य वृद्धिमत्त्वं नास्ति। तद्धिताभावात्। तथाप्युत्तरपदस्य भाव्येव वृद्धिमत्त्वमिह विवक्षितमिति भावः। **आग्नेन्द्र इति** ॥ अग्निश्च इन्द्रश्च अग्नेन्द्रौ। 'देवताद्वन्द्वे च' इत्यानङ्। आद्गुणः। अग्नेन्द्रौ देवते अस्येत्याग्नेन्द्रः। 'साऽस्य देवता' इत्यण्। आदिवृद्धिः। अत्रेन्द्रशब्दस्योत्तरपदस्य वृद्धिमत्त्वाभावात् 'इद्वृद्धौ' इति नेति भावः। 'देवताद्वन्द्वे च' इत्युभयपदवृद्धिमाशङ्क्य आह। **नेन्द्रस्येति** ॥ **विष्णौ नेति** ॥ विष्णुशब्दे परे अग्नेरिकारो नेति वक्तव्यमित्यर्थः। **आग्नावैष्णवमिति** ॥ अग्निश्च विष्णुश्च अग्नाविष्णू। 'देवताद्वन्द्वे च' इत्यानङ्। अग्नाविष्णू देवते अस्येत्यर्थे 'साऽस्य देवता' इत्यण्। आग्नावैष्णवं हविः। 'देवताद्वन्द्वे च' इत्युभयपदवृद्धिः। इत्त्वाभावादानङेव। **दिवो द्यावा** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे। **देवताद्वन्द्वे इति** ॥ **द्यावाभूमी इति** ॥ द्यौश्च भूमिश्चेति विग्रहः। **द्यावाक्षामे इति** ॥ "द्यावाक्षामारुक्मो अन्तर्विभाति देवाः" इति ऋचि पठितमिदम्। द्यावापृथिव्योरित्यर्थः। द्यौश्च क्षामा चेति विग्रहः। क्षामाशब्दो भूमिपर्यायः वेदे। तत्र द्वन्द्वे दिवो द्यावादेशः। षष्ठ्यास्तु 'सुपां सुलुक्' इति डादेशः 'देवताद्वन्द्वे च' इति पूर्वोत्तरपदयोः प्रकृतिस्वर इति वेदभाष्ये स्पष्टम्। **दिवसश्च पृथिव्याम्** ॥ **दिवः इत्येवेति** ॥ दिव इत्यनुवर्तत एवेत्यर्थः। स्वरितत्वादिति भावः। तर्हि चकारः व्यर्थ इत्यत आह। **चादिति** ॥ तथाच दिव्शब्दस्य दिवसादेशः द्यावादेशश्च स्यात्। पृथिवीशब्दे उत्तरपदे परे देवताद्वन्द्वे इत्यर्थः। दिवस्पृथिव्याः इत्यत्र सकारादकारस्याश्रवणाद्दिवसादेशस्य सकारान्तत्वावश्यम्भावात् आदेशे सकारादकारोच्चारणस्य किं प्रयोजनमित्यत आह। **आदेशेऽकारोच्चारणमिति** ॥ सामर्थ्यात् 'ससजुषो रुः' इति रुत्वं नेति भावः। ननु "द्यावाचिदस्मै पृथिवी सन्तमेते" इत्यत्र दिव्शब्दपृथिवीशब्दयोः कथं द्वन्द्वः? कथं वा दिवो द्यावादेशः? उत्तरपदस्य चिदस्मै इत्यनेन व्यवहितत्वादित्यत आह।

९२८ । उषासोषसः । (६-३-३१)

'उषस्शब्दस्योषासादेशो देवताद्वन्द्वे । उषासासूर्यम् ।

९२९ । मातरपितरावुदीचाम् । (६-३-३२)

मातरपितरौ । 'उदीचाम्' किम् । मातापितरौ ।

९३० । द्वन्द्वाच्चुदषहान्तात्समाहारे । (५-४-१०६)

चवर्गान्ताद्दषहान्ताच्च द्वन्द्वाट्टच्स्यात्समाहारे । वाक्च त्वक्च वाक्त्वचम् । त्वक्स्रजम् । शमीदृषदम् । वाक्त्विषम् । छत्रोपानहम् । 'समाहारे' किम् । प्रावृट्छरदौ ।

इति द्वन्द्वसमासप्रकरणम् ।

छन्दसि दृष्टानुविधिरिति ॥ भाष्यवाक्यमेतत् । वेदे दृष्टानुसरणमित्यर्थः । यथा दृष्टं तथा प्रक्रिया कल्पनीयेति भावः । **पदकारा इति** ॥ "दिवस्पृथिव्योः" इत्यवग्रहे विसर्गं पठन्तीत्यर्थः । पदकारा इत्यनेन पदपाठस्याधुनिकत्वं सूचितम् । तथाच विसर्गपाठः प्रामादिक इति सूचितः । अकारोच्चारणेन रुत्वनिवृत्तेरुक्तत्वात् । **उषासोषसः** ॥ **उषासासूर्यमिति** ॥ उषाश्च सूर्यश्चेति समाहारद्वन्द्वः । **मातरपितरावुदीचाम्** ॥ उदीचाम्मते मातरपितराविति भवतीत्यर्थः । अत्र मातृशब्दस्यारङादेशो निपात्यते । **मातापितराविति** ॥ अरङभावे 'आनङृतः' इत्यानङ् । **द्वन्द्वाच्चुदष** ॥ समासान्ताधिकारस्थं तद्धिताधिकारस्थं चेदं सूत्रम् । **टच्स्यादिति** ॥ 'राजाहस्सखिभ्यः' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः । **वाक्त्वचमिति** ॥ वाक्च त्वक्च इति समाहारद्वन्द्वः । कुत्वस्यासिद्धत्वाच्चवर्गान्तत्वाट्टच् । एव त्वक्स्रजमित्यत्रापि । त्वक्च स्रक्चेति विग्रहः । **शमीदृषदमिति** ॥ शमी च दृषच्चेति विग्रहः । दकारान्तत्वाट्टच् । **वाक्त्विषमिति** ॥ वाक्च त्विट् चेति विग्रहः । षान्तत्वाट्टच् । जश्त्वस्यासिद्धत्वादिति भावः । **छत्रोपानहमिति** ॥ छत्रञ्च उपानच्चेति विग्रहः । हान्तत्वाट्टच् । **प्रावृट्छरदाविति** ॥ प्रावृट् च शरच्चेति विग्रहः । इतरेतरयोगद्वन्द्वत्वान्न टजिति भावः ॥

इति श्रीमद्वासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां बालमनोरमायां द्वन्द्वसमासप्रकरणं समाप्तम् ।

श्रीरस्तु ।

॥ अथैकशेषप्रकरणम् ॥

अथैकशेषः । 'सरूपाणाम्-' (सू १८८)। रामौ । रामाः । 'विरूपाणामपि समानार्थानाम्' (वा ७४७)। वक्रदण्डश्च कुटिलदण्डश्च वक्रदण्डौ-कुटिलदण्डौ ।

९३१ । वृद्धो यूना तल्लक्षणश्चेदेव विशेषः । (१-२-६५)

यूना सहोक्तौ गोत्रं शिष्यते, तल्लक्षणश्चेत्, गोत्रयुवप्रत्ययमात्रकृतं चेत्तयोः कृत्स्नं वैरूप्यं स्यात् । गार्ग्यश्च गार्ग्यायणश्च गार्ग्यौ । 'वृद्धः' किम् ।

अथैकशेषो निरूप्यते—तदेवं द्वन्द्वे निरूपिते तदपवादमेकशेषप्रकरणमारभते । **अथैकशेष इति** ॥ निरूप्यत इति शेषः । तत्रैकशेषसूत्राणि व्याचिख्यासुः पूर्वं व्याख्यातमपि सूत्रं सन्दर्भशुद्धये आह । **सरूपाणामिति** ॥ तदुदाहरणमपि स्मारयति । **रामौ, रामाः इति** ॥ **विरूपाणामिति** ॥ 'सरूपाणाम्' इत्यनेन सूत्रेणार्थभेदे शब्दैकरूप्ये एकशेषः उक्तः । एकार्थकत्वेऽपि विरूपाणामप्येकशेषः वक्तव्य इत्यर्थः । **वक्रदण्डश्चेति** ॥ अत्र शब्दवैरूप्येऽप्यर्थैक्यात् अन्यतरश्शिष्यत इति भावः। **वृद्धो यूना** ॥ स्वरूपतोऽर्थतश्च भेदेऽपि प्राप्त्यर्थमिदम् । **यूनेति** ॥ 'जीवति तु वंश्ये युवा' इति वक्ष्यमाणयुवप्रत्ययान्तेनेत्यर्थः । **सहोक्ताविति** ॥ अध्याहारलब्धमेतत् । **गोत्रमिति** ॥ वृद्धशब्देन 'अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्' इति सूत्रोक्तं गोत्रं विवक्षितम् । अपत्यमन्तरितं वृद्धमिति पूर्वाचार्यपरिभाषितत्वादिति भावः । गोत्रप्रत्ययान्तमिति यावत् । न च 'गोत्रं यूना' इत्येव कुतो न सूत्रितमिति वाच्यम् । अपत्याधिकारादन्यत्र गोत्रग्रहणेन लौकिकं गोत्रं विवक्षितमिति सिद्धान्तज्ञापनार्थत्वात् । **शिष्यत इति** ॥ शेष इति कर्मणि घञन्तमनुवर्तते इति भावः । **तल्लक्षण इति** ॥ सः गोत्रप्रत्ययः युवप्रत्ययश्च लक्षणं निमित्तं यस्येति विग्रहः । विशेषः वैलक्षण्यम् । तथाच गोत्रयुवप्रत्ययान्तयोर्विशेषः वैरूप्यम्, तल्लक्षणश्चेत् गोत्रयुवप्रत्ययनिमित्तकश्चेदित्यर्थः। अन्यनिमित्तको न चेदित्यर्थस्सिद्धः । तदाह । **गोत्रयुवेति** ॥ **कृत्स्नमिति** ॥ एवकारलभ्यमिदम् । **गार्ग्यश्चेति** ॥ गर्गस्य गोत्रापत्यं गार्ग्यः । गर्गादिभ्यो यञ् । **गार्ग्यायण इति** ॥ गर्गस्य गोत्रापत्यं गार्ग्यः। तस्यापत्यं युवा गार्ग्यायणः । 'यञिञोश्च' इति फक् । **गार्ग्याविति** ॥ अत्र गार्ग्यशब्दस्य गार्ग्यायणशब्दस्य च गोत्रयुवप्रत्ययकृतमेव वैरूप्यमिति गोत्रप्रत्ययान्तो गार्ग्यशब्दश्शिष्यते इति भावः । **गर्गगार्ग्यायणाविति** ॥ गर्गश्च गार्ग्यायणश्चेति विग्रहः । अत्र

गर्गगार्ग्यायणौ । 'यूना' किम् । गर्गगार्ग्यौ । 'तल्लक्षणः' किम् । भागवित्तिभागवित्तिकौ । 'कृत्स्नम्' किम् । गार्ग्यवात्स्यायनौ ।

९३२ । स्त्री पुंवच्च । (१-२-६६)

यूना सहोक्तौ वृद्धा स्त्री शिष्यते तदर्थश्च पुंवत् । गार्गी च गार्ग्यायणौ च गर्गाः । 'अस्त्रियाम्' इत्यनुवर्तमाने 'यञञोश्च' (सू ११०८) इति लुक् । गार्गी च गार्ग्यायणश्च गार्ग्यौ । दाक्षी च दाक्षायणश्च दाक्षी ।

गर्गशब्दस्य गार्ग्यायणशब्दस्य च युवप्रत्ययमात्रकृतवैरूप्येऽपि गोत्रप्रत्ययान्तत्वाभावान्नैकशेषः इति भावः । **गर्गगार्ग्याविति** ॥ अत्र गर्गशब्दस्य गार्ग्यशब्दस्य च गोत्रप्रत्ययमात्रकृतवैरूप्येऽपि गोत्रप्रत्ययान्तो गार्ग्यशब्दः न शिष्यते । यूना सहोक्त्यभावादिति भावः । **भागवित्तिभागवित्तिकाविति** ॥ भगवित्तस्य गोत्रापत्यं भागवित्तिः । अतः इञ्, भागवित्तेः सौवीरस्यापत्यं युवा कुत्सितो भागवित्तिकः । 'वृद्धाट्ठक् सौवीरेषु' इति ठक् । अत्र भागवित्तिशब्दस्य भागवित्तिकशब्दस्य च न युवप्रत्ययमात्रकृतं वैरूप्यम्, कुत्सासौवीरत्वकृतस्यापि वैरूप्यस्य सत्त्वात् । अतो गोत्रप्रत्ययान्तो भागवित्तिशब्दो न शिष्यते इति भावः । **गार्ग्यवात्स्यायनाविति** ॥ गर्गस्य गोत्रापत्यं गार्ग्यः, वत्सस्य गोत्रापत्यं वात्स्यः गर्गादित्वाद्यञ् । वत्सस्यापत्यं युवा वात्स्यायनः । 'यञिञोश्च' इति फक् । गार्ग्यश्च वात्स्यायनश्चेति विग्रहः । अत्र गार्ग्यशब्दस्य वात्स्यायनशब्दस्य च न गोत्रयुवप्रत्ययमात्रकृतं वैरूप्यम् । प्रकृतिवैरूप्यस्य गोत्रयुवप्रत्ययमात्रकृतत्वाभावात् । अतो गोत्रप्रत्ययान्तो गार्ग्यशब्दः न शिष्यत इति भावः । **स्त्री पुंवच्च** ॥ वृद्धो यूनेत्यनुवर्तते । वृद्धेति स्त्रीलिङ्गेन विपरिणम्यते । तदाह । **यूना सहोक्तौ वृद्धा स्त्री शिष्यत इति** ॥ गोत्रप्रत्ययान्तः स्त्रीवाचकशब्दश्शिष्यत इति भावः । स्त्रीत्वस्य वैरूप्यकारणस्याधिकस्य सत्त्वात् पूर्वेणाप्राप्ते वचनमिदम् । **तदर्थ इति** ॥ तस्य शिष्यमाणस्य स्त्रीवाचकगोत्रप्रत्ययान्तस्यार्थः पुमानिव स्यादित्यर्थः । **गार्गी चेति** ॥ गर्गस्यापत्यं स्त्रीत्यर्थः । गर्गादियञन्तात् 'यञश्च' इति ङीप् । **गार्ग्यायणौ चेति** ॥ गर्गाद्यञन्तात् यून्यपत्ये 'यञिञोश्च' इति फक् । **गर्गा इति** ॥ अत्र स्त्रीत्वकृतवैरूप्याधिक्येऽपि गोत्रप्रत्ययान्तः स्त्रीवाचको गार्गीशब्दश्शिष्यते । सः पुंवत् । तर्हि यञ् कुतो न श्रूयत इत्यत आह । **अस्त्रियामितीति** ॥ उपलक्षणमिदम् । 'तद्राजस्य बहुषु तेनैवास्त्रियाम्' इत्यतः अस्त्रियामिति, तेनैवेति, बहुष्विति चानुवर्तमाने सतीत्यर्थः । एतेन पुंवदित्यस्य प्रयोजनमुक्तम् । गार्गी च गार्ग्यायणश्चेति विग्रहस्तु न दर्शितः । तथा सति अबहुत्वात् यञो लुगभावे सति पुंस्त्वे स्त्रीत्वे च रूपं तुल्यम् । **गार्ग्याविति** ॥ तत्र पुंवत्त्वं निरर्थकं स्यात् । उदाहरणान्तरमाह । **दाक्षी चेति** ॥ दक्षस्य गोत्रापत्यं स्त्री दाक्षी । 'अत इञ्' इतीञन्तात् 'इतो मनुष्यजातेः' इति ङीष् । **दाक्षायणश्चेति** ॥ दक्षस्यापत्यं पुमान् दाक्षिः, तस्यापत्यं युवा दाक्षायणः । 'यञिञोश्च' इति फक् । दाक्षी च दाक्षायणश्चेति विग्रहे दाक्षीशब्दश्शिष्यते ।

९३३। पुमान् स्त्रिया। (१-२-६७)

स्त्रिया सहोक्तौ पुमाञ्छिष्यते, तल्लक्षण एव विशेषश्चेत्। हंसी च हंसश्च हंसौ।

९३४। भ्रातृपुत्रौ स्वसृदुहितृभ्याम्। (१-२-६८)

भ्राता च स्वसा च भ्रातरौ। पुत्रश्च दुहिता च पुत्रौ।

९३५। नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चास्यान्यतरस्याम्। (१-२-६९)

अक्लीबेन सहोक्तौ क्लीबं शिष्यते, तच्च वा एकवत्स्यात्तल्लक्षण एव विशेषश्चेत्। शुक्लः पटः। शुक्ला शाटी। शुक्लं वस्त्रम्। तदिदं शुक्लम्। तानीमानि शुक्लानि।

तस्य पुंवत्त्वे सति ङीषो निवृत्तौ दाक्षिशब्दात् प्रथमाद्विवचने दाक्षी इति भवति। अत्र तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इत्यप्यनुवर्तते। ततश्च भागवित्तिकश्च गार्गी च वात्स्यायनश्चेत्यत्र न भवति। **पुमान्स्त्रिया॥ तल्लक्षण एवेति॥** 'वृद्धो यूना' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः। **हंसी चेति॥** अत्र पुंस्त्वस्त्रीत्वमात्रकृतवैरूप्यात् पुल्लिङ्गो हंसशब्दश्शिष्यते। स्त्रीपुंस्त्वकृतवैरूप्यादेव 'सरूपाणाम्' इत्यस्याप्राप्तिः। मातृमातरावित्यत्र जननीवाचकपरिच्छेत्तृवाचकमातृशब्दयोस्तु नायमेकशेषः। एकविभक्तौ सरूपाणामित्यनुवृत्य एकविभक्तौ स्त्रीपुंवत्त्वेतरकृतवैरूप्यविरहश्चेदित्याश्रयणात्। इह च मातृमातरावित्यत्र 'अप्तृन्' इति दीर्घतदभावाभ्यामपि वैरूप्यात्। अत एव हंसश्च वरटा चेत्यत्रापि नेत्यलम्। **भ्रातृपुत्रौ॥** स्वसृदुहितृभ्यां सहोक्तौ क्रमात् भ्रातृपुत्रौ शिष्येते। स्वरूपतोऽपि वैरूप्यादप्राप्तौ वचनम्। **नपुंसकम्॥** अन्यतरस्याङ्ग्रहणम् एकवदित्यनेनैवान्वेति, आनन्तर्यात्, नत्वेकशेषेणेत्यत आह। **तच्चेति॥ तल्लक्षण एवेति॥** नपुंसकत्वानपुंसकत्वमात्रकृतवैरूप्य चेदित्यर्थः। **शुक्लः पटः, शुक्ला शाटी, शुक्लं वस्त्रमिति॥** पटशब्दसमभिव्याहारात् शुक्लशब्दः पुल्लिँङ्गः। शाटीशब्दसमभिव्याहारात् स्त्रीलिङ्गः। वस्त्रशब्दसमभिव्याहारे तु नपुंसकलिङ्गः। "गुणे शुक्लादयः पुंसि गुणिलिङ्गास्तु तद्वति" इत्यमरोक्तेरिति भावः। तच्च, सा च, इदं च, तत्। अयं च, इयं च, इदं च, इदम्। शुक्लश्च, शुक्ला च, शुक्लं च शुक्लम्। अत्र नपुंसकान्येव शिष्यन्ते, एकवच्च भवन्ति। **तानीमानि शुक्लानीति॥** नपुंसकत्वे एकशेषे सति एकवत्त्वाभावे रूपाणि। न चेतरेतरयोगविवक्षायां द्विबहुवचनान्तयोः समाहारद्वन्द्वविवक्षायामेकवचनस्य च सिद्धत्वात् एकवदिति व्यर्थमिति वाच्यम्। अत एवैकशेषप्रकरणस्य समाहारेऽप्रवृत्तिज्ञापनात्। तेन ओदनश्च ओदनश्च तयोस्समाहारे ओदनमिति न भवति। ओदनशब्दो ह्यर्धर्चादिः। ओदनश्च ओदनश्चेति इतरेतरयोगद्वन्द्वेऽपि ओदनमिति अनभिधानात्। एवञ्च क्वचिदनभिधानस्यावश्याश्रयणीयतया द्वन्द्वमात्रस्यैकशेषविषयेऽनभिधानमाश्रित्य एकस्य शब्दस्यानेकार्थे चाश्रित्य

९३६ । पिता मात्रा । (१-२-७०)

मात्रा सहोक्तौ पिता वा शिष्यते । माता च पिता च पितरौ—मातापितरौ वा ।

९३७ । श्वशुरः श्वश्र्वा । (१-२-७१)

श्वश्र्वा सहोक्तौ श्वशुरो वा शिष्यते, तल्लक्षण एव विशेषश्चेत् । श्वश्रूश्च श्वशुरश्च श्वशुरौ—श्वश्रूश्वशुरौ वा ।

९३८ । त्यदादीनि सर्वैर्नित्यम् १-२-७२)

सर्वैः सहोक्तौ त्यदादीनि नित्यं शिष्यन्ते । स च देवदत्तश्च तौ । 'त्यदादीनां मिथः सहोक्तौ यत्परं तच्छिष्यते' (वा ८०१) । स च यश्च यौ । सा च या च ये 'पूर्वशेषोऽपि दृश्यते' इति भाष्यम् । स च यश्च तौ । 'त्यदादितः शेषे पुन्नपुंसकतो लिङ्गवचनानि' (वा ७९९) । सा च देवदत्तश्च तौ । तच्च देवदत्तश्च यज्ञदत्ता च तानि । पुन्नपुंसकयोस्तु परत्वान्नपुंसकं शिष्यते ।

एकशेषप्रकरणं भाष्ये प्रत्याख्यातम् । **पिता मात्रा** ॥ 'पुमान् स्त्रिया' इत्यत्र सरूपाणामित्यनुवृत्तेरप्राप्ताविदं वचनं विकल्पार्थं च । **मातापितराविति** ॥ "पितुर्दशगुणं माता गौरवेणातिरिच्यते" इति स्मृत्या मातुरभ्यर्हितत्वात्पूर्वनिपातः । 'आनङृतः' इत्यानङ् । **श्वशुरश्श्वश्र्वा** ॥ **श्वश्रूश्वशुराविति** ॥ श्वश्र्वा अपि मातृतुल्यत्वोक्तेरभ्यर्हितत्वम् । "श्वश्रूः पूर्वजपत्नी च मातृतुल्या प्रकीर्तिता" इति स्मृतेः । इह तल्लक्षणग्रहणानुवृत्तिस्स्पष्टार्था । 'श्वशुरः श्वश्र्वा' इति शब्दग्रहणात् । **त्यदादीनि** ॥ **सर्वैरिति** ॥ त्यदादिभिरितरैश्चेत्यर्थः । **ताविति** ॥ अत्र देवदत्तशब्दो निवर्तते । तच्छब्दस्तु शिष्यते । तद्देवदत्ताविति न भवति । सर्वैः किम्? प्रत्यासत्त्या त्यदादिरेव सहोक्ताविल्यर्थो माभूदित्येतदर्थम् । **त्यदादीनाम्मिथ इति** ॥ भाष्ये स्थितमेतत् । **यत् परमिति** ॥ त्यदादिगणे यत् परं पठितं तच्छिष्यत इत्यर्थः । शब्दपरविप्रतिषेधाश्रयणादिति भावः । **स च यश्च यौ, सा च या च ये इति** ॥ त्यदादिगणे यच्छब्दस्य तच्छब्दादूर्ध्वं पाठात् परत्वात् स एव शिष्यते इति भावः । **पूर्वशेषोऽपीति** ॥ परशब्दस्येष्टवाचित्वात् क्वचित्पूर्वमपि शिष्यत इति भावः । अत्र 'द्विपर्यन्तानाम्' इति न भवति । अहञ्च भवांश्चावामिति भाष्योक्तेः । **त्यदादित इति** ॥ आद्यादित्वात् षष्ठ्यर्थे तसिः । त्यदादीनां स्त्रीशेषे सति सहविवक्षितेषु यः पुमान् यच्च नपुंसकं तद्वशेन लिङ्गप्रतिपादकानि भवन्तीत्यर्थः । कानीत्याकाङ्क्षायामर्थात्त्यदादीन्येव सम्बध्यन्ते । **सा च देवदत्तश्च ताविति** ॥ अत्र तच्छब्दश्शिष्यते । समभिव्याहृतदेवदत्तशब्दलिङ्गश्च । देवदत्तशब्दस्तु निवर्तत एव । **पुन्नपुंसकयोरिति** ॥ तथोक्ताविति शेषः । **परत्वादिति** ॥ पुन्नपुंसकतो लिङ्ग-

तच्च देवदत्तश्च ते । 'अद्वन्द्वतत्पुरुषविशेषणानामिति वक्तव्यम्' (वा ८००) । कुक्कुटमयूर्याविमे । (मयुरीकुक्कुटाविमौ) । तच्च सा च अर्धपिप्पल्यौ ते ।

९३९ । ग्राम्यपशुसङ्घेष्वतरुणेषु स्त्री । (१-२-७३)

एषु सहविवक्षायां स्त्री शिष्यते । 'पुमान् स्त्रिया' (सू ९३३) इत्यस्यापवादः । गाव इमाः । 'ग्राम्य—' इति किम् । रुरव इमे । 'पशु' ग्रहणं

वचनानीत्यत्र पुमपेक्षया नपुंसकस्य पाठतः परत्वावगमादित्यर्थः । **अद्वन्द्वेति** ॥ द्वन्द्वतत्पुरुषविशेषणानां त्यदादीनां स्त्रीशेषे 'त्यदादितश्शेषे पुन्नपुंसकतो लिङ्गवचनानि' इत्येतन्न भवतीत्यर्थः । द्वन्द्वे उदाहरति । **कुक्कुटमयूर्याविमे इति** ॥ अयञ्च इयञ्च इमे इत्यत्र 'त्यदादितश्शेषे' इति पुल्लिङ्गत्वं न भवति, किन्तु विशेष्यनिघ्नतैव । यद्यपि द्वन्द्वे उभयपदार्थप्रधानत्वात् उभयमपि विशेष्यम् । तथापि 'परवल्लिङ्गम्' इति परपदलिङ्गत्वात्तदधीनतैव विशेषणस्येति बोध्यम् । न च अयञ्च इयञ्च इत्यत्र स्त्रीशेष एव न भवति । 'पुमान् स्त्रिया' इत्युक्तत्वात् । अतः पुन्नपुंसकतः लिङ्गविधेः प्रसक्तिः कथमिति वाच्यम् । 'परवल्लिङ्गम्' इति हि द्वन्द्वतत्पुरुषार्थयोः परवल्लिङ्गविधिः । अतः द्वन्द्वविशेषणस्य तत्पुरुषविशेषणस्य चानुप्रयोगे यल्लिङ्गं तदेव लिङ्गमिति भाष्यकैयटयोस्स्थितम् । ततश्च 'कुक्कुटमयूर्याविमे' इति उदाहरणे अयमियञ्च इति विग्रहे 'पुमान् स्त्रिया' इति पुंशेषेऽपि 'परवल्लिङ्गम्' इति विशेषणत्वात् स्त्रीलिङ्गत्वे सति तस्य 'त्यदादितः' इति पुंवत्त्वं प्राप्तमनेन निषिध्यत इति नानुपपत्तिः । क्वचिन्मूलपुस्तकेषु तु मयूरीकुक्कुटाविमावित्यपि दृश्यते । तत्तु प्रकृतानुपयुक्तम् । अत्र मयूरीकुक्कुटाविति द्वन्द्वार्थस्य पुल्लिङ्गतया इयञ्चायञ्च इमाविति तद्विशेषणस्यानुप्रयुज्यमानस्यापि 'पुमान् स्त्रिया' इति परिशिष्टस्य पुल्लिङ्गस्य इदम्शब्दस्य स्त्रीत्वाप्रसक्त्या तत्र 'त्यदादितश्शेषे' इति पुंस्त्वविधेरप्रवृत्तत्वेन 'अद्वन्द्वतत्पुरुषविशेषणानाम्' इति निषेधस्यानुपयोगात् । तत्पुरुषे उदाहरति । **तच्चेति** ॥ पिप्पल्या अर्धम् अर्धपिप्पली । 'अर्धं नपुंसकम्' इति तत्पुरुषः । अर्धपिप्पली च पिप्पल्यर्धञ्च अर्धपिप्पल्यौ । तच्च सा च ते । तत्र पिप्पल्यर्धशब्दविशेष्याभिप्रायं तदिति नपुंसकत्वम् । सेति स्त्रीत्वन्तु अर्धपिप्पलीति विशेष्याभिप्रायम् । अत्र 'पुमान् स्त्रिया' इत्यस्य नैव प्रसक्तिः । किन्तु 'नपुंसकमनपुंसकेनैकवत्' इति नपुंसकं शिष्टम् । तस्य स्त्रीलिङ्गतया विशेषणात् 'परवल्लिङ्गम्' इति स्त्रीत्वम् । तस्य 'त्यदादितश्शेषे' इति नपुंसकत्वं प्राप्तं निषिध्यते । एवञ्च ते इति स्त्रीलिङ्गमेव सिध्यति । यद्यपि स्त्रीत्वे नपुंसकत्वे वा ते इति द्विवचनस्य न कोऽपि विशेषः । तथाप्यर्धपिप्पल्यस्ताः इत्युदाहार्यम् । तच्च सा चेति विग्रहः । **ग्राम्यपशु** ॥ **एष्विति** ॥ तरुणभिन्नेषु ग्राम्याणां पशूनां सङ्घेष्वित्यर्थः । इह अनपुंसकेनेत्यनुवर्तनादाह । **पुमान् स्त्रियेत्यस्यापवाद इति** ॥ गौश्च गौश्च गौश्च इति पुल्लिङ्गस्त्रीलिङ्गेषु गोशब्देषु सहविवक्षितेषु 'पुमान् स्त्रिया' इत्येतद्बाधित्वा स्त्री शिष्यत इति भावः । ननु स्त्रीशेषे पुंशेषे वा न कोऽपि रूपभेद इत्यत आह । **इमा इति** ॥ अनुप्रयोगे रूपभेदः फलमिति भावः । 'त्यदादितश्शेषे' इति न भवति । 'गाव इमाः' इति भाष्यप्रयोगादित्याहुः । **रुरव इमे इति** ॥ रुरुः कृष्णाख्यो मृगः । अग्राम्यपशुत्वान्न स्त्री

किम् । ब्राह्मणा इमे । 'सङ्घेषु' किम् । एतौ गावौ । 'अतरुणेषु' किम् । वत्सा इमे । 'अनेकशफेष्विति वाच्यम्' (वा ८०५) । अश्वा इमे । इह सर्वत्रैकशेषे कृतेऽनेकसुबन्ताभावाद्द्वन्द्वो न । तेन 'शिरसी' 'शिरांसि' इत्यादौ समासस्येत्यन्तोदात्तः प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावश्च न। 'पन्थानौ' 'पन्थानः' इत्यादौ समासान्तो न ।

इत्येकशेषप्रकरणम् ।

शिष्यते । किन्तु 'पुमान् स्त्रिया' इत्येकशेषः । ततश्चानुप्रयोगे इमे इति पुल्लिङ्गत्वमेव । **ब्राह्मणा इमे इति** ॥ ब्राह्मणी च ब्राह्मणाश्चेति विग्रहः । अपशुत्वान्न स्त्री शिष्यते । किन्तु 'पुमान् स्त्रिया' इत्येकशेषः । अन्यथा ब्राह्मण्यः इमा इति स्यात् । **एतौ गावाविति** ॥ स्त्रीलिङ्गपुल्लिङ्गयोस्सहोक्तौ असङ्घत्वान्न स्त्री शिष्यते । सङ्घशब्दोऽपि बहूनां समुदाये वर्तते । अन्यथा एकशेषस्यानेकविषयत्वादेवानेकपरिग्रहे सिद्धे किं तेनेति भावः । स्त्रीशेषे तु एते इति अनुप्रयोगे रूपं स्यात् । **वत्सा इमे इति** ॥ वत्साश्च वत्साश्च इति विग्रहः । तरुणत्वान्न स्त्री शिष्यते । अन्यथा वत्सा इमा इत्यनुप्रयोगस्स्यात् । **अनेकशफेष्विति वाच्यमिति** ॥ वार्तिकम् । एकशफा अश्वादयः, तेषां सहोक्तौ ग्राम्यपशिविति न भवति । **अश्वा इमे इति** ॥ एकशफत्वान्न स्त्री शिष्यते । ततश्चानुप्रयोगे पुल्लिङ्गत्वमिति भावः । ननु 'सरूपाणाम्' इति सूत्रे 'तिष्यपुनर्वस्वोर्नक्षत्रद्वन्द्वे' इत्यतः द्वन्द्वग्रहणानुवृत्त्या द्वन्द्वे एकशेष इति भाष्यात् कृते द्वन्द्वे एकशेषस्स्यादित्यत आह । **इहेति** ॥ इहोदाहृतेषु एकशेषविषयेषु सर्वत्र प्रसक्तद्वन्द्वमनवकाशत्वादेकशेषो बाधते । कृतेत्वेकशेषेऽनेकाभावात् द्वन्द्वो नेत्यर्थः । द्वन्द्वसमासे एकशेष इति भाष्यस्य द्वन्द्वे प्रसक्ते सहविवक्षायामेकशेष इति व्याख्येयम् । ननु कृत एव द्वन्द्वे एकशेषो भवतु, का हानिरित्यत आह । **तेनेति** ॥ द्वन्द्वात् प्रागेवैकशेषाश्रयणेनेत्यर्थः । कृते द्वन्द्वे एकशेषाभ्युपगमे शिरसी इति द्विवचने शिरांसीति बहुवचने च समासस्येत्यन्तोदात्तस्स्यात् । प्राण्यङ्गत्वात् 'द्वन्द्वश्च पाणि' इत्यादिना एकवद्भावश्च स्यादित्यर्थः । आदिना शिरोभ्यां शिरोभिरित्यादिसङ्ग्रहः । **पन्थानाविति** ॥ द्वन्द्वे कृते एकशेषाभ्युपगमे पन्थानौ—पन्थानः। पथिभ्याम्—पथिभिः, इत्यादौ 'ऋक्पूः' इत्यप्रत्ययस्समासान्तस्स्यादिति भावः । नच,त 'इतोऽत्सर्वनाम' इति सर्वनामस्थाने परेऽकारविधानाल्लिङ्गात् समासान्तस्सुपरिहरः । 'इतोऽत्' इत्युक्तेऽपि सावित्यनुवृत्त्य पन्था इति सिद्धेरिति वाच्यम् । 'पथो विभाषा' इति समासान्ताभावे अपन्थानावित्यादौ । 'इतोऽत्' इति सूत्रस्य सावकाशत्वात् ॥

इति श्रीवासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां बालमनोरमायाम् एकशेषप्रकरणं समाप्तम् ।

श्रीरस्तु ।

॥ अथ सर्वसमासशेषप्रकरणम् ॥

कृत्तद्धितसमासैकशेषसनाद्यन्तधातुरूपाः पञ्च वृत्तयः । 'परार्थाभिधानं वृत्तिः' । 'वृत्त्यर्थावबोधकं वाक्यं विग्रहः' स द्विधा । लौकिकोऽलौकिकश्च । परिनिष्ठितत्वात्साधुर्लौकिकः । प्रयोगानर्होऽसाधुरलौकिकः । यथा राज्ञः पुरुषः । राजन् अस् पुरुष सु इति । अविग्रहो नित्यसमासः, अस्वपदविग्रहो वा ।

अथ प्रसङ्गात् सर्वसमासोपयुक्तं प्रकीर्णकं प्रकरणमारभते— **कृत्तद्धितेति** ॥ कृदन्ताः तद्धिताः समासाः एकशेषाः सनादिप्रत्ययान्तधातवश्चेति वृत्तयः पञ्चविधा इत्यर्थः । वृत्तिसामान्यलक्षणमाह । **परार्थाभिधानं वृत्तिरिति** ॥ 'समर्थः पदविधिः' इति सूत्रे भाष्ये स्थितमेतत् । अभिधानमिति करणे ल्युट् । सामान्ये नपुंसकम् । विग्रहवाक्यावयवपदार्थेभ्यः परः अन्यः योऽयं विशिष्टैकार्थः तत्प्रतिपादिका वृत्तिरित्यर्थः । प्रक्रियादशायां प्रत्येकमर्थवत्त्वेन प्रथमविगृहीतानां पदानां समुदायशक्त्या विशिष्टैकार्थप्रतिपादिका वृत्तिरिति यावत् । समुदायशक्तिश्च 'समर्थः पदविधिः' इति परिभाषया लभ्या । तत्र समासतद्धितयोः पदविधित्वं स्पष्टमेव । 'सुप्सुपा' इत्यनुवर्त्य समासविधानात् । सुबन्तात्तद्धितोत्पत्तेः वक्ष्यमाणत्वात् । कृतामपि केषां चित् 'कर्मण्यण्' इति उपपदनिमित्तकानां पदविधित्वमस्त्येव । 'सुप आत्मनः क्यच्' इत्यादीनामपि पदविधित्वमस्त्येव । एकशेषविधावपि द्वन्द्वे इत्यनुवृत्तेः, द्वन्द्वविषये तद्विधानात् 'एकार्थीभावोऽप्यस्त्येव' इति मञ्जूषादौ विस्तरः । **वृत्त्यर्थावबोधकमिति** ॥ "यद्यपि वृत्तावेव समुदायशक्त्या विशिष्टैकार्थप्रतिपादकता, नतु वाक्ये" इति समर्थसूत्रे भाष्ये प्रपञ्चितम् । तथापि समासवृत्तियोग्यविभक्त्यन्तपदानां पृथक्प्रयुज्यमानानां समूहो विग्रहवाक्यमिति बोध्यम् । **परिनिष्ठितत्वादिति** ॥ व्याकरणसंस्कृतत्वादित्यर्थः । **प्रयोगानर्ह इति** ॥ व्याकरणसंस्कृतत्वाभावादित्यर्थः । यथेत्युदाहरणप्रदर्शने । **राज्ञः पुरुष इति** ॥ लौकिकविग्रहवाक्यमिति शेषः । राजन् अस् पुरुष सु इत्यलौकिकविग्रहवाक्यमिति शेषः । **अविग्रहो नित्यसमास इति** ॥ अलौकिकविग्रहवाक्यरहित इत्यर्थः । समासस्य नित्यत्वादिति भावः । **अस्वपदेति** ॥ समस्यमानपदसमानार्थकपदान्तरकृतविग्रहो वा नित्यससमास इत्यर्थः । संज्ञाविषयसमासे तु वाक्येन संज्ञानवगमेऽपि वृत्तिघटकपदज्ञानाय समस्यमानपदार्थबोधकवाक्यप्रयोगो भवत्येव । तत्र समासनित्यवादस्तु

समासश्चतुर्धेति प्रायोवादः । अव्ययीभावतत्पुरुषबहुव्रीहिद्वन्द्वाधिकारबहिर्भूतानामपि 'सह सुपा' (सू ६४९) इति विधानात् । पूर्वपदार्थप्रधानोऽव्ययीभावः, उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषः, अन्यपदार्थप्रधानो बहुव्रीहिः, उभयपदार्थप्रधानो द्वन्द्वः, इत्यपि प्राचां प्रवादः प्रायोऽभिप्रायः । 'सूपप्रति' 'उन्मत्तगङ्गम्' इत्याद्यव्ययीभावे 'अतिमालादौ' तत्पुरुषे, 'द्वित्राः' इत्यादिबहुव्रीहौ, 'दन्तोष्ठम्' इत्यादिद्वन्द्वे चाभावात् । तत्पुरुषविशेषः कर्मधारयः । तद्विशेषो द्विगुः । अनेकपदत्वं द्वन्द्वबहुव्रीह्योरेव । तत्पुरुषस्य क्वचिदेवेत्युक्तम् । किं च ।

सुपां सुपा तिङा नाम्ना धातुनाथ तिङां तिङा ।
सुबन्तेनेति विज्ञेयः समासः षड्विधो बुधैः ॥

सुपां सुपा, राजपुरुषः । तिङा, पर्यभूषयत् । नाम्ना, कुम्भकारः ।

वाक्यसदृशवृत्तिसमानार्थकत्वाभावात् गौण इत्याहुः । **चतुर्धेति** ॥ अव्ययीभावः, तत्पुरुषः, बहुव्रीहिः, द्वन्द्वश्चेति, चतुर्विध इत्यर्थः । **प्रायो वाद इति** ॥ प्रायस् इत्यव्ययं बाहुळ्ये । बाहुळ्याभिप्रायकचातुर्विध्यप्रवाद इत्यर्थः । कुत इत्यत आह । **अव्ययीभावेति** ॥ **बहिर्भूतानामपीति** ॥ समासानामिति शेषः । **प्रायोऽभिप्राय इति** ॥ बाहुळ्यतात्पर्यक इत्यर्थः । **सूपप्रतीति** ॥ इह 'द्वन्द्वे च' इत्यनन्तरं श्रुतमभावादिति पदम् अव्ययीभावे इत्यनन्तरं तत्पुरुषे इत्यनन्तरं बहुव्रीहावित्यनन्तरं चान्वेति । सूपप्रतीत्यव्ययीभावे उत्तरपदार्थे प्रधानतया, उन्मत्तगङ्गं देशः लोहितगङ्गं देशः इत्यव्ययीभावेऽन्यपदार्थप्रधानतया पूर्वपदार्थप्राधान्याभावादित्यर्थः । अतिमालादौ तत्पुरुषे पूर्वपदार्थप्रधानतया उत्तरपदार्थप्राधान्याभावादित्यर्थः । द्वित्रा इति बहुव्रीहौ उभयपदार्थप्रधानतयाऽन्यपदार्थप्राधान्याभावादित्यर्थः । दन्तोष्ठमित्यादिद्वन्द्वे समाहारस्यैव प्रधानतया उभयपदार्थप्राधान्याभावादित्यर्थः । **तत्पुरुषविशेषः कर्मधारय इति** ॥ 'तत्पुरुषस्समानाधिकरणः कर्मधारयः' इत्युक्तेरिति भावः । **तद्विशेषो द्विगुरिति** ॥ कर्मधारयविशेष इत्यर्थः । 'सङ्ख्यापूर्वो द्विगुः' इत्यादिरिति भावः । **अनेकपदत्वमिति** ॥ द्वित्रिचतुरादिपदकत्वमित्यर्थः । 'अनेकमन्यपदार्थे' इति बहुव्रीहिगतस्यानेकग्रहणस्य द्वन्द्वविधावप्यनुवृत्तेरिति भावः । **क्वचिदेवेति** ॥ द्व्यहजातावित्यादावित्यर्थः । **इत्युक्तमिति** ॥ भाष्यादाविति शेषः । **किंचेति** ॥ अव्ययमिदं विशेषान्तरप्रदर्शने । **सुपां सुपेति** ॥ सुबन्तानां सुबन्तेन तिङा प्रातिपदिकेन धातुना च समासः । अथेति पूर्ववाक्यव्यवच्छेदे । **तिङामिति** ॥ तिङन्तानां तिङन्तेन सुबन्तेन च समास इत्येवं षड्विधस्समासो ज्ञेय इत्यर्थः । **सुपेति** ॥ सुपेत्यस्योदाहरणं वक्ष्यत इति शेषः । **राजपुरुष इति** ॥ राज्ञ इत्यस्य षष्ठ्यन्तस्य पुरुष इति सुबन्तेन समासः । **तिङेति** ॥ सुपां

धातुना, कटप्रूः । अजस्रम् । तिङां तिङा, पिबतखादता । खादतमोदता । तिङां सुपा । कृन्त विचक्षणेति यस्यां क्रियायां सा कृन्तविचक्षणा । 'एहीडादयोऽन्यपदार्थे च' इति मयूरव्यंसकादौ पाठात्समासः ।

इति सर्वसमासशेषप्रकरणम् ।

तिङेत्यस्योदाहरणं वक्ष्यत इत्यर्थः । **पर्यभूषयदिति** ॥ 'सह सुपा' इत्यत्र सहेति योगविभागात् परीति सुबन्तस्य तिङन्तेन समासः । **नाम्नेति** ॥ सुपां प्रातिपदिकेन समासे उदाहरणं वक्ष्यत इत्यर्थः । **कुम्भकार इति** ॥ 'उपपदमतिङ्' इति कुम्भस्येति षष्ठ्यन्तस्य कारेति प्रातिपदिकेन समासः । 'गतिकारकोपपदानां कृद्भिस्सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेः' इत्युक्तेरिति भावः । **धातुनेति** ॥ सुपां धातुना समासे उदाहरणं वक्ष्यत इत्यर्थः । **कटप्रूरिति** ॥ 'क्विब्वचिप्रच्छ्यायतस्तुकटप्रुजिश्रीणां दीर्घोऽसम्प्रसारणञ्च' इति वार्तिकेन 'प्रु गतौ' इति धातुना समासो निपातितः, नतु तिङन्तेनोपपदसमास इति भ्रमितव्यम् । क्विब्विधाविह सप्तमीनिर्देशाभावेन उपपदत्वाभावात् । अथ सुपां धातुनोदाहरणान्तरमाह । **अजस्रमिति** ॥ 'नमिकम्पिस्म्यजसकमिहिंसदीपो रः' इति सूत्रे रप्रत्ययविधौ जसधातुना सह नञ्समासो निपातितः । **तिङां तिङेति** ॥ समासे उदाहरणं वक्ष्यत इत्यर्थः । **पिबतखादतेति** ॥ मयूरव्यंसकादित्वात् तिङन्तस्य तिङन्तेन समासः । **तिङां सुपेति** ॥ समासे उदाहरणं वक्ष्यत इति शेषः । **कृन्तविचक्षणेति** ॥ हे विचक्षण कृन्त छिन्धीत्यर्थः । इह तिङन्तस्य सुबन्तेन समासः कथमित्यत आह । **एहीडादय इति** ॥ अत्र सुपां तिङेत्यनेनैव तिङां सुबन्तेनेत्यस्यापि ग्रहणात् समासस्य षड्विधत्वं चिन्त्यम् । पञ्चविधत्वमेव युक्तम् । उभयत्रापि सुप्तिङ्घटितत्वाविशेषादित्याहुः । अन्ये तु सुपां तिङेत्यनेन सुबन्तपूर्वपदकतिङन्तसमासस्य ग्रहणम् । तिङां सुबन्तेनेत्यनेन तु तिङन्तपूर्वपदकसुबन्तसमासस्य ग्रहणमित्याहुः ॥

इति श्रीमद्वासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां बालमनोरमाख्यायां सर्वसमासशेषप्रकरणं समाप्तम् ।

श्रीरस्तु ।

॥ अथ सर्वसमासान्तप्रकरणम् ॥

९४० । ऋक्पूरब्धूःपथामानक्षे । (५-४-७४)

अ अनक्षे इति च्छेदः । ऋगाद्यन्तस्य समासस्य अप्रत्ययोऽन्तावयवः स्यात्, अक्षे या धूस्तदन्तस्य तु न । अर्धर्चः । अनृचबह्वृचावध्येतर्येव । नेह, अनृक्साम । बह्वृक्सूक्तम् । विष्णोः पूर्विष्णुपुरम् । क्लीबत्वं लोकात् । विमलापं सरः ।

९४१ । द्व्यन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईत् । (६-३-९७)

अप इति कृतसमासान्तस्यानुकरणम् । षष्ठ्यर्थे प्रथमा । एभ्योऽपस्य ईत्स्यात् । द्विर्गता आपो यस्मिन्निति द्वीपम् । अन्तरीपम् । प्रतीपम् । समीपम् ।

अथ सर्वसमाससाधारणसमासान्ताः निरूप्यन्ते—**ऋक्पूरब्धूः ॥ छेद इति ॥** सूत्रे अ इति लुप्तप्रथमान्तनिर्देश इति भावः । समासान्त इत्यधिकृतम् । ऋगादिभिस्समासो विशेष्यते । तदन्तविधिः । तदाह । **ऋगाद्यन्तस्येति ॥** ऋक्, पूर्, अप्, धूर्, पथिन् एतदन्तस्येत्यर्थः । **अप्रत्यय इति ॥** अकारात्मकप्रत्यय इत्यर्थः । **अक्षे या धूरिति ॥** अक्षसम्बन्धिनी या धूरित्यर्थः । सूत्रे सम्बन्धिनोऽधिकरणत्वविवक्षया अनक्षे इति सप्तमी । अनक्षे इति च धूर्शब्देनैव सम्बध्यते । अन्यैरसम्भवादिति भावः । **अर्धर्च इति ॥** ऋचोऽर्धमिति विग्रहः । अर्धं नपुसकम् इति समासः । अकारस्समासान्तः । 'अर्धर्चाः पुंसि च' इति पुंस्त्वम् । **अनृचबह्वृचावध्येतर्येवेति ॥** अविद्यमानाः ऋचः यस्येति विग्रहः । अनृचः केवलयजुरध्येता । बह्वः ऋचः यस्येति बह्वृचः ऋक्छाखी । इत्युदाहरणम् । अध्येतर्येवेति नियमस्य प्रयोजनमाह । **नेहेति ॥ अनृक्सामेति ॥** अविद्यमानाः ऋचः यस्येति विग्रहः । ऋच्यध्यूढं प्रजापतेर्हृदयं सामेति । **बह्वृक्सूक्तमिति ॥** बहवो ऋचः यस्मिन्निति विग्रहः । अथ पूर्शब्दान्तस्योदाहरति । **विष्णोरिति ॥** ननु पूर्शब्दस्य स्त्रीत्वात् 'परवल्लिँङ्गम्' इति विष्णुपुरशब्दस्य स्त्रीत्वं युक्तमित्यत आह । **क्लीबत्वं लोकादिति ॥** अथाप्शब्दान्तस्योदाहरति । **विमलापं सर इति ॥** विमलाः आपः यस्मिन्निति विग्रहः । **द्व्यन्तरुप ॥ कृतसमासान्तस्येति ॥** अकारप्रत्ययान्तस्येत्यर्थः । **एभ्य इति ॥** द्वि अन्तर् उपसर्गः एतेभ्य इत्यर्थः ।

समापो देवयजनमिति तु समा आपो यस्मिन्निति बोध्यम् । कृतसमासान्तग्रहणान्नेह, स्वप् । स्वपी । 'अवर्णान्ताद्वा' (वा ५०४५) । प्रेपम् । प्रापम् । परेपम् । परापम् ।

९४२ । ऊदनोर्देशे । (६-३-९८)

अनोः परस्यापस्य ऊत्स्यादेशे । अनूपो देशः । राजधुरा । अक्षे तु, अक्षधूः । दृढधूरक्षः । सखिपथौ, रम्यपथो देशः ।

अपस्येति ॥ अकारप्रत्ययान्तस्याप्शब्दस्येत्यर्थः । **ईत्स्यादिति** ॥ 'आदेः परस्य' इति परिभाषया आदेरकारस्येत्यर्थः । **द्वयोर्गताविति** ॥ द्वयोः पार्श्वयोर्गताः आपः यस्मिन्निति विग्रहः । व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिः । अकारप्रत्ययः, ईत्त्वं सवर्णदीर्घश्च । **अन्तरीपमिति** ॥ अन्तर्गता आपो यस्मिन्निति विग्रहः । **प्रतीपमिति** ॥ प्रतिकूलाः आपो यस्मिन्निति विग्रहः । उपसर्गात् परत्वात् ईत्त्वम् । **समीपमिति** ॥ सङ्गताः आपो यस्मिन्निति विग्रहः । उपसर्गात् परस्योदाहरणान्तरमिदम् । **समापो देवयजनमिति** ॥ श्रुतिरेषा । अत्र उपसर्गात् परत्वाभावात् ईत्त्वं नेति भावः । देवा इज्यन्ते अस्मिन्निति देवयजनं, यज्ञभूमिः । समाप इति पुंस्त्वं छान्दसम् । भाष्ये तु समाप ईत्त्वं नेत्युक्त्वा समापं नाम देवयजनमित्युदाहृतम् । तत्र समापशब्दो देवयजनविशेषवाच्येव विवक्षितः । समीपसमृद्धि, इति निर्देशात्, समीपमिति भाष्ये उदाहरणाच्च । **स्वबिति** ॥ शोभना आपो यस्येति विग्रहः । 'न पूजनात्' इति समासान्तनिषेधः । अकृतसमासान्तत्वादीत्त्वन्न । **स्वपी इति** ॥ प्रथमाद्विवचनमिदम् । **अवर्णान्ताद्वेति** ॥ अवर्णान्तादुपसर्गात् परस्यापस्य ईत्त्वं वा वक्तव्यमित्यर्थः । **प्रेपम्, प्रापमिति** ॥ प्रगता आपो यस्येति विग्रहः । **परेपम्, परापमिति** ॥ परागता आपो यस्येति विग्रहः । **ऊदनोर्देशे** ॥ ईत्त्वस्यापवादः । **ऊत् स्यादिति** ॥ 'आदेः परस्य' इति ज्ञेयम् । **अनूपो देश इति** ॥ अनुकूला आपः यस्मिन्निति विग्रहः । अप्रत्ययः, ऊत्त्वं, सवर्णदीर्घश्च । अनूपः इत्यत्र ऊपो अवग्रहार्थं दीर्घोच्चारणमिति भाष्यम् । बह्वृचास्तु अनूपो गोमान् गोभिरित्यत्र नावगृह्णन्ति । तदेवं 'ऋक्पूः' इति सूत्रगतः अप्शब्दः प्रपञ्चितः । अथ धूर्शब्दान्तस्योदाहरति । **राजधुरेति** ॥ राज्ञो धूरिति विग्रहः । धूर्शब्दोऽत्र राज्यलक्षणे लाक्षणिकः । अकारप्रत्ययः । 'परवल्लिङ्गम्' इति स्त्रीत्वम् । टाप् । **अक्षे त्विति** ॥ अक्षसम्बन्धिनी या धूस्तदन्तात् अकारप्रत्ययो न । **अक्षधूरिति** ॥ अक्षो नाम रथावयवदण्डविशेषः । यदग्रयोश्चक्रे आसज्येते, तस्याक्षस्याग्रं धूः । अनेन 'अक्षे समासार्थे धुरो नाकारप्रत्ययः' इति व्याख्यानेऽत्र निषेधो न स्यादिति सूचितम् । **दृढधूरक्ष इति** ॥ दृढा धूर्यस्येति विग्रहः । एतेनाक्षे पूर्वपदे धुरो नाकारप्रत्यय इति व्याख्याने अत्र निषेधो न स्यादिति सूचितम् । तदेवं 'ऋक्पूः' इति सूत्रे

१. इदं च प्रकृतसूत्रे 'प्रापं परापम्' इति 'गतिश्च' इति सूत्रे 'प्रेपं परेपम्' इति भाष्योदाहरणलब्धमपि प्रपराविषयकमेवेति भाति ।

९४३ । अच्प्रत्यन्ववपूर्वात्सामलोम्नः । (५-४-७५)

एतत्पूर्वात्सामलोमान्तात्समासादच्स्यात् । प्रतिसामम् । अनुसामम् । अवसामम् । प्रतिलोमम् । अनुलोमम् । अवलोमम् । 'कृष्णोदक्पाण्डुसंख्यापूर्वाया भूमेरजिष्यते' (वा ५०४६) । कृष्णभूमः । उदग्भूमः । पाण्डुभूमः । द्विभूमः प्रासादः । 'संख्याया नदीगोदावरीभ्यां च' (वा ५०४७) । पञ्चनदम् । सप्तगोदावरम् । 'अच्' इति योगविभागादन्यत्रापि । पद्मनाभः ।

९४४ । अक्ष्णोऽदर्शनात् । (५-४-७६)

अचक्षुःपर्यायादक्ष्णोऽच्स्यात्समासान्तः । गवामक्षीव गवाक्षः ।

धूर्शब्दः प्रपञ्चितः । अथ पथिन्शब्दस्योदाहरति । **सखिपथाविति** ॥ सखा च पन्थाश्चेति द्वन्द्वः । अकारप्रत्ययः । 'नस्तद्धिते इति टिलोपः । **रम्यपथ इति** ॥ रम्यः पन्था यस्येति विग्रहः । **अच्प्रत्यन्वव** ॥ **एतत्पूर्वादिति** ॥ प्रति, अनु, अव, एतत्पूर्वकादित्यर्थः । **प्रतिसाममिति** ॥ प्रतिगतं सामेति विग्रहः । अच्, 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । **अनुसाममिति** ॥ अनुगतं सामेति विग्रहः । अच्, टिलोपः । **अवसाममिति** ॥ अवकृष्टं सामेति विग्रहः । अच्, टिलोपः । **प्रतिलोममिति** ॥ प्रतिगतं लोमेति विग्रहः । **अनुलोममिति** ॥ अनुगतं लोमेति विग्रहः । **अवलोममिति** ॥ अवगतं लोमेति विग्रहः । सर्वत्राच्, टिलोपः । **कृष्णोदगिति** ॥ नेदं वार्तिकम् । किं त्वच्प्रत्ययेत्यत्र आजिति योगविभागमूलाभियुक्तोक्तिरेषा । **कृष्णेति** ॥ कृष्णा भूमिः यस्य, उदीची भूमिः यस्य, पाण्डुः भूमिः यस्य, द्वे भूमी यस्य, तिस्रो भूमयः यस्येति च विग्रहः । प्रासादस्सर्वत्र विशेष्यः । **सङ्ख्याया इति** ॥ इदमप्यजिति योगविभागमूलकमेव । सङ्ख्यायाः परो यो नदीब्दः गोदावरीशब्दश्च ताभ्यामजिष्यते इत्यर्थः । **पञ्चनदमिति** ॥ पञ्चानां नदीनां समाहार इति विग्रहः । **सप्तगोदावरमिति** ॥ सप्तानां गोदावरीणां समाहार इति विग्रहः । 'नदीभिश्च' इत्यव्ययीभावः । अचि 'यस्येति च' इति लोपः । 'नाव्ययीभावात्' इत्यम् । **अन्यत्रापीति** ॥ अजिति शेषः । **पद्मनाभ इति** ॥ पद्मं नाभौ यस्येति विग्रहः। वस्तुतस्तु, योगविभागस्य भाष्येऽदर्शनात् पृषोदरादित्वमेवोचितम् । **अक्ष्णोऽदर्शनात्** ॥ अदर्शनादिति च्छेदः । दृश्यतेऽनेनेति दर्शनं, चक्षुः । करणे ल्युट् । अचक्षुर्वाचिन इति फलितम् । तदाह । **अचक्षुःपर्यायादिति** ॥ **गवामक्षीवेति** ॥ अक्षिशब्दस्तत्सदृशे लाक्षणिक इति सूचयितुमिवशब्दः प्रयुज्यते । मुख्यवृत्त्या चक्षुर्वाचकत्वा-

---

१. इदम् 'अच्' इति योगविभागलब्धम्–इति काशिका ।

२. इदम् 'अच्' इति योगविभागलब्धम्–इति काशिका ।

९४५ । अचतुरविचतुरसुचतुरस्त्रीपुंसधेन्वनडुहर्क्सामवाङ्मनसाक्षिभ्रुवदारगवोर्वष्ठीवपदष्ठीवनक्तन्दिवरात्रिन्दिवाहर्दिवसरजसनिःश्रेयसपुरुषायुषद्व्यायुषत्र्यायुषर्ग्यजुषजातोक्षमहोक्षवृद्धोक्षोपशुनगोष्ठश्वाः । (५-४-७७)

एते पञ्चविंशतिरजन्ता निपात्यन्ते । आद्यास्त्रयो बहुव्रीहयः । अविद्यमानानि चत्वारि यस्य, अचतुरः । विचतुरः । सुचतुरः । 'त्र्युपाभ्यां चतुरोऽजिष्यते' (वा ३३५१) । त्रिचतुराः । चतुर्णां समीपे उपचतुराः । तत एकादश द्वन्द्वाः । स्त्रीपुंसौ । धेन्वनडुहौ । ऋक्सामे । वाङ्मनसे । अक्षिणी च भ्रुवौ च अक्षिभ्रुवम् । दाराश्च गावश्च दारगवम् । ऊरू च अष्ठीवन्तौ च ऊर्वष्ठीवम् । निपातनाट्टिलोपः । पदष्ठीवम् । निपातनात्पादशब्दस्य पद्भावः ।

भावादच् । पुंस्त्वं लोकात् । **अचतुर** ॥ **आद्यास्त्रयो बहुव्रीहय इति** ॥ बहुव्रीहय एवेत्यर्थः । भाष्यवाक्यमिदम् । **अचतुर इति** ॥ 'नञोऽस्त्यर्थानाम्' इति विद्यमानपदलोपः । **विचतुर इति** ॥ विगतानि चत्वारि यस्येति विग्रहः । **सुचतुर इति** ॥ सु शोभनानि चत्वारि यस्येति विग्रहः । 'न पूजनात्' इति निषेधो बाध्यते । **त्र्युपाभ्यामिति** ॥ वार्तिकमिदम् । त्रि उप आभ्यां परो यश्चतुर्शब्दस्तस्मादजिष्यते । **त्रिचतुरा इति** ॥ त्रयो वा चतुरो वेति विग्रहः । 'सङ्ख्ययाव्ययासन्न' इति बहुव्रीहिः । 'बहुव्रीहौ सङ्ख्येये डच्' इति डचं बाधित्वाऽच् । डचि तु टिलोपस्स्यात् । **उपचतुरा इति** ॥ त्रयः पञ्च वेत्यर्थः । 'सङ्ख्ययाव्यय' इति बहुव्रीहिः । अच् । **तत एकादश द्वन्द्वा इति** ॥ द्वन्द्वा एवेत्यर्थः । इदमपि भाष्यवाक्यम् । **स्त्रीपुंसाविति** ॥ स्त्री च पुमांश्चेति विग्रहः । अच् । स्त्रीपुमांसाविति न भवति । **धेन्वनडुहाविति** ॥ धेनुश्च अनड्वांश्चेति विग्रहः । अच् । धेन्वनड्वाहाविति न भवति । समाहारद्वन्द्वे तु 'द्वन्द्वाच्चुदषहान्तात्' इत्येव सिद्धम् । **ऋक्सामे इति** ॥ ऋक्च साम चेति विग्रहः । अच्, टिलोपः । ऋक्सामनी इति न भवति । **वाङ्मनसे इति** ॥ वाक् च मनश्चेति विग्रहः । अच्, वाङ्मनसी इति न भवति । **अक्षिभ्रुवमिति** ॥ अच्, प्राण्यङ्गत्वादेकवत्त्वम् । अक्षिभ्रु इति न भवति । **दारगवमिति** ॥ समाहारद्वन्द्वादच् । दारगु इति न भवति । इतरेतरयोगद्वन्द्वे तु दारगवः । **ऊर्वष्ठीवमिति** ॥ प्राण्यङ्गत्वादेकवत्त्वम् । ऊरू सक्थिनी । अष्ठीवन्तौ जानुनी । "सक्थि क्लीबे पुमानूरुः" इति । "जानूरुपर्वाष्ठीवदस्त्रियाम्" इति चामरः । नन्वडित्त्वादनान्तत्वाच्च कथं टिलोप इत्यत आह । **निपातनाट्टिलोपः इति** ॥ **पदष्ठीवमिति** ॥ पादौ चाष्ठीवन्तौ चेति द्वन्द्वादच् ।

नक्तं च दिवा च नक्तन्दिवम् । रात्रौ च दिवा च रात्रिन्दिवम् । रात्रेर्मान्तत्वं निपात्यते । अहनि च दिवा चाहर्दिवम् । वीप्सायां द्वन्द्वो निपात्यते । अहन्यहनीत्यर्थः । सरजसमिति साकल्येऽव्ययीभावः । बहुव्रीहौ तु सरजः पङ्कजम् । निश्चितं श्रेयो निःश्रेयसम् । तत्पुरुष एव । नेह । निःश्रेयान्पुरुषः । पुरुषस्यायुः पुरुषायुषम् । ततो द्विगुः । द्व्यायुषम् । त्र्यायुषम् । ततो द्वन्द्वः । ऋग्यजुषम् । ततस्त्रयः कर्मधारयाः । जातोक्षः । महोक्षः । वृद्धोक्षः । शुनः समीपमुपशुनम् । टिलोपाभावः सम्प्रसारणं च निपात्यते । गोष्ठे श्वा गोष्ठश्वः ।

प्राण्यङ्गत्वादेकवत्त्वम् । नन्वभत्वात् कथमिह पादशब्दस्य पद्भावः इत्यत आह । **निपातनादिति** ॥ नक्तमिति मान्तमव्ययम् । दिवेत्याकारान्तमव्ययम् । नक्तंदिवेति द्वन्द्वादच् । 'यस्येति च' इत्याकारलोपः, 'अव्ययीभावश्च' इत्यव्ययत्वम्, नपुंसकत्वं च । 'नाव्ययीभावात्' इत्यम्भावः । **मान्तत्वमिति** ॥ रात्रौ च दिवा चेति द्वन्द्वे कृते सुब्लुकि कृते रात्रेर्मान्तत्वं निपात्यत इत्यर्थः । 'यस्येति च' इति लोपः । अम्भावश्च । **अहर्दिवमिति** ॥ द्वन्द्वे कृते सुब्लुकि "लुका लुप्ते प्रत्ययलक्षणं न" इत्यनेन प्रत्ययलक्षणाभावात् 'रोऽसुपि' इति रत्वम्, अच्, 'यस्येति च' इत्याकारलोपः, अम्भावश्च । नन्वहन्शब्दार्थस्य दिवाशब्दार्थस्य च एकत्वात् साहित्याभावात् कथमिह द्वन्द्वः । अहर्व्यक्तिभेदमादाय द्वन्द्वप्रसक्तावपि 'विरूपाणामपि समानार्थकानाम्' इत्येकशेषो दुर्वार इत्यत आह । **वीप्सायां द्वन्द्वो निपात्यत इति** ॥ 'नित्यवीप्सयोः' इति वीप्सायां द्विर्वचने कृते एकशेषं बाधित्वा द्वन्द्वो निपात्यते इत्यर्थः । 'अव्ययीभावे' इति भाष्ये तथावचनात् अव्ययीभावस्य ग्रहणमिति भावः । **सरजसमिति** ॥ रजोऽप्यपरित्यज्य इत्यस्वपदविग्रहः । रजः धूळिः साकल्ये सहशब्दस्य रजश्शब्देनाव्ययीभावः । 'अव्ययीभावे चाकाले' इति सहशब्दस्य सभावः । अच् । **सरजः पङ्कजमिति** ॥ रजोभिः परागैस्सहेति विग्रहे 'तेन सहेति तुल्ययोगे' इति बहुव्रीहिः । 'वोपसर्जनस्य' इति सहस्य सः । बहुव्रीहित्वात् नाच् । **निःश्रेयसमिति** ॥ कर्मधारयादच् । **तत्पुरुष एवेति** ॥ तथा भाष्यादिति भावः । **निःश्रेयानिति** ॥ निश्चितं श्रेयो यस्येति बहुव्रीहित्वान्नाच् इति भावः । 'ईयसश्च' इति निषेधान्न कप् । **पुरुषायुषमिति** ॥ षष्ठीसमासात् अजिति भाष्यम् । **ततो द्विगुरिति** ॥ भाष्यवाक्यमिदम् । **द्व्यायुषम्, त्र्यायुषमिति** ॥ द्वयोरायुषोस्समाहार इति त्रयाणामायुषां समाहार इति च विग्रहः । 'तद्धितार्थे' इति द्विगोरच् । **ततो द्वन्द्व इति** ॥ भाष्यवाक्यमिदम् । **ऋग्यजुषमिति** ॥ ऋचश्च यजूंषि चेति समाहारद्वन्द्वः । **ततस्त्रयः कर्मधारया इति** ॥ तथा भाष्यादिति भावः । **जातोक्ष इति** ॥ जातश्चासावुक्षा चेति विग्रहः । अचि सत्युक्षन्शब्दे टिलोपः । **महोक्ष इति** ॥ महांश्चासावुक्षा चेति विग्रहः । 'आन्महतः' इत्यात्त्वम् । अचि टिलोपः । **वृद्धोक्ष इति** ॥ वृद्धश्चासावुक्षा चेति विग्रहः । अचि टिलोपः । **उपशुनमिति** ॥ 'अव्ययीभावादच्' इति

९४६ । ब्रह्महस्तिभ्यां वर्चसः । (५-४-७८)

अच्स्यात् । ब्रह्मवर्चसम् । हस्तिवर्चसम् । 'पल्यराजभ्यां चेति वक्तव्यम्' (वा ३३५२) । पल्यवर्चसम् । राजवर्चसम् ।

९४७ । अवसमन्धेभ्यस्तमसः । (५-४-७९)

अवतमसम् । सन्तमसम् । अन्धयतीत्यन्धम् । पचाद्यच् । अन्धं तमोऽन्धतमसम् ।

९४८ । श्वसो वसीयःश्रेयसः । (५-४-८०)

वसुशब्दः प्रशस्तवाची । तत ईयसुनि वसीयः । श्वस्शब्दः उत्तरपदार्थप्रशंसामाशीर्विषयमाह । मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । श्वोवसीयसम् । श्वःश्रेयसं ते भूयात् ।

भाष्यात् । नन्वत्र 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः कुतो न स्यात् । 'अतद्धिते' इति पर्युदासात् । 'श्वयुवमघोनामतद्धिते' इति कथं वा सम्प्रसारणं स्यादित्यत आह । **टिलोपाभावस्सम्प्रसारणञ्च निपात्यत इति** ॥ **गोष्ठश्व इति** ॥ सप्तमीसमासादजिति भाष्यम् । अतएव भाष्यात् सप्तमीसमासः । टिलोपः । 'अतद्धिते' इति निषेधान्न सम्प्रसारणम्, षष्ठीतत्पुरुषे तु गोष्ठश्वा । **ब्रह्म** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **अच्स्यादिति** ॥ **ब्रह्मवर्चसमिति** ॥ ब्रह्मणो वर्चः इति विग्रहः । **हस्तिवर्चसमिति** ॥ हस्तिनो वर्च इति विग्रहः । **पल्यराजभ्यामिति** ॥ आभ्यां परो यो वर्चश्शब्दः तस्मादपि अजिति वक्तव्यमित्यर्थः । **पल्यवर्चसमिति** ॥ पलं मांसं तदर्हति पल्यः, मांसभोजीत्यर्थः । तस्य वर्च इति विग्रहः । **राजवर्चसमिति** ॥ राज्ञो वर्च इति विग्रहः । **अवसमन्धेभ्यस्तमसः** ॥ अव सम् अन्ध एभ्यः परो यस्तमश्शब्दस्तस्मादच्स्यादित्यर्थः । **अवतमसमिति** ॥ अवहीनन्तम इति विग्रहः । प्रादिसमासः । **सन्तमसमिति** ॥ सन्ततं तमः इति विग्रहः । प्रादिसमासः । **अन्धयतीत्यन्धमिति** ॥ 'अन्ध दृष्ट्युपघाते' चुरादिः, दृष्टिं प्रतिबध्नातीत्यर्थः । **पचाद्यजिति** ॥ 'नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यचः' इति पचादित्वप्रयुक्तोऽच्प्रत्यय इत्यर्थः । अचि णिलोपेऽन्धमिति रूपमित्यर्थः फलति । गाढस्यैव तमसः दर्शनप्रतिबन्धकत्वात् । **अन्धतमसमिति** ॥ कर्मधारयादच् । **श्वसः** ॥ श्वस् इत्यव्ययात् परो यो वसीयश्शब्दः श्रेयश्शब्दश्च तस्मादच् स्यादित्यर्थः । **वसुशब्दः प्रशस्तवाचीति** ॥ "यं कामयेत वसीयान् स्यात्" इत्यादौ तथा दर्शनादिति भावः । **तत इति** ॥ अतिशयेन वसुरिति विग्रहे 'द्विवचनविभज्योपपदे' इतीयसुनि, 'तुरिष्ठेमेयस्सु' इत्यनुवृत्तौ टेरिति टिलोपे वसीयश्शब्द इत्यर्थः । **श्वस्शब्द इति** ॥ यद्यपि श्वस्शब्दः कालविशेषवाची । तथापि प्रकृते शब्दशक्तिस्वभावादुत्तरपदार्थभूतां प्रशंसाम् आशीर्विषयं द्योतयतीत्यर्थः । आशिषो विषयः, आशीर्विषयः । तमिति

९४९ । अन्ववतप्ताद्रहसः । (५-४-८१)

अनुरहसम् । अवरहसम् । तप्तरहसम् ।

९५० । प्रतेरुरसः सप्तमीस्थात् । (५-४-८२)

उरसि प्रति प्रत्युरसम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः ।

९५१ । अनुगवमायामे । (५-४-८३)

एतन्निपात्यते दीर्घत्वे । अनुगवं यानम् । 'यस्य चायामः' (सू ६७०) इति समासः ।

९५२ । द्विस्तावा त्रिस्तावा वेदिः । (५-४-८४)

अच्प्रत्ययष्टिलोपः समासश्च निपात्यते । यावती प्रकृतौ वेदिस्ततो

षष्ठीसमासः । प्रशंसाविशेषणम् । विषयशब्दस्य नित्यपुल्लिङ्गत्वात् न स्त्रीलिङ्गता । एवञ्च श्वस्-शब्दः उत्तरपदार्थभूतप्राशस्त्यस्य द्योतकः इति फलितोऽर्थः । ननु तर्हि श्वस्शब्दस्योत्तरपदार्थ-गतप्राशस्त्यद्योतकत्वेऽप्युत्तरपदसामानाधिकरण्याभावात् कथं विशेषणसमास इत्यत आह । **मयूरेति** ॥ तथाचाशीर्लिङादिप्रयोगे एव अस्य साधुत्वमित्यभिप्रेत्योदाहरति । **श्वोवसी-यसमिति** ॥ अतिशयेन प्रशस्तमित्यर्थः । **श्वश्रेयसमिति** ॥ अतिशयेन प्रशस्तमिति विग्रहे प्रशस्तशब्दादीयसुन् । प्रशस्यस्य श्रः । 'प्रकृत्यैकाच्' इति प्रकृतिभावान्न टिलोपः । आद्गुणः । श्रेयस् इति रूपम् । श्वस्शब्दस्तु उत्तरपदार्थगतप्रशंसाद्योतकः । "श्वश्रेयसं शिवं भद्रम्" इत्यमरः । ते भूयादिति तु उभयत्रापि सम्बध्यते । श्वोवसीयसं ते भूयात् । श्वश्रेयसं ते भूयादिति । **अन्ववतप्ताद्रहसः** ॥ अनु अव तप्त एतेषां समाहारद्वन्द्वः । एभ्यः परो यो रहश्शब्दः तस्मादच्स्यादित्यर्थः । रहः अप्रकाशप्रदेशः । **अनुरहसमिति** ॥ अनुगतं रह इति विग्रहः । **अवरहसमिति** ॥ अवहीनं रह इति विग्रहः । उभयत्र प्रादिसमासः । **तप्तरहसमिति** ॥ तप्तं रह इति विग्रहः । **प्रतेरुरसः** ॥ सप्तम्यर्थे द्योतकतया वर्तत इति सप्तमीस्थम् । सप्तम्यर्थद्योतकात् प्रतेः परो यः उरश्शब्दः तस्मादच् स्यादित्यर्थः । उरसि इत्यनेन यदुच्यते तदेव प्रत्युरसमित्यनेनोच्यते इत्यर्थः । सप्तम्यर्थद्योतकः प्रतिः । तस्य विभक्त्यर्थे विद्यमानस्य 'अव्ययं विभक्ति' इत्यादिनाऽव्ययीभाव इत्यर्थः । **अनुगवमायामे** ॥ **एतदिति** ॥ अनुगवमित्येतदित्यर्थः । अनुना दीर्घत्वे द्योत्येऽच्प्रत्ययान्तो निपात्यते इत्यर्थः । आयामशब्दो दीर्घपर इति भावः । **अनुगवं यानमिति** ॥ अनुगोशब्दादचि अवादेश इति भावः । **यस्य चेति** ॥ 'यस्य चायामः' इत्यव्ययीभावसमासः । तथा च गोदैर्घ्य-सदृशदैर्घ्यकं यानमित्यर्थः फलतीति भावः । **द्विस्तावा** ॥ **यावती प्रकृताविति** ॥ यतः अङ्गकलापस्यातिदेशः सा प्रकृतिः । अश्वमेधस्य प्रकृतिरग्निष्टोमः । तत्राम्नाताङ्गकलापा-नामश्वमेधेऽतिदेशात् । तदुक्तं कल्पसूत्रेषु "सर्वसोमक्रतूनामग्निष्टोमः प्रकृतिः" इति । तस्मिन्

द्विगुणा त्रिगुणा वा अश्वमेधादौ तत्रेदं निपातनम् । 'वेदिः' इति किम् । द्विस्तावती त्रिस्तावती रज्जुः ।

९५३ । उपसर्गादध्वनः । (५-४-८५)

प्रगतोऽध्वानं प्राध्वो रथः ।

९५४ । न पूजनात् । (५-४-६९)

पूजनार्थात्परेभ्यः समासान्ता न स्युः । सुराजा । अतिराजा । 'स्वतिभ्यामेव' (वा ३३४६) । नेह । परमराजः । 'पूजनात्' किम् । गामतिक्रान्तोऽतिगवः । 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः—' (सू ८५२) इत्यतः प्रागेवायं निषेधः । नेह । सुसक्थः । स्वक्षः ।

अग्निष्टोमे वेदिपरिमाणं श्रुतम् । तत्र च "त्रिंशत्पदानि प्रक्रमा वा पश्चात्तिरश्ची षट्त्रिंशत् प्राची चतुर्विंशतिः पुरस्तात्तिरश्ची" इति प्रकृतौ वेदिपरिमाणमुक्तम् । अस्यां तु वेद्यां ततो द्विगुणितं त्रिगुणितं च क्षेत्रपरिमाणमुक्तम् । तच्च कल्पसूत्रेषु "अष्टाविंशत्यूनं पदसहस्रं महावेदिः" इति । पदग्रहणमत्र प्रक्रमस्याप्युपलक्षणम् । तथाच प्रकृतौ अग्निष्टोमे यावती वेदिः तदपेक्षया द्विगुणा त्रिगुणा वा अश्वमेधादौ वेदिरस्ति । तत्र आश्वमेधिकवेद्यामभिधेयायां द्विस्तावेति त्रिस्तावेति च भवतीत्यर्थः । 'सङ्ख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसुच्' इति 'द्वित्रिचतुर्भ्यस्सुच्' इति द्विशब्दात् क्रियाभ्यावृत्तौ सुचि कृते द्विरिति त्रिरिति च रूपम् । तत् प्राकृतं परिमाणम् अस्या अस्तीति तावती । प्राकृतपरिमाणेति यावत् । द्विरिति तच्छब्दार्थे प्रकृतिपरिमाणेऽन्वेति । द्विः तावतीति विग्रहः । द्विरावृत्तं प्राकृतं यत् परिमाणं तद्वत्याश्वमेधिकी वेदिरित्यर्थः । अत एव निपातनात् समासः, अच्प्रत्ययः । तावतीशब्दस्य 'भस्याढे' इति पुंवत्त्वे ङीपो निवृत्तौ प्रत्ययस्याडित्त्वेऽपि प्रकृतेर्नान्तत्वाभावेऽपि टिलोपः । **द्विस्तावती त्रिस्तावती रज्जुरिति** ॥ अत्र वेद्यामप्रवृत्तेः अच्प्रत्ययटिलोपसमासा न भवन्तीत्यर्थः । तथाच प्रत्युदाहरणे द्विरिति भिन्नं पदम् । **उपसर्गादध्वनः** ॥ उपसर्गात् परो योऽध्वन्शब्दः तस्मादच् स्यादित्यर्थः । **प्राध्वो रथ इति** ॥ 'निरादयः' इति समासादच् । 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । **न पूजनात्** ॥ परेभ्य इत्यध्याहार्यम् । समासान्ता इति पूर्वसूत्रमनुवर्तते । तदाह । **पूजनार्थादिति** ॥ 'पूजनायां स्वतिग्रहणं कर्तव्यम्' इति वार्तिकमभिप्रेत्योदाहरति । **सुराजेति** ॥ सु शोभनो राजेति प्रादिसमासः । **अतिराजेति** ॥ पूज्यो राजेत्यर्थः । उभयत्रापि 'राजाहस्सखिभ्यः' इति टच् न भवति । **स्वतिभ्यामेवेति** ॥ स्वतिभ्यां परो यो राजन्शब्दः तस्मादेवेत्यर्थः । तथा वार्तिकादिति भावः । **नेहेति** ॥ निषेध इति शेषः । **परमराज इति** ॥ परमश्चासौ राजा चेति विग्रहः । **अतिगव इति** ॥ 'अत्यादयः' इति समासः । अतेः पूजनार्थकत्वाभावात् ततः परस्माद्राजन्शब्दात् न टचो निषेधः । **इत्यतः प्रागिति** ॥ 'प्राग्बहुव्रीहिग्रहणं

९५५ । किमः क्षेपे । (५-४-७०)

क्षेपे यः किंशब्दस्ततः परं यत्तदन्तात्समासान्ता न स्युः । कुत्सितो राजा किंराजा । किंसखा । किंगौः । 'क्षेपे' किम् । किंराजः, किंसखः । किंगवः ।

९५६ । नञस्तत्पुरुषात् । (५-४-७१)

समासान्तो न । अराजा । असखा । 'तत्पुरुषात्' किम् । अधुरं शकटम् ।

९५७ । पथो विभाषा । (५-४-७२)

नञ्पूर्वात्पथो वा समासान्तः । अपथम्—अपन्थाः । 'तत्पुरुषात्' इत्येव । अपथो देशः । अपथं वर्तते ।

इति सर्वसमासान्तप्रकरणम् ।

कर्तव्यम्' इति वार्तिकार्थसङ्ग्रहोऽयम् । **सुसक्थः, स्वक्ष इति** ॥ सु शोभने सक्थिनी यस्य, शोभने अक्षिणी यस्येति च विग्रहः । 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः' इति षच् । **किमः क्षेपे** ॥ **किंराजा । किंसखेति** ॥ इह 'राजाहस्सखिभ्यः' इति टच् न भवति । किमः क्षेपे' इति समासः । **किंराजः । किंसखः इति** ॥ किंशब्दोऽत्र प्रश्ने । कस्य राजा किं राजेति वा विग्रहः । निन्दानवगमात् न टचो निषेधः । **नञस्तत्पुरुषात्** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **समासान्तो नेति** ॥ नञ्पूर्वपदात्तत्पुरुषात् समासान्तो नेति फलितम् । **अधुरं शकटमिति** ॥ अविद्यमाना धूर्यस्येति विग्रहः । नञ्पूर्वपदत्वेऽप्यतत्पुरुषत्वात् 'ऋक्पूः' इति समासान्तस्य न निषेधः । **पथो विभाषा** ॥ **पथ इति** ॥ पथिन्शब्दादित्यर्थः । **अपथमिति** ॥ न पन्था इति विग्रहे नञ्तत्पुरुषः । 'ऋक्पूः' इत्यप्रत्यये सति 'नस्तद्धिते' इति टिलोपः । 'पथस्सङ्ख्याव्ययादेः' इति नपुंसकत्वम् । **अपन्था इति** ॥ अप्रत्ययाभावे रूपम् । **तत्पुरुषादित्येवेति** ॥ अनुवर्तत एवेत्यर्थः । **अपथो देश इति** ॥ अविद्यमानः पन्था यस्येति विग्रहः । बहुव्रीहित्वात् 'ऋक्पूः' इत्यप्रत्ययस्य पाक्षिको न निषेधः । **अपथं वर्तते इति** ॥ अर्थाभावेऽव्ययीभावः । अतत्पुरुषत्वात् 'ऋक्पूः' इत्यप्रत्ययस्य न पाक्षिको निषेधः ॥

इति श्रीमद्वासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां बालमनोरमायां सर्वसमासान्तप्रकरणं समाप्तम् ।

श्रीरस्तु ।

॥ अथालुक्समासप्रकरणम् ॥

९५८ । अलुगुत्तरपदे । (६-३-१)

अलुगधिकारः प्रागानङः, उत्तरपदाधिकारस्त्वापादसमाप्तेः ।

९५९ । पञ्चम्याः स्तोकादिभ्यः । (६-३-२)

एभ्यः पञ्चम्या अलुक्स्यादुत्तरपदे । स्तोकान्मुक्तः । एवमन्तिकार्थ-दूरार्थकृच्छ्रेभ्यः । 'उत्तरपदे' किम् । निष्क्रान्तः स्तोकान्निस्स्तोकः । 'ब्राह्मणाच्छंसिन उपसंख्यानम्' (वा ३८७८) । ब्राह्मणे विहितानि शस्त्राण्युपचारा-

---

अथालुक्समासो निरूप्यते—**अलुगुत्तरपदे** ॥ नायं विधिः । राजपुरुषः इत्यादावतिप्रसङ्गात्, 'पञ्चम्याः स्तोकादिभ्यः' इत्याद्यारम्भाच्च । किन्तु पदद्वयमधिक्रियते । अस्य कियत्पर्यन्तमित्यनुवृत्तिः इत्यत आह । **अलुगधिकारः प्रागानङ इति** ॥ 'आनङृतः' इत्यतः प्रागित्यर्थः । **उत्तरपदेति** ॥ षष्ठस्य तृतीये पादे आद्यमिदं सूत्रम् । इत उत्तरमेतत्पादपरिसमाप्तिपर्यन्तमुत्तरपदाधिकार इत्यर्थः । अत्रोत्तरपदाधिकारनियमे भाष्यमेव प्रमाणम् । **पञ्चम्याः स्तोकादिभ्य.** ॥ **एभ्य इति** ॥ स्तोकादिभ्यः परा या पञ्चमी तस्याः 'सुपो धातु' इति लुङ् न स्यादित्यर्थः । **उत्तरपदे इति** ॥ उत्तरपदशब्दः समासचरमावयवे रूढः । पदे इत्येव सिद्धे उत्तरग्रहणात् । **स्तोकान्मुक्त इति** ॥ एवमल्पान्मुक्तः । 'स्तोकान्तिकदूरार्थकृच्छ्राणि क्तेन' इति समासः । अत्र पञ्चम्या अलुक् । **एवमिति** ॥ आदिपदेन समासविधौ गृहीतानामन्तिकादीनां ग्रहणादिति भावः । अन्तिकादागतः, अभ्याशादागतः, दूरादागतः, विप्रकृष्टादागतः, कृच्छ्रादागतः । **निस्स्तोक इति** ॥ 'निरादयः क्रान्ताद्यर्थे पञ्चम्या' इति समासः । अत्र स्तोकशब्दस्य उत्तरपदपरकत्वाभावात् पञ्चम्या अलुक् न स्यात् । स्तोकान्मुक्तः इत्यादौ समासप्रयोजनन्तु समासस्वरः, सर्वस्मात् स्तोकान्मुक्त इति विशेषणयोगाभावश्च । किञ्च स्तोकान्मुक्तस्यापत्यं स्तौकान्मुक्तिरित्यादौ समुदायात्तद्धितोत्पत्तिश्च । स्तोकान्मुक्तौ, स्तोकान्मुक्ताः इति द्विबहुवचनान्तैः न समासः । अनभिधानात्, इति भाष्ये स्पष्टम् । **ब्राह्मणाच्छंसिन उपसङ्ख्यानमिति** ॥ पञ्चम्या अलुगिति शेषः । ननु ब्राह्मणानि शंसतीत्यर्थे कथं पञ्चमी । विधायकवाक्यानि ब्राह्मणशब्देनोच्यन्ते । "कर्मचोदना ब्राह्मणानि" इति कल्पसूत्रात् । "शेषे ब्राह्मणशब्दः" इति मन्त्रभिन्नवेदभागे ब्राह्मणशब्दस्य जैमिनिना सङ्केतितत्वाच्च । एतादृशब्राह्मणभागस्य न क्वापि शंसनं विहितम् । "ऋचश्शंसति निविदश्शंसति" इति श्रुतिष्वित्यत आह । **ब्राह्मणे इति** ॥ **शस्त्राणीति** ॥ ऋचां निविदाञ्च

द्ब्राह्मणानि, तानि शंसतीति ब्राह्मणाच्छंसी ऋत्विग्विशेषः। द्वितीयार्थे पञ्चम्युपसंख्यानादेव।

९६०। ओजःसहोऽम्भस्तमसस्तृतीयायाः। (६-३-३)

ओजसाकृतमित्यादि। 'अञ्जस उपसंख्यानम्' (वा ३८८०)। अञ्जसाकृतम्। आर्जवेन कृतमित्यर्थः। 'पुंसानुजो जनुषान्ध इति च' (वा ३८८१)। यस्याग्रजः पुमान्स पुंसानुजः। जनुषान्धो जात्यन्धः।

९६१। मनसः संज्ञायाम्। (६-३-४)

मनसागुप्ता।

९६२। आज्ञायिनि च। (६-३-५)

'मनसः' इत्येव। मनसा ज्ञातुं शीलमस्य मनसाज्ञायी।

९६३। आत्मनश्च। (६-३-६)

सङ्करशब्रम्। **उपचारादिति** ॥ लक्षणयेत्यर्थः। **द्वितीयार्थे इति** ॥ पञ्चम्या अलुक्। उपसङ्ख्यानबलादेव द्वितीयार्थे पञ्चमीत्यर्थः। **ओजस्** ॥ ओजस्, सहस्, अम्भस्, तमस्, एषां समाहारद्वन्द्वः। एभ्यः परस्यास्तृतीयाया अलुक् स्यादुत्तरपदे इत्यर्थः। **ओजसाकृतमिति** ॥ 'कर्तृकरणे कृता बहुलम्' इति समासः। "ओजो दीप्तौ बले" इत्यमरः। **इत्यादीति** ॥ सहसाकृतम्, अम्भसाकृतम्। तमसा विकृतं तमोविकृतमिति तु असाध्वेव। शेषषष्ठ्या वा समासः। **अञ्जस उपसङ्ख्यानमिति** ॥ अञ्जश्शब्दात् तृतीयाया अलुगुपसङ्ख्यानमित्यर्थः। **अञ्जसाकृतमिति** ॥ अञ्जश्शब्दः आर्जवे वर्तते। यथा क्षेत्रज्ञोऽञ्जसा नयतीत्यादौ तथा दर्शनात्। तदाह। **आर्जवेनेति** ॥ **पुंसानुजः** ॥ तृतीयाया अलुकि साधुरिति शेषः। **यस्येति** ॥ यस्य पुमान् पूर्वजः स पुंसा हेतुना अनुजः कनीयान् इत्यर्थः। **जनुषेति** ॥ "जनुर्जननजन्मानि" इत्यमरः। जनुषा जन्मना हेतुना अन्ध इत्यर्थः। फलितमाह। **जात्यन्ध इति** ॥ ब्राह्मण्यादिजातितुल्यान्ध्यवानित्यर्थः। उत्पत्तिप्रभृत्यन्ध इति यावत्। **मनसस्संज्ञायाम्** ॥ मनसस्तृतीयाया अलुक् स्यादुत्तरपदे इत्यर्थः। **मनसागुप्तेति** ॥ कस्याश्चित् संज्ञेयम्। असंज्ञायान्तु मनोगुप्ता। **आज्ञायिनि च** ॥ **मनसः इत्येवेति** ॥ अनुवर्तते एवेत्यथः। मनसस्तृतीयाया अलुक् स्यात् आज्ञायिनि परे इत्यर्थः। असंज्ञार्थमिदम्। **ज्ञातुमिति** ॥ प्रेरयितुमित्यर्थः। **मनसाज्ञायीति** ॥ 'सुप्यजातौ' इति णिनिः। 'आतो युक्चिण्कृतोः' इति युक्। अत्र सूत्रभाष्ये 'आत्मनश्च पूरणे उपसङ्ख्यानम्' इति वार्तिकं पठितम्। तत्रात्मनश्चेत्यंशं व्याख्यातुं पृथगुपादत्ते। **आत्मनश्चेति** ॥ चकारात्तृतीयाया

आत्मनस्तृतीयाया अलुक्स्यात्। 'पूरण इति वक्तव्यम्' (वा ३८८२)। पूरणप्रत्ययान्ते उत्तरपदे इत्यर्थः। आत्मनापञ्चमः। 'जनार्दनस्त्वात्मचतुर्थ एव' इति बहुव्रीहिर्बोध्यः। 'पूरणे' किम्। आत्मकृतम्।

९६४। वैयाकरणाख्यायां चतुर्थ्याः। (६-३-७)

'आत्मनः' इत्येव। आत्मनेपदम्। आत्मनेभाषा। तादर्थ्ये चतुर्थी। 'चतुर्थी' इति योगविभागात्समासः।

९६५। परस्य च (६-३-८)

परस्मैपदम्। परस्मैभाषा।

अलुगिति चानुकृष्यते इत्याह। **आत्मनस्तृतीयाया अलुगिति**॥ उत्तरपदे परे इति शेषः। **पूरण इति वक्तव्यमिति**॥ नात्र पूरणशब्दो गृह्यते। किन्तु स्वरितत्वबलेन पूरणाधिकारविहितप्रत्ययग्रहणात् 'प्रत्ययग्रहणे' इति तदन्तविधिरित्यभिप्रेत्य आह। **पूरणप्रत्ययान्ते इति**॥ **आत्मनापञ्चम इति**॥ आत्मा पञ्चम इत्यर्थः। प्रकृत्यादित्वात् प्रथमार्थे तृतीया। यद्वा आत्मकृतपञ्चमत्ववानित्यर्थः। करणे तृतीया। करोतिक्रियान्तर्भावेन तस्याः 'तृतीया तत्कृता' इति समासः। पक्षद्वयमपीदं भाष्ये स्थितम्। ननु सङ्कर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धास्त्रयो विष्णुव्यूहाः। जनार्दनस्तु एषां नियन्तेति विष्णुपुराणादौ स्थितम्। तत्रेदमाहुः पौराणिकाः। **जनार्दनस्त्वात्मचतुर्थ एवेति**॥ तत्र तृतीयाया अलुकि आत्मनाचतुर्थ इति भवितव्यमित्यत आह। **जनार्दनस्त्विति**॥ **बहुव्रीहिरिति**॥ आत्मा चतुर्थो यस्येति विग्रहे बहुव्रीहिरित्यर्थः। एकस्याप्यौपाधिकभेद परिकल्प्य वृत्तिपदार्थत्वमन्यपदार्थत्वञ्च विवक्षणीयमिति भावः। तदिदं भाष्ये स्पष्टम्। **वैयाकरणाख्यायाम्**॥ **आत्मन इत्येवेति**॥ अनुवर्तत एवेत्यर्थः। न च 'आत्मनश्च' इत्यस्य वार्तिकत्वे कथमिह सूत्रे एतदनुवृत्तिरिति वाच्यम्। 'सोपदादौ' इति सूत्रे पठितस्य 'काम्ये रोरेवेति वाच्यम्' इति वार्तिकस्य 'इणष्षः' इतिसूत्रेऽनुवृत्तिवदुपपत्तेः। व्याकरणे भवा वैयाकरणी सा चासावाख्या च वैयाकरणाख्या तस्यां या चतुर्थी तस्या अलुगित्यर्थः। **आत्मनेभाषेति**॥ पूर्वाचार्यकृतमिदमात्मनेपदस्य संज्ञान्तरमिदं धातुपाठे प्रसिद्धम्। **तादर्थ्ये चतुर्थीति**॥ तथाचात्मने इत्यस्यात्मार्थमित्यर्थः। आत्मगामिनि फले प्रायेण तद्विधानादिति भावः। ननु प्रकृतिविकाराभावात् कथमिह तादर्थ्ये चतुर्थ्यास्समास इत्यत आह। **चतुर्थीति योगविभागादिति**॥ पस्पशाह्निकभाष्ये धर्माय नियमो धर्मनियम इति भाष्यमिह लिङ्गम्। **परस्य च**॥ वैयाकरणाख्यायां परशब्दस्यापि चतुर्थ्या

---

१. दीक्षितेन 'आत्मनश्च पूरणे' (वा ३८८२) इति वार्तिकतः 'आत्मनश्च' इत्यंश पृथक्कृत्य 'वैयाकरणाख्यायाम्—' इति सूत्रेऽनुवृत्त्यर्थं सूत्रत्वमङ्गीकृतम्। परं तु 'काम्ये रोरेव' इति वार्तिकस्य 'सोऽपदादौ' इति सूत्रस्थस्येव 'इणः षः' इति सूत्रेऽप्यनुवृत्तिवदत्राप्यनुवृत्तौ दोषाभावेन वार्तिकत्वत्यागे सूत्रत्वाङ्गीकारे बीजाभावः।

९६६ । हलदन्तात्सप्तम्याः संज्ञायाम् । (६-३-९)

हलन्ताददन्ताच्च सप्तम्या अलुक्संज्ञायाम् । त्वचिसारः ।

९६७ । गवियुधिभ्यां स्थिरः । (८-३-९५)

आभ्यां स्थिरस्य सस्य षः स्यात् । गविष्ठिरः । अत्र गवीति वचनादेवालुक् । युधिष्ठिरः । अरण्येतिलकः । अत्र 'संज्ञायाम्' (सू ७२१) इति सप्तमीसमासः । 'हृद्द्युभ्यां च' (वा ३८८५) । हृदिस्पृक् । दिविस्पृक् ।

९६८ । कारनाम्नि च प्राचां हलादौ । (६-३-१०)

प्राचां देशे यत्कारनाम तत्र हलादावुत्तरपदे हलदन्तात्सप्तम्या अलुक् । मुकुटेकार्षापणम् । दृषदिमाषकः । पूर्वेण सिद्धे नियमार्थम् । कारनाम्न्येव प्राचामेव हलादावेवेति । 'कारनाम्नि' किम् । अभ्याहितपशुः । कारादन्यस्यैतद्देशस्य नाम । 'प्राचाम्' किम् । यूथपशुः । 'हलादौ' किम् । अविकटोरणः । 'हलदन्तात्' किम् । नद्यां दोहो नदीदोहः ।

अलुगित्यर्थः । **हलदन्तात्** ॥ **त्वचिसार इति** ॥ अत एव ज्ञापकाद्व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिः । "वंशे त्वक्सारकर्मारत्वचिसारतृणध्वजाः" इत्यमरः । अथ हलन्तस्योदाहरणान्तरं वक्ष्यति । युधिष्ठिर इत्यत्र 'अजिरशिशिरस्थिर' इत्युणादिसूत्रेण स्थाधातोः किरचि स्थिरशब्दो व्युत्पादितः । तत्र 'आदेशप्रत्यययोः' इति षत्वस्य 'सात्पदाद्योः' इति निषेधे प्राप्ते इदमारभ्यते । **गवियुधिभ्यां स्थिरः** ॥ गवीति युधीति च सप्तम्या अनुकरणम् । स्थिर इति प्रथमा षष्ठ्यर्थे । 'सहेस्साडस्सः' इत्यस्मात् स इति षष्ठ्यन्तमनुवर्तते । 'अपदान्तस्यमूर्धन्यः' इत्यधिकृतम् । तदाह । **आभ्यामिति** ॥ ननु "अन्तरङ्गानपि विधीन् बहिरङ्गो लुग्बाधते" इति परिभाषया अवादेशात् पूर्वमेव ङेर्लुकि प्रवृत्ते हलन्तत्वाभावात् कथमिहालुगित्यत आह । **अत्र गवीति** ॥ **युधिष्ठिर इति** ॥ युध्धातोर्भावे क्विपि युध्शब्दात् सप्तम्येकवचनम् । हलन्तत्वादलुक्, षत्वं च । पाण्डवस्य धर्मपुत्रस्य नामेदम् । तदेवं हलन्तादलुकं प्रपञ्च्य अदन्तादलुकमुदाहराति । **अरण्येतिलक इति** ॥ ननु तिलकशब्दस्य शौण्डादिगणेऽभावात् कथ तेन सप्तमीसमास इत्यत आह । **अत्र संज्ञायामिति** ॥ **हृद्द्युभ्यां चेति** ॥ हृच्छब्दात् दिव्शब्दाच्च सप्तम्या अलुग्वक्तव्यमित्यर्थः । असंज्ञार्थमिदम् । **हृदिस्पृगिति** ॥ 'पद्दन्' इति ङौ हृदयस्य हृदादेशः । हृदयं स्पृशतीत्यर्थः । **दिविस्पृगिति** ॥ दिवं स्पृशतीत्यर्थः । इहोभयत्रापि सप्तम्या अलुग्विधानबलादेव कर्मणि सप्तमीति भाष्यम् । 'अमूर्धमस्तकात्' इत्यनेन त्वलुक् न सिध्यति । तत्र संज्ञायामित्यनुवृत्तेः । **कारनाम्नि** ॥ **यत् कारनामेति** ॥ राजग्राह्यो भागः करः, स एव कारः, तद्विशेषवाचक इत्यर्थः । प्राचां देशनाम्नि चेत् कारनाम्न्येवेति नियमार्थमित्यर्थः । **अविकटोरण इति** ॥ अविशब्दात् सङ्घाते कटच् ।

९६९ । मध्याद्गुरौ । (६-३-११)

मध्येगुरुः । 'अन्ताच्च' (वा ३८९४) । अन्तेगुरुः ।

९७० । अमूर्धमस्तकात्स्वाङ्गादकामे । (६-३-१२)

कण्ठेकालः । उरसिलोमा । 'अमूर्धमस्तकात्' किम् । मूर्धशिखः । मस्तकशिखः । 'अकामे' किम् । मुखे कामोऽस्य मुखकामः ।

९७१ । बन्धे च विभाषा । (६-३-१३)

हलदन्तात्सप्तम्या अलुक् । हस्तेबन्धः–हस्तबन्धः । 'हलदन्त—' इति किम् । गुप्तिबन्धः ।

९७२ । तत्पुरुषे कृति बहुळम् । (६-३-१४)

स्तम्बेरमः–स्तम्बरमः । कर्णेजपः–कर्णजपः । 'क्वचिन्न' । कुरुचरः ।

९७३ । प्रावृट्छरत्कालदिवां जे । (६-३-१५)

प्रावृषिजः । शरदिजः । कालेजः । दिविजः । पूर्वस्यायं प्रपञ्चः ।

उरणो मेष इति । **नद्यामिति** ॥ नद्युत्तारणे तात्कालिकदोहः करः । **मध्याद्गुरौ** ॥ गुरुशब्दे परे मध्यशब्दात् सप्तम्या अलुक् स्यादित्यर्थः । असंज्ञार्थमिदम् । **अन्ताच्चेति** ॥ सप्तम्या अलुक् स्यात् गुरौ परे इत्यर्थः । **अमूर्धमस्तकात्** ॥ मूर्धमस्तकशब्दवर्जितात् स्वाङ्गवाचकात् सप्तम्या अलुक् स्यात्, नतु कामशब्दे उत्तरपदे इत्यर्थः । अत्र संज्ञायामित्यनुवर्तते । अत एव 'हृद्द्युभ्यां च' इत्यत्र हृद्ग्रहणमर्थवत् । **कण्ठेकाल इति** ॥ शिवस्य नाम । **उरसिलोमेति** ॥ कस्य चिन्नाम । अतएव ज्ञापकात् व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिः । **बन्धे च विभाषा** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **हलदन्तादिति** ॥ **हस्तेबन्ध इति** ॥ संज्ञायामिति सप्तमीतत्पुरुषोऽयम् । इह तत्पुरुष इति सम्बध्यते । बन्ध इति घञन्तम् । अन्यत्र तु 'नेन्सिद्ध' इति निषेध इति स्पष्टं भाष्ये । **तत्पुरुषे कृति** ॥ तत्पुरुषे सप्तम्या बहुळमलुक् स्यात् कृदन्ते उत्तरपदे संज्ञायामित्यर्थः । **स्तम्बेरम इति** ॥ तृणसमूहः स्तम्बः, तस्मिन् रमत इति स्तम्बेरमः हस्ती । **कर्णेजप इति** ॥ कर्णे जपति परदोषमुपांश्वाविष्करोतीति कर्णेजपः पिशुनः । 'स्तम्बकर्णयो रमिजपोः' इत्यच । उपपदसमासः । **क्वचिन्नेति** ॥ बहुळग्रहणादिति भावः । **कुरुचर इति** ॥ 'चरेष्टः' इत्यधिकरणे उपपदे चरेष्टः । उपपदसमासः । यद्यपि हलदन्तादित्यनुवृत्त्यैव सिद्धमिदम् । तथापि बहुळग्रहणादेव सिद्धे 'हलदन्तात्' इति नानुवर्तनीयमिति भावः । **प्रावृट्छरत्** ॥ प्रावृट्, शरत्, काल, दिव्, एषां सप्तम्या अलुक् स्यात् जशब्दे परे संज्ञायामित्यर्थः । ननु 'हलदन्तात्' इत्येव सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह । **पूर्वस्यैवायं प्रपञ्च इति** ॥ विस्तार

९७४ । विभाषा वर्षक्षरशरवरात् । (६-३-१६)

एभ्यः सप्तम्या अलुग्जे । वर्षेजः—वर्षजः । क्षरेजः—क्षरजः । शरेजः—शरजः । वरेजः—वरजः ।

९७५ । घकालतनेषु कालनाम्नः । (६-३-१७)

सप्तम्याः विभाषया लुक्स्यात् । घ । पूर्वाह्णेतरे—पूर्वाह्णतरे । पूर्वाह्णेतमे—पूर्वाह्णतमे । काल । पूर्वाह्णेकाले—पूर्वाह्णकाले । तन । पूर्वाह्णेतने—पूर्वाह्णतने ।

९७६ । शयवासवासिष्वकालात् । (६-३-१८)

खेशयः—खशयः । ग्रामेवासः—ग्रामवासः । ग्रामेवासी—ग्रामवासी । 'हलदन्तात्' इत्येव । भूमिशयः । 'अपो योनियन्मतुषु'[1] (वा ३८७६) । अप्सु योनिरुत्पत्तिर्यस्य सोऽप्सुयोनिः । अप्सु भवोऽप्सव्यः । अप्सुमन्तावाज्यभागौ ।

९७७ । नेन्सिद्धबन्धादिषु च । (६-३-१९)

इन्नन्तादिषु सप्तम्या अलुग्न । स्थण्डिलशायी । सांकाश्यसिद्धः । चक्रबन्धः ।

इत्यर्थः । **विभाषा वर्ष** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **एभ्यस्सप्तम्या इति** ॥ **घकालतनेषु** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **सप्तम्या इति** ॥ **घेति** ॥ घे परे उदाहरणसूचनमिदम् । तरप्तमपौ घः । **पूर्वाह्णेतरे इति** ॥ अतिशायने सप्तम्यन्तात् तरप्तमपौ । अतएव तत्तद्विभक्त्यन्तात् तरप्तमपाविति विज्ञायते । **कालेति** ॥ उदाहरणसूचनमिदम् । **पूर्वाह्णेकाले इति** ॥ अत एव विशेषणादिसमासोऽपि तत्तद्विभक्त्यन्तानामेव । **तनेति** ॥ उदाहरणसूचनमिदम् । **पूर्वाह्णेतने इति** ॥ 'विभाषा पूर्वाह्णापराह्णाभ्याम्' इति ट्युट्युलौ तुट् च । **शयवास** ॥ शय वास वासिन् एतेषु परेषु कालभिन्नात् सप्तम्या अलुक् स्यादित्यर्थः । **अपो योनि** ॥ योनिशब्दे यत्प्रत्यये मतुबि च परेऽप्शब्दात् सप्तम्या अलुक् स्यादित्यर्थः । **अप्सव्य इति** ॥ दिगादित्वाद्यत् । 'ओर्गुणः' 'वान्तो यि' इत्यवादेशः । **अप्सुमन्ताविति** ॥ अप्सु इति पदं यदीयमन्त्रयोरास्ति तावप्सुमन्तौ । आज्यभागाविति कर्मविशेषौ । **नेन्सिद्धबन्धादिषु च** ॥ **चक्रबन्ध इति** ॥ साधनं कृता इति क्तान्तेन सप्तम्यन्तस्य समासः । स्थे

---

१. अयं पाठो हरदत्तानुसारेण । 'मतिषु' इति युक्तः पाठः । 'एकवच' इत्यस्यातिप्रसङ्गव्याजेनाप्सुजाप्सुचरादिवदस्य (अप्सुमतिः) भाष्ये उपन्यासात् । नहि 'अप्सुमन्तौ'' इत्यत्र तस्य प्रसङ्गोऽस्ति । शब्दपरतया तस्यैकत्वमात्रार्थत्वात् । किञ्च 'मतुषु' इति पाठे फलं चिन्त्यम् । 'अस्यवामीयम्' इत्यादाविव लुकोऽप्राप्तेः । इति—शेखरः ।

९७८ । स्थे च भाषायाम् । (६-३-२०)

सप्तम्या अलुग्न । समस्थः । 'भाषायाम्' किम् । कृष्णोऽस्या खरेष्ठः ।

९७९ । षष्ठ्या आक्रोशे । (६-३-२१)

चौरस्यकुलम् । 'आक्रोशे' किम् । ब्राह्मणकुलम् । 'वाग्दिक्पश्यद्भ्यो युक्तिदण्डहरेषु' (वा ३८९७) । वाचोयुक्तिः । दिशोदण्डः । पश्यतोहरः । 'आमुष्यायणामुष्यपुत्रिकामुष्यकुलिकेति च' (वा ३८९८–३८९९) । अमुष्यापत्यमामुष्यायणः । नडादित्वात्फक् । अमुष्यपुत्रस्य भावः आमुष्यपुत्रिका । मनोज्ञादित्वाद्वुञ् । एवमामुष्यकुलिका । 'देवानांप्रिय इति च मूर्खे' (वा ३९००) । अन्यत्र देवप्रियः । 'शेफपुच्छलाङ्गूलेषु शुनः' (वा ३९०१) । शुनःशेफः । शुनःपुच्छः । शुनोलाङ्गूलः । 'दिवश्च दासे' (वा ३९०२) । दिवोदासः ।

च भाषायाम् ॥ 'अनन्तरस्य' इति न्यायात् 'तत्पुरुषे कृति' इत्यस्यैवायं निषेधः । अत एव 'अनेकमन्यपदार्थे' इति सूत्रभाष्ये 'सप्तम्युपमानपूर्वपदस्य' इति वार्तिकव्याख्यावसरे कण्ठेस्थः कालो यस्येति विग्रहे कण्ठेस्थशब्दस्य समासत्वमभ्युपगम्य उत्तरपदलोप उपन्यस्तस्सङ्गच्छते । यदा तु 'अमूर्धमस्तकात्' इत्यस्याप्ययं निषेधस्स्यात्तर्हि तदसङ्गतिस्स्यात् । लुक्प्रसङ्गात् । **षष्ठ्या आक्रोशे** ॥ 'अलुगुत्तरपदे' इति शेषः । आक्रोशो निन्दा । **वाग्दिक्** ॥ वाक्, दिक्, पश्यत् एतेभ्यः परस्याः षष्ठ्या अलुक् स्यात् । युक्ति, दण्ड, हर एतेषु क्रमादुत्तरपदेषु परेष्वित्यर्थः । **वाचोयुक्तिरिति** ॥ शब्दप्रयोग इत्यर्थः । **दिशोदण्ड इति** ॥ अधिकरणस्य शेषत्वविवक्षायां षष्ठी । **पश्यतोहर इति** ॥ पश्यन्तमनादृत्य हरतीत्यर्थः । 'षष्ठी चानादरे' इति षष्ठी । **आमुष्यायणेति** ॥ वार्तिकमिदम् । एते निपात्यन्ते । **अमुष्येति** ॥ अमुष्यापत्यमित्यर्थे 'नडादिभ्यः फक्' इति फकि आयन्नादेशे आदिवृद्धौ तद्धितान्तत्वात् प्रातिपदिकतया तदवयवत्वात् प्राप्तस्य सुब्लुको निषेधे नस्य णत्वे आमुष्यायण इति रूपमित्यर्थः । अमुष्य पुत्रः इति विग्रहे षष्ठीसमासे षष्ठ्या अलुकि अमुष्यपुत्रशब्दः । अमुष्यपुत्रस्य भाव इत्यर्थे 'द्वन्द्वमनोज्ञादिभ्यश्च' इति वुञि अकादेशे पुत्रशब्दात् सुपो लुकि आदिवृद्धौ स्त्रीत्वाट्टापि 'प्रत्ययस्थात्' इतीत्त्वे आमुष्यपुत्रिकाशब्द इत्यर्थः । **एवमिति** ॥ अमुष्यकुलमिति षष्ठीसमासे षष्ठ्या अलुकि अमुष्यशब्दाद्वुञादिः पूर्ववदित्यर्थः । **देवानामिति** ॥ वार्तिकमिदम् । मूर्खः अज्ञः । 'दिवु क्रीडायाम्' देवाः क्रीडासक्ताः मूर्खाः । तेषां प्रियोऽपि मूर्ख एव । मूर्खप्रियस्यावश्यं मूर्खत्वादिति 'अजेर्वी' इत्यत्र कैयटः । **शेफपुच्छेति** ॥ वार्तिकमिदम् । षष्ठ्या अलुगिति शेषः । संज्ञायामिति भाष्यम् । **शुनश्शेफ इति** ॥ शुनः शेफ इव शेफः यस्येति विग्रहः । "मेढ्रो मेहनशेफसी" इत्यमरः । शेपशब्दोऽप्यस्ति । 'शेपाय स्वाहा' इति दर्शनात् । **शुनःपुच्छ इति** ॥ शुनः पुच्छमिव पुच्छं यस्येति विग्रहः । एवं शुनोलाङ्गूल इत्यपि ।

९८० । पुत्रेऽन्यतरस्याम् । (६-३-२२)

षष्ठ्याः पुत्रे परेऽलुग्वा निन्दायाम् । दास्याःपुत्रः—दासीपुत्रः । 'निन्दायाम्' किम् । ब्राह्मणीपुत्रः ।

९८१ । ऋतो विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यः । (६-३-२३)

विद्यासम्बन्धयोनिसम्बन्धवाचिनः ऋदन्तात्षष्ठ्या अलुक् । होतुरन्तेवासी । होतुःपुत्रः । पितुरन्तेवासी । पितुःपुत्रः । 'विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यस्तत्पूर्वोत्तरपदग्रहणम्' (वा ३९०३) । नेह, होतृधनम् ।

९८२ । विभाषा स्वसृपत्योः । (६-३-२४)

ऋदन्तात्षष्ठ्या अलुग्वा स्वसृपत्योः परयोः ।

९८३ । मातुःपितुर्भ्यामन्यतरस्याम् । (८-३-८५)

आभ्यां स्वसुः सस्य षो वा स्यात्समासे । मातुःष्वसा—मातुःस्वसा । पितुःष्वसा—पितुःस्वसा । लुक्पक्षे तु ।

ऋषिविशेषाणां संज्ञा एताः । **दिवश्च दासे इति** ॥ वार्तिकम् । षष्ठ्या अलुगिति शेषः । **दिवोदास इति** ॥ कश्चिद्राजर्षिरयम् । **पुत्रेऽन्यतरस्याम्** ॥ **निन्दायामिति** ॥ आक्रोशे इत्यनुवृत्तिलभ्यमिदम् । स्पष्टं चेदम् 'आनङृतः' इत्यत्र भाष्ये । **ऋतो विद्या** ॥ एकत्वे बहुवचनम् । तदाह । **विद्यासम्बन्धयोनिसम्बन्धवाचिनः ऋदन्तादिति** ॥ **अलुक् स्यादिति** ॥ उत्तरपदे परत इति शेषः । विद्यासम्बन्धवाचिनमुदाहरति । **होतुरन्तेवासीति** ॥ ऋग्वेदविहितकर्मविशेषकर्ता होता । अतो होतृशब्दः विद्यासम्बन्धप्रवृत्तिनिमित्तक इति भावः । **होतुः पुत्र इति** ॥ विद्यासम्बन्धवाचिनः उदाहरणान्तरमिदम् । अथ योनिसम्बन्धवाचिनमुदाहरति । **पितुरन्तेवासीति । पितुःपुत्र इति च** ॥ ननु होतृधनं पितृधनमित्यत्राप्यलुक् स्यादित्यत आह । **विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यः तत्पूर्वोत्तरपदग्रहणमिति** ॥ विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यः इत्यत्र विद्यासम्बन्धयोनिसम्बन्धवाचिनोः पूर्वोत्तरपदयोः ग्रहणमित्यर्थः । पूर्वोत्तरपदयोरुभयोरपि विद्यासम्बन्धयोनिसम्बन्धान्यतरवाचित्वं विवक्षितमिति भावः । होतृधनं पितृधनमित्यत्र उत्तरपदस्य विद्यायोनिसम्बन्धान्यतरवाचित्वाभावात् न षष्ठ्या अलुगिति भावः । अन्यतरसम्बन्धवाचित्वस्य विवक्षितत्वादेव होतुःपुत्र इत्यादि सिद्धम् । **विभाषा स्वसृपत्योः** ॥ **ऋदन्तादिति** ॥ विद्यायोनिसम्बन्धान्यतरवाचिन इति शेषः । ततश्च भोक्तृस्वसेत्यत्र नातिव्याप्तिः । पूर्वेण नित्ये प्राप्ते विकल्पोऽयम् । अलुक्पक्षे विशेषमाह । **मातुःपितुर्भ्यामन्यतरस्याम्** ॥ 'मातृपितृभ्यां स्वसा' इति पूर्वसूत्रात् स्वसेत्यनुवर्तते । षष्ठ्यर्थे प्रथमा । 'सहेस्साडस्सः' इति सूत्रात्स इति षष्ठ्यन्तं पदमनुवर्तते । 'अपदान्तस्य मूर्धन्यः' इत्यधिकृतम् । तदाह । **आभ्यामिति** ॥ मातुःपितुरिति षष्ठ्यन्ताभ्यामिति

९८४ । मातृपितृभ्यां स्वसा । (८-३-८४)

आभ्यां परस्य स्वसुः सस्य षः स्यात्समासे । मातृष्वसा । पितृष्वसा । असमासे तु । मातुः स्वसा । पितुः स्वसा ।

इत्यलुक्समासप्रकरणम् ।

शेषः । **समासे इति** ॥ 'समासेऽङ्गुलेस्सङ्गः' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः । मातुःष्वसा, पितुःष्वसेति अलुकि षत्वे रूपम् । मातुःस्वसा पितुःस्वसेत्यलुकि षत्वाभावे रूपम् । **लुक्पक्षे त्विति** ॥ विशेषो वक्ष्यत इति शेषः । **मातृपितृभ्यां स्वसा** ॥ **स्वसुरिति** ॥ सूत्रे षष्ठ्यर्थे प्रथमेति भावः । **मातृष्वसा । पितृष्वसेति** ॥ लुक्पक्षे नित्यमेव षत्वम् । आदेशप्रत्ययसकारत्वाभावादप्राप्ते षत्वविधिरयम् । षत्वविधौ समासग्रहणानुवृत्तेः फलं दर्शयति । **असमासे त्विति** ॥ वाक्ये वैकल्पिकं षत्वमपि नास्तीत्यर्थः ॥

इति श्रीवासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां बालमनोरमायां अलुक्समासप्रकरणं समाप्तम् ।

श्रीरस्तु ।

॥ अथ समासाश्रयविधिप्रकरणम् ॥

९८५ । घरूपकल्पप्चेलड्ब्रुवगोत्रमतहतेषु ङ्योऽनेकाचो ह्रस्वः । (६-३-४३)

भाषितपुंस्काद्यो ङी तदन्तस्यानेकाचो ह्रस्वः स्याद्घरूपकल्पप्प्रत्ययेषु परेषु, चेलडादिषु चोत्तरपदेषु । ब्राह्मणितरा । ब्राह्मणितमा । ब्राह्मणिरूपा । ब्राह्मणिकल्पा । ब्राह्मणिचेली । ब्राह्मणिब्रुवा । ब्राह्मणिगोत्रा इत्यादि । ब्रूञः पचाद्यचि वच्यादेशगुणयोरभावोऽपि निपात्यते । चेलडादीनि वृत्तिविषये कुत्सनवाचीनि । तैः 'कुत्सितानि कुत्सनैः' (सू ७३२) इति समासः । 'ङ्यः' किम् । दत्तातरा । 'भाषितपुंस्कात्' किम् । आमलकीतरा । कुवलीतरा ।

अथ समासाश्रयविधिः निरूप्यते—**घरूप** ॥ उत्तरपदे इत्यधिकृतं चेलडादिष्वन्वेति, नतु घरूपकल्पेषु । घशब्दवाच्यतरप्तमपोः रूपप्कल्पपोश्च प्रत्ययत्वात् । नच तदन्तग्रहणे सति तेषूत्तरपदत्वं सम्भवतीति वाच्यम् । 'हृदयस्य हृल्लेख' इत्यत्र उत्तरपदाधिकारे प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणाभाव इति भाष्ये उक्तत्वात् । 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यतो भाषितपुंस्कादित्यनुवृत्तम् । ङ्य इति तदन्तग्रहणं, केवलस्यानेकाच्त्वाभावात् । तदाह । **भाषितपुंस्काद्यो ङी इति** ॥ एतदर्थमेव 'स्त्रियाः पुंवत्' इत्यत्र भाषितपुंस्कादिति पञ्चम्यन्तमुपात्तम् । तत्र भाषितपुंस्काया इति षष्ठ्यन्तोपादाने तु इह तदनुवृत्तिर्न स्यात् । असम्भवात् । नहि ङीप्प्रत्ययस्य तदन्तस्य वा भाषितपुंस्कत्वमस्ति । नच तत्रापि नार्थवत्स्यात् । अनूङिति पर्युदासात् स्त्रीप्रत्ययलाभेन तदन्तस्य भाषितपुंस्कत्वाभाव इति वाच्यम् । तत्र स्त्रिया इत्यस्वरितत्वात् स्त्रीप्रत्ययग्रहणं नेत्युक्तत्वात् । **ब्राह्मणितरा । ब्राह्मणितमेति** ॥ अतिशायने तरप्तमपौ । नच 'तसिलादिषु' इति पुंवत्त्वेन ङीपो निवृत्तिश्शङ्क्या । 'जातेश्च' इति निषेधात् । **ब्राह्मणिरूपेति** ॥ प्रशंसायां रूपप् । **ब्राह्मणिकल्पेति** ॥ 'ईषदसमाप्तौ' इति कल्पप् । **ब्राह्मणिचेलीति** ॥ 'चिल वसने' तस्मादचि चेलडिति पचादौ पठितम् । टित्त्वात् ङीप् । **इत्यादीति** ॥ ब्राह्मणिमता । ब्राह्मणिहता । **ब्रूञ इति** ॥ ब्रूञ्धातोरचि कृते 'ब्रुवो वचिः' इति वच्यादेशस्य लघूपधगुणस्य च अभावो निपात्यते इत्यर्थः । **चेलडादीनीति** ॥ समासवृत्तिविषये चेलड्ब्रुवगोत्रमतहता इत्युत्तरपदानि कुत्सनवाचीनीति कृत्वा 'कुत्सितानि कुत्सनैः' इति कर्मधारय इत्यर्थः । **आमलकीतरेति** ॥ आमलकीशब्दस्य वृक्षवाचित्वे नित्यस्त्रीलिङ्गत्वात् भाषितपुंस्कत्वाभावेन न ह्रस्व

९८६ । नद्याः शेषस्यान्यतरस्याम् । (६-३-४४)

अङ्‍ञ्यन्तनद्याः ङ्‍यन्तस्यैकाचश्च घादिषु ह्रस्वो वा स्यात् । ब्रह्म-बन्धूतरा—ब्रह्मबन्धुतरा । स्त्रितरा—स्त्रीतरा । 'कृन्नद्या न' (वा ३९३८) । लक्ष्मीतरा ।

९८७ । उगितश्च । (६-३-४५)

उगितः परा या नदी तदन्तस्य घादिषु ह्रस्वो वा स्यात् । विदुषितरा । ह्रस्वाभावपक्षे तु 'तसिलादिषु–' (सू ८३६) इति पुंवत् । विद्वत्तरा । वृत्त्यादिषु 'विदुषीतरा' इत्यप्युदाहृतम् । तन्निर्मूलम् ।

९८८ । हृदयस्य हृल्लेखयदण्लासेषु । (६-३-५०)

हृदयं लिखतीति हृल्लेखः । हृदयस्य प्रियं हृद्यम् । हृदयस्येदं हार्दम् । हृल्लासः । 'लेख–' इत्यणन्तस्य ग्रहणम । घञि तु हृदयलेखः । लेखग्रहणं ज्ञापकम् 'उत्तरपदाधिकारे तदन्तविधिर्नास्ति' (प २६) इति ।

इति भावः। ननु 'न पदान्त' इति सूत्रे भाष्ये बिम्बबदर्यामलकशब्दानां भाषितपुंस्कत्वावगमात् कथमामलकीशब्दस्य वृक्षविशेषे नित्यस्त्रीलिङ्गत्वमित्यरुचेराह । **कुवलीतरेति** ॥ वृक्षविशेषे नित्यस्त्रीलिङ्गोऽयमिति भावः। अन्यस्तु "कर्कन्धूर्बदरी कोली घोण्टा कुवलफेनिले" इति नपुंसकत्वमाह । **नद्याश्शेषस्यान्यतरस्याम्** ॥ उक्तादन्यश्शेषः । ङ्यन्तस्यानेकाच इति पूर्वसूत्रे स्थितम् । तदन्यत्वं च अनेकाचो ङ्यन्तत्वाभावे ङ्यन्तस्यानेकाच्त्वाभावेऽपि सम्भवति । तदाह । **अङ्यन्तनद्याः ङ्यन्तस्यैकाचश्चेति** ॥ 'ऊङुतः' इति ब्रह्मबन्धुशब्दः ऊङन्तः, भाषितपुंस्कस्येति तु नेहानुवर्तते इत्यभिप्रेत्योदाहरति । **स्त्रितरेति** ॥ **कृन्नद्या नेति** ॥ कृदन्ता या नदी तस्या ह्रस्वो नेति वाच्यमित्यर्थः । **लक्ष्मीतरेति** ॥ 'लक्षेर्मुट् च' इति औणादिके ईप्रत्यये मुडागमे च लक्ष्मीशब्दः कृदन्त इति भावः । **उगितश्च** ॥ **विदुषितरेति** ॥ 'विदेश्शतुर्वसुः' इति वसुप्रत्यय. । उगिदन्तमिदम् । अनेकाच्त्वात् नद्याश्शेषस्येत्यस्याप्राप्तेरिति भावः । पुंवत्त्वे ङीपो निवृत्तौ विद्वत्तरेति रूपमित्यर्थः । **तन्निर्मूलमिति** ॥ पुंवत्त्वस्य दुर्वारत्वादित्यर्थः । 'विद्वच्छ्रेयसोः पुंवत्त्वं न वक्तव्यम्' इति वृत्तिः । परन्तु वचनं भाष्यादृष्टत्वादुपेक्ष्यमिति भावः । अत्रोगितः परा या नदीति मूलं वर्णयोरेव नदीसंज्ञेति मताभिप्रायकम् । **हृदयस्य** ॥ लेख, यत्, अण्, लास, एषु परेषु हृदयस्य हृदादेश इत्यर्थः । हृदयं लिखतीति हृल्लेखः । कर्मण्यण् । **हृदयस्य प्रियं हृद्यमिति** ॥ 'हृदयस्य प्रियः' इति यत्प्रत्ययः । **हार्दमिति** ॥ 'तस्येदम्' इत्यण्, हृदादेशः । **हृल्लास इति** ॥ घञन्तोऽयमिति भावः । **लेखेत्यणन्तस्य ग्रहणमिति** ॥ **उत्तपदाधिकारे तदन्तविधिर्नास्ति इति** ॥

९८९ । वा शोकष्यञ्रोगेषु । (६-३-५०)

हृच्छोकः—हृदयशोकः । सौहार्द्यम्—सौहृदय्यम् । हृद्रोगः—हृदयरोगः । हृदयशब्दपर्यायो हृच्छब्दोऽप्यस्ति । तेन सिद्धे प्रपञ्चार्थमिदम् ।

९९० । पादस्य पदाज्यातिगोपहतेषु । (६-३-५२)

एषूत्तरपदेषु पादस्य 'पद्' इत्यदन्त आदेशः स्यात् । पादाभ्यामजतीति पदाजिः । पदातिः । 'अज्यतिभ्यां पादे च' (उ ५७०—५७१) इतीण्प्रत्ययः । अजेर्व्यभावो निपातनात् । पदगः । पदोपहतः ।

९९१ । पद्यत्यतदर्थे । (६-३-५३)

पादस्य पत्स्यादतदर्थे यति परे । पादौ विध्यन्ति पद्याः शर्कराः । 'अतदर्थे' किम् । पादार्थमुदकं पाद्यम् । 'पादार्घाभ्यां च' (सू २०९३) इति यत् । 'इके चरतावुपसङ्ख्यानम्' (वा ३९५८) । पादाभ्यां चरति पदिकः । पर्पादित्वात्ष्ठन् ।

९९२ । हिमकाषिहतिषु च । (६-३-५४)

पद्धिमम् । पत्काषी । पद्धतिः ।

तत्फलन्तु घरूपकल्पब्ग्रहणे तदन्तविध्यभावः। **वा शोक** ॥ **सौहार्द्यमिति** ॥ ब्राह्मणादित्वात् भावे ष्यञि 'हृद्भगसिन्ध्वन्ते' इत्युभयपदवृद्धिः । **सौहृदय्यमिति** ॥ भावे ष्यञि हृच्छब्दत्वाभावात् आदिवृद्धौ 'यस्येति च' इति लोपे रूपमिति भावः। **पादस्य पद** ॥ पद इति लुप्तप्रथमाकं पृथक्पदम्। **एष्विति** ॥ आजि, आति, ग, उपहत इत्येतेष्वित्यर्थः। **अदन्त इति** ॥ उत्तरसूत्रे पदिति हलन्तस्य ग्रहणादिति भावः । **अजतीति** ॥ 'अज गतिक्षेपणयोः'। **पदातिरिति** ॥ पादाभ्यामततीति विग्रहः। 'अत गतौ'। **अज्यतिभ्याम् इति** ॥ पादे उपपदे अजधातोरतधातोश्च इण् स्यादिति तदर्थः। अजीत्यस्य 'अजेर्व्यघञपोः' इति वीभावमाशङ्क्य आह । **अजेर्व्यभावो निपातनादिति** ॥ आजीति निर्देशादित्यर्थः। **पदग इति** ॥ पादाभ्यां गच्छतीत्यर्थः। 'गमश्च, अन्तात्यन्ताध्वदूरपारसर्वानन्तेषु डः' इति सूत्रस्थ 'अन्येभ्योऽपि दृश्यते' इति वार्तिकेन गमधातोः डः । तदन्ते गशब्दे परे पादस्यादन्तः पदादेशः । दकारान्तादेशे तु पद्ग इति स्यात्। **पदोपहत इति** ॥ पादाभ्यामुपहत इति विग्रहः। अत्रापि दकारान्तादेशे पदुपहत इति स्यात्। **पद्यत्यतदर्थे** ॥ पद् यति अतदर्थे इति च्छेदः। **पद्या इति** ॥ 'विध्यत्यधनुषा' इति यत्प्रत्ययः। **पाद्यमिति** ॥ 'पादार्घाभ्याञ्च' इति तादर्थ्ये यत्प्रत्ययः। **इके चरताविति** ॥ चरत्यर्थे विहितस्य ठनो य इकादेशः तस्मिन् परे पादस्य पत्स्यादित्युपसङ्ख्यानमित्यर्थः। **हिमकाषि** ॥ एषु परेषु पादस्य पत्स्यादित्यर्थः। **पद्धिममिति** ॥ पादस्य

९९३ । ऋचः शे । (६-३-५५)

ऋचः पादस्य पत्स्याच्छे परे । गायत्रीं पच्छः शंसति । पादंपादमित्यर्थः । 'ऋचः' किम् । पादशः कार्षापणं ददाति ।

९९४ । वा घोषमिश्रशब्देषु । (६-३-५६)

पादस्य पत् । पद्घोषः—पादघोषः । पन्मिश्रः—पादमिश्रः । पच्छब्दः—पादशब्दः । 'निष्के चेति वाच्यम्' (वा ३९५९) । पन्निष्कः—पादनिष्कः ।

९९५ । उदकस्योदः संज्ञायाम् । (६-३-२७)

उदमेघः । 'उत्तरपदस्य चेति वक्तव्यम्' (वा ३९६१) । क्षीरोदः ।

९९६ । पेषंवासवाहनधिषु च । (६-३-५८)

उदपेषं पिनष्टि । उदवासः । उदवाहनः । उदधिर्घटः । समुद्रे तु पूर्वेण सिद्धम् ।

हिममिति विग्रहः । **पत्कार्षीति** ॥ पादौ पादाभ्यां वा कषतीत्यर्थः । 'सुप्यजातौ' इति णिनिः । **पद्धतिरिति** ॥ हन्यते इति हतिः । कर्मणि क्तिन् । पादाभ्यां हतिरिति विग्रहः । 'कर्तृकरणे कृता' इति समासः । **ऋचः शे** ॥ शस्य शस्प्रत्ययैकदेशस्यानुकरणात् सप्तमीत्यभिप्रेत्य उदाहरति । **पच्छः इति** ॥ 'सङ्ख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्' इति पादशब्दात् शस् । 'तद्धितश्चासर्वविभक्तिः' इत्यव्ययत्वम्, नत्विह लोमादिशब्दस्य ग्रहणम् । लोमादौ पादशब्दस्य पाठाभावात् । **पादशः कार्षापणन्ददातीति** ॥ कार्षापणाख्यपरिमाणविशेषं सुवर्णादिकं पादम्पादन्ददातीत्यर्थः । **वा घोष** ॥ पादपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **पादस्य पदिति** ॥ **निष्के चेति** ॥ पादस्य पदिति शेषः । **उदकस्योदः** ॥ उदकशब्दस्य उद इत्यादेशः स्यात् उत्तरपदे संज्ञायामित्यर्थः । **उदमेघ इति** ॥ उदकपूर्णमेघसादृश्यात् कस्य चिदियं संज्ञा । **उत्तरपदस्य चेति** ॥ उत्तरपदस्य उदकशब्दस्य उद इत्यादेशः स्यात् संज्ञायामित्यर्थः । **क्षीरोद इति** ॥ क्षीर उदकस्थानीयं यस्येति विग्रहः । क्षीरोदं सरः इतित्वसाध्वेव । असंज्ञात्वात् । **पेषंवास** ॥ पेषमिति णमुलन्तमव्ययम् । तस्मिन्वासवाहनधिषु च परतः उदकशब्दस्य उदः स्यादित्यर्थः । असंज्ञार्थं वचनम् । **उदपेषंपिनष्टीति** ॥ उदकेन पिनष्टीत्यर्थः । 'स्नेहने पिषः' इति णमुल् । कषादिषु यथाविध्यनुप्रयोगः । **उदवास इति** ॥ उदकस्य वास इति विग्रहः । **उदवाहन इति** ॥ करणे ल्युट् । उदकस्य वाहक इत्यर्थः । **उदधिर्घट इति** ॥ उदकन्धीयतेऽस्मिन्निति विग्रहः । 'कर्मण्यधिकरणे च' इति किप्रत्ययः । असंज्ञात्वस्फोरणाय घटः इति विशेष्यम् । **समुद्रे त्विति** ॥ तदा उदधिशब्दस्य संज्ञात्वेन 'उदकस्योदः' इति पूर्वसूत्रेण

९९७ । एकहलादौ पूरयितव्येऽन्यतरस्याम् । (६-३-५९)

उदकुम्भः—उदककुम्भः । 'एक—' इति किम् । उदकस्थाली । 'पूरयितव्ये' इति किम् । उदकपर्वतः ।

९९८ । मन्थौदनसक्तुबिन्दुवज्रभारहारवीवधगाहेषु च । (६-३-६०)

उदमन्थः—उदकमन्थः । उदौदनः—उदकौदनः । इत्यादि ।

९९९ । इको ह्रस्वोऽङ्यो गालवस्य । (६-३-६१)

इगन्तस्याङ्यन्तस्य ह्रस्वो वा स्यादुत्तरपदे । ग्रामणिपुत्रः—ग्रामणीपुत्रः । 'इकः' किम् । रमापतिः । 'अङ्यः' इति किम् । गौरीपतिः 'गालव' ग्रहणं पूजार्थम् । 'अन्यतरस्याम्' इत्यनुवृत्तेः । 'इयङुवङ्भाविनामव्ययानां च नेति वाच्यम्' (वा ३९६३) । श्रीमदः । भ्रूभङ्गः । शुक्लीभावः । 'अभ्रूकुंसादीनामिति वक्तव्यम्' (वा ३९६४) । भ्रुकुंसः—भ्रूकुंसः । भ्रुकुटिः—भ्रूकुटिः । 'अकारोऽनेन विधीयते' इति व्याख्यान्तरम् । भ्रकुंसः । भ्रकुटिः । भ्रुवा कुंसो भाषणं शोभा वा यस्य सः स्त्रीवेषधारी नर्तकः । भ्रुवः कुटिः कौटिल्यम् ।

सिद्धमित्यर्थः । **एकहलादौ** ॥ हल्त्वस्य एकैकवर्णधर्मत्वादेव सिद्धे एकग्रहणादसंयुक्तत्वं लभ्यते । पूरयितव्यं पूरणार्हं करम्भादि । असंयुक्तहलादौ पूरयितव्यवाचके उत्तरपदे परे उदकस्य उद इत्यादेशः स्यादित्यर्थः । **मन्थौदन** ॥ उदकस्य उदादेशो वेति शेषः । अपूरयितव्यार्थं वचनम् । **उदमन्थः—उदकमन्थ इति** ॥ उदकमिश्रो मन्थ इति विग्रहः । द्रवद्रव्यसम्पृक्ताः सक्तवो मन्थाः । भर्जितयवपिष्टानि सक्तवः । **उदौदनः—उदकौदन इति** ॥ उदकमिश्र इत्यर्थः । **इत्यादीति** ॥ उदसक्थवः—उदकसक्थवः । उदबिन्दवः—उदकबिन्दवः । उदवज्रः—उदकवज्रः । उदभारः—उदकभारः । उदहारः—उदकहारः । उदवीवधः—उदकवीवधः । उदगाहः—उदकगाहः । वीवधस्तु जलाद्याहरणयोग्यः उभयतश्शिक्यः स्कन्धवाह्यः काष्ठविशेषः । **इको ह्रस्वः** ॥ अङ्य इति च्छेदः । **ग्रामणीपुत्र इति** ॥ कर्मधारयष्षष्ठीसमासो वा । नीधातोरीकारोऽयं, नतु ङीप्प्रत्यय इति भावः । ननु गालवग्रहणस्य विकल्पार्थकत्वं किन्न स्यादित्यत आह । **अन्यतरस्यामित्यनुवृत्तेरिति** ॥ **इयङुवङ्भाविनामिति** ॥ तदर्हाणामित्यर्थः । **श्रीमदः । भ्रूभङ्ग इति** ॥ श्रीभ्रूशब्दौ अजादिप्रत्यये परे इयङुवङर्हाविति भावः । **शुक्लीभाव इति** ॥ अभूततद्भावे च्विप्रत्यये 'अस्य च्वौ' इति ईत्त्वम् । 'च्वौ' इति दीर्घः । 'ऊर्यादिच्विडाचश्च' इति निपातनात् अव्ययत्वमिति भावः । **अभ्रूकुंसादीनामिति** ॥ भ्रूशब्दस्य उवङ्भावितया ह्रस्वनिषेधो यः प्राप्तः स नेत्यर्थः । **अकारोऽनेनेति** ॥ 'अ भ्रूकुंसादीनाम्' इति वार्तिके अ इति लुप्तप्रथमाकं पृथक्पदम् । तथा च भ्रूकुसादीनामवयवः यो भ्रूशब्दः तस्य

१०००। एक तद्धिते च। (६-३-६२)

एकशब्दस्य ह्रस्वः स्यात्तद्धिते उत्तरपदे। एकस्या आगतमेकरूप्यम्। एकक्षीरम्।

१००१। ङ्यापोः संज्ञाछन्दसोर्बहुलम्। (६-३-६३)

रेवतिपुत्रः। अजक्षीरम्।

१००२। त्वे च। (६-३-६४)

त्वप्रत्यये ङ्यापोर्वा ह्रस्वः। अजत्वम्—अजात्वम्। रोहिणित्वम्—रोहिणीत्वम्।

१००३। ष्यङः सम्प्रसारणं पुत्रपत्योस्तत्पुरुषे। (६-१-१३)

ष्यङन्तस्य पूर्वपदस्य सम्प्रसारणं स्यात्पुत्रपत्योरुत्तरपदयोस्तत्पुरुषे।

१००४। सम्प्रसारणस्य। (६-३-१३९)

सम्प्रसारणस्य दीर्घः स्यादुत्तरपदे। कौमुदगन्ध्यायाः पुत्रः कौमुदगन्धीपुत्रः। कौमुदगन्धीपतिः। व्यवस्थितविभाषया ह्रस्वो न। 'स्त्रीप्रत्यये

अकारो अन्तादशः स्यात् इति व्याख्यानान्तरमित्यर्थः। **भ्रुवा कुंसो भाषणमिति**॥ तत्तदर्थज्ञापनमित्यर्थः। 'भ्रुकुंसश्च भ्रकुंसश्च भ्रूकुंसश्चेति नर्तकः' इत्यमरः। 'भ्रकुटिर्भ्रुकुटिर्भ्रूकुटिः स्त्रियाम्' इति च। **एक तद्धिते च**॥ एकेति लुप्तषष्ठीकम्। तदाह। **एकशब्दस्येति**॥ स्त्रीप्रत्ययान्तस्येति शेषः। अन्यथा ह्रस्वविधिवैयर्थ्यात्। उत्तरपदे च, इति चकारात्तदनुकर्ष इति भावः। **एकस्याः आगतम् एकरूप्यमिति**॥ हेतुमनुष्येभ्योऽन्यतरस्यां रूप्यः। **एकक्षीरमिति**॥ एकस्याः क्षीरमिति विग्रहः। **ङ्यापोः**॥ उत्तरपदे ह्रस्वः स्यादिति शेषः। **रेवतिपुत्र इति**॥ कस्य चित्संज्ञेयम्। अथ छन्दस्युदाहरति। **अजक्षीरमिति**॥ अजायाः क्षीरमिति विग्रहः। "परमं वा एतत्पयो यदजक्षीरम्" इनि तैत्तिरीये। **त्वे च**॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे। **त्वप्रत्यये ङ्यापोर्वा ह्रस्व इति**॥ **अजत्वं, रोहिणीत्वम् इति**॥ संज्ञात्वाभावात् छन्दस्येवायमिति वृत्तिः। अनुत्तरपदार्थं वचनम्। **ष्यङस्सम्प्रसारणम्**॥ प्रत्ययग्रहणपरिभाषया ष्यङ इति तदन्तग्रहणम्। तदाह। **ष्यङन्तस्य पूर्वपदस्येति**॥ तस्य सूत्रस्य उत्तरपदाधिकारस्थत्वेऽपि तत्पुरुषग्रहणेन पूर्वपदलाभ इति भावः। **उत्तरपदयोरिति**॥ इदमपि तत्पुरुषपदलभ्यम्। यद्वा उत्तरपदाधिकारेण पूर्वपदमाक्षिप्यते। **सम्प्रसारणस्य**॥ **दीर्घ इति**॥ 'ढ्रलोपे' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः। **उत्तरपदे इति**॥ 'अलुगुत्तरपदे' इति तदधिकारादिति भावः। **कौमुदगन्ध्यायाः पुत्र इति**॥ विग्रहवाक्यमिदम्। कुमुदगन्ध इव गन्धो यस्य सः कुमुदगन्धिः। 'सप्तम्युपमानपूर्वपदस्य बहुव्रीहिर्वाच्यो वाचोत्तरपदलोपः' इति बहुव्रीहौ कुमुदगन्धशब्दे पूर्वखण्डे उत्तरस्य

चानुपसर्जने न' (प २७) इति तदादिनियमप्रतिषेधात् । परमकारीषगन्धीपुत्रः । उपसर्जने तु तदादिनियमान्नेह । अतिकारिषगन्ध्यापुत्रः ।

१००५ । बन्धुनि बहुव्रीहौ । (६-१-१४)

बन्धुशब्दे उत्तरपदे ष्यङः सम्प्रसारणं स्याद्बहुव्रीहौ । कारीषगन्ध्या बन्धुरस्येति कारीषगन्धीबन्धुः । 'बहुव्रीहौ' इति किम् । कारीषगन्ध्याया बन्धुः कारीषगन्ध्याबन्धुः । क्लीबनिर्देशस्तु शब्दस्वरूपापेक्षया । 'मातच्मातृकमातृषु वा' (वा ३४४९) । कारीषगन्धीमातः—कारीषगन्ध्यामातः ।

गन्धशब्दस्य लोपश्च । 'उपमानाच्च' इति इत्वम् । कुमुदगन्धेरपत्यं स्त्री इत्यर्थे तस्यापत्यमित्यण् । 'अणिञोरनार्षयोः' इति तस्य ष्यङादेशः । 'यस्येति च' इति इकारलोपः । आदिवृद्धिः । यङश्चाप् । कौमुदगन्ध्याशब्द इति भावः । कौमुदगन्ध्यायाः पुत्रोऽयमिति षष्ठीसमासः । सुब्लुकि कौमुदगन्ध्या पुत्र इति स्थिते ष्यङस्सम्प्रसारणेन यकारस्य इकारः । तस्य तदुत्तराकारस्य च 'सम्प्रसारणाच्च' इति पूर्वरूपेण इकारे 'सम्प्रसारणस्य' इति दीर्घे कौमुदगन्धीपुत्र इति रूपमिति भावः । 'हलः' इति दीर्घस्य तु नात्र प्रसक्तिः । अत्र प्रत्ययस्य लुका लुप्तत्वात् इत्याहुः । **कौमुदगन्धीपतिरिति** ॥ कौमुदगन्ध्यायाः पतिरिति विग्रहः । पूर्ववत्प्रक्रिया । 'इको ह्रस्वोऽङ्यो गालवस्य' इति पाक्षिकं ह्रस्वमाशङ्क्य आह । **व्यवस्थितविभाषया ह्रस्वो नेति** ॥ अत्र तु व्याख्यानमेव शरणम् । स्यादेतत् । करीषङ्गोमहिषादिपुरीषम्, करीषगन्ध इव गन्धो यस्य सः करीषगन्धिः, तस्यापत्यं स्त्री कारीषगन्ध्या, परमा च सा कारीषगन्ध्या च परमकारीषगन्ध्या, तस्याः पुत्रः परमकारीषगन्धीपुत्रः इत्यत्रापि ष्यङस्संप्रसारणं तस्य दीर्घश्चेति स्थितिः । अत्र सम्प्रसारणं दुर्लभम् । ष्यङः कारीषगन्धीशब्दादेव विहितत्वेन परमकारीषगन्ध्याशब्दस्य सपूर्वपदस्य ष्यङन्तत्वाभावात्प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य च ग्रहणादित्यत आह । **स्त्रीप्रत्यये चेति** ॥ ष्यङः स्त्रियां विहितत्वात् स्त्रीप्रत्ययः । ततश्च 'स्त्रीप्रत्यये चानुपसर्जने न' इति परिभाषया तदादिनियमाभावात्परमकारीषगन्ध्याशब्देऽपि ष्यङन्त एवेति तत्र सम्प्रसारणे दीर्घे च परमकारीषगन्धीपुत्रः इति रूपमिति भावः । इयम्परिभाषा 'ष्यङस्सम्प्रसारणम्' इति प्रकृतसूत्रे भाष्ये पठिता । तत्रानुपसर्जनग्रहणस्य प्रयोजनमाह । **उपसर्जने त्विति** ॥ कारीषगन्ध्यामतिक्रान्तः अतिकारीषगन्ध्यः, 'अत्यादयः' इति समासे, उपसर्जनह्रस्वः । तस्य पुत्रः अतिकारीषगन्ध्यापुत्रः । अत्र 'स्त्रीप्रत्यये तदादिनियमो न' इति निषेधो न भवति । अनुपसर्जन एव स्त्रीप्रत्यये तस्य निषेधस्य प्रवृत्तेः । ष्यङ्त्वयं स्त्रीप्रत्ययोऽत्र उपसर्जन एव । अतस्तत्र तदादिनियमसत्त्वात् अतिकारीषगन्ध्याशब्दो नैव ष्यङन्त इति न सम्प्रसारणमिति भावः । **बन्धुनि बहुव्रीहौ ॥ कारीषगन्धीबन्धुरिति** ॥ अत्र पत्युत्तरपदत्वाभावात् तत्पुरुषत्वाभावाच्च पूर्वेण न प्राप्तिः । **मातच्मातृकमातृषु वेति** ॥ वार्तिकमिदम् । मातच्, मातृक, मातृ, एषु परेषु ष्यङस्सम्प्रसारणं वा वक्तव्यमित्यर्थः । मातचि उदाहरति । **कारीषगन्धीमातः । कारीषगन्ध्यामातः इति** ॥ मातृशब्दस्य

कारीषगन्धीमातृकः—कारीषगन्ध्यामातृकः। कारीषगन्धीमाता—कारीषगन्ध्यामाता। अत एव निपातनान्मातृशब्दस्य मातजादेशः। 'नद्यृतश्च' (सू ८३३) इति कब्विकल्पश्च। बहुव्रीहावेवेदम्। नेह। कारीषगन्ध्याया माता कारीषगन्ध्यामाता। चित्त्वसामर्थ्याच्चित्स्वरो बहुव्रीहिस्वरं बाधते।

१००६। इष्टकेषीकामालानां चिततूलभारिषु। (६-३-६५)

इष्टकादीनां तदन्तानां च पूर्वपदानां चितादिषु क्रमादुत्तरपदेषु ह्रस्वः स्यात्। इष्टकचितम्। पक्वेष्टकचितम्, इषीकतूलम्। मुञ्जेषीकतूलम्। मालभारी। उत्पलमालभारी।

१००७। कारे सत्यागदस्य। (६-३-७०)

मुम्स्यात्। सत्यङ्कारः। अगदङ्कारः। 'अस्तोश्चेति वक्तव्यम्' (वा ३९७३)। अस्तुङ्कारः। 'धेनोर्भव्यायाम्' (३९७५)। धेनुम्भव्या।

मातजादेशः, अदन्तमेतत्। मातृके उदाहरति। **कारीषगन्धीमातृकः। कारीषगन्ध्यामातृक इति**॥ 'नद्यृतश्च' इति कप्। मातृशब्दे उदाहरति। **कारीषगन्धीमाता। कारीषगन्ध्यामातेति**॥ शैषिककबभावे रूपम्। ननु मातृशब्दस्य मातजादेशे किं प्रमाणं, 'नद्यृतश्च' इति नित्यविधानात् पाक्षिककप् च दुर्लभ इत्याह। **अत एवेति**॥ **बहुव्रीहावेवेदमिति**॥ 'बन्धुनि बहुव्रीहौ' इति सूत्रे अस्य वार्तिकस्य पठितत्वादिति भावः। मातजिति चित्करणं स्वरार्थमित्याह। **चित्त्वसामर्थ्यादितीति**॥ **इष्टकेषीका**॥ उत्तरपदे इत्यधिकृतम्। तल्लब्धं पूर्वपदमिति इष्टकादिभिर्विशेष्यते। तदन्तविधिः। व्यपदेशिवद्भावात् तेषामपि ग्रहणम्। उत्तरपदाधिकारस्यापि पदाधिकाराभ्युपगमात् 'पदाङ्गाधिकारे तस्य तदन्तस्य च' इति वचनेन वा तेषां ग्रहणमिति भावः। 'इको ह्रस्वः' इत्यतः ह्रस्वः इत्यनुवर्तते। तदाह। **इष्टकादीनां तदन्तानाश्चेति**॥ **इष्टकचितमिति**॥ इष्टकादिभिश्चितमिति विग्रहः। 'कर्तृकरणे कृता' इति समासः। तदन्तविधिः। प्रयोजनमाह। **पक्वेष्टकचितमिति**॥ **इषीकतूलमिति**॥ इषीकायास्तूलमिति विग्रहः। तूलमग्रं शष्पमित्यन्ये। **मुञ्जेषीकतूलमिति**॥ मुञ्जेषीकायास्तूलमिति विग्रहः। **मालभारीति**॥ 'सुप्यजातौ' इति णिनिः। हारिष्विति पाठान्तरम्। **कारे सत्यागदस्य**॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे। **मुम् स्यादिति**॥ 'अरुर्द्विषत्' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः। सत्यस्य अगदस्य च कारे परे मुम् स्यादिति फलितम्। मुमि मकार इत्। उकार उच्चारणार्थः। मित्त्वादन्त्यादचः परः। **सत्यङ्कार इति**॥ भावे घञ्। सत्यस्य कार इति विग्रहः। शपथकरणमित्यर्थः। **अगदङ्कार इति**॥ गदो रोगः तस्याभावः अगदः। अर्थाभावे अव्ययीभावेन सह तत्पुरुषस्य विकल्पोक्तेः। अगदस्य कार इत्यर्थः। **अस्तोश्चेति**॥ कारे मुमिति शेषः। **अस्तुङ्कार**

'लोकस्य पृणे' (वा ३९७६)। लोकंपृणः। 'पृणः' इति मूलविभुजादित्वात्कः। इत्येऽनभ्याशस्य' (वा ३९७७)। अनभ्याशमित्यः। दूरतः परिहर्तव्य इत्यर्थः। 'भ्राष्ट्राग्न्योरिन्धे' (वा ३९७८)। भ्राष्ट्रमिन्धः। अग्निमिन्धः। 'गिलेऽगिलस्य' (वा ३९७९)। तिमिङ्गिलः। 'अगिलस्य' किम्। गिलगिलः। 'गिलगिले च' (वा ३९८०)। तिमिङ्गिलगिलः। 'उष्णभद्रयोः करणे' (वा ३९८१)। उष्णङ्करणम्। भद्रङ्करणम्।

१००८। रात्रेः कृति विभाषा। (६-३-७२)

रात्रिंचरः–रात्रिचरः। रात्रिमटः–रात्र्यटः। अखिदर्थमिदं सूत्रम्।

इति ॥ अस्त्विति तिङन्तप्रतिरूपकमव्ययमभ्युपगम्यते। मुम् वक्तव्य इति शेषः। **धेनुम्भव्येति** ॥ नवप्रसवात्प्रागियमुक्तिः। भविष्यन्ती धेनुरित्यर्थः। 'भव्यगेय' इति कर्तरि निपातनात् कृत्यप्रत्ययः। धेनुश्चासौ भव्या चेति विग्रहः। मयूरव्यंसकादित्वात् भव्याशब्दस्य परनिपातः। **लोकस्य पृणे इति** ॥ मुम्वक्तव्य इति शेषः। ननु लोकम्पृणातीति विग्रहे कर्मण्यपि लघूपधगुणे रपरत्वे पर्ण इति स्यादित्यत आह। **पृण इति मूलविभुजादित्वात् क इति** ॥ **इत्येऽनभ्याशस्येति** ॥ मुम् वक्तव्य इति शेषः। **अनभ्याशमित्य इति** ॥ अभ्याशस्समीपम्, अनभ्याशं दूरं, द्वितीयान्तमिदम्। इण्धातोः प्रापणार्थकात् 'एतिस्तुशास्' इत्यादिना क्यप् 'गम्यादीनामुपसङ्ख्यानम्' इति द्वितीयासमासः। सुब्लुकि मुम्। दूरं प्रापयितव्यः, नतु समीपमित्यर्थं मनसि निधायाह। **दूरतः परिहर्तव्य इति** ॥ **भ्राष्ट्राग्न्योरिन्धे इति** ॥ मुम् वक्तव्य इति शेषः। **भ्राष्ट्रमिन्ध इति** ॥ भ्राष्ट्रन्धानादिभर्जनार्हं पात्रम्, तत् इन्धे तापयतीति भ्राष्ट्रमिन्धः, कर्मण्यपि उपपदसमासः। सुब्लुकि, मुम्। **अग्निमिन्ध इति** ॥ अग्निं प्रज्वलयतीत्यर्थः। **गिलेऽगिलस्येति** ॥ अगिलस्येति च्छेदः। गिले परे गिलभिन्नस्य मुम् वाच्य इत्यर्थः। **तिमिङ्गिल इति** ॥ 'गॄ निगरणे'। तिमिर्मत्स्यविशेषः। तङ्गिलतीति मूलविभुजादित्वात् कः। 'ॠत इद्धातोः' इति इत्त्वे रपरत्वे 'अचि विभाषा' इति लत्वम्, उपपदसमासः। सुब्लुकि मुम्। **गिलगिल इति** ॥ अयमपि मत्स्यविशेषः। **गिलगिले चेति** ॥ अगिलस्य मुम् वाच्य इत्यर्थः। **तिमिङ्गिलगिल इति** ॥ गिलं गिलतीति गिलगिलः, तिमीनाङ्गिलगिल इति विग्रहः। सम्बन्धसामान्ये षष्ठी। तिमिषु गिलगिल इति निर्धारणसप्तमी। 'वा संज्ञायाम्' इति सप्तमीसमासः। **उष्णभद्रयोः करणे इति** ॥ मुम् वाच्य इत्यर्थः। उष्णङ्करणम्, भद्रङ्करणमिति षष्ठीसमासः। **रात्रेः कृति विभाषा** ॥ अस्य उत्तरपदाधिकारस्थत्वेन 'प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणम्' इति तु इह न भवति। कृतः धातुप्रकृतिकत्वेन रात्रेः कृतः असम्भवात् तदन्तविधिरित्यभिप्रेत्य आह। **कृदन्ते परे इति** ॥ रात्रेर्मुम् वा स्यादित्यर्थः। **रात्रिंचरः–रात्रिचर इति** ॥ सुप्युपपदे 'चरेष्टः' उपपदसमासः, सुब्लुकि पक्षे मुम्। **रात्रिमटः–रात्र्यट इति** ॥ सुप्युपपदे मूलविभुजादित्वात् कः।

खिति तु 'अरुर्द्विषत्—' (सू २९४२) इति नित्यमेव वक्ष्यते। रात्रिम्मन्यः।

१००९ । सहस्य सः संज्ञायाम् । (६-३-७८)

उत्तरपदे । सपलाशम् । 'संज्ञायाम्' किम् । सहयुध्वा ।

१०१० । ग्रन्थान्ताधिके च । (६-३-७९)

अनयोः परयोः सहस्य सः स्यादुत्तरपदे । समुहूर्तं ज्योतिषमधीते । सद्रोणा खारी ।

१०११ । द्वितीये चानुपाख्ये । (६-३-८०)

अनुमेये द्वितीये सहस्य सः स्यात् । सराक्षसीका निशा । राक्षसी साक्षादनुपलभ्यमाना निशयानुमीयते ।

१०१२ । समानस्य च्छन्दस्यमूर्धप्रभृत्युदर्केषु । (६-३-८४)

समानस्य सः स्यादुत्तरपदे न तु मूर्धादिषु । "अनु भ्राता सगर्भ्यः । अनु सखा सयूथ्यः । यो नः सनुत्यः ।" 'तत्र भवः' इत्यर्थे 'सगर्भसयूथ-

उपपदसमासः । सुब्लुक् पक्षे मुम् । ननु रात्रिम्मन्यः इत्यत्रापि मुम्विकल्पः स्यादित्यत आह । **अखिदर्थमिदं सूत्रमिति** ॥ **खिति त्विति** ॥ खिति तु इमं मुम्विकल्पम्बाधित्वा पूर्वविप्रतिषेधेन 'अरुर्द्विषदजन्तस्य' इति नित्यमेव मुमो विधानं कृदधिकारे वक्ष्यते इत्यर्थः । **रात्रिम्मन्य इति** ॥ 'आत्ममाने खश्च' इति खश् । खशश्शित्त्वेन सार्वधातुकत्वात् तस्मिन् परे 'दिवादिभ्यश्श्यन्' इति श्यनि खित्वान्नित्यं मुमिति भावः । **सहस्य सः** ॥ **उत्तरपदे इति** ॥ शेषपूरणेनोक्तमिदम् । सह इत्यस्य स इत्यादेशः स्यादुत्तरपदे इत्यर्थः । 'वोपसर्जनस्य' इत्यस्यापवादः । **सपलाशमिति** ॥ 'तेन सह' इति बहुव्रीहिः । वनविशेषस्य संज्ञेयम् । **सहयुध्वेति** ॥ 'सहे च' इति क्वनिप् । असंज्ञात्वान्न सभावः । **ग्रन्थान्ताधिके च** ॥ ग्रन्थान्तश्च अधिकश्च इति समाहारद्वन्द्वः । **अनयोरर्थयोरिति** ॥ विद्यमानस्येति शेषः । **समुहूर्तमिति** ॥ मुहूर्तविधिपरग्रन्थपर्यन्तं ज्योतिःशास्त्रमधीते इत्यर्थः । अन्तवचने अव्ययीभावः । 'अव्ययीभावे चाकाले' इत्यत्र कालपर्युदासादप्राप्ते सभावे ग्रन्थान्तग्रहणम् । **सद्रोणा खारीति** ॥ द्रोणपरिमाणादधिकेत्यर्थः । मयूरव्यंसकादित्वात् सहशब्दस्याधिकवाचिनस्समासः सभावश्च । **द्वितीये चानुपाख्ये** ॥ अप्रधानेऽसहाये द्वितीयशब्दो लाक्षणिकः । उपाख्यायते प्रतीयते उपलभ्यते इत्युपाख्यम्, तदन्यदनुपाख्यम् । अनुमेयमिति यावत् । तदाह । **अनुमेय इति** ॥ सहायवाचिन्युत्तरपदे परत इत्यर्थः । **सराक्षसीका निशेति** ॥ 'तेन सह' इति बहुव्रीहिः । 'नद्यृतश्च' इति कप् । अनुमेय राक्षसीसहिता निशेत्यर्थः । तदाह । **राक्षसी साक्षादिति** ॥ **समानस्य** ॥ **न तु मूर्धादिष्विति** ॥ मूर्धन्, प्रभृति, उदर्क, एषु परेषु नेत्यर्थः । **सगर्भ्य इति** ॥ समाने गर्भे भव

सनुताद्यत्' (सू ३४६०)। 'अमूर्धादिषु' किम्। समानमूर्धा। समानप्रभृतयः। समानोदर्काः। 'समानस्य' इति योगो विभज्यते। तेन सपक्षः साधर्म्यं सजातीयमित्यादि सिद्धमिति काशिका। अथवा सहशब्दः सदृशवचनोऽस्ति। सदृशः सख्या ससखीति यथा। तेनायमस्वपदविग्रहो बहुव्रीहिः। समानः पक्षोऽस्येत्यादि।

१०१३। ज्योतिर्जनपदरात्रिनाभिनामगोत्ररूपस्थानवर्णवयोवचनबन्धुषु। (६-३-८५)

एषु द्वादशसूत्तरपदेषु समानस्य सः स्यात्। सज्योतिः। सजनपदः,इत्यादि।

१०१४। चरणे ब्रह्मचारिणि। (६-३-८६)

इत्यर्थः। **सयूथ्य इति** ॥ समाने यूथे भव इत्यर्थः। **सनुत्य इति** ॥ समाने नुते भवः इत्यर्थः। सर्वत्र 'तद्धितार्थ' इति समासे समानस्य सभावः। **समानमूर्धेति** ॥ समानो मूर्धा यस्येति विग्रहः। **समानप्रभृतय इति** ॥ समानः प्रभृतिराद्यवयवो येषामिति विग्रहः। **समानोदर्का इति** ॥ समानः उदर्कः येषामिति विग्रहः। तैत्तिरीये "सजूर्ऋतुभिः, सजूर्विधाभिः, सजूर्वसुभिः, सजूरुद्रैः, सजूरादित्यैः, सजूर्विश्वैर्देवैः, सजूर्देवैः, सजूर्देवैर्वयोनाधैरग्नये त्वा वैश्वानरायाश्विनाध्वर्यु सादयतामिह त्वा" इति मन्त्रास्संसृष्टाः पञ्च पठिताः। पञ्चस्वपि मन्त्रेषु सजूर्ऋतुभिः, सजूर्विधाभिरित्ययम् आद्यवयवः सजूर्देवैर्वयोनाधैरित्यन्तावयवश्च समानः, सजूर् इत्यादिपञ्चानां एकैकस्य क्रमेण एकैकस्मिन् मन्त्रे मध्ये निवेश इति याज्ञिकमर्यादा। ननु लोके सपक्षादिशब्देषु कथं समानस्य सभाव इत्यत आह। **समानस्येति योगो विभज्यते इति** ॥ तथाच समानस्य सः स्यादिति वाक्यान्तरं सम्पद्यते। तत्र छन्दसीत्यभावाल्लोकेऽपि क्वचिद्भवतीति लभ्यते इति भावः। **सपक्ष इति** ॥ समानः पक्षो यस्येति विग्रहः। **साधर्म्यमिति** ॥ समानो धर्मो यस्य सः सधर्मा, समानस्य सभावः। तस्य भावस्साधर्म्यम्। ब्राह्मणादित्वात् ष्यञ्। **सजातीयमिति** ॥ समाना जातिर्यस्य इति विग्रहः। समानस्य "जात्यन्ताच्छ बन्धुनि" इति छः। **इत्यादीति** ॥ सग्राम इत्यादिसङ्ग्रहः। योगविभागस्य भाष्यादृष्टत्वात् युक्त्यन्तरम् आह। **अथवेति** ॥ **तेनेति** ॥ तेन सदृशवचनेन सहशब्देन बहुव्रीहिरित्यन्वयः। तथाच 'वोपसर्जनस्य' इति सहस्य सभावः इति भावः। ननु तर्हि समानः पक्षः यस्य इति कथं विग्रहः। सहशब्दस्यैव विग्रहे प्रवेशौचित्यादित्यत आह। **अस्वपद इति** ॥ वृत्तावेव सहशब्दस्सदृशवचन इति भावः। **ज्योतिर्जनपद** ॥ अच्छन्दोऽर्थं वचनमिदम्। **सज्योतिरिति** ॥ समानं ज्योतिर्यस्येति विग्रहः। **एवं सजनपद इत्यादीति** ॥ सरात्रिः, सनाभिः, सनामा, सगोत्रः, सरूपः, सस्थानः, सवर्णः, सवयाः, सवचनः, सबन्धुः। **चरणे ब्रह्मचारिणि** ॥

ब्रह्मचारिण्युत्तरपदे समानस्य सः स्याच्चरणे समानत्वेन गम्यमाने। चरणः शाखा। ब्रह्म वेदः। तदध्ययनार्थं व्रतमपि ब्रह्म, तच्चरतीति ब्रह्मचारी। समानस्य सः सब्रह्मचारी।

१०१५। तीर्थे ये। (६-३-८७)

तीर्थे उत्तरपदे यादौ प्रत्यये विवक्षिते समानस्य सः स्यात्। सतीर्थ्यः। एकगुरुकः। 'समानतीर्थे वासी' (सू १६५८) इति यत्प्रत्ययः।

१०१६। विभाषोदरे। (६-३-८८)

यादौ प्रत्यये विवक्षिते इत्येव। सोदर्यः—समानोदर्यः।

१०१७। दृग्दृशवतुषु। (६-३-८९)

समानस्येति स इति चानुवर्तते। उत्तरपदे इत्यधिकृतम्। तदाह। **ब्रह्मचारिण्युत्तरपदे समानस्य सः स्यादिति**॥ चरणे इति सप्तमी समानस्येत्यत्रान्वेति। चरणे विद्यमानस्येत्यर्थः। फलितमाह। **चरणे समानत्वेन गम्यमाने इति**॥ तत्र चरणपदं व्याचष्टे। **चरणश्शाखेति**॥ वैदिकप्रसिद्धिरेवात्र मूलम्। ब्रह्मचारिपदनिर्वृत्तिमाह। **ब्रह्म वेद इति**॥ "वेदस्तत्वं तपो ब्रह्म" इत्यमरः। **तच्चरणार्थमिति**॥ तस्य वेदस्य चरणम् अध्ययनं तच्चरणं व्रतमपि ब्रह्मशब्देन विवक्षितमित्यर्थः। गौण्या वृत्त्येति शेषः। **तच्चरतीति**॥ तत् व्रतं चरति अनुतिष्ठतीत्यर्थे ब्रह्मचारिशब्द इत्यर्थः। 'सुप्यजातौ' इति णिनिः। **समानस्य स इति**॥ समानो ब्रह्मचारीति कर्मधारये सति प्रकृतसूत्रेण समानस्य सभावे सति सब्रह्मचारीति रूपमित्यर्थः। समानत्वञ्च वेदद्वारा बोध्यम्। तथाच समानवेदाध्ययनार्थं व्रतचारीति फलितोऽर्थः। भाष्ये तु समाने ब्रह्मणि व्रतं चरतीत्यर्थे चरेर्णिनिः व्रतशब्दस्य लोपश्च अत्र निपात्यते इत्युक्तम्। **तीर्थे ये**॥ यशब्दात् अकारान्तात्सप्तम्येकवचनम्, अकारो न विवक्षितः, प्रत्यय इति विशेष्यमध्याहार्यम्। 'यस्मिन् विधिः' इति तदादिविधिः। तदाह। **यादौ प्रत्यये इति**॥ नात्र यप्रत्ययान्ते तीर्थशब्दे परे इति व्याख्यातुं शक्यते। 'समानतीर्थे वासी' इति समानतीर्थशब्दात् 'तद्धितार्थ' इति कृतसमासादेव यप्रत्ययविधानात्। स च यप्रत्ययः अन्तरङ्गे सभावे कृते एव भवति। 'समर्थानाम्प्रथमाद्वा' इति सूत्रेण परिनिष्ठितादेव तद्धितोत्पत्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् कृतेऽपि सभावे एकदेशविकृतन्यायेन भूतपूर्वगत्या वा समानतीर्थशब्दसत्त्वात्। अतः यप्रत्ययपरकत्वं समानशब्दस्य कथमित्यत आह। **सतीर्थ्य इति**॥ समाने तीर्थे वासीत्यर्थः। अत्र सामीप्ये सप्तमी। समानशब्दस्त्वेकपर्यायः। तीर्थशब्दो गुरौ। तदाह। **एकगुरुक इति**॥ तद्धितार्थे समासप्रवृत्तये तद्धितन्दर्शयति। **समानेति**॥ "निपानागमयोस्तीर्थमृषिजुष्टजले गुरौ" इत्यमरः। **विभाषोदरे**॥ उदरशब्दे परे समानस्य सभावो वा स्यादित्यर्थः। **इत्येवेति**॥ अनुवर्तत एवेत्यर्थः। **दृग्दृशवतुषु**॥

सदृक्—सदृशः । 'दृक्षे चेति वक्तव्यम्' (वा ३९९२) । सदृक्षः । वतुरुत्तरार्थः ।

१०१८ । इदंकिमोरीश्की । (६-३-९०)

दृग्दृशवतुषु इदम ईश् किमः की स्यात् । ईदृक्-ईदृशः । कीदृक्-कीदृशः । वतूदाहरणं वक्ष्यते । 'दृक्षे चेति वक्तव्यम्' (वा ३९९२) ईदृक्षः । कीदृक्षः । 'आ सर्वनाम्नः' (सू ४३०) । 'दृक्षे च' (वा ३९९२) । तादृक्—तादृशः । तावान्—तादृक्षः । दीर्घः, मत्वोत्वे । अमूदृशः—अमूदृक्—अमूदृक्षः ।

१०१९ । समासेऽङ्गुलेः सङ्गः । (८-३-८०)

अङ्गुलिशब्दात्सङ्गस्य सस्य मूर्धन्यः स्यात्समासे । अङ्गुलिषङ्गः । 'समासे' किम् । अङ्गुलेः सङ्गः ।

१०२० । भीरोः स्थानम् । (८-३-८१)

भीरुशब्दात्स्थानस्य सस्य मूर्धन्यः स्यात्समासे । भीरुष्ठानम् । असमासे तु भीरोः स्थानम् ।

१०२१ । ज्योतिरायुषः स्तोमः । (८-३-८३)

समानस्य स इति शेषः । **सदृक्-सदृश इति** ॥ समानो दृश्यते इत्यर्थे 'समानान्ययोश्च' इति दृशेः क्विन् कञ् च । 'दृक्षे च' इति समानस्य सत्त्वमिति शेषः । **सदृक्ष इति** ॥ 'क्सो सुपि वाच्यः' इति दृशेः क्सः । **वतुरुत्तरार्थ इति** ॥ यत्तदेतेभ्यः परिमाणे वतुपः समानशब्दादसम्भवात् इति भावः । **इदङ्किमोरीश्की** ॥ ईश् की इति द्वे पदे । **ईदृक्-ईदृश इति** ॥ इदमिव दृश्यते इत्यर्थे त्यदादिषु दृशेः क्विन्कञौ । ईशश्शित्त्वं सर्वादेशत्वाय वक्ष्यते इति तद्धितप्रकरणे इयान् इत्युदाहहरणं वक्ष्यते इत्यर्थः । **दृक्षे चेति** ॥ इदङ्किमोः ईश्की वक्तव्यौ इति शेषः । **आ सर्वनाम्नः इति** ॥ आ इति लुप्तप्रथमाकम् । **तादृक् तादृश इति** ॥ तदिव दृश्यते इत्यर्थे 'त्यदादिषु दृशः' इति क्विन्कञौ । तदो दकारस्य आत्वे सवर्णदीर्घः । **तावानिति** ॥ तत् परिमाणमस्येति विग्रहे यत्तदेतेभ्यः इति वतुप् । **तादृक्ष इति** ॥ तदिव दृश्यते इति विग्रहः । अमूदृगित्यत्र प्रक्रियान्दर्शयति । **दीर्घ इति** ॥ अदसः आत्त्वे कृते सवर्णदीर्घः । ततः ऊत्त्वमत्वे कृते इत्यर्थः । असेरिति व्याख्यानेऽपि अकारेण आकारस्यापि ग्रहणात् ऊत्त्वमत्वे । **समासेऽङ्गुले. सङ्गः** ॥ **भीरोः स्थानम्** ॥ **ज्योतिरायुषस्तोमः** ॥ अत्र त्रिसूत्र्याम् 'अङ्गुलेस्सङ्गः, भीरोः स्थानम्, ज्योतिरायुषः स्तोमः' इत्याद्यर्थे प्रत्यासक्त्या तयोः पदयोः समासे सति उत्तरपदस्थस्य सस्य

आभ्यां स्तोमस्य सस्य मूर्धन्यः समासे। ज्योतिष्टोमः। आयुष्टोमः। 'समासे' किम्। ज्योतिषः स्तोमः।

१०२२। सुषामादिषु च। (८-३-९८)

सस्य मूर्धन्यः। शोभनं साम यस्य सुषामा। सुषन्धिः।

१०२३। एति संज्ञायामगात्। (८-३-९९)

(ग १८२)। सस्य मूर्धन्यः। हरिषेणः। 'एति' किम्। हरिसक्थम्। 'संज्ञायाम्' किम्। पृथुसेनः। 'अगकारात्' किम्। विष्वक्सेनः 'इण्कोः' इत्येव। सर्वसेनः।

१०२४। नक्षत्राद्वा। (८-३-१००)

(ग १८३)। एति सस्य संज्ञायामगकारान्मूर्धन्यो वा। रोहिणीषेणः—रोहिणीसेनः। 'अगकारात्' किम्। शतभिषक्सेनः। आकृतिगणोऽयम्।

१०२५। अषष्ठ्यतृतीयास्थस्यान्यस्य दुगाशीराशास्थास्थितोत्सुकोतिकारकरागच्छेषु। (६-३-९९)

अन्यशब्दस्य दुगागमः स्यादाशीरादिषु परेषु। अन्यदाशीः। अन्यदाशा। अन्यदास्था। अन्यदास्थितः। अन्यदुत्सुकः। अन्यदूतिः। अन्यद्रागः। अन्यदीयः। 'अषष्ठी—' इत्यादि किम्। अन्यस्यान्येन वाशीरन्याशीः। 'कारके छे च नायं निषेधः' (वा ५०४८)। अन्यस्य कारकोऽन्यत्कारः। अन्यस्यायमन्यदीयः। गहादेराकृतिगणत्वाच्छः।

षः इत्यर्थः। तद्ध्वनयन् प्रत्युदाहरति। **अङ्गुलेः सङ्गः इत्यादि**॥ नेह 'इण्कोः' इत्यनुवर्तते। व्याख्यानात्। **सुषामादिषु च**॥ स्पष्टम्। **एति संज्ञायामगात्**॥ एकारे परे सस्य षः स्यादित्यर्थः। **नक्षत्राद्वा**॥ स्पष्टम्। **अषष्ठ्यतृतीयास्थस्य**॥ अषष्ठ्याम् अतृतीयायाञ्च परतस्तिष्ठतीति अषष्ठ्यतृतीयास्थः तस्य अषष्ठीतृतीयान्तस्येत्यर्थः। अषष्ठीतृतीयास्थस्येत्येव सिद्धे नञ्द्वयोपादानं स्पष्टार्थम्। **आशीरादिष्विति**॥ आशीः, आशा, आस्था, आस्थित, उत्सुक, ऊति, कारक, राग, छ, इत्येतेषु इत्यर्थः। दुकि ककार इत्। उकार उच्चारणार्थः। कित्त्वादन्तावयः। अन्यदाशीरित्यादयः कर्मधारयाः। **नायं निषेध इति**॥ 'अषष्ठ्यतृतीयास्थस्य' इति निषेधः कारकच्छयोर्नास्तीत्यर्थः। भाष्योक्तमिदम्।

१–२. सुषामाद्यन्तर्गणसूत्रे एते इति तत्त्वबोधिनी।

३. अत्र च "अषष्ठ्यस्तृतीयास्थस्येत्युच्यते। तत्रेदं न सिध्यति—अन्यस्येदमन्यदीयम्। अन्यस्य कारकोऽन्यत्कारकः इति। एवं तर्हि—अविशेषेण 'अन्यस्य दुक् छकारकयोः' ततो वक्ष्यामि 'अषष्ठ्यतृतीयास्थस्याशीराशास्थास्थितोत्सुकोऽतिरागेषु' इति" इति भाष्यमेव मानम्।

१०२६ । अर्थे विभाषा । (६-३-१००)

अन्यदर्थः । अन्यार्थः ।

१०२७ । कोः कत्तत्पुरुषेऽचि । (६-३-१०१)

अजादावुत्तरपदे । कुत्सितोऽश्वः । कदश्वः । कदन्नम् । 'तत्पुरुषे' । किम् । कूष्ट्रो राजा । 'त्रौ च' (वा ३९९८) । कुत्सितास्त्रयः कत्रयः ।

१०२८ । रथवदयोश्च । (६-३-१०२)

कद्रथः । कद्वदः ।

१०२९ । तृणे च जातौ । (६-३-१०३)

कत्तृणम् ।

१०३० । का पथ्यक्षयोः । (६-३-१०४)

कापथम् । काक्षः । अक्षशब्देन तत्पुरुषः, अक्षिशब्देन बहुव्रीहिर्वा ।

१०३१ । ईषदर्थे । (६-३-१०५)

ईषज्जलं काजलम् । अजादावपि परत्वात्कादेशः । काम्लः ।

अर्थे विभाषा ॥ अन्यस्य दुगिति शेषः । **कोः कत्तत्पुरुषेऽचि** ॥ कत् इति च्छेदः । 'शेषपूरणेन' सूत्रं व्याचष्टे । **अजादावुत्तरपदे इति** ॥ **कदश्वः–कदन्नमिति** ॥ 'कुगति' इति समासः । **कूष्ट्रो राजेति** ॥ कुत्सितः उष्ट्रो यस्येति बहुव्रीहित्वात् न कदादेशः । **त्रौ चेति** ॥ त्रिशब्दे परे कदादेशो वक्तव्य इत्यर्थः । उत्तरपदस्याजादित्वाभावात् वचनम् । **रथवदयोश्च** ॥ 'कोः कत्तत्पुरुषे' इति शेषः । **कद्रथ इति** ॥ 'कुगति' इति समासः । वदतीति वदः कद्वदः । **तृणे च जातौ** ॥ तृणशब्दे कोः कत्स्यात् जातौ वाच्यायाम् । **कत्तृणमिति** ॥ तृणजातिविशेषोऽयम् । "अस्त्री कुशं कुथो दर्भः पवित्रमथ कत्तृणम्" इत्यमरः । **का पथ्यक्षयोः** ॥ पथिन्, अक्ष, अनयोः परतः कोः का इत्यादेशः स्यादित्यर्थः । **कापथमिति** ॥ कुत्सितः पन्था इति विग्रहः । 'कुगति' इति समासः । 'ऋक्पूः' इत्यप्रत्ययः । 'पथस्सङ्ख्याव्ययादेः' इति नपुंसकत्वम् । कापथ इति पाठे तु बहुव्रीहिः । काक्षशब्दे समासन्दर्शयति । **अक्षशब्देन तत्पुरुष इति** ॥ कुत्सितमक्षमिन्द्रियमिति विग्रहे 'कुगति' इति समास इत्यर्थः । **अक्षिशब्देनेति** ॥ कुत्सिते अक्षिणी यस्येति विग्रहे 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः' इत्यजित्यर्थः । **ईषदर्थे** ॥ ईषदर्थे विद्यमानस्य कोः का इत्यादेशः स्यादित्यर्थः । **ईषज्जलं काजलमिति** ॥ ईषत् जलमिति विग्रहे 'कुगति' इति समासः । नित्यसमासत्वात् अस्वपदविग्रहप्रदर्शनम् । कुत्सितः आम्लः काम्लः इत्यत्र 'कोः कत्तत्पुरुषेऽचि' इति

१०३२ । विभाषा पुरुषे । (६-३-१०६)

कापुरुषः—कुपुरुषः । अप्राप्तविभाषेयम् । ईषदर्थे हि पूर्वविप्रतिषेधान्नित्यमेव । ईषत्पुरुषः कापुरुषः ।

१०३३ । कवं चोष्णे । (६-३-१०७)

उष्णशब्दे उत्तरपदे कवं का च वा स्यात् । कवोष्णम्—कोष्णम्—कदुष्णम् ।

१०३४ । पृषोदरादीनि यथोपदिष्टम् । (६-३-१०९)

पृषोदरप्रकाराणि शिष्टैर्यथोच्चारितानि तथैव साधूनि स्युः । पृषदुदरं पृषोदरम् । तलोपः । वारिवाहको बलाहकः । पूर्वपदस्य वः । उत्तरपदादेश्च लत्वम् ।

"भवेद्वर्णागमाद्धंसः सिंहो वर्णविपर्ययात् ।
गूढोऽत्मा वर्णविकृतेर्वर्णनाशात्पृषोदरम् ॥"

कदादेशमाशङ्क्य आह । **अजादावपीति** ॥ **विभाषा पुरुषे** ॥ कोः का इत्यादेश इति शेषः । **अप्राप्तविभाषेति** ॥ ननु कोः ईषदर्थकत्वे सति 'ईषदर्थे' इति नित्ये कादेशे प्राप्ते विकल्पसम्भवात् इत्यत आह । **ईषदर्थे हीति** ॥ वृत्त्यनुसारेणेदमुक्तम् । पूर्वविप्रतिषेधस्य भाष्यानुक्तत्वात् । **कवञ्चोष्णे** ॥ **कवं का च वेति** ॥ विभाषेत्यनुवृत्तेरिति भावः । उभयाभावे कदादेशः । तथाच रूपत्रयम् । तदाह । **कोष्णम्—कवोष्णम्—कदुष्णमिति** ॥ **पृषोदरादीनि यथोपदिष्टम्** ॥ आदिशब्दो न प्रभृतिवाची । गणपाठे पृषोदरादिपाठस्यादर्शनात् यथोपादिष्टपदस्य वैयर्थ्याच्च । किन्तु प्रकारवाची । तदाह । **पृषोदरप्रकाराणीति** ॥ प्रकारः सादृश्यं, तच्च शास्त्रोक्तलोपागमादेशादिरहितत्वेन बोध्यम् । व्याकरणशास्त्रगृहीतानीति यावत् । उपपूर्वको दिशिरुच्चारणार्थः । भावे क्तः । उपदिष्टमुपदेशः उच्चारणं, तदनतिक्रम्य यथोपदिष्टम् । यथार्थपदार्थानतिवृत्तावव्ययीभावः । शिष्टैरित्यध्याहार्यम् । तथाच फलितमाह । **शिष्टैर्यथोच्चारितानि तथैव साधूनीति** ॥ 'शिष्टास्तु शब्दतत्त्वसाक्षात्कारवन्तः योगिनः, इति भाष्यकैयटयोः स्पष्टम् । **तलोप इति** ॥ षष्ठीसमासे सुब्लुकि तलोपे 'आद्गुणः' इति भावः । **पूर्वपदस्येति** ॥ वारिवाहकशब्दे वारिशब्दस्य पूर्वपदस्य वकारस्सर्वादेशः । वाहकशब्दः उत्तरपदं तदादेर्वकारस्य लकारादेश इत्यर्थः । **भवेद्वर्णागमाद्धंस इति** ॥ हनधातोः पचाद्यचि अनुस्वारागमे हंस इति रूपमित्यर्थः । हनधातोराचि सगागमे 'नश्चापदान्तस्य' इति अनुस्वार इत्यन्ये । **सिंहो वर्णविपर्ययादिति** ॥ 'हिंसि हिंसायाम्' इत्यतः पचाद्यचि इदित्त्वान्नुम् । 'नश्च' इत्यनुस्वारः । हकारस्य सकारः सकारस्य हकारश्च । सिंह इति रूपमित्यर्थः । यद्यपि हंससिंहयोरुणादौ व्युत्पत्तिरुक्ता । तथाप्युणादिसूत्राणां शाकटायनप्रणीतत्वेन शास्त्रान्तरत्वादिह व्युत्पादनं न दोष इत्याहुः । **गूढोत्मा वर्णविकृतेरिति** ॥ गूढः आत्मा यस्येति बहुव्रीहौ उत्तरपदादेराकारस्य उकारे आद्गुणे रूपम् इति

'दिक्छब्देभ्यस्तीरस्य तारभावो वा' (वा ३९९९)। दक्षिणतारम्—दक्षिण-तीरम्। उत्तरतारम्—उत्तरतीरम्। 'दुरो दाशनाशदभध्येषूत्वमुत्तरपदादेः ष्टुत्वं च' (वा ४००१)। दुःखेन दाश्यते दूडाशः। दुःखेन नाश्यते दूणाशः। दुःखेन दभ्यते दूडभः। खल् त्रिभ्यः। दम्भेर्नलोपो निपात्यते। दुःखेन ध्यायतीति दूढ्यः। 'आतश्च—' (सू २८९८) इति कः। ब्रुवन्तोऽस्यां सीदन्तीति बृसी। ब्रुवच्छब्दस्य 'बृ' आदेशः। सदेरधिकरणे डट्। आकृतिगणोऽयम्।

१०३५। संहितायाम्। (६-३-११४)

अधिकारोऽयम्।

१०३६। कर्णे लक्षणस्याविष्टाष्टपञ्चमणिभिन्नच्छिन्नच्छिद्र-स्रुवस्वस्तिकस्य। (६-३-११५)

भावः। **वर्णनाशात्पृषोदरमिति** ॥ पृषत् उदरमित्यत्र तकारलोपे सति आद्गुणे पृषोदर-मिति भवतीत्यर्थः। **दिक्छब्देभ्यः तीरस्येति** ॥ वार्तिकम्। **दुरो दाशेति** ॥ इदमपि वार्तिकम्। दुर् इत्यस्य दाश, नाश, दभ, ध्य, इत्येतेषु परेषु उत्वम् उत्तरपदादेः ष्टुत्वञ्च वक्तव्यमित्यर्थः। **दूडाश इति** ॥ दुर् दाश इति स्थिते रेफस्य उत्वे सवर्णदीर्घः। दाशेः दकारस्य ष्टुत्वेन डकारः। **दूणाश इति** ॥ दुर् नाश इति स्थिते रेफस्य उत्वं सवर्णदीर्घः। नाशेर्नकारस्य ष्टुत्वेन णत्वम्। **दूडभ इति** ॥ दुर् दभ इति स्थिते रेफस्य उत्वं, सवर्णदीर्घः। दभेर्दकारस्य ष्टुत्वेन डकारः। **खल् त्रिभ्य इति** ॥ 'दाश्ट दाने' 'णश अदर्शने' ण्यन्तः। 'दभ हिंसायाम्' इति त्रिभ्यः धातुभ्यः 'ईषद्दुस्सुषु' इति खल्प्रत्यय इत्यर्थः। ननु किङित्परकत्वा-भावात् कथमिह 'अनिदिताम्' इति नलोपः इत्यत आह। **दम्भेर्नलोपो निपात्यते इति** ॥ **दूढ्य इति** ॥ दुर् ध्यः इति स्थिते रेफस्य उत्वं सवर्णदीर्घः, धस्य ष्टुत्वेन ढत्वम्। **आतश्चेति** ॥ 'ध्यै चिन्तायाम्' 'आतश्चोपसर्गे' इति कप्रत्यये 'आदेच उपदेशे' इति आत्त्वे 'आतो लोप इटि च' इत्यात्लोपे ध्यशब्द इत्यर्थः। **सदेरिति** ॥ सद्धातोः अधिकरणेऽर्थे डटि डित्त्वसामर्थ्यादभस्यापि टेर्लोपे स इति रूपम्। ब्रुवत् स इति स्थिते उपपद-समासे सुब्लुकि ब्रुवच्छब्दस्य बृ इत्यादेशे बृसशब्दात् 'टिड्ढ' इति ङीपि बृसीति रूपमिति भावः। दिक्छब्देभ्यः इत्यारभ्य एतदन्तस्सन्दर्भः पृषोदरादीत्यस्यैव प्रपञ्चः। **आकृति-गणोऽयमिति** ॥ पृषोदरादिरित्यर्थः। तेन कर्तुकामः, कर्तुमनाः, इत्यादिसङ्ग्रहः। **संहि-तायाम्** ॥ सुगमम्। **कर्णे लक्षणस्य** ॥ दीर्घविधिः। 'ढ्रलोपे' इत्यतस्तदनुवृत्तेः। लक्षणशब्देन यत्पशूनां स्वामिविशेषसम्बन्धज्ञानार्थं दात्रशूलचक्राद्याकारचिह्नं क्रियते तल्लक्षण-शब्देन विवक्षितम्। तेन लम्बकर्णः इत्यादौ नातिप्रसङ्गः। **द्विगुणाकर्ण इति** ॥ द्विगुणरेखौ

कर्णशब्दे परे लक्षणवाचकस्य दीर्घः। द्विगुणाकर्णः। 'लक्षणस्य' किम्। शोभनकर्णः। 'अविष्टादीनाम्' किम्। विष्टकर्णः। अष्टकर्णः। पञ्चकर्णः। मणिकर्णः। भिन्नकर्णः। छिन्नकर्णः। छिद्रकर्णः। स्रुवकर्णः। स्वस्तिककर्णः।

१०३७। नहिवृतिवृषिव्यधिरुचिसहितनिषु क्वौ। (६-३-११६)

क्विबन्तेषु परेषु पूर्वपदस्य दीर्घः। उपानत्। नीवृत्। प्रावृट्। मर्माावित्। नीरुक्। अभीरुक्। ऋतीषट्। परीतत्। 'क्वौ' इति किम्। परिनहनम्। 'विभाषा पुरुषे' (सू १०३२) इत्यतो मण्डूकप्लुत्या 'विभाषा' अनुवर्तते। सा च व्यवस्थिता। तेन गतिकारकयोरेव। नेह। पटुरुक्। तिग्मरुक्।

१०३८। वनगिर्योः संज्ञायां कोटरकिंशुलुकादीनाम्। (६-३-११७)

कोटरादीनां वने परे, किंशुलुकादीनां गिरौ परे च दीर्घः स्यात्संज्ञायाम्।

१०३९। वनं पुरगामिश्रकासिध्रकाशारिकाकोटराग्रेभ्यः। (८-४-४)

कर्णौ यस्येति विग्रहः। अष्टकर्ण इत्यादेरष्टसङ्ख्यालिपिचिह्नकर्ण इत्यादिरर्थः। अष्टसङ्ख्याकरेखाचिह्नकर्ण इति वा। **नहिवृति** ॥ **उपानदिति** ॥ 'णह बन्धने' 'णो नः' सम्पदादित्वात्कर्मणि क्विप्। उपनह्यते इत्युपानत्। पूर्वपदस्य दीर्घः। 'नहो धः' निवर्तते इति नीवृत्। 'वृतु वर्तने' कर्तरि क्विप्, दीर्घः। प्रवर्षतीति प्रावृट्। 'वृष सेचने' क्विप्, दीर्घः। मर्माणि विध्यतीति मर्मावित्। क्विप्, 'ग्रहिज्या' इति सम्प्रसारणम्। उपपदसमासः, सुब्लुक्, नलोपः, दीर्घः। निरोचते इति नीरुक्, 'रुच दीप्तौ' क्विप्, दीर्घः। ऋतिं सहते इति ऋतीषट्। 'षह मर्षणे' क्विप्, दीर्घः, 'हो ढः' 'सात्पदाद्योः' इति षत्वनिषेधे प्राप्ते 'पूर्वपदात्' (वैदिक.) इति षत्वमिति हरदत्तः। सुषामादित्वादित्यपरे। परितनोतीति परीतत्। 'तनु विस्तारे' क्विप्, 'गमः क्वौ' इत्यत्र गमादीनामित्युपसङ्ख्यानात् अनुनासिकलोपः। तुक्, दीर्घः, अथ पटुरुक्, तिग्मरुगित्यादौ दीर्घमाशङ्क्य आह। **विभाषेति** ॥ **पटुरुगिति** ॥ पटु रोचते इति विग्रहः। उभयत्र कर्तरि क्विप्। पूर्वपदयोर्गतिकारकान्यतरत्वाभावान्न दीर्घः। व्यवस्थितविभाषाश्रयणे व्याख्यानमेव शरणम्। **वनगिर्योः** ॥ वनगिर्योरिति सप्तमी। कोटरश्च किंशुलुकश्च कोटरकिंशुलुकौ, तावादी येषामिति विग्रहः। कोटरादीनां किंशुलुकादीनाञ्चेति लभ्यते। यथासङ्ख्यमन्वयः। तदाह। **कोटरादीनामित्यादिना** ॥ पुरगावणमित्युदाहरणानि वक्ष्यन्ते। तत्र णत्वविधिं दर्शयति। **वनं पुरगा** ॥ वनमिति षष्ठ्यर्थे प्रथमा इत्यभिप्रेत्य आह। **वनशब्दस्येति** ॥ **एभ्य इति** ॥ पुरगा, मिश्रका, सिध्रका, शारिका, कोटर, अग्र, इत्येतेभ्य एव परस्य उत्तरपदस्य वनशब्दस्य यो नकारस्तस्य णत्वमित्यन्वयः। 'रषाभ्याम्' इत्यतो णो नः इत्यनुवृत्तेः। सूत्रे अग्रे इति सप्तम्यन्तस्यानुकरणम्। नन्विह

वनशब्दस्योत्तरपदस्य एभ्य एव णत्वं नान्येभ्यः। इह कोटरान्ताः पञ्च दीर्घविधौ कोटरादयो बोध्याः। तेषां कृतदीर्घाणां णत्वविधौ निर्देशो नियमार्थः। अग्रेशब्दस्य तु विध्यर्थः। पुरगावणम्। मिश्रकावणम्। सिध्रकावणम्। शारिकावणम्। कोटरावणम्। 'एभ्य एव' इति किम्। असिपत्रवनम्। वनस्याग्रे अग्रेवणम्। राजदन्तादिषु निपातनात्सप्तम्या अलुक्। प्रातिपदिकार्थमात्रे प्रथमा। किंशुलुकागिरिः।

१०४०। वले। (६-३-११८)

वलप्रत्यये परे दीर्घः स्यात्संज्ञायाम्। कृषीवलः।

भिन्नपदत्वात् 'अट्कुप्वाङ्' इति णत्वस्याप्राप्तेः अपूर्वविध्यर्थकत्वावश्यकत्वात् एभ्य एवेति कथं नियमलाभ इत्यत आह। **इह कोटरान्ता इति**॥ इह णत्वविधौ उपात्ताः पुरगा मिश्रका सिध्रका शारिका कोटर इत्येवं पञ्च शब्दाः। त एव वनगिर्योरिति दीर्घविधौ कोटरादिशब्देन विवक्षिताः इत्यर्थः। ततः किमित्यत आह। **तेषामिति**॥ णत्वविधौ तावत्पुरगादिशब्दाः पञ्च दीर्घान्ता एव निर्दिष्टाः। दीर्घस्तु तेषां संज्ञायामेव वनगिर्योरिति विहितः। एवञ्च एतेषामसंज्ञायां दीर्घाभावात् संज्ञायामेव 'वनं पुरगा' इति णत्वविधिरिति पर्यवस्यति। ततश्च तेषु वनशब्दनकारस्य 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इत्येव णत्वे सिद्धे पुनरपि कृतदीर्घस्य पुरगादिपञ्चकस्य णत्वविधौ निर्देशो नियमार्थस्सम्पद्यते इत्यर्थः। पुरगावणमित्यत्र 'अगः' इति निषेधस्तु न। अगकारान्तादिति व्याख्यानात्। अतः तस्य विध्यर्थत्वमिति न शङ्क्यम्। पुरगाशब्दस्य आकारान्तत्वात् गकारान्तत्वाभावात्। **अग्रेशब्दस्य त्विति**॥ णत्वविधौ अग्रेशब्दस्य निर्देशस्तु अग्रेवणशब्दे अपूर्वणत्वविध्यर्थ एव, न तु नियमार्थः। अग्रेवणशब्दस्यासंज्ञात्वादिति भावः। न च पुरगावणशब्दे गकारव्यवधानात् 'पूर्वपदात्संज्ञायाम्' इत्यस्य प्राप्त्यसम्भवात् अत्र अपूर्वणत्वविध्यर्थमेव पुरगाग्रहणमिति वाच्यम्। अग इति हि पञ्चमी। गकारान्तात्पूर्वपदात्परस्य णत्वं नेति लभ्यते। पुरगाशब्दस्त्वयम् आकारान्त एव, न तु गकारान्त इति, तत्र अग इति निषेधाप्राप्त्या 'पूर्वपदात्संज्ञायाम्' इत्येव सिद्धे पुरगाग्रहणमपि नियमार्थमेवेति भावः। पुरगावणमित्यादयः नरकविशेषाणां संज्ञाः। **असिपत्रवनमिति**॥ नरकविशेषोऽयम्। अत्र संज्ञात्वेऽपि 'पूर्वपदात्संज्ञायाम्' इति णत्वं न भवति। एभ्य एवेति नियमादिति भावः। **अग्रेवणमिति**॥ वनशब्दस्य षष्ठ्यन्तस्य अग्रेशब्देन सह षष्ठीसमास इति भावः। ननु तर्हि 'सुपो धातु' इति सप्तम्या अपि लुक् स्यादित्यत आह। **राजदन्तादिष्विति**॥ अनेन वनशब्दस्य परनिपातोऽपि सूचितः। ननु सप्तम्यर्थप्राधान्यात्सप्तमी स्यादित्यत आह। **प्रातिपदिकेति**॥ सप्तम्यर्थस्य प्रातिपदिकेऽन्तर्भावादिति भावः। किंशुलुकादीनामुदाहरणमाह। **किंशुलुकागिरिरिति**॥ अञ्जनागिरिरित्यप्युदाहार्यम्। **वले॥ कृषीवल इति**॥ कृषिरस्यास्तीति विग्रहे 'रजःकृष्यासुती' इत्यादिना वलच्।

१०४१ । मतौ बह्वचोऽनजिरादीनाम् । (६-३-११९)

अमरावती । 'अनजिरादीनाम्' किम् । अजिरवती । 'बह्वचः' किम् । व्रीहिमती । 'संज्ञायाम्' इत्येव । नेह । वलयवती ।

१०४२ । शरादीनां च । (६-३-१२०)

शरावती ।

१०४३ । इको वहेऽपीलोः । (६-३-१२१)

इगन्तस्य दीर्घः स्याद्वहे । ऋषीवहम् । कपीवहम् । 'इकः' किम् । पिण्डवहम् । 'अपीलोः' किम् । पीलुवहम् । 'अपील्वादीनामिति वाच्यम्' (वा ४००५) । दारुवहम् ।

१०४४ । उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुळम् । (६-३-१२२)

उपसर्गस्य बहुलं दीर्घः स्याद्घञन्ते परे न, तु मनुष्ये । परीपाकः—परिपाकः । 'अमनुष्ये' किम् । निषादः ।

१०४५ । इकः काशे । (६-३-१२३)

इगन्तस्योपसर्गस्य दीर्घः स्यात्काशे । वीकाशः । नीकाशः । 'इकः' किम् । प्रकाशः ।

१०४६ । अष्टनः संज्ञायाम् । (६-३-१२५)

उत्तरपदे दीर्घः । अष्टापदम् । 'संज्ञायाम्' किम् । अष्टपुत्रः ।

मतौ ॥ मतुप्प्रत्यये परे बह्वचो दीर्घः स्यात्संज्ञायां, न त्वजिरादीनामित्यर्थः । **अमरावतीति** ॥ इन्द्रनगर्यास्संज्ञेयम् । अमराः अस्यां सन्तीति विग्रहः । 'मादुपधायाश्च' इति संज्ञायामिति वा मस्य वः । **अजिरवतीति** ॥ नदीविशेषस्य संज्ञेयम् । **वलयवतीति** ॥ अनजिरादित्वेऽप्य-संज्ञात्वान्न दीर्घ इति भावः । **शरादीनाञ्च** ॥ मतौ दीर्घस्संज्ञायामिति शेषः । अबह्वच्कत्वा-त्पूर्वेण न प्राप्तिः । **शरावतीति** ॥ शराः अस्यां सन्तीति विग्रहः । नदीविशेषस्य नाम । **इको वहेऽपीलोः** ॥ अपीलोरिति च्छेदः । **इगन्तस्येति** ॥ पूर्वपदस्येति शेषः । **उपसर्गस्य** ॥ **परीपाक इति** ॥ पचेर्भावे घञ्, उपधावृद्धिः । 'चजोः कुघिण्ण्यतोः' इति कुत्वम् । **निषाद इति** ॥ पुलिन्दो नाम मनुष्यजातिविशेषः । निषीदत्यस्मिन् पापमिति निषादः । 'हलश्च' इत्यधिकरणे घञ्, दौवारिके प्रतीहारशब्दे दीर्घस्त्वप्रामाणिकः । यद्वा प्रतीहारः द्वारम्, तत्स्थत्वात् मनुष्ये गौणः । **इकः काशे** ॥ **नीकाश इति** ॥ पचाद्यजन्तत्वात् पूर्वेण न प्राप्तिः । **अष्टनः संज्ञायाम्** ॥ शेषपूरणेन सूत्रं व्याचष्टे । **उत्तरपदे दीर्घ इति** ॥

१०४७ । चितेः कपि । (६-३-१२७)

एकचितीकः । द्विचितीकः ।

१०४८ । नरे संज्ञायाम् । (६-३-१२९)

विश्वानरः ।

१०४९ । मित्रे चर्षौ । (६-३-१३०)

विश्वामित्रः । 'ऋषौ' किम् । विश्वमित्रो माणवकः । 'शुनो[1] दन्तदंष्ट्राकर्णकुन्दवराहपुच्छपदेषु दीर्घो वाच्यः' (वा ५०४९) । श्वादन्त इत्यादि ।

१०५० । प्रनिरन्तःशरेक्षुप्लक्षाम्रकार्ष्यखदिरपीयूक्षाभ्योऽसंज्ञायामपि । (८-४-५)

एभ्यो वनस्य णत्वं स्यात् । प्रवणम् । कार्ष्यवणम् । इह षात्परत्वाण्णत्वम् ।

१०५१ । विभाषौषधिवनस्पतिभ्यः । (८-४-६)

अष्टापदमिति ।। संज्ञात्वमन्वेषणीयम् । **चितेः कपि** ।। दीर्घ इति विशेषः । **एकचितीक इति** ।। अग्न्याख्यस्थण्डिलविशेष इति शेषः । एका चितिर्यस्येति विग्रहः । शैषिकः कप् । **द्विचितीक इति** ।। द्वे चिती यस्येति विग्रहः । **नरे संज्ञायाम्** ।। विश्वस्य दीर्घ इति शेषः । 'विश्वस्य वसुराटोः' इति पूर्वसूत्रात् विश्वस्येत्यनुवर्तते । **मित्रे चर्षौ** ।। मित्रशब्दे परे विश्वस्य दीर्घः स्यात् ऋषौ वाच्ये इत्यर्थः । **शुनो दन्तेति** ।। श्वन्शब्दस्य दन्तादिषु परतः दीर्घ इत्यर्थः । **श्वादन्त इति** ।। शुनो दन्त इति विग्रहः । श्वादंष्ट्रा, षष्ठीसमासः । दीर्घान्त एव दंष्ट्राशब्दो वार्तिके पठ्यत इति केचित् । ह्रस्वान्त इत्यन्ये । श्वादंष्ट्रः । बहुव्रीहिरयम् । श्वाकर्णः, श्वाकुन्दः, श्वावराहः, श्वापुच्छम्, श्वापदः, श्वपुच्छमवनामितमित्यसाध्वेव । **प्रनिरन्तः** ।। **एभ्य इति** ।। प्र, निर्, अन्तर्, शर, इक्षु, प्लक्ष, आम्र, कार्ष्य, खदिर, पीयूक्षा, इत्येतेभ्यः इत्यर्थः । **वनस्येति** ।। 'वनं पुरगा' इत्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः । **प्रवणमिति** ।। प्रकृष्टं वनमिति विग्रहः । प्रादिसमासः । **इहेति** ।। कार्ष्यवणमित्यत्र षकारात्परत्वेन णत्वम्, नतु रेफात् परत्वमादाय, अडादिभिन्नषकारेण व्यवधानादिति भावः । एतेन कार्श्येति तालव्यशकारमध्यपाठः अप्रामाणिक इति सूचितम् । तथा सति निमित्ताभावात् णत्वासम्भवात् अट्कुप्वाङ्भिन्नेन शकारेण व्यवहिततया रेफस्य तन्निमित्तत्वासम्भवात् निर्वणं, अन्तर्वणं, शरवणम्, इक्षुवणम्, प्लक्षवणं, आम्रवणं, खदिरवणं, पीयूक्षावणाम् । **विभाषौषधि** ।। **वनस्य णत्वमिति** ।। ओषधिवनस्पतिभ्यः परस्य वनस्य यो नकारस्तस्य

१. इदं च 'अन्येषामपि–' (६–३–१३७) इति सूत्रप्रपञ्चभूतम् ।

एभ्यो वनस्य णत्वं वा स्यात्। दूर्वावणम्—दूर्वावनम्। शिरीषवणम्—शिरीषवनम्। 'द्व्यच्त्र्यज्भ्यामेव' (वा ४९८४)। नेह। देवदारुवनम्। 'इरिकादिभ्यः प्रतिषेधो वक्तव्यः' (वा ४९८५)। इरिकावनम्। मिरिकावनम्।

१०५२। वाहनमाहितात्। (८-४-८)

आरोप्य यदुह्यते तद्वाचिस्थान्निमित्तात्परस्य वाहननकारस्य णत्वं स्यात्। इक्षुवाहणम्। 'आहितात्' किम्। इन्द्रवाहनम्। इन्द्रस्वामिकं वाहनमित्यर्थः। वहतेर्ल्युटि वृद्धिरिहैव सूत्रे निपातनात्।

१०५३। पानं देशे। (८-४-९)

पूर्वपदस्थान्निमित्तात्परस्य पानस्य नस्य णत्वं स्याद्देशे गम्ये। क्षीरं पानं येषां ते क्षीरपाणा उशीनराः। सुरापाणाः प्राच्याः। पीयत इति पानम्। कर्मणि ल्युट्।

णत्वं वेत्यर्थः। ओषधिभ्यः उदाहरति। **दूर्वावणमिति**॥ "ओषध्यः फलपाकान्ताः" इत्यमरः। अथ वनस्पतिभ्यः उदाहरति। **शिरीषवणमिति**॥ यद्यपि यः पुष्पैर्विना फलति, स एव उदुम्बरादिर्वनस्पतिः। "वानस्पत्यः फलैः पुष्पात्तैरपुष्पाद्वनस्पतिः" इत्युक्तेः। शिरीषवृक्षश्चायं पुष्पफलवानेव न वनस्पतिः। तथापि वनस्पतिशब्देनात्र वृक्षसामान्यं विवक्षितम्। अत एव 'लुपि युक्तवद्व्यक्तिवचने' इति सूत्रे भाष्ये शिरीषवणमित्यत्र शिरीषे वनस्पतित्वं व्यवहृतमिति दिक्। **द्व्यच्त्र्यज्भ्यामेवेति**॥ परस्य वनस्य णत्वं वाच्यमिति शेषः। **देवदारुवनमिति**॥ प्रत्युदाहरणम्। **इरिकादिभ्य इति**॥ एभ्यः परस्य वनस्य णत्वप्रतिषेध इत्यर्थः। **वाहनमाहितात्**॥ वाहने आधीयते वहनाय यत्, नतु स्वयमेवारोढुं शक्नोति तदाहितम्। तदाह। **आरोप्येति**॥ **निमित्तादिति**॥ रेफषकारान्यतरस्मादित्यर्थः। **वाहननकारस्येति**॥ वाहनस्य यो नकारस्तस्येत्यर्थः। अनेन सूत्रे वाहनमिति षष्ठ्यर्थे प्रथमेति सूचितम्। **इक्षुवाहणमिति**॥ इक्षवो हि वाहनाय परैरारोप्यन्ते, नतु स्वयमेवारोढुं शक्नुवन्ति इति तेषामाहितत्वम्बोध्यम्। आरोपितेक्षुयुक्तं शकटादि वाहनमिति यावत्। **इन्द्रवाहनमिति**॥ ऐरावतादाविन्द्रस्य स्वयमेवारोहणान्नाहितत्वमिति भावः। यदि कदाचित् अन्येन वाहने आरोप्यते तदा आहितत्वमिन्द्रस्याप्यस्त्येव। यदा इन्द्रः स्वयमेवारोहति वाहनं, तदा प्रत्युदाहरणमिति मनसि निधाय आह। **इन्द्रस्वामिकमिति**॥ ननु वहेः करणे ल्युटि कथमुपधादीर्घः। ञ्णित्प्रत्ययपरकत्वाभावादित्यत आह। **वहेर्ल्युडिति**॥ **पानन्देशे**॥ पानमिति षष्ठ्यर्थे प्रथमेत्यभिप्रेत्य आह। **पानस्येति**॥ **उशीनरा इति**॥ देशविशेषे बहुवचनान्तोऽयम्। ननु पानशब्दस्य भावल्युडन्तत्वे क्षीरम्पानमिति

१०५४ । वा भावकरणयोः । (८-४-१०)

'पानस्य' इत्येव । क्षीरपानम्—क्षीरपाणम् । 'गिरिनद्यादीनां वा' (वा ४९८९) । गिरिनदी—गिरिणदी । चक्रनितम्बा—चक्रणितम्बा ।

१०५५ । प्रातिपदिकान्तनुम्विभक्तिषु च । (८-४-११)

पूर्वपदस्थान्निमित्तात्परस्य एषु स्थितस्य नस्य णो वा स्यात् । प्रातिपदिकान्ते । माषवापिणौ । नुमि व्रीहिवापाणि । विभक्तौ माषवापेण । पक्षे माषवापिनावित्यादि । 'उत्तरपदं यत्प्रातिपदिकं तदन्तस्यैव णत्वम्' (वा ४९९०) । नेह । गर्गाणां भगिनी गर्गभगिनी । अत एव नुम्ग्रहणं

कथं सामानाधिकरण्यमित्यत आह । **पीयते इति** ॥ **वा भावकरणयोः** ॥ **इत्येवेति** ॥ अनुवर्तत एवेत्यर्थः । भावे करणे च यः पानशब्दः तस्य उक्तविषये णो वा स्यादित्यर्थः । आदेशार्थं वचनम् । **क्षीरपानम्—क्षीरपाणमिति** ॥ क्षीरस्य पानमिति विग्रहः । भावे करणे वा ल्युट् । पानक्रिया पानमात्रं वेत्यर्थः । **गिरिनद्यादीनामिति** ॥ पूर्वपदस्थान्निमित्तात्परस्य उत्तरपदस्थस्य नस्य णो वेत्युपसङ्ख्यानमित्यर्थः । गिरेर्नदीति विग्रहः । **चक्रनितम्बेति** ॥ चक्रमिव नितम्बो यस्यास्सा इति विग्रहः । **प्रातिपदिकान्त** ॥ **पूर्वपदस्थादिति** ॥ 'पूर्वपदात्संज्ञायाम्' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः । **एषु स्थितस्येति** ॥ प्रातिपदिकान्ते नुमि विभक्तौ च विद्यमानस्येत्यर्थः । **वा स्यादिति** ॥ 'वा भावकरणयोः' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः । **प्रातिपदिकान्ते इति** ॥ उदाहरणं वक्ष्यते इति शेषः । **माषवापिणाविति** ॥ माषान् वपते इति विग्रहः । 'बहुलमाभीक्ष्ण्ये' इति जातावपि सुप्युपपदे णिनिः । उपपदसमासः । वापिन्शब्दस्य कृदन्तत्वेन प्रातिपदिकत्वात् तदन्तनस्य णत्वमिति भावः । **नुमीति** ॥ उदाह्रियते इति शेषः । **व्रीहिवापाणीति** ॥ कृषीवलकुलानीति शेषः । व्रीहीन्वपन्ति इति विग्रहः । कर्मण्यण् । व्रीहिवापशब्दान्नपुंसकात् 'जश्शसोश्शिः, नपुंसकस्य झलचः' इति नुमि, 'सर्वनामस्थाने च' इति दीर्घः । नुमो नस्य णत्वमिति भावः । **विभक्ताविति** ॥ उदाह्रियते इति शेषः । **माषवापेणेति** ॥ तृतीयाविभक्तिस्थत्वान्नस्य णत्वम् । **इत्यादीति** ॥ णत्वाभावपक्षे माषवापिनौ, माषवापीनि, माषवापेन, इत्युदाहार्यमिति भावः । ननु गर्गाणां भगिनी गर्गभगिनीत्यत्र ङीप्प्रत्ययप्रकृतिभूतभगिन्शब्दात्मकप्रातिपदिकान्तत्वात् नकारस्य णत्वविकल्पः कुतो न स्यादित्यत आह । **उत्तरपदं यत्प्रातिपदिकन्तदन्तस्यैव णत्वमिति** ॥ पूर्वपदेन उत्तरपदमाक्षिप्तम् । तच्च प्रातिपदिकस्यैव विशेषणम्, नतु तदन्तस्य, नापि नुम्विभक्त्योः । असम्भवादिति भावः । **नेहेति** ॥ गर्गाणाम्भगिनी गर्गभगिनीति षष्ठीसमासे भगिनीशब्द उत्तरपदं, नतु तत्प्रातिपदिकं, प्रत्ययान्तत्वात् । लिङ्गविशिष्टपरिभाषया प्रातिपदिकग्रहणेन भगिनीशब्दस्य ग्रहणेऽपि तदन्तम् ईकार एव, नतु नकारः, अतो न तस्येदं पाक्षिकं णत्वमिति भावः । प्रातिपदिकस्योत्तरपदत्वविशेषणं सूत्रकारस्य सम्मतमित्याह ।

कृतम् । अङ्गस्य नुम्विधानात्तद्भक्तो हि नुम् । न तूत्तरपदस्य । किं च । 'प्रहिण्वन्' इत्यादौ हिवेर्नुमो णत्वार्थमपि नुम्ग्रहणम् । 'प्रेन्वनम्' इत्यादौ तु क्षुभ्नादित्वान्न । युवादेर्न । (वा ४९९९) रम्ययूना । परिपक्कानि । 'एकाजुत्तरपदे णः' (सू ३०७) । 'नित्यम्' इत्युक्तम् । वृत्रहणौ । हरिं मानयतीति क्विपि हरिमाणी । नुमि, क्षीरपाणि । विभक्तौ, क्षीरपेण । रम्यविणा ।

अत एवेति ॥ प्रातिपदिकस्य उत्तरपदत्वविशेषणादेव सूत्रकारेण कृतं नुम्ग्रहणमर्थवत् । अन्यथा तदनर्थकमित्यर्थः । कुत इत्यत आह । **अङ्गस्येति** ॥ 'नपुंसकस्य झलचः' इति नुम्विधौ अङ्गस्येत्यनुवृत्तम् । तथाच झलन्तस्याजन्तस्य चाङ्गस्य क्लीबस्य नुम् स्यात् सर्वनामस्थाने इत्यर्थो लभ्यते । माषवापाणीत्यत्र तु सर्वनामस्थानं प्रति माषवापशब्दोऽङ्गम् । तस्य माषवापशब्दस्य विहितो नुमागमस्तदवयव एव भवति, नतु उत्तरपदभूतवापशब्दस्यैवावयवः । तथाच उत्तरपदभूतप्रातिपदिकान्तत्वाभावात् 'प्रातिपदिकान्त' इत्यनेन णत्वविकल्पस्याप्राप्तौ नुम्ग्रहणम् । प्रातिपदिकस्य उत्तरपदत्वविशेषणाभावे तु माषवापशब्दान्तावयवस्यापि नुमः वापेति प्रातिपदिकान्तावयवत्वस्य सत्त्वात् 'प्रातिपदिकान्त' इत्येव सिद्धे नुम्ग्रहणं व्यर्थं स्यादित्यर्थः । तदेवं प्रातिपदिकस्य उत्तरपदत्वविशेषणे नुम्ग्रहणं लिङ्गमिति स्थितम् । वस्तुतस्तु नेदं लिङ्गमित्याह । **किञ्च, प्रहिण्वन्नित्यादौ हिवेर्नुमो णत्वार्थमपि नुम्ग्रहणमिति** ॥ किञ्चेति विशेषप्रदर्शने । 'हिवि प्रीणने' भ्वादिः, इदित्त्वात् नुम्, लटः शत्रादेशः । माषवापाणीत्यत्र नुमो नस्य प्रातिपदिकान्तत्वेऽपि प्रहिण्वन्शब्दे नुमो नस्य प्रातिपदिकान्तत्वाभावात् 'प्रातिपदिकान्त' इत्यनेन णत्वविकल्पस्याप्राप्तेस्तदर्थं नुम्ग्रहणमावश्यकम् । अतः उत्तरपदत्वस्य प्रातिपदिकविशेषणत्वे कथं नुम्ग्रहणं लिङ्गं स्यात् । तस्मादुत्तरपदविशेषणे भाष्यमेव शरणमिति भावः । ननु माषवापिणावित्यत्र वापिन् इति प्रातिपदिकस्य कथमुत्तरपदत्वम् । 'गतिकारकोपपदानां कृद्भिस्सह समासवचनम्' इति सुबुत्पत्तेः प्रागेव समासप्रवृत्तेरिति चेन्न । उत्तरपदशब्दस्य समासचरमावयवे रूढत्वादित्यलम् । ननु 'इवि प्राप्तौ' इदित्त्वान्नुम् । ल्युटि अनादेशः । प्रकृष्टमिन्वनमिति प्रादिसमासे नुमो नकारस्य णत्वविकल्पः स्यादित्यत आह । **प्रेन्वनमिति** ॥ **युवादेर्नेति** ॥ उक्तणत्वविकल्प इति शेषः । वार्तिकमिदम् । **रम्ययूनेति** ॥ रम्यश्चासौ युवा च तेनेति विग्रहः । प्रातिपदिकान्तनकारत्वात्प्राप्तिः । **परिपक्कानीति** ॥ इह नुमो नकारस्य 'प्रातिपदिकान्त' इति विकल्पं बाधित्वा 'कुमति च' इति नित्यं णत्वं प्राप्तम् । तदिह युवादित्वान्निषिध्यते । **एकाजुत्तरपदे णः** ॥ अजन्तस्त्रीलिङ्गे पुनर्भूशब्दनिरूपणे व्याख्यातमपि प्रकरणानुरोधात् स्मर्यते । **नित्यमित्युक्तमिति** ॥ आरम्भसामर्थ्यान्नित्यमिदं णत्वमिति तत्रैवोक्तमित्यर्थः । **हरिमाणीति** ॥ मनेर्ण्यन्तात् 'क्विप् च' इति क्विपि 'गतिकारकोपपदानाम्' इति सुबुत्पत्तेः प्राक् समासः । नान्तत्वात् ङीप् । अत्र मान् इति प्रातिपदिकमुत्तरपदं तदन्तत्वात् नकारस्य णत्वविकल्पे प्राप्ते नित्यं णत्वम् । **नुमीति** ॥ उदाह्रियते इति शेषः । **क्षीरपाणीति** ॥ कर्मण्युपपदे पाधातोः

१०५६ । कुमति च । (८-४-१३)

कवर्गवत्युत्तरपदे प्राग्वत् । हरिकामिणौ । हरिकामाणि । हरिकामेण ।

१०५७ । पदव्यवायेऽपि । (८-४-३८)

पदेन व्यवधानेऽपि णत्वं न स्यात् । माषकुम्भवापेन । चतुरङ्गयोगेन । 'अतद्धित इति वाच्यम्' (वा ५०१५) । आर्द्रगोमयेण । शुष्कगोमयेण ।

'आतोऽनुपसर्गे कः' इति कः, 'आतो लोप इटि च' इत्याल्लोपः । क्षीरपशब्दाज्जश्शसोश्शिः । अजन्तलक्षणो नुम्, दीर्घः । तस्य नित्यं णत्वम् । **विभक्ताविति** ॥ उदाह्रियते इति शेषः । **क्षीरपेणेति** ॥ विभक्तिस्थत्वान्नस्य नित्यं णत्वम् । विभक्तावुदाहरणान्तरमाह । **रम्यविणेति** ॥ विः पक्षी, रम्यश्चासौ विश्च तेनेति विग्रहः । नचात्र 'पदव्यवायेऽपि' इति निषेधश्शङ्क्यः । किमिह प्रत्ययलक्षणेन अन्तर्वर्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य 'सुप्तिङन्तम्' इति पदत्वमभिमतम्, उत तृतीयाविभक्तौ परतः 'स्वादिषु' इति पदत्वम् । नाद्यः । 'उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ' इति प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधात् । न द्वितीयः । 'स्वादिषु' इत्यनेन हि रम्यविशब्दस्यैव पदत्वं लभ्यते, नतु विशब्दस्य । तृतीयाविभक्तेस्समुदायादेव विधानात् । अत एव पुनर्भूणामित्यत्र नामि भूतशब्दमात्रस्य पदत्वाभावात् 'पदव्यवायेऽपि' इति निषेधाभावाण्णत्वमिति प्राञ्चः । अत्र यद्वक्तव्यं तत् 'पदव्यवायेऽपि' इत्यत्रानुपदमेव वक्ष्यते । **कुमति च** ॥ **प्राग्वदिति** ॥ प्रातिपदिकान्तनुम्विभक्तिस्थस्य नस्य नित्यं णत्वं स्यादित्यर्थः । अनेकाजुत्तरपदार्थमिदम् । **हरिकामिणाविति** ॥ 'बहुळमाभीक्ष्ण्ये' इति णिनिः । प्रातिपदिकान्तत्वाण्णत्वम् । **हरिकामाणीति** ॥ अजन्तलक्षणनुमो नित्यं णत्वम् । **हरिकामेणेति** ॥ विभक्तिस्थस्योदाहरणम् । **पदव्यवायेऽपि** ॥ **पदेन व्यवधाने इति** ॥ पदेनेत्यनन्तरं निमित्तकार्यिणोरिति शेषः । **न स्यादिति** ॥ 'न भाभूपूकमिगमि' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः । **माषकुम्भवापेनेति** ॥ माषाणाङ्कुम्भो माषकुम्भः, तस्य वाप इति षष्ठीसमासः । अत्र निमित्तकार्यिणोष्षकारनकारयोः कुम्भपदेन व्यवधानात् न णत्वम् । **चतुरङ्गयोगेनेति** ॥ चत्वारि अङ्गानि रथगजतुरगपदातिरूपाणि यस्य तत् चतुरङ्गं सैन्यम्, तेन योग इति विग्रहः । अत्र निमित्तकार्यिणोरङ्गपदेन व्यवधानान्न णत्वम् । उभयत्राऽपि कुम्भशब्दस्य अङ्गशब्दस्य च प्रत्ययलक्षणेन अन्तर्वर्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य पदत्वम्बोध्यम् । 'उत्तरपदे चापदादिविधौ प्रतिषेधः' इति निषेधस्तु नात्र प्रवर्तते । उत्तरखण्डस्य कार्यभाक्त्वे सत्येव तत्प्रवृत्तेः । अत एव 'न लुमताङ्गस्य' इत्यत्र परमवाचेत्येव तस्याः परिभाषाया उदाहरणमुक्तम्भाष्ये । अत्र हि वाक्छब्दस्य उत्तरपदस्य कुत्वकार्यभाक्त्वमस्तीति तस्य अन्तर्वर्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य पदत्वाभावात् कुत्वं न भवति । अत एव च 'कुमति च' इति सूत्रे भाष्ये माषाणाङ्कुम्भः माषकुम्भः माषकुम्भस्य वापो माषकुम्भवापः माषकुम्भवापेनेत्यत्र 'पदव्यवायेऽपि' इति निषेधप्रवृत्तये 'प्रातिपदिकान्त' इति णत्वप्रवृत्तिरुपन्यस्ता सङ्गच्छते । नचैवं सति रम्यविणा इत्यत्र

१०५८ । कुस्तुम्बुरूणि जातिः । (६-१-१४३)

अत्र सुण्निपात्यते । कुस्तुम्बुरुर्धान्याकम् । क्लीबत्वमतन्त्रम् । 'जातिः' किम् । कुतुम्बुरूणि । कुत्सितानि तिन्दुकीफलानीत्यर्थः ।

१०५९ । अपरस्पराः क्रियासातत्ये । (६-१-१४४)

सुण्निपात्यते । अपरस्पराः सार्था गच्छन्ति । सततमविच्छेदेन गच्छन्तीत्यर्थः । 'क्रिया–' इति किम् । अपरपरा गच्छन्ति । अपरे च परे च सकृदेव गच्छन्तीत्यर्थः ।

१०६० । गोष्पदं सेवितासेवितप्रमाणेषु । (६-१-१४५)

सुट् सस्य षत्वञ्च निपात्यते । गावः पद्यन्तेऽस्मिन्देशे स गोभिः सेवितो गोष्पदः । असेविते । अगोष्पदान्यरण्यानि । प्रमाणे । गोष्पदमात्रं क्षेत्रम् । 'सेवित–' इत्यादि किम् । गोः पदं गोपदम् ।

विभक्त्युत्तरखण्डस्य कार्यभाक्त्वाभावात् 'उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ' इति प्रत्ययलक्षणनिषेधस्याप्रवृत्तौ अन्तर्वर्तिविभक्त्याश्रयणेन पदत्वात् 'पदव्यवायेऽपि' इति णत्वनिषेधस्स्यादिति वाच्यम् । पदे परे यत्पदं तेन व्यवाये णत्वं नेत्यर्थस्यैव भाष्यसम्मतत्वात् । तच्च अनुपदमेव स्पष्टीभविष्यति । रम्यविणेत्यत्र च विशब्दस्यान्तर्वर्तिविभक्त्या पदत्वेऽपि तस्य पदपरकत्वाभावान्न णत्वनिषेधः । एतेन पुनर्भूणामित्यत्रापि णत्वं निर्बाधम् । **अतद्धिते इति** ॥ अतद्धिते परे यत्पदं तेन व्यवधाने अयं निषेधः, नतु तद्धितपरकपदेनेत्यर्थः । **आर्द्रगोमयेणेति** ॥ गोः पुरीषं गोमयं 'गोश्च पुरीषे' इति गोशब्दात् षष्ठ्यन्तात् मयट्, तद्धितः, तद्धितान्तप्रातिपदिकावयवत्वात् सुपो लुक् । आर्द्रगोमयमिति कर्मधारयः । यद्यपि प्रत्ययलक्षणेन अन्तर्वर्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य गोशब्दः मयटि पदम् । तथापि तस्य तद्धितपरकतया तेन व्यवधानेऽपि रेफात्परस्य णत्वं भवत्येव । अस्मिन् प्रकरणे अट्कुप्वाङ्नुम्व्यवायस्य अबाधकत्वात् । **शुष्कगोमयेणेति** ॥ षात्परस्योदाहरणम् । भाष्ये तु 'पदान्तस्य' इति पूर्वसूत्रात्पदग्रहणानुवृत्तिमभिप्रेत्य पदे परतः पदेन व्यवाये णत्वं नेत्याश्रित्य वार्तिकमिदं प्रत्याख्यातम् । अथ 'सुट् कात्पूर्वः' इत्यतः सुडित्यनुवृत्तौ कतिचित्सूत्राणि व्याख्यातुमुपक्रमते । **कुस्तुम्बुरूणि** ॥ **अत्रेति** ॥ जातिविशेषे वाच्ये कुस्तुम्बुरुशब्दः ससुट्को निपात्यते इत्यर्थः । **कुस्तुम्बुरुर्धान्याकमिति** ॥ गुल्मविशेषे प्रसिद्धः । **क्लीबत्वमतन्त्रमिति** ॥ अविवक्षितमित्यर्थः । वचनमप्यतन्त्रमिति बोध्यम् । **कुतुम्बुरूणीति** ॥ धान्याकजातिवाचकत्वाभावात् न सुडिति भावः । तदाह । **कुत्सितानि तिन्दुकीफलानीत्यर्थः इति** ॥ तुम्बुरुशब्दस्य तिन्दुकवाचकत्वे कोशो मृग्यः । **अपरस्पराः क्रियासातत्ये** ॥ स्पष्टम् । **गोष्पदम्** ॥ असेविते गोष्पदशब्दस्य वृत्त्यसम्भवात् नञ्पूर्वकमुदाहरति । **अगोष्पदानीति** ॥ गवां सञ्चरो यत्र नैव सम्भवति तत्रापि सुडिति भावः । **गोष्पदमात्रं क्षेत्रमिति** ॥

१०६१ । आस्पदं प्रतिष्ठायाम् । (६-१-१४६)

आत्मयापनाय स्थाने सुट् निपात्यते । आस्पदम् । 'प्रतिष्ठायाम्' इति किम् । आ पदात् आपदम् । (आपदापदम्) ।

१०६२ । आश्चर्यमनित्ये । (६-१-१४७)

अद्भुते सुट् । आश्चर्यं यदि स भुञ्जीत । 'अनित्ये' किम् । आचर्यं कर्म शोभनम् ।

१०६३ । वर्चस्केऽवस्करः (६-१-१४८)

कुत्सितं वर्चो वर्चस्कमन्नमलम् । तस्मिन् सुट् । अवकीर्यत इत्यवस्करः । 'वर्चस्के' किम् । अवकरः ।

१०६४ । अपस्करो रथाङ्गम् । (६-१-१४९)

अपकरोऽन्यः ।

१०६५ । विष्किरः शकुनौ वा । (६-१-१५०)

पक्षे विकिरः । 'वावचनेनैव सुड्विकल्पे सिद्धे विकिरग्रहणं तस्यापि शकुनेरन्यत्र प्रयोगो मा भूत्' इति वृत्तिः । तन्न । भाष्यविरोधात् ।

क्षेत्रस्याल्पप्रमाणत्वमनेन ज्ञाप्यते । अतः गोष्पदात् क्षेत्रस्याधिक्येऽपि न क्षतिः । **आस्पदं प्रतिष्ठायाम्** ॥ **आत्मेति** ॥ आत्मयापनं शरीरसंरक्षणं, तदर्थं यत् स्थानं तस्मिन् गम्ये सुडित्यर्थः । **आपदादापदमिति** ॥ आ पदादिति विग्रहे अव्ययीभावे आपदमिति भवतीत्यर्थः । आपदापदमिति पाठे तु आपदमित्यस्य आपदित्यर्थः । **आश्चर्यमनित्ये** ॥ अद्भुते गम्ये आङ्पूर्वकस्य चरेस्सुट् । 'चरेराङि चागुरौ' इति यत् । अनित्यग्रहणमपनीय अद्भुते इति वक्तव्यमिति वार्तिकमभिप्रेत्य आह । **अद्भुते सुडिति** ॥ तेन आश्चर्यं नीला द्यौः आश्चर्यमन्तरिक्षं यदबन्धानि नक्षत्राणि न पतन्तीत्यादिसङ्ग्रहः । अनित्ये इत्यनेन कादाचित्कतया अद्भुतं लक्ष्यते इत्युक्ते तु एतन्न सिद्ध्येत् । **वर्चस्केऽवस्करः** ॥ "मूत्रं प्रस्रावः उच्चारावस्करौ शमलं शकृत् । गूथं पुरीषं वर्चस्कमस्त्री विष्ठाविषौ स्त्रियाम्" इत्यमरः । **अपस्करो** ॥ "स्याद्रथाङ्गमपस्करः" इत्यमरः । "चक्रं रथाङ्गम्" इति च । **विष्किरः** ॥ विकिरतीति विकिरः । 'कॄ विक्षेपे' 'इगुपधज्ञा' इति कः । शकुनौ गम्ये सुड्वा, 'परिनिविभ्यः' इति षत्वम् । "नगौकोवाजिविकिरविविष्किरपतत्त्रयः" इत्यमरः । **वावचनेनैवेति** ॥ वृत्तिग्रन्थे 'विष्किरः शकुनौ विकिरो वा' इति सूत्रपाठः । तत्र वाग्रहणादेव सुड्विकल्पे सिद्धे विकिरग्रहणं विष्किरः विकिर इति शकुनावेवेति नियमार्थम् । अतश्शकुनेरन्यत्र उभयोरपि शब्दयोः प्रयोगो नास्तीति लभ्यते इत्यर्थः । भाष्ये हि 'विष्किरश्शकुनौ वा' इति सूत्रम्पठित्वा वाग्रहणेन सुड्विकल्पः, नतु शकुनेरन्यत्र

१०६६। प्रतिष्कशश्च कशेः। (६-१-१५२)

'कश गतिशासनयोः' इत्यस्य प्रतिपूर्वस्य पचाद्यचि सुट् निपात्यते षत्वञ्च। सहायः पुरोयायी वा प्रतिष्कश इत्युच्यते। 'कशेः' किम्। प्रतिगतः कशां प्रतिकशोऽश्वः। यद्यपि कशेरेव कशा, तथापि कशेरिति धातोर्ग्रहणमुपसर्गस्य प्रतेर्ग्रहणार्थम्। तेन धात्वन्तरोपसर्गान्न।

१०६७। प्रस्कण्वहरिश्चन्द्रावृषी। (६-१-१५३)

हरिश्चन्द्रग्रहणममन्त्रार्थम्। 'ऋषी' इति किम्। प्रकण्वो देशः। हरिचन्द्रो माणवकः।

१०६८। मस्करमस्करिणौ वेणुपरिव्राजकयोः। (६-१-१५४)

मकरशब्दोऽव्युत्पन्नः, तस्य सुडिनिश्च निपात्यते। 'वेणु—' इति किम्। मकरो ग्राहः। मकरी समुद्रः।

१०६९। कास्तीराजस्तुन्दे नगरे। (६-१-१५५)

ईषत्तीरमस्यास्तीति कास्तीरं नाम नगरम्। अजस्येव तुन्दमस्येति अजस्तुन्दं नाम नगरम्। 'नगरे' किम्। कातीरम्। अजतुन्दम्।

१०७०। कारस्करो वृक्षः। (६-१-१५६)

(ग १५३)। कारं करोतीति कारस्करो वृक्षः। अन्यत्र कारकरः। केचित्तु[1] कस्कादिष्विदं पठन्ति, न सूत्रेषु।

विकिरशब्दस्य प्रयोगो नेति स्थितम्। अन्यत्रापि "विकिरं वैश्वदेविकम्" इत्यत्र दर्शनादिति भावः। **प्रतिष्कशश्च कशेः**॥ कशेरिति कश इत्यस्मान्वेति। तथाच कशधातोः निष्पन्नस्य कशशब्दस्य प्रतेः परस्य सुट् स्यादित्यर्थः। **कशेरेवेति**॥ कशधातोरेव कशशब्दो निष्पन्न इत्यर्थः। **धात्वन्तरेति**॥ प्रतिगतः कशाः प्रातिकश इत्यत्र गतिं प्रत्येव प्रतिरुपसर्गः, नतु कशिम्प्रति। 'यत्क्रियायुक्ताः प्रादयः' इति नियमादित्यर्थः। **प्रस्कण्वहरिश्चन्द्रावृषी**॥ **अमन्त्रार्थमिति**॥ मन्त्रेतु 'ह्रस्वाचन्द्रोत्तरपदे मन्त्रे' इति पूर्वसूत्रेणैव सिद्धमिति भावः। तत्सूत्रं वैदिकप्रक्रियायां व्याख्यास्यते। **मस्करमस्करिणौ**॥ यथासङ्ख्यमन्वयः। मस्करिग्रहणात्परिव्राजक एव मस्करिशब्दः। अन्यत्र तु मकरीत्येवेत्याहुः। **कास्तीराजस्तुन्दे**॥ कास्तीरशब्दः अजस्तुन्दशब्दश्च नगरे निपात्येते इत्यर्थः। **कारस्करो वृक्षः**॥ कारङ्करोतीति

---

[1] केचित्त्विति। अत्रारुचिबीजं पारस्करादिषु प्रत्यक्षतो दर्शनम्, प्रकरणाद्विसर्गस्थान एव तेन सत्वविधानञ्च। न सूत्रेष्विति। न गणसूत्रेषु इत्यर्थः। एवञ्च पारस्कराद्यन्तर्गणसूत्रमिति बोध्यम् इति शेखरः। अयञ्च 'कस्कादिषु' इति क्वाचित्कं पाठमाश्रित्य। वस्तुतस्तु 'पारस्करादिषु' इति पाठः। मूलसन्दर्भस्वारस्यात्, काशिकासंवादाच्च।

१०७१ । पारस्करप्रभृतीनि च संज्ञायाम् । (६-१-१५७)

एतानि ससुट्कानि निपात्यन्ते नाम्नि । पारस्करः । किष्किन्धा । 'तद्बृहतोः करपत्योश्चोरदेवतयोः सुट् तलोपश्च' (वा ३७१३) । तात्पूर्वं चर्त्वेन दकारो बोध्यः । तद्बृहतोर्दकारतकारौ लुप्येते । करपत्योस्तु सुट् । 'चोरदेवतयोः' इति समुदायोपाधिः । तस्करः । बृहस्पतिः । 'प्रायस्य चित्तिचित्तयोः' (वा ३७१४) । प्रायश्चित्तिः । प्रायश्चित्तम् । वनस्पतिरित्यादि । आकृतिगणोऽयम् ।

इति समासाश्रयविधिप्रकरणम् ।

विग्रहः । 'कृञो हेतुताच्छील्ये' इति टः । **पारस्करप्रभृतीनि च ॥ पारस्कर इति ॥** पारङ्करोतीति विग्रहः । पूर्ववट्टः । **किष्किन्धेति ॥** किमपि वानरसैन्यन्धत्ते इति किष्किन्धा । 'आतोऽनुपसर्गे कः'। टाप्, निपातनात् किमो द्वित्वम् । मलोपः, सुट्, षत्वञ्च । रूढशब्दा एते कथञ्चिद्व्युत्पाद्यन्ते । एषामवयवार्थो न विचारणीयः । **तद्बृहतोरिति ॥** पारस्करादिगणसूत्रमेतत् । तत्शब्दे तकारस्यान्त्यस्याभावात् आह । **तात्पूर्वमिति ॥** तलोपश्चेत्यत्र तकारात्पूर्वमित्यर्थः । तत् चौर्यङ्करोतीति विग्रहः । 'कृञो हेतुताच्छिल्ये' इति टः । **बृहस्पतिरिति ॥** बृहती वाक् तस्याः पतिः इति विग्रहः । पुंवत्त्वम्, तलोपः, सुट्, "वाग्घि बृहती तस्या एषः पतिः" इति च्छन्दोगब्राह्मणम् । **प्रायस्य चित्तिचित्तयोः इति ॥** गणसूत्रमिदम् । प्रायस्य चित्तिः चित्तं वेति विग्रहः । "प्रायम्पापं विजानीयाच्चित्तन्तस्य विशोधनम्" इति स्मृतिः । **वनस्पतिरिति ॥** वनस्य पतिरिति विग्रहः । **आकृतिगणोऽयमिति ॥** तेन शतात्पराणि परश्शतानीत्यादि सिद्धम् ।

इति श्रीवासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां
बालमनोरमायां समासाश्रयविधिप्रकरणं समाप्तम् ।

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ अकारायनुक्रमेण कौमुदीपूर्वार्धगतसूत्रसूचिका: ॥

अ

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ अकाराद्यनुक्रमेण कौमुदीपूर्वार्धगतवार्तिकसूचिका: ॥

	वार्तिकम्	सूत्रम्
१४७९	तन्नुक्तादध्वनः	५९४
३२२१	तप्पर्वमरुद्भ्याम्	१९२८
३९१९	तरप्तमपौ	८३६
४४०	तस्य दोषः संयो०	२३५, ४३४
२५८१, २५८४	तस्येदमित्यप०	१०८८
१४५८	तादर्थ्ये चतुर्थी०	५८०
४५३१	तारका ज्योतिषि	४६४
३१७२	तावतिथेन गृ०	१८७७
२७१३	तिलान्निष्फला०	१२४२
३९२५	तिलथ्यनौ	८३६
४२००	तिष्यपुष्ययोर्नक्षत्राणि०	४९९
२६९१	तीयादीकक् स्वार्थे०	१९९४
४५२६	त्यकनश्च नि०	४६४
४५२५	त्यक्त्यपोश्च	४६३
७९९	त्यदादितः शेषे पुं०	९३८
५०५०	त्यदादीनां फिञ्वा०	११८०
८०१	त्यदादीनां मिथः०	९३८
२७८०	त्यब्नेर्ध्रुव इति०	१३२४
३९१८	त्रतसौ	८३६
५०३८	त्रिचतुर्भ्यां हायन०	४८६
३३५१	त्र्युपाभ्यां चतुरो०	९४५
३९९८	त्रौ च	१०२७
३९२७	त्वतलोर्गुणव०	८३६

थ

	वार्तिकम्	सूत्रम्
३७२३	थाल्	८३६

द

	वार्तिकम्	सूत्रम्
३९९९	दिक्छब्देभ्यस्तीरस्य०	१०३४
३९०२	दिवश्च दासे	९७९
४००१	दुरो दाशनाशदभ०	१०३४
२७८३	दूरादेत्यः	१३२५
३९९२	दृक्षे चेति वक्तव्यम्	१०१७, १०१८
४१९८	दृन्करपुनः पू०	२८२, ३०६
३२४४	दृशिग्रहणाद्भव०	१९६३
११०८	दृशेश्च	५४०

	वार्तिकम्	सूत्रम्
२५५५	देवाद्यञञौ	१०७७
३९००	देवानां प्रिय इ०	९७९
५०५१	दोष उपसङ्ख्यानम्	१२२१
३२५१	द्युश्वोभयाद्वक्तव्यः	१९७०
१२८७	द्वन्द्वतत्पुरुषयोरुत्तरपदे०	७२८
१५४५	द्विगुप्राप्तापन्नालम्पूर्वगति०	८१२
३१२९	द्विगोर्नित्यम्	१८३८
३३०३	द्वितीयं सन्ध्यक्ष०	२०३७
३११६	द्वित्वे गोयुगच्	१८३०
४४६८	द्विपर्यन्तानामे०	२६५
१५२२	द्विषः शतुर्वा	६२७
४९८४	द्यज्त्र्यज्भ्यामेव	१०५१

ध

	वार्तिकम्	सूत्रम्
३२६०	धमुञन्तात्स्वार्थे०	१९९१
१४१८	धर्मादिष्वनियमः	९०२
४५३६	धात्वन्तयकोस्तु०	४६५
३९७५	धेनोर्भव्यायाम्	१००७

न

	वार्तिकम्	सूत्रम्
३१९९	नगपांसुपाण्डु०	१९१४
३९८४	नञो नलोपस्तिङि०	७५८
१३६१	नञोऽस्त्यर्थानां वा०	८३०
२४२५	नञ्स्नञीकक्ख्युंस्त०	४७०
२९६७	नराच्चेति०	१५९९
३३२७	नवस्य नू आदेश०	२०९३
२६९२	न विद्यायाः	१९९४
३३२८	नश्च पुराणे प्रात्	२०९३
३६८४	न समासे	९१
३४९३	नस्नासिकायाः	१६६६
४९०	नानर्थकेऽलोऽन्त्य०	३४७
४१८३	नान्तस्य टिलोपे०	१४८८
३६३८	नित्यमाम्रेडिते डाचि०	२१२८
१४७४	निमित्तपर्यायप्रयोगे०	६०८
१४९०	निमित्तात्कर्मयोगे	६३३
१११०	नियन्तृकर्तृकस्य०	५४०
१३३९	निरादयः क्रान्ताद्यर्थे०	७८०

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ कौमुदीपूर्वार्धगतपरिभाषासूचिका: ॥